TÜRKİYE GİZEMLERİ

HALÛK EGEMEN SARIKAYA

BİLİM ARAŞTIRMA MERKEZİ

İÇİNDEKİLER

1. BÖLÜM
GİZEMLİ PİRİ REİS HARİTASI

2. BÖLÜM
ANADOLU'DAKİ NUH'UN GEMİSİ

3. BÖLÜM
NEMRUD DAĞI VE SAKLADIĞI SIRLAR

4. BÖLÜM
YERALTI KENTLERİ VE AGARTA İLİŞKİSİ

5. BÖLÜM
OLAĞANÜSTÜ UZAY ARACI MODÜLÜ

6. BÖLÜM
TÜRKİYE ÜZERİNDEKİ UÇAN DAİRELER

7. BÖLÜM
TÜRKİYE'DE SPİRİTOLOJİ VE PARAPSİKOLOJİ

a — Istanbul'un Fethi'nin Mukadder Plânı
b — Olağanüstü Işınlama Olayları
c — Atatürk Hakkında Bilinmeyen Gerçekler
d — Anlamlı Tesadüfler ve Olağanüstü Örnekler
e — Anadolu'nun Geçmiş Devirlerindeki Devler
f — Bursa ve Uludağ'daki Şaşırtıcı Sırlar
g — Anadolu'da Yağan Göksel Yiyecekler
h — Yüksekten Düşenlerin Mucizevî Kurtuluşları
k — Türkiye'deki Manyetik — Çekimsizlik Yokuşları
l — Türkiye'deki Ruhsal Cerrahi Olayları
m — Türkiye'deki Belgesel Reenkarnasyon Olayları
n — Hacı Macit ve Olağanüstü Yeteneği
o — Kaya Esin ve Olağanüstü Kehanetleri
ö — İdareci Mekanizma ve Gerçekleşen Kehanetleri
p — Orijinal Durugörü Olayları ve Sonuçları
r — Nadir Parapsikolojik Koku Olayı
s — Öte Âlem'den Bedenlenme Olayları
t — Iürkiye'de Gerçekleşen Apor Olayları
u — Çoklisanla Konuşma Fenomenleri
ü — Türkiye'de Belgesel Tekinsizev Olayları
v — Olağanüstü Demat-Mat Olayları
y — Bitkiler Âlemi ve Ruhsal Varlıklar
z — Olağanüstü Hayvan Parapsikolojisi Olayları

EK BÖLÜM — 1
KADİM HARİTALAR VE GİZEMLERİ

ÖNSÖZ

Yeryüzünün hemen her yanında, tüm beşeriyeti ilgilendiren bir Semavî Operasyon, ortalama yüzyıldır güçlü bir uygulanış halindedir. Bunun asıl amacı, beşeriyetin, yeryüzü okulundaki evriminin son safhasına girmekte olduğu dönemde, uyarılması, ve ruhsal kanala alınmasıdır. Üç ana kaynak, ki onlar spiritoloji, parapsikoloji ve ufoloji'dir, bu Semavî Operasyon'un temel ögeleri olarak, Yukarısı tarafından sevk ve idare edilmekte ve beşeriyet bunlar ile, yeni ve son bir uyanış çağına sokulmaktadır.

Anadolu, yüzyıllardır, Doğu ve Batı arasında önemli bir köprü olagelmiştir. Pek çok uygarlıklar, bu merkezî ülkede, sayısız maddî ve manevî hatıralar bırakmışlardır. Bunlar, yakın gelecekte birer birer ortaya çıkarılacak ve şimdiye değin yapılan akademik arkeolojik çalışmalar ile bulunan şeylerin, bulunacakların yanında çok önemsiz oldukları görülecektir. Teknik gelişimin, kendilerini derin çıkmazlara yönelttiğini görmekte olan Batı dünyası, kendilerini tekrar Doğu'ya dönmek zorunda hissettikleri zaman, işte o zaman Doğu'nun Kadim Geleneği'ne bağlı olarak, beşeriyetin son Avatarları'nı ve Yüce Kitap'ı göreceklerdir.

Semavî Operasyon, beşeriyete, Kâinat'ın yatay ve dikey organizasyonlarını belirli ölçülerde tanıtarak; bunların ışığında yeryüzünde bir kardeşlik, barış, bilgi ve bilgelik dönemi oluşturmak istemektedir. Bu dönem, yüce bilgi ve bilgeliği ilkin ülkemizden ortaya çıkarılan bir yüce faaliyetin tüm yeryüzünü kuşatması ile inşa edilecektir. Bu bakımdan olmak üzere, yeryüzü bünyesinde, giderek yoğunlaştırılacak olan görkemli bir arındırılma işlemi yürürlüğe konulmuştur. Bu uygulamanın sahibi Dünya Rabbi'dir ve Ona karşı durmaya kalkanlar karşı konulmaz bir şekilde yol üzerinden çekilecekler ve Semavî Kadro ortaya çıkıncaya değin ise değişimler sürdürülecektir.

Halûk Egemen Sarıkaya

1. BÖLÜM

Gizemli Piri Reis Haritası

Piri Reis Haritaları olayı, beşeriyeti sevki idare eden Yüksek Zekâlar'ın varlığını ortaya koyan bir kanıttır. Ancak uzaydan alınabilecek fotoğraflarla benzerleri yapılabilen bu Haritalar, aynı tekniği kullanan Dünyadışı Zekâlar tarafından oluşturulmuştur. Amerika'nın keşfinin, beşeriyet için ortada olan gelişimi, Yüksek İdareci Mekanizma'nın amacının bir kısmını teşkil ettiği için, bu keşfi mümkün kılacak vasıtalardan biri olarak, Piri Reis Haritaları ortaya çıkarılmıştır. Beşeriyet daima, Yukarı'nın tespit etmiş olduğu orijinal evrim yolundan yürümek zorundadır. Bu olgu, hem beşeriyetin evrim ihtiyacının ve amacının tabii sonucu ve hem de bu evrim olayını kendilerine İlâhî Tez olarak alan Dünya İdareci Mekanizması'nın amacı'dır ve her ikisi bir bütündürler.

Osmanlı Donanması'nın kaptanlarından Pirî Reis (? 1470 - 1554), her üçü de gizemli mahiyetlerinden ötürü bu yüzyılda sansasyon yaratmış olan iki portulan ile denizcilik bilimi üzerine bir kitabın müellifidir. Pirî Reis, ilk portulanı'nı 1513 yılında, ikincisini de 1528'de hazırlamıştır —her ikisi de dünya haritasıydı. Denizcilik üzerine yazdığı Kitab-ı Bahriye ise, 1526 yılı dolaylarında tamamlanmıştı. Günümüzde Pirî Reis haritası adıyla ün yapmış olan portulan, 1513 yılında çizdiği ilk dünya haritasının elimizde bulunan bir parçasından ibarettir.

Sözkonusu harita parçası, 9 Ocak 1929 tarihinde, Istanbul'daki Topkapı Sarayı'nda yapılan bir genel temizlik sırasında, zamanın Millî Müzeler Müdürü olan Halil Ethem Eldem tarafından bulunmuştur. Halil Eldem, bu keşfinden derhal Atatürk'ü haberdar etmişti. Haritayı şahsen inceleyen Atatürk de, Halil Eldem'e haritanın tıpkı-basım yoluyla çoğaltılmasını ve bilimsel bir incelemeye tâbi tutulmasını emretmişti.

Pirî Reis portulanı üzerinde yürütülen bilimsel etüdler, 1950'lerin başında, haritanın kopyalarından birinin, kadim haritacılık konusunda uzman olan Amerikalı A. H. Mallery'nin eline geçmesiyle birlikte sansasyonal bir döneme girmiştir.

Bu öykünün geri kalan kısmı gayet iyi bilinmektedir: Önce Mallery, arkasından Prof. Charles Hapgood, haritayla ilgili olarak, ayrıntıları birçok yerde yayımlanmış olan çok önemli bulgular ortaya koymuşlardır. Dolayısıyla, burada, okuyucunun zaten âşina olduğu hususları tekrarlamak yerine, daha ziyade, Pirî Reis portulanı'nın pek fazla bilinmeyen veçheleri olarak tanımlayabileceğimiz konuları etüd etmeye çalışacağız.

Pirî Reis, artık üne kavuşan haritasını, Gelibolu'da hazırlamış ve dört yıl sonra, 1517'de, Mısır'dayken, kendi elleriyle Yavuz Sultan Selim'e sunmuştur. Çok renkli olan bu harita, ceylan derisi üzerine çizilmişti.

Pirî Reis, hem portulan üzerinde hem de Kitab-ı Bahriye'de, dünya haritasını derlerken başvurduğu kaynakları açıklamaktadır. Haritada, Güney Amerika kıyılarını tanımladığı bir kenar yazısında, Kristof Kolomb'un haritasından yararlandığını yazar: «...*Bu isimler ki mezbur cezairde ve kenarlarda* [*yukarıda bahsedilen adalarda ve kıyılarda*] *kim vardır, Kolonbo komuştur ki anınla malûm oluna. Ve hem Kolonbo ulu müneccim* [*astronom*] *imiş. Mezbur hartide olan bu kenarlar ve cezireler kim vardır, Kolonbo'nun hartısından yazılmıştır.*»

Daha sonra, Kitab-ı Bahriye'de de aynı iddiayı tekrarlayacaktır:

«*Varup Antilye'yi eder aşikâr*

...

Hartisi ta kim anın geldi bize.»

Acaba, Pirî Reis, Kolomb'un haritasını nasıl ele geçirmişti? Bildiğimiz kadarıyla, Kolomb, 1498 yılında, İspanya'ya bir harita göndermişti. Bu haritanın kopyaları, birçok denizci tarafından, seyrüsefer haritası olarak kullanılıyordu. Ancak, bu harita ve kopyaları artık kaybolmuştur. Pirî Reis, portulan üzerindeki bir kenar yazısında, amcası olan, Osmanlı Donanması amirallerinden ünlü Kemal Reis'in bir İspanyol kölesinden söz eder: «... *mezbur kul, 'Kolonbo ile üç defa ol diyara vardım,' deyu merhum Kemal Reis'e hikaye edip eydür..*» Dahası, Kitab-ı Bahriye'sinde, Akdeniz'de ele geçirdikleri İspanyol gemilerinin birinde, mihenk taşına benzeyen siyah, parlak bir taş gördüklerini anlatır. Bu taş, Amerika'dan getiril-

miştir. Pirî Reis, bu objeden, portulanda da bahseder: «... *Bu diyara Antilya Vilâyeti derler. Gün batısı canibidir. Dört cins tuti [papağan] olur imiş, ak, kızıl, yeşil, kara. Halkı tuti etim yerler ve taçları cümle tuti yünündendir [başlıklarının hepsi papağan tüyündendir]. Bunda bir taş olur, siyah mehenk taşına benzer, halkı nacak yerine anı kullanırlar imiş. Gayet de berk taş olduğunu [okunmuyor] biz ol taşı gördük.*»

Kemal Reis ile yeğeni Pirî Reis'in, 1501'de, bir deniz savaşı sırasında İspanyollar'la savaştığını biliyoruz. Kolomb'un Amerika'ya yaptığı ilk üç gezide, bunların sonuncusu 1500 yılında tamamlanmıştı, bulunmuş olan bir İspanyol denizci, o tarihte İspanyol donanmasına katılarak, Osmanlı denizcilerinin eline esir düşmüş olabilir, ve çok muhtemeldir ki, aynı savaş sırasında, sözkonusu taşla birlikte, Kolomb'un 1498'de çizdiği haritanın bir kopyası da Pirî Reis'le Kemal Reis'in eline geçmiş olabilir.

Hazırladığı portulan esas itibariyle bir dünya haritası olduğundan, Pirî Reis ayrıca daha başka haritaları da incelemiştir. Kenar yazılarının birinde, portulanını derlerken kullandığı tüm kaynakların komple bir listesini verir: «*Bu fasıl, işbu hartinin ne tarikle telif olduğunu [ne şekilde çizildiğini] beyan eder. İşbu harti misalinde harti, asır içinde [bu yüzyılda] kimesnede yoktur. Bu fakirin elinde telif olup şimdi bünyat oldu [tamamlandı]. Hususan yirmi miktar hartiler ve Yappamondolor'dan [Mappa Mundi: Dünya Haritası], yani İskender-i Zülkarneyn [Büyük İskender] zamanında telif olmuş hartidir ki rubu meskûn [dünyanın meskûn tarafı] anın içinde malûmdur; Arap taifesi ol hartiye Caferiye derler — anın gibi sekiz Caferiye'den ve bir Arabî Hint hartisinden ve dört Portukal'ın [Portekizli'nin] şimdi telif olmuş hartilerinden kim Sint ve Hint ve Çin diyarları, hendese tariki üzerine ol hartilerin içinde mesturdur [o haritalarda geometrik çizimle gösterilirler], ve bir dahî Kolombo'nun garp tarafında yazdığı hartiden, bir kıyas üzre istihraç edip bu şekil hasıl oldu...*»

Pirî Reis, ayrıca, Amerika'ya doğru yelken açması için Kolomb'u harekete geçirdiği görülen ve muhtemelen de Kolomb'un orijinal haritasının kaynağını oluşturan bir kitap-

tan bahsetmektedir. Kitab-ı Bahriye'nin bazı dizelerinde, bu önemli kitapla ilgili olarak çok ilginç bilgilere rastlıyoruz:

Antilye denir oranın adına
Dinler isen anlatayım ben sana
Nasıl bulundu işit o diyar
Şerh edeyim ta ki, olsun aşikâr
Ceneviz'de bir müneccim var imiş
İsmine onun Kolon derler imiş
Onun eline geçmiş bir hoş kitap
Kalmış İskender'den, belki evveldir kitap
Bütün deniz ilmini bir bir yazarmış
Toplayıp bir araya bir ilim yazar imiş
O kitap gelmiş bu Efrenç iline
Bilmemişler, inanmamışlar haline
Bulup okumuş onu bu Kolon
Gitmiş İspanya beyine heman
Anlatır kitaptaki bütün ahvali ona
O da bir gemi verir sonra buna
O kitap ile amel ederdi ey yâr
Varup Antilye'yi eder aşikâr
Sonra durmaz açar o ili
Böylece meşhur eylemiştir o yolu
Hartisi ta kim anın geldi bize
...
Geldik Efrenç ilmine şimdi biz
Söyleyelim fakat olmasın keriz
Bütün deniz ilmini şu Efrençler
Hem okuyup hem yazarak bilirler
Fakat vermezler başkaya kendilerinden
İster isen söyleyeyim bak neden
Bir zamanlar Şah İskender benam
Gezmiş idi bütün deryayı tamam
Ne görüp işitti ise o kişi
Yazdırırdı bir yerin her bir taşı
Bu şekilde bütün deryayı tamam
Cem edip yazdırmıştı o adam
O kitabın tamamı Mısır'dadır

Kalmış orda bir zaman sanırsın sırdadır
Bir zaman sonra Frençler geldiler
Toplanıp Mısır'ın içine doldular
Amr-bin As Mısır'a göz diker
Dinle, Mısır halkı da gör ne der
Çünkü Mısır fethine olur nişan
Kaçar Mısır'dan ekabir yayan
Yani hep Efrenç eline kaçtılar
Öteden deryayı beri geçtiler
O kitabı ki demiştim ey yâr
Kaldı İskender'den orada yadigâr
Kaçarken de kitabı beraber kaçırdılar
O kitap bilgisiyle nice yerler açtılar
Tercüme ettiler onu bir bir tamam
Kendi dillerince ettiler benam
Bunun aslını bilmek istersen ayan
Kim tercüme eyledi edeyim sana beyan
Portolmiye derler imiş bir kişi
O tercüme etmiş ilkin bu işi
Pusulanın, haritanın ahvalini
Sonra o yazmış her halini
Ondan evvel de birçok kimseler
Her biri istemişler ki göç ideler

Aynı kitaba, portulandaki kenar yazılarında da değinilmektedir: «*...mezbur Kolonbo'nun eline bir kitap girmiş ki Mağrip Denizinin* [*Atlantik Okyanusunun*] *nihayeti, yani garp* [*batı*] *tarafında kenarlar ve cezireler ve türlü türlü madenler ve dahî cevahir* [*kıymetli taş*] *dağı vardır deyu bu kitapta bulunur. Mezbur kitabı tamam mütalâa ederek... Meğer kim sırça* [*cam*] *boncuk ol diyarda muteber idiyin kitapta bulmuş imiş...*»

Anlaşıldığına göre, bu kitap, yolculuğunun sonunda ne bulacağına dair Kolomb'a bol bilgi vermiştir; ne var ki, bütün bunlar sadece enformasyon sağlayıcı bir metinden elde edilemezdi. Kitaptaki materyalin bazı haritaları da kapsamış olması gerekir; aksi takdirde, Pirî Reis'in iddia ettiği üzre, denizcilik bilimini başlatıcı bir kaynak kitap işlevini göre-

mezdi. Dolayısıyla, Pirî Reis portulanının mevcut parçasının dayandığı Kolomb haritasının orijinali'nin o çok yönlü kitaptan gelmiş olması çok muhtemeldir. Jacques Bergier, *'Ebedî Beşer'* adlı kitabında, Kolomb haritasıyla ilgili olarak, çok ilginç bir açıklama yapmaktadır: *«Alpheus Hyatt, Medinacelli Dükü'nün gizli arşivlerini incelemesi için kendisine izin verildiğini ve bu arşivlerde, Kolomb'un kullandığı haritaların yer aldığını yazar. Bu haritalar, Kuzey ve Güney Amerika'nın kıyı hatlarını belirtmekle kalmıyor, iç kısımlara ilişkin ayrıntıları da kapsıyordu.»*

Tabi, Pirî Reis'in tüm portulanı neye dayandırdığı konusu, hâlâ daha çözüm bekleyen bir muammadır. Onun, Büyük Piramit üzerinde odaklanmış olan eşit uzaklıktaki bir projeksiyon, izdüşüm kullanırken nereden ilhâm aldığı, böyle bir projeksiyon metodunu büyük bir beceriyle uygulaması bir yana, bunu temelde nasıl uygulayabildiği hakkında en küçük bir bilgimiz dahî yok. Ne var ki, daha sonra göreceğimiz gibi bu konuda sağlıklı bir tahminde bulunabiliriz.

Pirî Reis haritasının, henüz komple bir incelemeye tâbi tutulmamış olan yanlarından biri de, Atlantis gizemiyle ilgilidir. Pirî Reis portulanındaki bazı unsurlar, bize, batık Atlantis kıtasıyla ilgili olarak hâlihazırda ortaya konulmuş olan hususları destekleyen yeni kanıtlar sağlayabilir. Yeni Zelandalı yazar Robin Collyns, Pirî Reis portulanında bir Atlantis adasının yer aldığına dikkatimizi çekmektedir: *«Pirî Reis haritasının Kongre Kütüphanesinden elde ettiğim fotokopisini incelerken, Brezilya ile Afrika'nın Batı Kıyıları arasında gösterilen (—ve öteki UFO yazarlarınca bu açıdan hiç değinilmemiş ya da farkedilmemiş olan—) bir adayı farkettim. Bu adanın özelliği, bugün artık mevcut olmamasıdır. Pirî Reis haritasını, kadim dünyayı gösteren bir Teozofi haritası ile karşılaştırdığımda, Teozofi'de Daitya adıyla bilinen büyük bir Atlantis adasının, sözkonusu adanın bulunduğu aynı enlem ve boylam üzerinde yer aldığını şaşkınlık içinde gördüm. Fakat, Pirî Reis haritasında, Atlantis'in kendisi batmış gibi görünüyor.»* (1)

Pirî Reis portulanı, Atlantis'i gösterecek kadar gerilere

gitmez. Ancak, Collyns'in sözünü ettiği ada, Mme. Blavatsky'nin belirttiği gibi, Atlantis kıtasının bir kalıntısı olan ve çok sonraki bir tarihte yok olan Daitya'nın bir kalıntısı olabilirdi. Birçok araştırmacı, Atlantis'in bir anda yok olmayıp, farklı zamanlarda bölüm bölüm battığı teorisinde mutabık kalmaktadır. En son batan kısım Plato'nun Atlantisi olan ve biraraya getirilmiş Anadolu ve Libya toprakları kadar büyük olan Poseidonis'ti. Yaygın olan inanca göre, daha sonra geriye bazı küçük kara parçaları, yani adalar kalmış, ve uzun bir süreden sonra bunlar da batmıştı. Tarihte, Atlantis'ten arta kalan kara parçaları olduğuna inanılan ve Antillia adıyla ya da benzer türden daha başka adlarla bilinen bu tür adaların öykülerine sık sık rastlarız. Örneğin Aristo, Atlantik Okyanusu'na açılan Kartacalılar'ın, Antilia denilen bir adaya rastladıklarından bahseder.

Antilya (Antillia yahut Antilia), Pirî Reis'in notlarında ve yazılarında sık sık geçen bir isimdir. Yeni keşfedilmiş olan kıtanın, yani tüm Amerika kıtasının adını Antilya olarak belirtir; Orta Amerika, Antilya vilâyeti denilen bir yerdir; Güney Amerika kıyılarına da, aynı şekilde, Antilya kıyıları denir; ve Venezüella'nın doğu kıyılarının açıklarında yer alan bir ada da Antilya adasından başkası değildir. Anlaşıldığına göre, Kolomb yeni kara parçaları bulmak üzere engin denizlere yelken açarken, Atlantik'te yerleşik olan ve Antillia denilen bir adakıta ile ilgili kadim tradisyon hâlâ daha yaşıyordu. Aslında, Prof. A. Afetinan, *Pirî Reis'in Hayatı ve Eserleri* adlı kitabında, Pirî Reis haritasında gösterilen Antilya adasına değinerek, bu tradisyonun o zamanlar canlılığını koruduğunu belirtmektedir: *«...Bu adanın Kristof Kolomb'un sefere başladığı sırada zenginliği ve mamur oluşu o devirde herkesin dilinde dolaşan, efsanevî Antil adasını temsil ettiği anlaşılmaktadır. Bununla beraber... bu adanın mamur olmadığı tespit edilmiştir.»*

Bu Antilya adası da artık mevcut olmadığına göre, Pirî Reis haritasında, bir değil, iki Atlantis adası var gibidir. Bu adaları tanımlayan notlarda şunlar yazılıdır:

Antilya adası: «*Ve bu adaya Antilya Adası derler. Canavar ve tuti ve bakkam gayet çoktur, veli imaret değildir.*»

Sığır adası: «*Ve bu karaveleyi fırtına bulup getirdi; bu adaya düştü; ismine Nikola Cıvan derler. Ve bu adada vafir birer boynuzlu kâv çoktur. Ol sebepten bu cezirenin İzle de Vaka derler, yani Sığır Adası demek olur.*» İşte, Collyns'in sözünü ettiği ada, budur.

Bu enformasyon ilginç gelmese de, sözkonusu adaların Batı Atlantik'teki yerleri ve bunlardan birine verilen Antilya adı, bu konuyu daha fazla araştırmamızı gerektirmektedir. Nitekim, bu açıdan olmak üzere, Pirî Reis portulanı ile olumlu bir şekilde karşılaştırılabilecek olan daha başka haritaların mevcudiyeti ortaya çıkmıştır.

Bu tür haritaların bir örneğini zaten Collyns vermiş bulunmaktadır. Bu, Daitya'yı, Sığır adasının yer aldığı aynı enlem ve boylam üzerinde gösterdiği söylenen Teozofi haritasıdır. Juan de la Cosa'nın 16'ncı Yüzyıl portulanları, bugün artık mevcut olmayan benzer adalar gösterir; ancak, bunlar, daha güneye doğru, Brezilya'nın Sao Roque Burnu açıklarında yer almaktadır. Ünlü bir haritacı ve usta bir denizci olan La Cosa, ilk iki yolculuğu sırasında Kolomb'un yanında bulunmuş ve ikinci yolculukta da kendi haritalarını çizmişti.

15'nci Yüzyıl'ın sonlarında yapılan Benicasa haritası, Atlantiğin batısında uzanan iki büyük ada göstermektedir. Güneydeki adaya, Antilia adı verilmiştir. Öte yandan, Rahip Athanasius Kircher'in 17'nci Yüzyılda çizdiği Atlantis haritasında, hem Plato'nun Atlantiğin ortasında yerleşik olan Atlantisi, hem de bu kara kütlesi ile Amerika arasında kalan iki ada yer alır. Bu adaların Kircher haritasındaki konumlarına baktığımızda, bunların, Pirî Reis portulanındaki Antilya ve Sığır adalarına tekâbül edip etmedikleri sorusu zihnimizde kendiliğinden belirir. Gerçekten de aynı kara parçalarını temsil ediyor olabilirler. Rahip Kircher, haritasının, Kadim Mısırlılar'ın inancı ile Plato'nun tanımına dayandırıldığını açıklamıştır. Plato, Atlantis hakkında şöyle diyordu: «*... ada, Libya ile [Ön] Asya'nın [Anadolu'nun] biraraya getirilmiş halin-*

den daha büyüktü, ve öteki adalara giden yolu oluşturuyordu, ve bu adalardan, gerçek okyanusu çevreleyen karşı kıtanın tümünü katedebilirsiniz...» Böylece, Plato, bir zamanlar Poseidonis ile Amerika arasında bir köprü oluşturan aynı adalardan bahsetmektedir.

Rahip Kircher, Atlantis'le ilgili bir bilgi kaynağı olarak, Kadim Mısırlılar'ın inancına değinmektedir. Plato'nun, Atlantis hakkındaki yazısını Solon'a dayandırdığını, ve Solon'un da, Atlantis'le ilgili öyküyü, Sais'teki (Mısır) rahiplerden dinlediğini biliyoruz. Ayrıca, Proclus'tan öğrendiğimize göre, Plato'nun kendisi de Mısır'a gitmiş, ve Sais, Ethmion ve Sebennytus'taki rahipler ve inisiyatörlerle görüşmüştür. Belki de Plato, bazı Kadim Mısır Misterlerini tanıma imkânını elde etmiş, ve Mısır gezisi sırasında Atlantis hakkında bilgi edinmişti. Her halükârda, Atlantis hakkında Grekler'in sahip oldukları bilgilerin Kadim Mısır'dan çıkmış olduğu, artık kesinleşmiş bir husustur. Ve Mısır, 'İskender'den kalan, belki daha evveline ait olan' kadim kitabın ortaya çıktığı yerdir. Acaba, Büyük İskender'in âlimleri, bu kitabı, Sais Mabedi'nin rahiplerince korunan kadim kayıtlardan mı derlemişlerdi? Yahut da, kadim bilgelerden kalan ve İskender'in eline geçmiş olan çok daha eski bir kitap mıydı? Dahası, Pirî Reis'in kendisinin, 'İskender-i Zülkarneyn zamanında telif olmuş' Dünya Haritaları ile yirmi kadar harita kullandığını biliyoruz. Muhtemelen, bu haritaların kökeni, bir zamanlar İskenderiye Kütüphanesinde mevcut olduğu bilinen kadim kaynaklara dayanıyordu. Mme. Blavatsky, İskenderiye Kütüphanesi yok edilirken kurtarılmış olan binlerce kadim parşömenle ilgili tradisyondan bahseder. Serapis Mabedinde kurulmuş olan tâli kütüphane 391 yılında yok edildiğinde kurtarıldığı iddia edilen el yazması metinlerin, Mısır'dan pek uzak olmayan ve daha o zamandan Doğu Roma İmparatorluğunun merkezi olarak tesis edilmiş bulunan Istanbul'a ulaşmış olması çok muhtemeldir. Mme. Blavatsky'ye göre, Leo Isaurus, 8'nci Yüzyılda Istanbul'da, Mısır kökenli 300.000 kadar ezoterik eser yakmıştır. Ve denilir ki, Osmanlılar Istanbul'u fethettiklerinde, bulabildikleri tüm el yazması metinleri toplamış ve Topkapı Sarayı'nda

bir kütüphane oluşturmuşlardı ([2]). Dolayısıyla, Pirî Reis'in bahsettiği kadim haritaların Saray Kütüphanesinden gelmiş olması çok muhtemeldir.

Plato ile Solon'un, kendi devirlerinin İnisiyeleri oldukları ve böylece, Mısırlı rahiplerin onlara ezoterik bilgi verebildikleri bilinen bir husustur. Peki, Pirî Reis'in de bir özelliği var mıydı acaba? Eğer Pirî Reis'in bu tür dökümanlar ile bilgiye şans eseri rastladığını düşünmek gibi bir eğilimimiz varsa, bu gerçekten de garip bir şey olacaktır: Kadim Mısır'daki türden Mister Ekollerinden neşrolan ve kadim bir bilgeliğe dayalı olan ezoterik bilgilerin aktarımı hiçbir zaman şansa bırakılmaz, çünkü bu, Yukarısı'nın tasarrufunda olan bir Kanuna göre işleyen bir süreçtir. Pirî Reis de, bir istisnâ teşkil edemeyeceğine göre, sözkonusu kadim ve ender bulunur haritaları görmesi için kendisine izin veren bir ezoterik okulun ya bir müridi ya da İnisiyesiydi.

Konuyu daha da derinleştirdiğimizde, kadim kitabın da muhtemelen İskenderiye Kütüphanesinde saklanmış ve Kütüphane, Romalılar tarafından ilk kez yıkıldığında, ekâbir'in eline geçmiş olabileceği hususu açık bir şekilde ortaya çıkar. Ekâbir sözü, İskenderiye'de mevcut kadim bilgilerin bekçileri olan İnisiyeler grubunu belirlemek üzere kullanılmış olabilir. Mısır'ın Müslüman fâtihi olan Amr-İbn el-As, Mısır'a girmezden önce, Grek kökenli halka (-Pirî Reis, Mısır'ın içine dolan Frençler, derken, bu kişileri imâ etmiş olabilir-), Mısır'ı terketmeleri için bir yıllık bir mühlet vermişti. İşte ekâbir, çok değer verilen o kitabı da yanlarına almayı unutmayarak, kendilerine tanınan bu süre dahilinde Mısır'dan kaçmış olabilir.

Mağribîler'den kaçan İspanyollar hakkındaki bir öykü, bu İnisiyeler grubunun, Mısır'dan ayrıldıkları 641 yılından tam 70 yıl sonra oldukça faâl olduklarını imâ eder mahiyettedir: *«Mağribîler'den kaçan mültecilerin, bir piskoposun önderliğinde, batıya doğru yelken açtıkları ve sağ sâlim Antilla'ya ulaşarak, orada yedi tane kent inşa ettikleri anlatılır.»* ([3])

Pirî Reis, o kitabın, muhtemelen Grekçe'den çevrilmesinden ve dolayısıyla daha geniş bir çevrede dolaşmasından ön-

ce dahî, birçok kimseyi göç etmeye teşvik ettiğini söylüyor. Peki, nereye? Tabi, Atlantik Okyanusunun batısındaki kıyılara. Yukarıdaki öykü, Pirî Reis'in iddialarına gerçeklik kazandırmaktadır: Muhtemelen aynı ekâbir grubun bir üyesi olan ve dolayısıyla da nereye gittiğini bilen bir piskopos ortaya çıkıyor, ve 711 yılında, Mağribîler, İberik Yarımadasının büyük bir kısmını istilâ ettiklerinde, İspanyollar'ı Antilla'ya götürüyor. Böylece, Antillia'ya ilişkin tradisyonun İspanyol halkları arasında yayılmasından sanki o kadim kitabın kendisi sorumluymuş gibi görünmektedir.

Bu durumda, piskopos gibi, Kristof Kolomb da, nereye gittiğini biliyordu. Çünkü, Kolomb, 'deniz ilmini bir bir yazan' o kadim kitapta yer alan enformasyonla ne yapacağını bilen bir İnisiye'ydi. Pirî Reis, Kolomb'un bir müneccim, yani bir astronom olduğunu söylemiyor mu? 15'nci Yüzyıl'da, astronomi, okült-ezoterik bir bilim dalıydı. Beytlehem Yıldızı'nı izleyen Üç Maj'ın da, yıldızları etüd eden şahıslar olduklarını unutmamalıyız.

Pirî Reis portulanının astronomik mahiyetteki veçhesi, hâlihazırda, müteveffa A. T. Robertson tarafından etüd edilmiş bulunmaktadır. Fakat, Robertson'un ölümünden beridir, yarım kalan bu çalışmasını sürdüren olmamıştır. Jacques Bergier, Pirî Reis portulanının bu veçhesine kısaca değinmektedir: *«Orijinal Pirî Reis haritalarında takımyıldızlarının bulunduğuna dikkatinizi çekerim. İşte, Antartika'da, Queen Maud Land bölgesinin temsil edildiği yerde, sadece Güney Yarıkürede Queen Maud Land'deki 70° - 72° enleminde görülebilen Yılan Takımyıldızını belirleyen bir yılan resmi görmekteyiz. Ve Arjantin kıyılarının yakınında, harita, Argo Takımyıldızını belirlemektedir. Brezilya'nın merkezinde, Boğa Takımyıldızını görüyoruz; Brezilya'nın güneyinde ise, bir takımyıldızın mı yoksa başka bir şeyin mi işareti olduğu sorusunu akla getiren bir kurt var.»* (4)

Muhtemel takımyıldızları temsil eden hayvan çizimlerinin belirlediği bu tür gök haritalarını başka nerede görüyoruz? Tabi, Peru'daki Nazca düzlüğünde ve İngiltere'de. Artık ünlü bir yer olan Nazca'nın en önde gelen araştırmacısı diyebilece-

ğimiz Dr. Maria Reiche'nin, 'dünyanın en büyük astronomi kitabı' dediği Nazca'da, zemine çizilmiş olan devasa hayvan resimleri arasında, kuşlar, maymunlar, yılanlar, bir lama ve bir balina ya da dev bir balık yer alıyor: Bu hayvanların hepsi, Pirî Reis portulanında da resmedilmiştir. Ayrıca, İngiltere'de, peyzajın bir parçası hâlinde işlenmiş olan dev çizimlerden oluşan burçlar kuşağı tabloları vardır — bunların en ünlüsü, Glastonbury Burçlar Kuşağıdır.

Hem Nazca düzlüğünde hem de İngiltere'de, devasa boyutlardaki bu astronomik desenlere düz çizgiler eşlik etmektedir. Bazılarının astronomik bir esasa bağlı olarak yönlendirilmiş olduğu tespit edilmiş olan Nazca çizgilerinin, bir bütün olarak ele alındıklarında, aynen Pirî Reis haritasındaki gibi, küçük taş yapılara ait kalıntıların yer aldığı tepecikler üzerindeki merkezlerden neşrolan, geometrik bir düzene bağlı bir şebeke oluşturduklarını görüyoruz. Bunların, İngiltere üzerinde gözlemlenmiş olan ve yerel olarak, ley çizgileri diye bilinen örneklerinin, kozmik güç hatlarını ya da John Michell'in belirttiği gibi, Dünyanın yüzeyinde görünmez hâlde uzanan manyetik hatları temsil ettiklerine inanılır. Bu tür çizgilere, genel olarak, jeodetik çizgiler denir, ve bunların düğüm noktalarında jeodetik burçlar kuşağı yer alır. Aynı şekilde, Çin'de de, astronomik anlamı olan tepeleri irtibatlandıran lung-mei, yani ejder yolları vardır. Bu tür dünyasal güç hatlarına ve bunların kesişme noktalarında yer alan kutsal mahallere ilişkin inançlar, Kızılderililer ile Avustralya yerlileri arasında yaygındır. Bu halkların, bu tür güç hattı şebekeleri boyunca faâl hâle geçirilen bir ESP iletişim metodunu kullandıkları söylenir.

Pirî Reis portulanlarında ve genel olarak portulanlarda, rüzgâr güllerinden ışıyan ve kerte hatları denilen geometrik çizgilerden oluşmuş karmaşık bir desen görürüz. Denildiğine göre, böyle bir ızgara, küresel trigonometri kullanılarak yapılmış olup, Dünya küresinin bu haritaların iki boyutlu yüzeyine izdüşümünün çıkarılmasını mümkün kılmaktadır. Ve bu projeksiyon sistemi, özellikle Pirî Reis haritalarında ve

ayrıca, belirli bir dereceye kadar da, bilinen diğer bazı portulanlarda, şaşırtıcı bir sıhhatle kullanılmıştır.

Dünya'nın çeşitli yerlerinde ortaya çıkan 'çizgi ve düğüm' şebekeleri ile Pirî Reis portulanlarındaki aynı türden desenler arasında bir ilişki olabilir mi acaba? Bu güç hatlarının, Kozmik-astronomik mahiyetteki imâları ve Jeomanyetik yapıya doğrudan değinme özellikleri, ayrıca, Pirî Reis haritalarının izdüşüm ızgarası için de geçerli olmakta mıdır?

Müteveffa George Van Tassel, bir zamanlar, yazılarında, bu sorulara ilişkin olarak çok şeye ışık tutabilecek mahiyette olan son derece ilginç bir teoriyi açıklamıştı. Van Tassel'e göre, Dünya bir dodekahedron, yüzleri beşgen olan 12 yüzlü bir düzgün çokgen biçimindeki dev bir kristaldir. Tassel, aynı şekilde, 20 eşkenar üçgenden oluşan ve ikozahedron denilen bir başka düzgün çokgenin yerkürenin üzerine bir kılıf gibi geçirilebileceğini de iddia etmiştir. O zaman, denildiğine göre, 'Dünya'nın yapısal enerji iskeletini' gösteren bir desen ortaya çıkmaktadır. «*Bu yapısal örgü,*» diyor Van Tassel, «*Dünya olarak bilinen bu tuhaf kristalin üzerindeki birçok olayı belirler.*» Bu tür olaylar, ya beşgenler ile üçgenlerin oluşturduğu çizgiler boyunca ya da sistemin kesişme noktalarında ortaya çıkmaktadır. Sözkonusu düzgün çokgenler, böylece, ley hatları gibi yöresel şebekeleri üretebilen ana deseni oluşturmaktadır.

Dodekahedron teorisinin orijinal müellifi, muhakkak ki, Plato'nun kendisiydi ([6]). Plato, *Timaeus* adlı yapıtında, Tanrı'nın, göklerdeki takımyıldızları tanzim ve tertip ederken, Ana Plânı'nı, temel geometrik form olarak, dodekahedrona dayandırdığını belirtir. Dolayısıyla Plato, dodekahedronu, bir Kozmik Form olarak sınıflandırmaktadır. Bunun yanısıra, *Phaedo* adlı yapıtında da, bu Kozmik Çokgenin, aynı zamanda, küresel Dünyanın kendisiyle ilgili olduğu görüşünü öne sürmektedir.

Plato, Makrokozmik ve Mikrokozmik Kürelerin, Kozmik İnşaatçılar tarafından ortak bir geometrik forma göre biçimlendirildiğini söylemektedir: Yukarıda nasılsa, Aşağıda da öyledir. Dünyasal örgünün astronomik ilişkisi de böylece açığa

çıkmış oluyor. Çünkü, eğer Tanrı, gökler ile yerin inşaatında aynı Kozmik Izgarayı kullanmışsa, o zaman Dünya da engin Kozmos'un ufacık bir modeli olarak ortaya çıkabilir, ve göksel sistemlerin tanzim ve tertibi de Dünyanın yüzeyinde kolaylıkla gösterilebilir. Ve, dolayısıyla, küresel matrisin bir uzantısı olan herhangi bir yöresel şebeke dahilinde, hepsi de tek bir temel desene bağlı kalmak suretiyle, yöresel burç kuşakları resmedilebilir.

Van Tassel, *Proceedings* dergisinin 1975 yılı 8'nci sayısında, yerküreyi üzerine sözkonusu çokgenler geçirilmiş bir hâlde gösteren bir çizim yayınlamıştı. Bu çizimde, Dünyasal kristalin Atlantik Okyanusundan geçen 'ek yerleri'nden birinin, aslında, Pirî Reis haritasındaki rüzgâr güllerini birleştirmek suretiyle elde edilebilen eğriye tekabül ettiği açıkça görülmektedir. Bu tür bir bağıntı, basit bir tesadüf şeklinde değerlendirilerek bir kenara bırakılmayacak kadar barizdir; hele, bunun daha da ötesi sözkonusu olursa.

Araştırmaları, Van Tassel'in ulaştığı sonuçlara işaret eden bir şahıs daha vardır. *Smithsonian* dergisinin Ağustos 1976 tarihli sayısında, tektonik plâkaların oluşturduğu desenler hakkında bir yazı çıktı. Yazar Athelstan Spilhaus, değişik projeksiyonlu haritalar çizdirmiş ve bunların üzerinde, plâkaların birleşme şekillerini göstermişti. Volkan ve deprem faaliyetlerini gösteren çizgileri, bu tür haritaların üzerine işlediğimizde, âşina olduğumuz Mercator projeksiyonunda gösterildiklerinde kesinlikle mevcut olmayan ve insanı hayretler içinde bırakan desenler ortaya çıkmaktadır. Spilhaus'un kullandığı haritalardan birinde, Afrika'yı merkez alan eşitaralıklı düzlem azimutal projeksiyon uygulanmıştı, yani Hapgood'un Pirî Reis portulanı ile kıyasladığı Kahire merkezli haritaya çok benziyordu. Spilhaus, deprem ve volkan faaliyetini, kırmızı benekler halinde bu harita üzerine işlediğinde, kendi ifadesiyle, *«Ortaya bir desen çıkıverdi: Merkezde yer alan ve beşgene benzeyen bir plâka ile onu çevreleyen beş adet düzgün eşkenar dörtgen vardı.»* Spilhaus, sonra, aynı haritanın üzerine bir ikozahedronun izdüşümünü çıkardı, ve sonuçta, *«ikoza-*

hedron ile plâkaların oluşturduğu desen arasındaki apaçık bağlantı» gözleri önüne seriliverdi.

Hapgood, Kahire merkezli haritasına, Pirî Reis'in rüzgâr güllerinin yer aldığı noktaları işaret ettiğinde, bu noktaların, merkezi Kahire civarında bir yerde bulunan bir dairenin yayını oluşturduğunu görmüştü. Hapgood'un haritasını Spilhaus'unki ile karşılaştırdığımızda, Spilhaus haritasındaki merkezî beşgen ile ötekinde yer alan sözkonusu dairenin rahatlıkla çakıştıklarını görmekteyiz.

Yukardaki bağlantıları ortaya koyduktan sonra, artık, 1513 tarihli Pirî Reis portulanının, yerküremizin Kozmik yapısal ana plânına dayandırılmış olduğunu, ayağımızı sağlam yere basarak kabûl edebiliriz. Çeşitli dünyasal çizgi sistemleri de görünüşe göre böyle bir yerküresel temel örgüden kaynaklandığına göre, Pirî Reis haritalarının bunlarla olan ilişkisi, bâriz bir hale gelmektedir.

Şimdiye kadar sadece Pirî Reis'in 1513'te hazırladığı haritayı inceledik. Ancak, ikinci portulanın mevcut parçası da özel bir ilgiyi gerektirmektedir. Çünkü, bu haritanın projeksiyon ızgarasının düzeni etüd edildiğinde ortaya çıkan hususlar, yukardaki beyanların lehinde kanıtlar oluşturmaktadır. Pirî Reis, ikinci haritasını, birincisinden 15 yıl sonra hazırladı. Bu portulandan da, geriye sadece, Orta ve Kuzey Amerika ile Grönland'ı gösteren bir parça kalmıştır. Bu haritanın da, birincisini hazırlarken Pirî Reis'in yararlandığı aynı orijinal kaynaklara dayandırılmış olduğunu söyleyebiliriz, sadece mikyası farklıdır. 1513 tarihli portulanda gösterilmeyen Yengeç Dönencesi'nin, bu haritada kalın bir çizgiyle belirtilmiş olduğunu görüyoruz.

Bu haritanın ızgara-çizgilerinin kesişme noktalarından üçü, ki bunların iki tanesi rüzgâr gülüyle belirlenmiştir, son on yılda hem Ufologlar hem de dünya gizemlerinin araştırmacıları için dünyanın en muammalı yerleri olagelen bölgeler üzerinde bulunmaktadır: Bu yerlerden biri, dünyaca ünlü Bermuda Üçgenidir; diğerleri ise, Karayib Denizi, ve Amerika ile Kanada'nın Büyük Göller Yöresidir.

1528 tarihli portulanın güneybatı köşesinde gösterilen rüzgâr gülü, ki rüzgâr güllerinin içindeki siyah üçgenler kuzeyi işaret etmektedir, Karayib Denizinde yer alır. Mevcut parçanın aşağı yukarı ortasında çizili olan büyük rüzgâr gülünün ise, haritayı tamamladığımız takdirde, büyük Göller Yöresini kapladığını göreceğiz. Ve, ızgaranın bu rüzgâr gülleri arasında, yani Florida'nın doğusunda yer alan kesişme noktası da, Bermuda Üçgeninin içinde bulunmaktadır — Bermuda Üçgeninin uç noktalarını oluşturan Florida, Bermuda ve Puerto Rico, portulan üzerinde açıkça görülmektedir. Aslında, Bermuda Üçgeninin, bu noktanın yer aldığı bölümü, Üçgenin en faâl alanıdır!

1528 tarihli haritada belirlenmiş olan bu yerlerden Karayib Denizi, Ufoların sık sık gözlemlendikleri bir deniz olarak tanınır. Charles Berlitz'e göre, *«Karayib Denizi ve Batı Atlantiğin bu denizle bitişik olan bölümü, dünyanın en faâl volkanik bölgelerinden birini oluşturur ve özellikle de, adı, Karayib Kızılderililerinin inançlarına göre Tufan'ı meydana getiren yıkıcı bir Tanrı olan Hurikan'dan gelen ani ve şiddetli deniz kasırgalarıyla [İngilizce'de bu kasırgalara, huricane denilir] tanınır.»* (6) Büyük Göller Yöresine gelince, burası yakın zamanlarda, deniz ve hava felâketleri ile kaybolma olaylarının oluştuğu ve ayrıca çok sayıda Ufo faaliyetinin gözlemlendiği bir başka 'Üçgen' olarak ün yapmıştır. Bermuda Üçgenini ise tanıtmaya gerek yoktur sanırız.

Pirî Reis portulanının Ufolojik mahiyetteki imâları, Ufoların uçuş hatları ile bir ilişkisi olduğu belirlenmiş olan ley hatlarını (7) aklımıza getirmektedir. Öte yandan, manyetik sapma fenomeniyle ilgili olan bir hat vardır ki, bu çizgi, yukarda bahsedilen muammalı yerlerin hepsiyle de bir şekilde ilişkili olup, sıfır manyetik sapma hattı diye tanımlanır ve agonik hat diye de adlandırılır. Batı Yarıkürede, agonik hat, Büyük Göller'den geçerek güneye doğru ilerler, sonra Bermuda Üçgeninin güneybatı kısmını kateder ve Karayib Denizine girer. Bu hat boyunca, Ufo faaliyetinin ve olağandışı kaybolma olayları ile felâketlerin oldukça yoğun bir şekilde cereyan ettiği, bilinen bir gerçektir. Ancak, bu tür bir çizginin bu olay-

larla ne şekilde ilintili olduğu hususu, henüz açıklanabilmiş değildir.

Agonik hat, bu olaylarla bağıntılıdır, çünkü, Dünyanın yapısal enerji iskeleti ile çakışmaktadır. Ve 1528 tarihli Pirî Reis haritasının sözkonusu rüzgâr güllerinin çizdiği eğri de, bu hatla aynı yolu izler, çünkü, 1513 tarihli harita gibi bu portulanın ızgarası da dünyasal güç matrisine uyar. Peki, Pirî Reis portulanlarında da ortaya çıkan, yerkürenin bu Kozmik yapısal enerji deseni, acaba neden çeşitli seviyelerden anlamları haizdir?...

Dünya gezegeni, sayısız dünyalardan meydana gelen bir evrim dünyaları grubu'nun özel bir laboratuvarıdır. Bu planet üzerinde meydana getirilen pek çok çeşitli maddî ve manevî olaylar için, bu laboratuvarın sahibi İlâhî Plânlar, yeryüzünde pek çok çeşitli enerji çeşitleri; bunları oluşturma, depolama, tevzi ve kozmostan çekme teknikleri kullanmaktadırlar. Yeryüzünün iç içe pek çok yapısal özelliklerinin geometrik şekilleri sonucunda ortaya çıkan enerjileri kullandıkları gibi, buna benzer şekilde inşa edilen çeşitli yapılar da, sözgelimi bilinen ve bilinmeyen piramitler, dikili taşlar vb., enerji üreteç, rezervuar ve dağıtım üniteleri olarak kullanılmaktadırlar. Ayrıca, ısı, ışık ve sürtünme güçlerinin enerjilerini ve mekanik olayların potansiyel enerjilerini de değerlendirebilmektedirler. Şunu iyice bilmeli ki, İlâhî Plânlar, yeryüzünü, her şeyinden yararlanmak üzere özel olarak ve bir laboratuvar amacıyla inşa etmişlerdir. Dünya insanları, hiçbir zaman bu laboratuvar gezegenin tüm gizemine vakıf olamayacaklardır. Çünki beşeriyetin bilebileceği dünya, bilinecek tüm gezegensel gizemin ihmâl edilebilecek kadar küçük bir kısmı olacaktır, ve bu da ancak genellikle üç buut realitesi seviyesindedir...

İşte, Pirî Reis portulanlarının, bilinebilir dünyanın sırlarının paha biçilmez bir rehberi olarak değerlendirilebilen bu mevcut parçalarının önemi de bariz bir şekilde ortaya çıkmaktadır. Daha önce de değinildiği gibi, bu haritalarda kullanılmış olan projeksiyon sisteminin yerkürenin yapısal desenine dayandırılmış olması çok muhtemeldir. Ve, dahası, ha-

ritalardaki ızgaranın düz çizgileri, denizlerde seyir kılavuzu olarak da kullanılıyordu. Bunlara kerte hattı denilmesinin sebebi de budur. Aynı hususlar, belirli bir dereceye kadar, gerçek portulan örneklerinin hepsi için geçerlidir. Aslında, portulan fenomeninin kendisi, haritacılık tarihinin bir muammasını oluşturmaktadır. Ancak, Pirî Reis'in Kitab-ı Bahriye'de yazdıkları, en azından, portulanların kökeni hakkında, çok şeyi günışığına çıkarmaktadır.

Portulanlar ya da denizci haritaları, 13'üncü Yüzyılın sonları ile 14'ncü Yüzyılın başları arasındaki bir dönemde aniden ortaya çıkıvermiştir. Bu haritalar, denizciler tarafından yapılıyordu, ve zamanın coğrafyacılarınca çizilmiş olan haritalardan çok ileri bir seviyedeydiler: Portulanlar, günümüzde, akıl almaz derecedeki doğrulukları ile bizleri şaşırtmaktadırlar.

Portulan haritaları, daha ziyade, Karadeniz de dahil olmak üzere, Akdeniz bölgesini kapsıyordu. Bazı örneklerde, ayrıca, Atlantiğin doğu kıyıları da gösteriliyordu. Portulanları, ilk önce, İtalyan denizciler çizmiş, daha sonra onları Portekizliler ve öteki ülkelerin denizcileri izlemiştir. Portulanların diğer ortak yanları ise, şu şekilde özetlenebilir:

1 — Kökenleri bilinmemektedir.

2 — Ortaya çıkışları, manyetik pusulanın yaygın kullanımı ile çakışmaktadır.

3 — Ortak bir örneğe uygun olarak yapılıyorlardı: Rüzgâr güllerinden ışıyan düz çizgilerden oluşmuş bir ızgara, bu haritaların paylaştığı ana unsurdur.

4 — Portulan adı, denizci kılavuzlarına verilen Portolano adından gelmektedir.

Portulanlar hakkında yukarıda belirtilen hususları, Kitab-ı Bahriye'nin, kadim kitabın Avrupa'ya gelişini ve çevirisinin yapılışını anlatan belirli dizeleriyle ilişkilendirdiğimizde, portulanların gizeminin yarısının çözüldüğünü göreceğiz. Pirî Reis'in yazdıklarını bir hatırlayalım: Denizcilik bilimini komple bir şekilde kaydeden kadim kitabın çevirisini yapan ilk kişi, Portolmiye adında bir kişiydi. Bu şahıs, çevirisini bir

kitapta toplayarak, manyetik pusulayı kullanma ve harita çizme tekniğini ifşa etmişti:

Kim tercüme eyledi edeyim sana beyan
Portolmiye derler imiş bir kişi
O tercüme etmiş ilkin bu işi
Pusulanın, haritanın ahvalini
Sonra o yazmış her halini

Bu enformasyonun ışığında, Portolmiye'nin denizcilik bilimini kapsayan çevirisinin, prototip Portolano'yu oluşturduğu, ve daha sonraki tüm portulanların bu temel denizci kılavuzunda yer alan harita ya da haritalardan kaynaklandığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Aslında, portolano adının kendisi, bu teorinin lehindeki bir kanıt olarak belirmektedir. Şöyle ki, —*ana* eki, lâtin kökenli lisanlarda bir özel isimle birlikte kullanıldığında, «—nın yazıları, eserleri» anlamına gelir. Dolayısıyla, portol—ana şu anlama gelir: «Portol—miye'nin yazıları.» Hâkim olan inancın aksine, portolano kelimesi, liman anlamına gelen port kelimesinden türemiş olamaz. Çünkü, belirtildiği üzre, —*ana* eki sadece bir özel isimle birlikte kullanılabilir.

İtalya'da ortaya çıkan portulanların tarihinden ve portolano kelimesinin etimolojisinden anladığımıza göre, Portolmiye bir İtalyan olsa gerekti. Ayrıca, Pirî Reis, Kolomb'un kadim kitaba Cenova'da, yani İtalya'da rastladığını belirtir ([8]).

Bu teori, ayrıca, zamanın haritacılık tekniğiyle hiçbir direkt ilişkisi olmayan, ileri seviyeden portulan haritalarının aniden ortaya çıkışını da açıklamaktadır. Dahası, ufku açılara bölen rüzgâr gülünün yer aldığı pusula kartının, 13'ncü Yüzyılın sonlarında, yani portulanların ortaya çıkışıyla aynı zamanda kullanılmaya başlandığını biliyoruz — ki bu haritaların ızgaralarında, denizlerde seyretmede yararlanılan kerte hatlarının düğüm noktalarını rüzgâr gülleri oluşturuyordu. Çünkü, Portolmiye, Kitab-ı Bahriye'ye göre, denizcilikte pusula kullanımının komple tekniğini de ifşâ etmişti.

Portulan haritalarının âni ve beklenmedik ortaya çıkışları, inşaatçıları bilinmeyen Gotik Mimarisini akla getirmektedir. Beşeriyet tarihindeki bu tür tüm örnekler, Yüce Reh-

berler'in, zaman zaman beşeriyete kültürel gelişim enjekte ederek, böylece beşerî evrimi nasıl hızlandırdıklarını gösterir. Ve bu tür aşılamalar, dünya üzerinde ilgili görevleri yürüten İnisiyelerin ya da müritlerin aracılığıyla gerçekleştirilir.

Anlaşıldığına göre, kadim kitaptaki bilgiler, birbirini izleyen kısımlar halinde ortaya çıkarılmış, ve ayrıca, bazı parçalar da beşeriyete verilmemiştir. Çünkü, portulanlardan anlaşıldığına göre, Portolmiye sadece Akdeniz bölgesi ile civarını ortaya koymuş, doğu Atlantik'ten öteye geçmemiş gibidir. Sonra, elinde batı Atlantik'teki kıtayı gösteren ve aynı kitaptan geldiğini kabûl ettiğimiz bir dizi haritayla birlikte Kolomb ortaya çıkmıştır. Ve Doğu Dünyası, bu olağandışı haritalarda hiçbir zaman görünmez. Nitekim, 1375 tarihli Catalan dünya haritasının batı parçası bir portulan şeklinde olmasına rağmen, doğu kısmı Ptolemy'ye dayanılarak çizilmişti. Demek ki, Pirî Reis haritasının geriye kalan kısmı, eğer bulunabilseydi, çarpıcı bir döküman oluşturacaktı.

Çok muhtemeldir ki, kadim kitaptaki enformasyonun beşeriyetin evrim yoluna ancak kontrollü kademeler halinde çıkarılmasını kapsayan ve bizim için anlaşılmaz olan böyle bir metodun kullanılmasından sorumlu olanlar, kadim kitabı ellerinde bulunduran ve doğrudan Yüce Güçler'in rehberliğine bağlı olarak çalışan İnisiyeler grubuydu. Neticede, Batı Dünyasının dikkati, Pirî Reis'in dediği gibi, *«o kitabın bilgisiyle birçok yeri ortaya çıkarabilsinler»* diye, daha da batıya doğru çekilmişti.

Bütün bunlardan anlaşıldığına göre, kendisi de bir İnisiye olan Pirî Reis'in elindeki kadim haritalar ile kadim kitabın kendisi, tek bir orijinal kaynaktan geliyorlardı. Bu da, Pirî Reis'in, haritalarını, hem kadim kitaptan kaynaklanmış olan yeni portulanlardan, hem de kadim haritalardan, 'bir kıyas üzre' nasıl 'istihraç' edebildiğini açıklamaktadır: Çünkü, her iki grup haritada da esaslar aynıydı.

Istanbul'da, Pirî Reis'inkilerin yanısıra daha başka haritalar da vardır. Bunlardan biri, Trabluslu İbrahim Mursî'nin 1460 yılında çizdiği ve Akdeniz'i, Karadeniz'i ve Britanya Adaları da dahil olmak üzere Atlantiğin Avrupa Kıyısını gösteren

bir portulandır. Istanbul'daki Denizcilik Müzesi'nde bulunan bu harita (9), düz çizgiler ile rüzgâr güllerinden oluşan tipik portulan ızgarasına dayalı olan, şaşırtıcı doğruluktaki bir projeksiyon sistemine göre yapılmıştır. Burada, rüzgâr gülleri, Akdeniz çevresinde eliptik bir şekilde dizilmiştir. Aslında, Pirî Reis'in ilk haritasından 50 yıl önce hazırlandığı ve Istanbul'da bulunduğu için, bu portulanın, kendi haritasını çizerken Pirî Reis'in elinde bulunan sekiz Caferiye haritasından biri olduğunu varsayabiliriz. Böyle olması halinde, Mursî haritası, derin bir incelemeye tâbi tutulmayı bekleyen önemli bir döküman olarak tebarüz edecektir.

1559'da Hacı Ahmet tarafından hazırlanan bir başka harita da oldukça ilginçtir. Berlitz'in çeşitli kitaplarında üzerinde durduğu bu dünya haritası, portulan türünden olmayıp, yürek şeklindeki eşitalanlı projeksiyon sistemine göre yapılmıştır. Avustralya dışında tüm kıtaları kapsayan Hacı Ahmet haritasında, Grönland, birkaç ayrı ada şeklinde çizilmiş; yaklaşık 300 yıl sonra keşfedilecek olan Antarktika'nın kuzey kıyıları resmedilmiş; en ilginci, Alaska ile Sibirya bitişik olarak gösterilmiştir. Gerçekten de, Grönland'ı kaplayan buz tabakasının altında bir değil üç ayrı kara parçasının bulunduğu tespit edilmiştir. Dolayısıyla, bu haritanın orijinalinin de, ileri seviyeden bir uygarlığın temsilcileri tarafından, Antarktika'nın mevcudiyetinin bilindiği, Grönland'ın buzlarla kaplanmasından ve Bering Boğazının oluşmasından öncesine rastlayan bir devirde çizilmiş olduğunu ve Hacı Ahmed'in, aynen Pirî Reis gibi, böyle kadim bir haritadan yararlandığını düşünebiliriz.

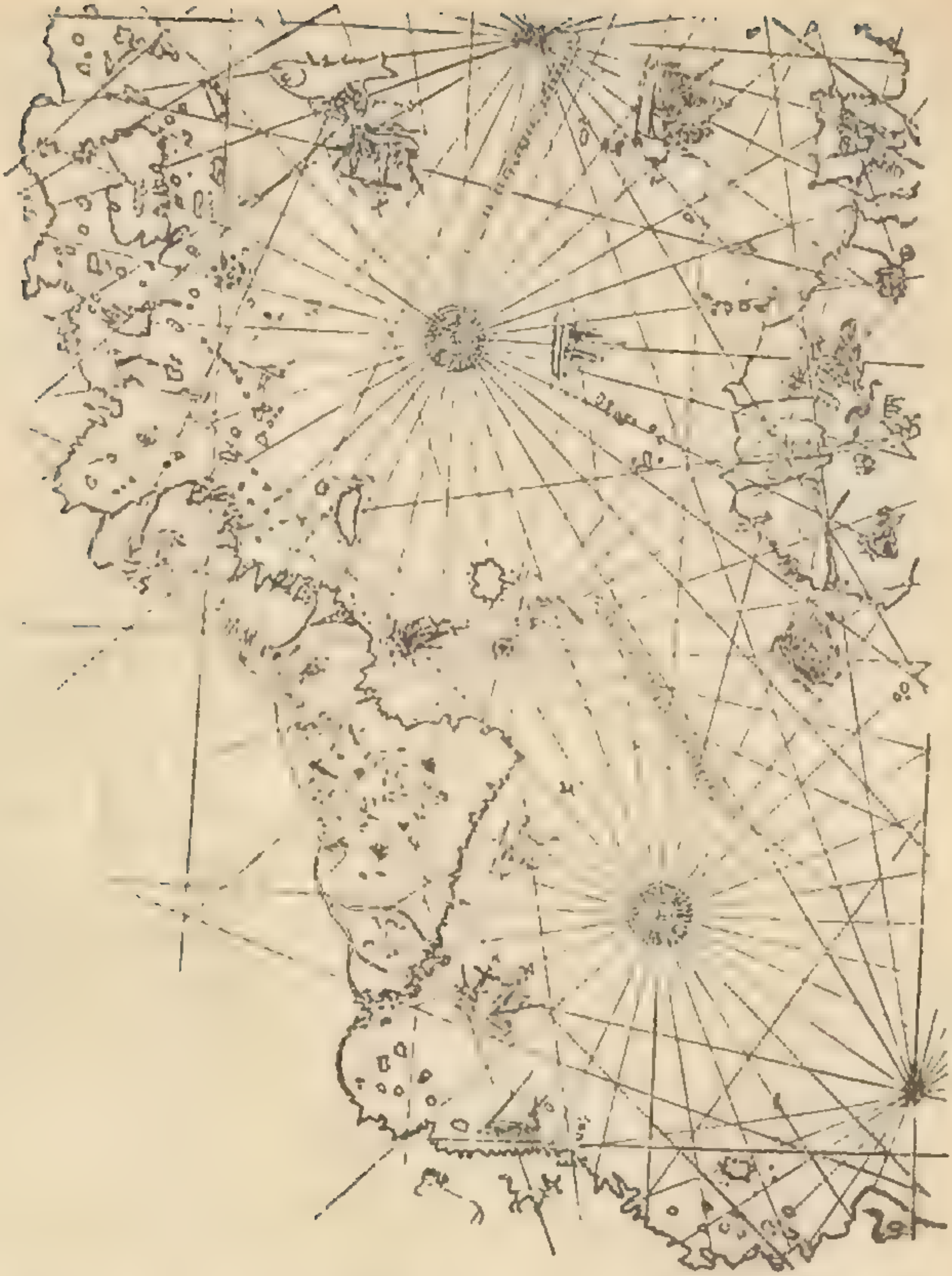

Harita — 1: Günümüzde Pirî Reis haritası adıyla ün yapmış olan portulan Pirî Reis'in 1513 yılında çizdiği ilk dünya haritasının elimizde bulunan bir parçasından ibarettir. Orijinal Harita, Denizcilik Müzesi'ndedir.

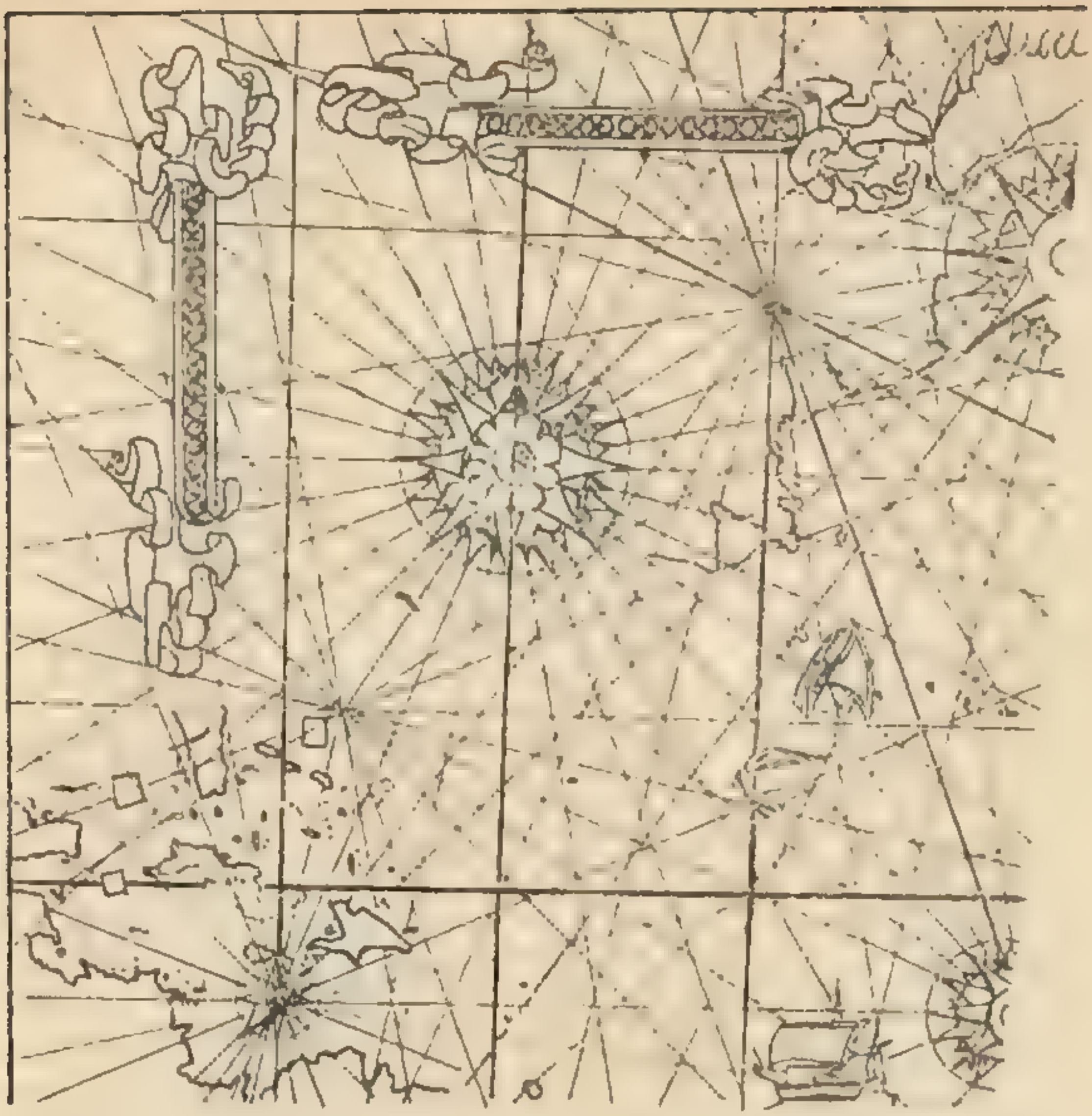

Harita — 2 : Pirî Reis'in, 1528'de hazırladığı ikinci haritasından da, geriye sadece, Orta ve Kuzey Amerika ile Grönland'ı gösteren bir parça kalmıştır.

Harita — 3 : 1528 tarihli portulanın ızgara - çizgileri'nin kesişme noktalarından üçü, dünyanın en muammalı yerlerinin üzerinde bulunmaktadır.

Harita — 4 : Nazca'nın ana 23 çizgisi ve merkezli yayılımları.

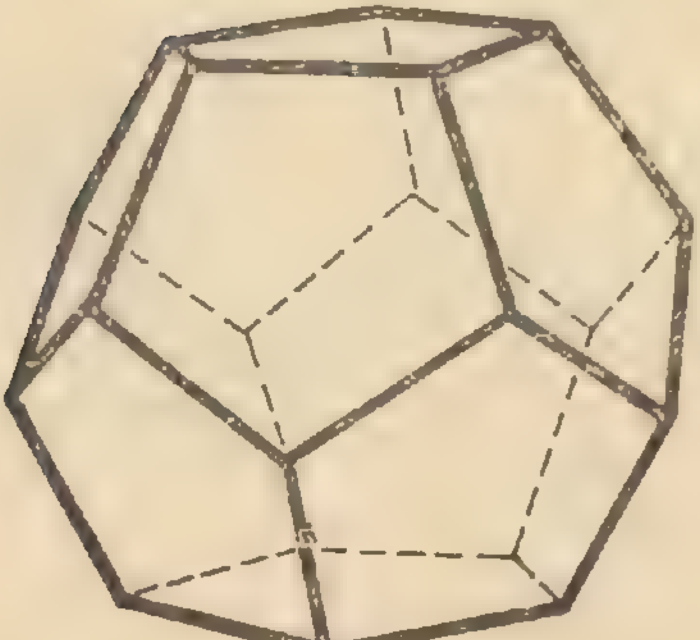

Şekil — 1 : Dodekahedron : Plato'ya göre, takımyıldızların tanzim ve tertibi ile Dünya'nın yapısı, bu düzgün çokgenin formuna dayandırılmıştır.

2. BÖLÜM

Anadolu'daki Nuh'un Gemisi

Hz. Nuh'un gemisi hakkında, çeşitli kaynaklarda bir çok ifadeler mevcuttur. Bunlarda, genellikle bir karışıklık olmakla beraber, ortak noktalar da vardır. Hz. Nuh'un gemisi, zamanı gelince ve çok geçmeden, halen ülkemizdeki bulunduğu yerde, yeniden ortaya çıkarılacaktır. Bu olay, Yukarı'nın izniyle gerçekleşecek olan bir özelliktedir. Yukarısı istemeden, bu durumun mevcut arkeolojik araştırmalar ve tekniklerle oluşması olanaksızdır.

Türkiye'nin doğusunda, Sovyetler Birliği ve İran sınırlarının yakınında iki volkanik dağ yer alır: Büyük Ağrı, 5165 metre ve Küçük Ağrı, 3925 metre. Bunlardan Büyük Ağrı ya da Ağrı Dağı, Batı'da Ararat adıyla bilinir ve Batı tradisyonunda, Tufan'dan sonra Nuh'un Gemisinin konduğu dağ olarak geçer. Bu inançtan ötürü, Gemiyi bulma ümidi, Ağrı'nın sürekli olarak buzlarla kaplı tepesine birçok meraklıyı ve hayalperest kişiyi cezbetmiştir.

Bildiğimiz kadarıyla, Geminin Ağrı Dağı üzerinde keşfedildiğinden bahseden ilk kişi, Hollandalı gezgin Jan Struys olmuştur. Struys'un 1684'te yayımladığı bir kitapta, Nuh'un Gemisini Ağrı'nın tepesinde gösteren bir resim yer alıyordu. Struys'un, Geminin Ağrı Dağında bulunduğuna dair ikinci elden edindiği bilginin kaynağı, 1670'de yaptığı gezi sırasında Ağrı'nın eteklerindeki bir inziva yerinde karşılaştığı bir Hıristiyan keşişti. Keşiş, kendisinin Gemiye girdiğini ileri sürmüş ve Struys'a, sözde Geminin tahtalarından kopardığı bir ahşap parçasından oyulmuş ufak bir haç vermişti.

İkiyüz yıl sonra, 1876'da, İngiliz devlet adamı Lord Bryce, Ağrı'nın yaklaşık 4000 metre yukarısında bir tahta parçası buldu. Bryce, bu keşfinden bahsederken, bunun, Gemiye ait bir kalıntı olabileceğini söylüyordu: *«Aynı sırt boyunca sürekli tırmanıyordum ki, 4000 metreyi bulan bir yükseklikte, dağınık kaya parçaları üzerinde, yaklaşık 1,20 m. uzunluğunda ve 13 cm. kalınlığında bir tahta parçası gördüm. Bir âletle kesildiği belliydi. Ağaçların bittiği sınırın o kadar yukarısında yer*

alıyordu ki, doğal bir ağaç parçası olması da mümkün değildi.. Geminin inşasında kullanılmış olan gofer ağacından olup olmadığını bilemem, ama incelemeleri için meraklılara teslim etmeye hazırım. Dolayısıyla, bu tahta parçası, Hz. Nuh'un Gemisi olayının gerektirdiği tüm şartlara uymaktadır.» ([10])

Lord Bryce'ın da belirttiği gibi, Eski Ahit'in Tekvin (6/14) bölümünde açıklandığı üzre, Geminin gofer ağacından yapıldığına inanılmaktadır. Gofer ağacı, reçineli bir ağaçtı; ya sedir ağacı ya da selvi ağacıydı. Daha ziyade, çürümeye ve kurtlar tarafından yenmeye pek yatkın olmadığı için eskiden gemi yapımında yaygın bir şekilde kullanılan selvi ağacı olduğu sanılmaktadır.

Daha sonra, 1883'te, Türk yetkilileri, Geminin Ağrı Dağı üzerinde keşfedildiğini açıkladılar! Amerika'da yayımlanan, 10 Ağustos 1883 tarihli *Chicago Tribune* gazetesi, Türkler'in bu keşfinden şu şekilde bahsediyordu: *«Istanbul'da çıkan bir gazete, Hz. Nuh'un Gemisinin keşfedildiğini ilân ediyor. Anlaşıldığına göre, Ağrı Dağı üzerindeki heyelân durumunu araştırmak üzere görevlendirilmiş olan bazı Türk hükümet memurları, aniden, ucu bir buzuldan dışarıya doğru çıkmış, son derece koyu renkte bir tahtadan yapılma devasa bir yapıya rastlamışlardır. Bölgede yaşayanlar arasında bir soruşturma yapan görevliler, yerel halkın bu yapıyı altı yıldan beri gördüklerini, fakat üst pencerelerden dışarıya bakan korkunç yüzlü bir hayaletten bahsedilmesi üzerine yapıya yaklaşmaya korktuklarını öğrenmişlerdir. Bu tür söylentilerden korkmayan görevliler, yapıya ulaşmaya karar vermişlerdir. Yapının, Ağrı Dağındaki dar vadilerden birinde sıkışıp kalmış olmasından ötürü, bulunduğu yere erişmek çok zor olmuş ve bunu güçlükle başarmışlardır.. Görevliler, kahverengi renkteki yapının kenarında bir delik açarak içeriye girdiklerinde, donanma yönetmeliğinde atların taşınmasıyla ilgili olarak yer alan maddelere uygun olan, yaklaşık 4,50 m. yüksekliğinde bölmelere ayrıldığını görmüşlerdir. Diğerleri buzla kaplandığından, bu bölmelerden sadece üçüne girebilmişlerdir. Geminin buzul içerisinde ne kadar uzandığını tespit edememişlerdir. Ancak, ortaya çıkarılması halinde, eğer [Tekvin 6/15'de*

belirtildiği üzre] 300 kübit uzunluğunda olduğu ortaya çıkarsa, Hz. Nuh'un Gemisinin mevcudiyetine inanmayanlar zor durumda kalacaklardır.»

19'ncu Yüzyılın sonlarında, Gemi bir kez daha görüldü. Nastûri Kilisesinin Başdiyakozu John Joseph Nouri ve müritleri 1887'de Ağrı Dağına tırmandılar ve *'kayalara saplanıp kalmış olan ve yarısı kar ve buzla kaplı bulunan Gemiye'* rastladıklarını iddia ettiler. Nouri, Gemiyi ortaya çıkarması için gerekli olan parayı bulamadı ve genç yaşta ölürken, sırrını da kendisiyle birlikte götürdü. Ne Ağrı Dağındaki kayalık bir sırtta bulunan tahta parçası, ne Türk yetkililerinin resmî açıklaması, ne de Başdiyakoz Nouri'nin iddiaları, muhtemel meraklılara ilhâm vermemişti. Nuh'un Gemisini arama çağı, 20'nci Yüzyıl olacaktı.

1916'da, Rus havacısı Vladmir Roskovski, Gemiyi Ağrı'nın üst yamaçlarında keşfettiğini rapor ediyordu. Birinci Dünya Savaşı sırasında Ağrı Dağının üzerinde uçarken, Roskovski ve yardımcı pilotu, bir gölün kıyılarında karaya oturmuş olan devasa bir geminin belirgin bir şekilde ortaya çıkmış olan dış hatlarını görmüşlerdi. Roskovski'nin bu gözleme ilişkin raporu Çar'a ulaştığında, Çar, derhal, Ağrı Dağında yatan bu iri objeyi araması için bir askerî keşif heyetinin oluşturulmasını emretti. Rivayete göre, Rus keşif heyeti sözkonusu gemiyi bulmuş ve Nuh'un Gemisi olarak teşhis etmişlerdi. Gemi üzerinde ayrıntılı bir inceleme yaptıktan sonra, Çar'a, ölçülendirilmiş çizimler ve hatta bir dizi fotoğrafla birlikte komple bir rapor göndermişlerdi. Bütün bu kanıtların, Rus İhtilâli sırasında ortadan kaybolduğu söylenmektedir.

Birkaç yıl sonra Türk Kurtuluş Savaşı (1919 - 1923) başladı ve Ağrı Dağının bulunduğu bölge, dolaşmak için pek uygun olmayan, son derece hassas bir yer haline geldi. Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşundan sonra, Ağrı Dağında ilk ilginç keşfi yapan kişi, Yeni Zelandalı bir dağcı olan H. Knight olmuştur. John W. Montgomery, *'Nuh'un Gemisi'nin Araştırılması'* adlı kitabında, Knight'ın 1936 yılında Ağrı'nın kuzey yamaçlarında, masif, dikdörtgen kalas parçaları gördüğünden bahseder. Knight, bu kadar iri kalas parçalarının ancak de-

vasa bir objeden çıkabileceğini ve bu yapının da, muhtemelen, *'dağın daha yukarılarında bir yerde, ya buzların içinde ya da altında bulunabileceğini'* düşünmüştür.

İkinci Dünya Savaşı sırasında, Ağrı Dağının üzerinde uçarken Gemiyi görmüş olan Amerikalı, Sovyet ve Avustralyalı havacılar ve ayrıca, Sovyet keşif uçuşları sırasında çekilmiş Gemi fotoğrafları hakkında rivayetler duyuldu. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra, Ağrı Dağına hücum başladı. Gemi meraklılarının adedi giderek arttı ve örgütlenmiş keşif heyetleri Ağrının yamaçlarını aramaya koyuldular. 1948'de, Gemiyi bulmak amacıyla örgütlenen ilk sivil heyet olan Amerikalı bir grup, Ağrı'ya tırmandı. Aynı yıl, Reşit adlı bir köylü, Gemiyi Ağrı'nın karları arasında gördüğünü ileri sürdü. Aynı köyün sözüne güvenilir kişilerinden olan Şükrü Arsena da Reşit'in iddialarını onayladı. Bunun üzerine, Amerikan keşif heyetini, aralarında, Jean de Ringuer'in başkanlığını yaptığı bir Fransız keşif ekibinin de bulunduğu daha başka gruplar izledi. Ne var ki, hiçbiri başarılı olamamıştı.

Batı tradisyonuna göre Nuh'un Gemisinin konduğu nokta olmasından ötürü Ağrı Dağına ilgi duyanlar sadece gezginler ve kâşiflerden ibaret değildi. Hans Roozen gibi hayalperest kişiler de bu eşsiz gizemden paylarını alıyorlardı. 1948'de çeşitli keşif heyetleri dağın yamaçlarında dolaşırken, o tarihte onaltı yaşında bir delikanlı olan Hollandalı Roozen, rüyasında, Gemiyi Ağrı'nın tepesine konmuş bir durumda gördü. Hatta, Geminin bulunduğu yüksekliğin, tam olarak 4100 m. olduğunu da iddia ediyordu. Bu rüyanın harekete geçirdiği Roozen, tam on yıl süreyle bir keşif heyeti toplamak için uğraşmasına rağmen, bunu başaramadı. Roozen, özellikle, *'Nuh'un zamanından kalma âletler ya da kap-kacak gibi değerli bazı eşyalar keşfetmeyi'* umuyordu.

1949 ve 1950 yılarında, North Carolinalı emekli bir misyoner olan Dr. Aaron Smith, bir keşif heyetinin başına geçerek, Gemi peşinde iki başarısız gezi düzenledi. Gazeteler, Gemiyi bulmaya yönelik keşif gezilerine katılmak amacıyla kariyerlerini ve iş hayatlarını riske sokan meraklıları eleştirmeye başlamıştı. Basının hedef aldığı bu meraklılardan biri de,

ünlü İngiliz coğrafyacısı Dr. Egerton Sykes'tı. Dr. Sykes, 1954 yılında, Dr. Smith'in bir diğer başarısız girişimi olacak olan bir Ağrı gezisine katılmıştı.

1950'lerde Gemi için yapılan araştırmalarda adı çok duyulan kişilerden biri de Kırım kökenli, becerikli ve tecrübeli bir Amerikan dağcısı olan John Libi'ydi. Birincisi 1954'te ve sonuncusu da 1969'da olmak üzere yedi kez Ağrı'ya tırmanan Libi, zirveye ikinci çıkışı sırasında hayatını kaybetme tehlikesiyle de karşı karşıya kalmıştı. Libi de, Roozen gibi, Geminin bulunduğu yeri gördüğü bir rüyasına dayanarak, Geminin Ağrı Dağında bulunacağına dair samimî bir inanç taşıyordu. Bu inancını destekleyecek herhangi bir şeye rastlayamadan, 73 yaşında köşesine çekildi.

1950'lerde, Fernand Navarra adındaki bir Fransız sanayicisi de Doğu Anadolu'ya üç kez gelmiş, Ağrı'ya tırmanmış, ve diğer araştırmacıların aksine, rüyalarını gerçekleştirmişti: Navarra, kendisiyle birlikte diğer bazı kişilerin de Gemiye ait olduğuna inandıkları birtakım ahşap kalıntılar keşfetmiş ve bunlardan bir örnek alarak, dönüşünde beraberinde getirmeyi başarmıştı. Bu örnek, yani tahta parçası, daha sonra ciddî bilimsel deneylere tâbi tutuldu.

Navarra, Ağrı'ya ilk kez 1952'de, daha sonra 1953'te tırmanmış, ve en nihayet, 1955'teki girişimi sırasında, amansız çabasının ödülünü elde etmeyi başarmıştı. Navarra'nın keşif gezilerini anlattığı kitabından (11) öğrendiğimize göre, ilk tırmanışı sırasında, dik bir uçurumun dibinde uzanan engin bir buzula rastlamıştı. Sonra, birden, buzların içinde, net bir şekilde bir gemi gövdesinin şeklini taşıyan ve muhtemelen, karaya oturmuş bir geminin parçalarından oluşan koyu bir kütle gözüne çarpmıştı: *«Bu kalıntıların, Gemiden arta kalan parçalar olması gerektiğini düşündüm. Belki de bu, üst yapısı çevreye dağılmış olan Geminin yassı tabanıydı..»*

Uçurumun dibine ulaşması için gerekli olan teçhizattan yoksun olan Navarra, bu yeri zihnine nakşederek, Ağrı'dan indi. Ertesi yıl geri geldiğinde, amacı, Geminin kalıntıları olduğuna inandığı koyu kütleden bir örnek almaktı. Fakat, elverişsiz hava şartlarından ötürü, araştırmasını yarıda kesmek

zorunda kaldı. 1955'te, Navarra ile oğlu, birlikte tırmanmaya başladılar, ve bu kez, Navarra'nın önceden keşfetmiş olduğu yere erişmeyi başardılar. Navarra, uçurumun dibine inmek için uygun bir yol arıyordu ki, oğlu derin bir yarığa işaret etti. Navarra, buzulda açılmış olan bu yarığın içine indi ve buza gömülmüş bir halde duran kalıntıları, yani gerçek ahşap parçalarını buldu. Buzu kazarak, yaklaşık 1,5 m. uzunluğunda bir parçayı çekip çıkardı. Bunun, Nuh'un Gemisine ait hakikî bir kalıntı olduğu inancında samimiydi. Daha sonradan yapılan analizler, koyu renkli bu tahta parçasının kesici bir âletle yontulup, dört köşeli hâle getirildiğini ve katranlandığını gösterecekti. Bilim adamları, bu tahtanın bir çınar ağacından geldiği konusunda uzlaşıyorlardı.

Idaho (Amerika), Caldwell'deki Bible Sciences Association, Inc. adlı kuruluşun çıkardığı *The Bible Science Newsletter* dergisinin 15 Nisan 1970 tarihli sayısında, sözkonusu ahşap parçası üzerinde yürütülegelen tarihlendirme çalışmalarının sonuçları hakkında şöyle söyleniyordu: «*Bu tahtadan alınan parçalar, Paris'te ve İspanya'da tarihlendirilmiş ve 4000 ilâ 5000 yaşlarında oldukları tespit edilmiştir. 1963 yılında, bazı İngiliz bilim adamları bu tahtanın en son, 90 yıllık bir tolerans dahilinde İ. S. 650 yıllarında canlı olduğu sonucuna vardılar. Tabiî, bu, tahtanın, Geminin bir parçası olması ihtimalini ortadan kaldıran çok yakın bir tarihtir. Burada, radyoaktif tarihlendirme metodlarının güvenilmez oluşunun bir örneğini görüyoruz. Bu yaz bir keşif gezisi yapmayı plânlayan SEARCH üyeleri, bu ikinci tarihi dikkate almamakta, eriyen buzulun ve dağın içinden neşrolan sülfürlü gazların tahtayı kirletmiş olmalarından ötürü, İngiliz bilim adamlarının sıhhatli bir sonuç alamayacaklarını belirtmektedirler.*»

SEARCH, Bilimsel Keşif ve Arkeolojik Araştırma (Scientific Exploration and Archaeological Research) adlı bir kuruluşun adının baş harflerinden oluşmuş bir kelimedir. Navarra, 1969'da bu kuruluşa katılmış, ve Ağrı Dağındaki keşfinden tam 14 yıl sonra, SEARCH keşif heyetini aynı yere götürerek, beş tahta parçası daha çıkartmıştır.

1952 Yazı'nda, Navarra Ağrı'ya tırmanmaya çabalarken

Amerikalı petrol mühendisi George J. Greene de, rivayete göre, bir yarın kenarındaki bir buzuldan dışarıya çıkan bir gemi pruvasını andıran bir objeyi net bir şekilde gösteren bir dizi fotoğraf çekmişti. Denildiğine göre, bu resimleri, Ağrı'nın kuzey yamaçları üzerinde, 30 metreden daha az bir yükseklikte helikopterle bir petrol keşif uçuşu yaparken elde etmişti. Bunun üzerine, Greene, bir keşif gezisi için para bulmaya çalışmış, fakat tüm girişimleri sonuçsuz kalmıştı. Greene'nin 1962'de İngiliz Guyanası'nda öldürülmesinden sonra, sözkonusu fotoğraflar kaybolmuş ve bir efsane hâline gelmiştir.

1959 yılında, Türk Hava Kuvvetleri'nden Binbaşı S. Kürtiz'e Ağrı'nın dik yamaçlarının bir dizi hava fotoğrafını çekme görevi verilmişti. Bu resimler, Savunma Bakanlığı'nın Haritacılık Dairesi'ne ulaştı. 11 Eylül 1959 tarihinde, Harita Umum Müdürlüğü'nden Yüzbaşı İlhan Durupınar, günlük fotogrametri çalışmaları sırasında bu fotoğrafları incelerken, birden, stereoplanigrafın büyütücü merceği altında üç boyutlu olarak gördüğü şeklin, son derece belirgin bir tarzda, bir gemi gövdesinin dış hatlarını taşıdığını farketti. O anda aklına Nuh'un Gemisi geldi ve zaman zaman gazetelerde görmüş olduğu keşif gezileri haberlerini hatırladı. Bunun üzerine, sözkonusu hava fotoğrafı üzerinde ölçümler yaptı.

Yüzbaşı Durupınar, gemiye benzeyen bu objenin tahminî uzunluğunun, Tekvin'de belirtilen 300 kübit'lik, yani aşağı yukarı 135 metrelik uzunluğa tekâbül ettiğini tespit etti. Genişliği yaklaşık 50 metreydi ve gölgesinden anlaşıldığına göre, 6 metre kadar bir derinliği vardı. Fotoğraflar, Amerika'daki Ohio Üniversitesi'nin fotogrametri uzmanı Prof. Arthur Brandenburger'e gönderildiğinde, Profesör, heyecan içinde, fotoğrafta görülen objenin devasa bir gemiden başka bir şey olamayacağını ilân etti!

Bu sansasyonel keşif, Gemi meraklılarının ilgisini bir kez daha alevlendirdi, ve esrarengiz objenin bulunduğu yeri araştırma izni alabilmek için birçok keşif ekibi Türk Hükümeti'ne başvurdu. En nihayet, 1960 Yazı'nda, Prof. Branderburger ile New York Arkeolojik Araştırma Vakfı'ndan George Vandeman'ın başkanlığındaki bir Türk - Amerikan ortak bilim

ekibi, Ağrı Dağına doğru yola çıktı. Yüzbaşı Durupınar da keşif gezisine katılanlar arasındaydı. Keşif heyeti, hedefe varır varmaz, gözleri önünde uzanan, gemi biçimindeki objeyi incelemeye koyuldular. Objenin, tam bir gemi gövdesi şeklinde kıvrılan kenarları, görünüşe göre, toprağa gömülmüş olup, obje dahilindeki iç birikintilerden yüksekliği 6,5 m., dış birikintilerden yüksekliği ise, 4 m. kadardı. Alınan ölçüler, fotogrametri çalışmalarıyla ortaya konulan ölçüleri doğruluyordu. Ancak, arazinin volkanik mahiyette olduğuna ilişkin önceki bir varsayımın yanlış olduğu anlaşılmıştı.

Ekip üyeleri, objenin kenarları boyunca delikler açmış ve analiz için parçalar almışlardır. Ağrı'dan indiklerinde, objenin mahiyeti hakkında iki ayrı gruba ayrılmışlardı bile. Zamanın popüler dergisi *Hayat*'ın 22 Temmuz 1960 tarihli sayısında, şöyle deniyordu: *«Vandeman grubu gemi şeklinin bir tabiat hadisesi olduğunu ileri sürüyordu. Brandenburger grubu ise ölçülerin Nuh'un Gemisine ait din kitaplarındaki ölçülere çok uyduğunu söyleyerek bu konuda daha kazılar yapılması tezini savunuyordu. Bölgeden alınan parçaların laboratuvarlarda tetkik ve tahlili, duruma ışık serpecektir.»*

Sonunda Nuh'un Gemisi, şaşırtıcı bir gizem olma özelliğini sürdürdü. Çünkü, sürdürülen araştırmalar sonucunda, bu ihtilâflı objenin doğal bir formasyondan ibaret olduğu ortaya çıkmıştı.

Gemi avcıları ile keşif gezilerinin adedi 1960'larda artmaya devam etti. 1966'da gerçekleştirilen Arkeolojik Araştırma Vakfı gezisi sırasında, vakıf üyeleri, 2000'i aşkın slayt çekmişti. Nuh'un Gemisi konusunda en ayrıntılı kayıtlara sahip olan eski meraklılardan Eryl Cummings de bu keşif gezisinde bulunuyordu. Cummings, iki yıl sonra, bu slaytları incelerken, bunların birinde gemiye benzeyen bir obje bulunduğunu farketti. Keşfettiği şeye *teşhis edilmemiş obje* adını veren Cummings, objenin Ağrı üzerindeki tam yerini ancak 1974'te tespit edebildi. Ne var ki, objenin gerçek mahiyetini tespit etmek için artık çok geçti, çünkü 1974 yılında Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti, Ağrı Dağının bulunduğu yeri, ulusal güvenlik nedeniyle yasak bölge ilân etmişti.

1974'ten beridir, Gemi avcılığının şekli değişmiştir. Şimdi, Ağrı Dağını yaya katetmek ya da alçaktan uçan araçlardan fotoğraf çekmek yerine, her ikisinin de gerçekleşmesi artık imkânsız olduğundan, gemi meraklıları Ağrı bölgesinin üzerinde çekilmiş olan uydu fotoğraflarının analiziyle uğraşmaktadırlar. Ancak, NASA teknisyenleri, sözkonusu ERTS (Earth Resources Technology Satellite) uydusunun, Nuh'un Gemisi gibi nispeten küçük bir objenin görüntüsünü tespit edemeyeceğini ileri sürmektedirler.

Kur'an'ın Hûd Sûresi'nde, «... *Gemi de Cûdi dağı üzerinde durdu...*» denilmektedir. Dolayısıyla, İslâm tradisyonunda, Nuh'un Gemisinin durduğu yer olarak bilinen dağ, Cûdi Dağıdır. Ancak, El-Cûdi'ye değinen tek kaynak, Kur'an değildir. İ.Ö. 250 yıllarında, Babilli bir rahip olan Berossus, Babilli Majlar'ın kayıtlarına dayanarak, Grekçe bir Babil Tarihi yazmıştı. *Babyloniaca* denilen bu eser, ne yazık ki kaybolmuş, ancak Berossus'tan sonra yaşamış olan bazı Grek yazarlarca aktarılmış olan belirli parçaları günümüze kadar gelebilmiştir ([12]). Abydenus'un aktardığı şekliyle Berossus'tan Parçalar'a göre, Tanrı Cronus, Sisithrus'a, yani Babilli Nuh'a Tufan'ı önceden haber vermiş «*ve ona, elinde bulunan tüm yazıları Sippara'daki Güneş Kentinde depolamasını emretmişti. Sisithrus, bu emirleri yerine getirdikten sonra, derhal Doğu Anadolu'ya yelken açtı, ve hemen Tanrı'nın İlhâmı'na mazhar oldu... Hâlen Doğu Anadolu'da bulunan gemiye gelince, yöre halkı arasında, geminin tahtasından bilezikler ve tılsımlar yapma âdeti yaygındır.*»

Alexander Polyhistor'un aktardığı şekliyle Berossus'tan Parçalar'da, aynı konu daha ayrıntılı bir şekilde işlenerek, şu enformasyon verilmektedir: «... *Böylece, gemide bir delik açmış ve dışarıya baktığında geminin bir dağın yanına sürüklendiğini görmüş olduğundan, yanında hanımı, kızı ve kaptanla birlikte, derhal gemiyi terketti... O zaman bulundukları yer, Doğu Anadolu'ydu... Gemi böylece Doğu Anadolu'da karaya oturduğundan, bir kısmı hâlâ daha Doğu Anadolu'daki Corcyraean (ya da Cordyean dağları — Corduarum montibus) dağla-*

rında durmaktadır; ve halk, geminin dışını kaplayan katranı kazıyarak, bir muska ve tılsım şeklinde kullanır.»

Corcyraean yahut Cordyean dağları acaba nerededir? Webster Yeni Coğrafya Sözlüğü'ne göre, Gordyene ya da Corduene, *«Doğu Anadolu'nun, Van Gölü'nün güneyinde kalan kısmındaki dağlık bölgesiydi; yerel halk, Gordyaeanlar'dı...»*

Dahası, Targumlar'da, yani Eski Ahit'in Aramî dilinde yazılmış olan versiyonunda, muhtemel Berossus'un kayıtlarına dayanılarak, Geminin konduğu yer olarak aynı Cordyean bölgesine değinilmektedir. İşte, Kur'an'daki El-Cûdi ile Berossus'taki ve Aramî dilinde yazılmış olan Tekvin'deki Cordyean arasındaki ilişki, Türkiye haritasına bakıldığı zaman açığa çıkmaktadır: Van Gölü'nün güneyinde uzanan dağlık bölgede, yani Gordyene'de, Cûdi denilen ve 2080 metre yüksekliğe ulaşan bir dağ vardır.

Müteveffa Alexander Heidel, bu konuyu kısa ve öz bir şekilde şöyle özetliyordu: *«Berossus, Gordyaeanlar'ın dağlarını, Xisuthros'un gemisinin konduğu yer olarak belirtir. Suriye ve Arap kökenli tradisyonların da konuş yeri olarak belirlediği Cebel Cûdi'ye, Cûdi Dağına tekabül eden bu dağlar, Doğu Anadolu'nun güneybatı kısmındadırlar.»* ([13])

Bir vakitler Gordyene olan bölgede yaşayan halk arasında, Hz. Nuh ve Gemisi hakkında birçok efsane ve öykü dolaşmaktadır. Geminin, zaman zaman, Cûdi üzerindeki bir çamur tabakasının altında, bir hayalet gemi şeklinde ortaya çıktığı söylenir. Cûdi'nin tepesinde yer alan Seksenler Köyünün, Geminin yolcuları ile onların çocuklarının yerleştikleri ilk yer olduğuna inanılır.

Cûdi Dağı, Ağrı kadar etraflı bir şekilde araştırılmış değildir. Ancak, Cûdi Dağında yürütülmüş olan ender Gemi araştırmalarından biri sırasında, Geminin keşfedildiğinin ileri sürüldüğünü görüyoruz. Bu keşif de, Ağrı'daki diğerleri gibi, kesin bir sonuca bağlanamamıştır. 1949 Yazında, Dr. Smith Ağrı'ya doğru yola çıkarken, bir başka keşif heyeti de Cûdi Dağı'na doğru ilerliyordu. Paris'te yayımlanan *France-Soir* gazetesinin 31 Ağustos 1949 tarihli sayısında, *«Nuh'un Gemi-*

sini gördük... ama Ağrı'da değil,» şeklindeki sansasyonel bir başlık altında Cûdi keşif gezisinin öyküsü çıktı. Cûdi Dağındaki devasa bir gemi keşfedilmişti. Yaklaşık 150 m. uzunluğunda, 24 m. genişliğinde ve 15 m. yüksekliğindeydi. İki Türk gazeteci, aynı yerde deniz hayvanlarına ait bazı kemiklere rastladıkları haberini veriyorlardı.

Yakın zamanlarda Cûdî Dağında, önemli bir kanıt oluşturabilecek olan tahta parçaları da bulunmuştur. 6 Şubat 1972 tarihli gazeteler, bu keşfi, «Nuh'un Gemisinin Cûdî Dağında olduğu tespit edildi» başlığıyla vermişlerdi: *«Nuh'un Gemisi hakkında bir Alman bilim adamı tarafından Umschau in Wissenschaft und Technik dergisinin son sayısında yayımlanan bir araştırma, Avrupa bilim çevrelerinde çok büyük ilgi ve yankı uyandırmıştır. Alman Devletler Araştırması Enstitüsü bilim adamlarından olan Friedrich Bender, Türkiye'de yaptığı araştırma ve incelemeler sonucunda, Cûdî Dağında Nuh'un Gemisinin yeri olarak gösterilen ve mukaddes sayılan bir bölgede bulunan ve katrana benzer bir madde ile yapıştırılmış olan kalın tahta kalıntılarını Almanya'ya getirerek burada özel laboratuvarlarda esaslı bir analize tâbi tutmuştur. Tahlillerde, katrana benzeyen maddenin 50 bin yıllık ve tahta kalıntılarının ise 6 bin 630 yıllık olduğu kesinlikle tespit edilmiştir. Bilim adamları bu hesapta hatâ payının en çok 300 yıl olabileceğini bildirmişlerdir. Alman bilim adamı, ilk araştırmalarına esas olarak, Gılgamış Destanı ile Kur'an-ı Kerimi ele almıştır. Bu kaynaklarda Nuh'un Gemisinin yerinin Dicle ile Zap suyu arasında imâ edildiğini gören F. Bender, araştırmalarına eskiden beri Nuh'un Gemisinin yeri olarak bildirilen Ağrı Dağından 300 kilometre daha güneyde olan Cûdî Dağını esas olarak almıştır.»*

Şimdi, kısaca, Geminin konuş yeriyle ilgili farklı görüşlere değinelim. Tekvin'de (8/4), sadece Geminin Ararat dağlarında karaya oturduğu belirtilir. Ararat adı İ.Ö. 1'nci Binyılda Urartu Krallığının tesis edildiği bölgeyi belirleyen ve Asurlular'ın kullandığı Urartu kelimesinin İbranice'deki karşılığıdır. Ve bu bölge, az çok, Doğu Anadolu adıyla bildiğimiz o geniş araziye tekabül etmektedir. Dolayısıyla Eski Ahit'in, as-

lında, bu geniş dağlık bölgenin herhangi bir dağına ya da hatta dağ sırasına değil de, genel bir bölgeye değindiğini kabûl etmek zorundayız.

Bütün bunlar açık bir şekilde göstermektedir ki, Eski Ahit yorumlanırken, şöyle bir muhakeme yürütülmüştür: Gemi, Doğu Anadolu'daki en yüksek dağın tepesine konmuş olmalıdır... Sözkonusu bölgenin en yüce en ünlü dağı hangisiydi? Massis Dağı, yani Ağrı Dağı — demek ki, Gemi, Ağrı Dağına konmuş olmalıdır! İşte bu yanlış değerlendirmeden dolayıdır ki, Massis ya da Ağrı Dağına Ararat adı verilmiştir. Neticede, 11'nci ve 12'nci Yüzyılların Ermeni edebiyatında, Geminin Ararat Dağına, yani Massis Dağına konduğuna dair yazılar çıkmaya başlamıştır. Ve Geminin, sözde Ararat olan Ağrı Dağında bulunduğuna ilişkin inanç o zamandan beri yayılmış, ve sözkonusu keşif heyetlerinin Ağrı'ya cezbolmasına sebep olmuştur.

Berossus da Doğu Anadolu bölgesinden söz eder ama, Eski Ahit'in aksine, bir yerde, Cordyean dağlarından bahsetmek suretiyle, Geminin konduğu dağların asıl adını belirlemiş olmaktadır. Ve Kur'an'ın ilgili âyeti de, Cordyean bölgesinde Geminin bulunduğu dağın kendisine ışık tutmakta, ve bunun, Cûdi Dağı olduğunu belirtmektedir. Dahası, Gılgamış Destanı'nda Gemi'nin konuş yeri olarak belirtilen Nisir Dağı da, Asurlular'dan kalma bazı tarih kayıtlarında değinildiği üzre, Nisir adının belirlemiş olabileceği arazinin tüm kapsamı gözönüne alındığında, Corduene'deki bir dağa atfedilebilir.

Aslında, Tufan öyküsünün Müslüman ve İbrâni versiyonlarında verilen belirli bir enformasyon, Ağrı - Cûdi ihtilâfına ışık tutabilir ve sonucu, Cûdi'nin lehine değiştirebilir ([14]). Bu son derece önemli kanıt, Hz. Nuh'un saldığı güvercinin, gagasında bir zeytin dalı ya da yaprağı getirmesidir. Türkiye'nin ekonomi haritasına baktığımızda, Cûdi Dağının, Türkiye'nin zeytin yetişen bir bölgesinin yakınında yer aldığını, buna rağmen, Ağrı'nın, böyle bir bölgeden oldukça uzak kaldığını göreceğiz. Doğu Anadolu'nun güneybatı kısmında, yazların sıcak ve kurak, kışların da ılık ve yağışlı geçtiği Akdeniz İklimi hâkimdir. Bu özellikleri, Akdeniz İklimini, zeytin yetiştirmek

için elverişli kılmaktadır. Dolayısıyla, Cûdi Dağının batısına düşen arazinin zeytinliklerle kaplı olduğunu görmekteyiz.

İslâm tradisyonunda, Kısas-ı Enbiya denilen Peygamberler Tarihi, Geminin konduğu yer olarak Cûdi Dağından bahseder, ve Hz. Nuh ile Gemide kendisiyle birlikte olan müminlerin Cûdi Dağına nasıl yerleştiklerini anlatır: *«Gemi, kuzeye doğru yol almış ve Cûdi Dağı civarına gelmişti ama, henüz sular çekilmediği için dağın hiçbir tarafı görünmüyordu. Fakat, Hz. Nuh, artık kurtulduklarını Vahiy yoluyla öğrenmişti... Hz. Nuh, Cûdi Dağının çevresinde on günü aşkın bir süre boyunca dolaştı.. Gözleriyle ufukları tarıyordu ama, ufacık bir kara parçası dahî göremiyordu. Bir şeyler yapması gerekiyordu.. Suların üzerinde yükselecek olan ilk kara parçasını bulmalıydı. Açlık başlamadan, toprağa ayak basmalıydı..»*

Hz. Nuh, ilk önce bir kuzgunu (kargayı), daha sonra bir güvercini, ve yedi gün sonra gene aynı güvercini saldı. Saldığı kuşun, suların üzerinde yükselen ilk kara parçasına ulaşacağını ve dönüp kendisine haber getireceğini düşünüyor ve ümit ediyordu. Ve böylece, ikinci kez serbest bıraktığı güvercin, gagasında bir zeytin dalı ile birlikte döndü: *«Zeytin dalını her kim gördüyse, sevindi. Gemi, o yönde yol aldı. En sonunda, Tufan'ın başlangıcından tam altı ay sonra, tüm heybetiyle bir dağ göründü. Bu dağ, Âlemler'in Rabbi Allah'ın Vahiy yoluyla Hz. Nuh'a haber verdiği Cûdi Dağıydı..»*

Hz. Nuh, Geminin ambarında ne kalmışsa, hepsinin karıştırılıp pişirilmesini istedi, ve böylece, Cûdi Dağına ayak basmadan önce Gemideki son yemekleri olan aşûreyi yediler: *«Gemi, Cûdi Dağının uygun bir yamacına yanaştı. Sular derhal alçaldı ve Gemi karaya oturdu. Hz. Nuh, Gemiden indi.. Müminlerin inmesine de yardım etti. Hepsi birlikte Allah'a ibadet ettiler ve şükranlarını sundular.»*

Hz. Nuh, bundan sonra, Gemideki hayvanları ikişer ikişer çıkarıp, serbest bıraktı. Cûdi Dağında geçirecekleri bu ilk gecede kendilerini âciz hisseden müminlere moral verdi. Ertesi gün, müminlerden bazıları, aşağılara göçmeyi önerdiler. Hz. Nuh, böyle bir fikri uygun görmemişti. O, daha ziyade, Cûdi Dağında kalmayı tercih ediyor ve yeni uygarlığı, Allah'ın onla-

rı selâmete ulaştırdığı bu dağın üzerinde inşa etmeye başlamak istiyordu; çoğalmaları halinde, daha sonra duruma göre tedbir alacaklardı. O gün, Hz. Nuh tarafından uygun bir yer seçildi, ve seksen mümin, derhal çalışmaya koyuldu: «*Hz. Nuh, seçmiş olduğu noktada bir köy inşa etmeye başladı. Herkes için bir ev yapıyordu. Bahçeler düzenliyor ve fidanlar dikiyordu. Köy, iki yılda, tam Hz. Nuh'un düşünmüş olduğu şekli aldı. Artık bu köye bir isim vermek gerekiyordu. Bunu da Hz. Nuh buldu: Madem ki, dünyayı tekrar beşerle dolduracak olan seksen kişiydiler, o halde köyün ismi Seksenler olmalıydı! Köye, Seksenler anlamına gelen Semanin adı verildi. Üç mahalle kurulmuş ve Hz. Nuh'un oğulları olan Yafes, Ham ve Sam arasında paylaşılmıştı. Hz. Nuh, Cûdi Dağı yöresinde elli yıl kaldı. Nüfus arttıkça, dağın eteklerine doğru başka köyler de kuruldu. Hz. Nuh, halkını Cûdi Dağının tepelerinde dolaştırır ve, Ey oğullarım, ne dersiniz? Tufan acaba yalnız bu bölgede mi meydana geldi, yoksa tüm yeryüzünde mi? diye sorardı. Dinleyenler, düşünmeden, bunun yerel bir afet olduğunu söyleyince, Hz. Nuh da tüm dünyanın Tufan'dan payını aldığını onlara açıklamaya çalışırdı. İşte, böyle bir konuşma sırasında, Hz. Nuh'un oğlu Yafes, bir fikir ileri sürdü:*

— Tufan'ın en büyük kanıtı, Gemidir... Ey babam, onu hiçbir zaman parçalamıyalım.. Olduğu gibi bırakalım..

— Ben de aynı fikirdeyim.. Hatta, oğullarımıza yerini kesinlikle söyleyelim ki, yüzyılların ötesine erişebilsin.

— O zamana kadar sağlam kalır mı?

— Buradaki karlı iklime bakılırsa, üzerine çok şey yığılır.»

Bir elli yıl daha geçtikten sonra, Hz. Nuh'un soyundan gelenlerin adedi hatırısayılır derecede artmıştı. Artık Cûdi Dağına sığamıyorlardı. Sonra, Hz. Nuh, çok düşündü ve Babil'e geri dönmeye karar verdi. Dönüş yolculuğu başladığında, Cûdi Dağında tek bir kişi dahî kalmamıştı. Nuh'un Gemisinin Cûdi Dağına konmasına ve Hz. Nuh ile müminlerin Cûdi Dağına yerleşmesine ilişkin olarak İslâm tradisyonunda anlatılan öykü kısaca böyledir.

Hz. Nuh'un gemisi, halen aralarında bir vadi bulunan iki dağdan birinin uygun bir platosunda muhafaza edilmiş bir halde bulunmaktadır ve ortaya çıkarılacağı günü beklemektedir. O günlerde, artık, beşeriyetin dünya evrimine ait, gereken tüm belgeler, kayıtlar, kalıntılar ve bilgiler tedrici bir şekilde ortaya konulacaktır. Beşeriyet, bu olağanüstü olaya hazırlanmalıdır.

Resim — 1 : «Yüzbaşı İ. Durupınar, stereoplanigrafın büyütücü merceği altında gördüğü şeklin, son derece belirli bir tarzda, bir gemi gövdesinin dış hatlarını taşıdığını farketti.»

Resim — 2 : «Keşif heyeti, hedefe varır varmaz, gözleri önünde uzanan gemi biçimindeki objeyi incelemeye koyuldular.»

Harita — 5 : Ararat Bölgesi ve kapsamına giren Corduene Yöresi.

3. BÖLÜM

Nemrut Dağı ve Sakladığı Sırlar

Beşeri tarih boyunca, pek çok uygarlıkların merkezini teşkil etmiş bulunan Anadolu, halen bunlara ait, bazıları kısmen ortaya çıkarılmış, fakat çoğunluğu hiç keşfedilmemiş bulunan arkeolojik, teknik ve kültürel değerleri bağrında gizlemektedir. Beşeri nefsaniyetlerin fırtınaları dağıldıkça, bunlar birer birer ortaya çıkarılacaktır. Bu bakımdan, çok önemli kadim bilgileri ve kayıtları ihtiva eden Nemrut Dağı, zamanı geldiğinde, bütün gizlerini ortaya çıkaracaktır. Bunun için Yukarı'nın izni gerekmektedir ve Yukarı'nın izni ise, beşeriyetin hal ve hareketlerine ve ihtiyaç oluşturmasına bağlıdır.

Ağrı Dağı ile Cûdi Dağı, Türkiye'nin bir gizem perdesiyle örtülü olan yegâne dağları değildir. Nemrud Dağı, bizleri bir diğer muamma karşısında hayretler içinde bırakır: Nemrud Dağının zirvesinde, Greko-Pers Tanrılar ile bir Tanrıçayı kapsayan bir açık hava panteonu'nun çevrelediği, taş bloklardan yapılma, piramit biçimindeki bir höyüğün oluşturduğu bir Mabet yükselmektedir.

Nemrud Dağı, İ.Ö. 1'nci Yüzyıl ile İ.S. 1'nci Yüzyıl arasında, Commagene Krallığının sınırları içinde yer alıyordu. Commagene Krallığı, Antitoroslar ile Fırat arasındaki bereketli toprakları kapsıyordu. Batıda Kilikya'ya, kuzey sınırında ise Kapadokya'ya kadar uzanıyordu. Başkenti, bugün Adıyaman'ın Samsat ilçesi olarak bildiğimiz Samosata'ydı. Günümüzde Türkiye'nin güneydoğusunda kalan bu bölgede, Gaziantep, Adıyaman ve Maraş illeri yer alır. Commagene, İ.Ö. 80 yıllarına kadar Selecuid Krallığına bağlı bir bölgeyken, Selecuid Sülâlesinin iç savaşları sırasında, Commagene valisi 1. Mithradates Kallinikos tarafından bağımsız bir krallık haline getirilmiştir. Daha sonra, I. Mithradates Kallinikos'un oğlu I. Antiochos Epiphanes'in hükümranlığı (? İ. Ö. 61 - 32) sırasında krallık gelişmiştir. Tam bir yüzyıl sonra, İ. S. 72'de, Roma İmparatoru Vespasian, Commagene bölgesini Roma'ya bağlamış ve Roma'nın Suriye eyaletine katmıştır.

I. Antiochos'un döneminde, Commagene Krallığı, güçlü komşuları olan, batıdaki Roma İmparatorluğu ile doğudaki Part Devletlerinin dikkatini çekti. Bu, krallığın maddî zenginliğinden ya da askerî gücünden değil de, Commagene sınırları dahilinde ortaya çıkan gizemli ve etkili bir unsurdan kaynaklanıyordu. Sadece, süper-güç niteliğindeki komşularının işgâlci arzularına karşı I. Antiochos için koruyucu bir kalkan oluşturmakla ve ölümünden sonra da bu ufacık krallığın o patırtılı dönemde yüz yıl gibi uzun bir süre boyunca ayakta kalmasını sağlamakla kalmayıp, üstelik, doğrudan Roma âlemini etkilemiş olan bu unsur acaba neydi? Bu sorunun cevabı, Commagene'nin Kutsal Dağı olan Nemrud Dağında aranmalıdır.

2150 metre yüksekliğindeki Nemrud Dağı, Adıyaman yakınlarındaki Eski Kâhta köyü civarında, Antitoroslar'ın bir parçasını oluşturan Ankar Dağları üzerinde yer alır. Nemrud'un tepesine tırmanmak bütün bir günü alır. Çünkü, Nemrud'un, katırları dahî tökezletebilecek ve binicilerinin sakatlanmasına yol açabilecek türden bir arazisi vardır. Bu tırmanışın sonunda aniden ortaya çıkan zirve, insan elinden çıkmış olan tepe noktası ve yığma taştan yapılma bu höyüğün eteklerinde duran heybetli heykelleriyle insanı şaşırtır.

Nemrud'da bulunan yazıtları etüd eden arkeologlar, bu Mabed'i Nemrud'un tepesinde tesis eden kişinin, I. Antiochos olduğunu ortaya koymuşlardır. Bu yazıtlara göre, I. Antiochos, baba tarafından Kadim İran Kralı Darius'un (? İ.Ö. 550 - 485) soyundan, ve anne tarafından da, Makedonya Kralı Büyük İskender'in (İ.Ö. 356 - 323) soyundan gelmişti. Dolayısıyla, I. Antiochos, Kadim İran ve Grek kökenli bazı kültürel unsurları Anadolu potasında harmanlayan bir melez kültür tesis ediyordu. I. Antiochos'un, hükümranlığını böyle bir Greko - Pers temele dayandırmakla ne gibi bir amaç güdebileceğini az sonra göreceğiz.

Bir yandan, Connecticut'taki Doğu Araştırmaları Amerikan Okulu'ndan Bn. Theresa Goell, öte yandan, Almanya'daki Münster Üniversitesi'nden Prof. Friedrich Karl Dörner, Commagene kalıntıları üzerinde düzenli araştırmalar yürüt-

müş olan iki arkeologdur. Bn. Goell, 1953 ile 1960'ların ikinci yarısı arasında, Nemrud Dağında bir dizi inceleme ve kazı yapmıştır. Bu arkeolojik çalışmalar sırasında, araştırma ekibi, son derece ağır ve amansız şartlar altında çalışmak zorunda kalıyor, sağlıklarını ve hatta hayatlarını tehlikeye atıyorlardı. Zirveye tırmanışın, hiç ara verilmeden tamamlanması gerekiyordu; çıkış sırasında sığınacak hiçbir yer yoktu. Tepede, sıcaklık, gündüzleri 50° C'den fazla, geceleri ise, 1° C'den azdı. Sık sık rastlanılan yağmur ve dolu sağanakları, ayılar ve yaban kedileri de ayrı birer tehlike teşkil ediyordu. Her halükârda, çalışmaya koyularak, tepeyi kırıntılardan temizlemeye çabaladılar. Bu iş için tahta kızaklar kullanıyorlardı. Temizleme faaliyetinden sonra, kalıntıları biraraya getirerek, etüd ettiler. Dev heykellerin yere düşmüş olan başlarını yerde bırakmak zorunda kalmışlar, sadece orijinal sıralarına göre bir düzene sokmakla yetinmişlerdi. Sıra höyüğe geldiğinde, çalışmalarını durdurdular: Bütün yapabildikleri, höyüğün altındaki kaya tabakasına ulaşacak şekilde hendekler kazmak olmuştu. Sanki, buranın doğal bekçiliğini yapan dağın yanısıra, höyük de, kendi kendisinin bekçisi gibiydi.

50 metre yüksekliğindeki ve 150 metre çapındaki bu höyük, batı, kuzey ve doğu yönlerinde yer alan ve kayadan oyularak yapılmış olan, kademeli üç teras ile çevrilidir. Çok garip bir yapısı olan bu höyük, Mısır piramitlerine benzer ama, gene de bir piramit değildir. Koni biçimindeki bu höyük, yumruk büyüklüğündeki taş blokların üstüste yığılmasıyla inşa edilmiştir. Görünüşe göre tabanında bir temel olmaksızın, yaklaşık ikibin yıldır birçok depreme, donma ve erime fenomenine göğüs germiştir. Bu dahî başlı başına bir olaydır. Ne var ki, bu höyüğün insanı en çok hayrete düşüren yanı, sırrını korumada gösterdiği eşsiz yetenektir: Taş yığın o şekilde yığılmıştır ki, hiç kimse, bu taş öbeğinin içine girip, altında saklı olan her ne ise, onu bulamaz. Höyüğe zorla girmeye kalkışıldığı anda, bir grup taş yerinden oynayacak, aşağı yuvarlanacak ve girmeye çalışan kişiyi ezecektir. Taşların aşağı yuvarlanmasını önlemek imkânsız olacak-

tır; hiçbir duvar, çit ya da başka herhangi bir destek, taşların muazzam ağırlığına dayanamayacaktır. Dahası, sırrın bu yığının neresinde yattığını bilemeyeceğimizden, çabaların sürekli olarak boşa çıkması da sözkonusudur. Sır, bu yığma taştan höyüğün içindeki herhangi bir yerde yerleşik olabileceği gibi, taş yığınının dibinde, ve hatta yığının altında, zemindeki kaya tabakasına oyulmuş olan bir odacığa yerleştirilmiş bir hâlde bulunabilir. Böyle olduğunu varsaysak dahî, sözkonusu oyuğa ulaşmak için, dağın zirvesini oluşturan kayalık tepede bir tünel açmak gerekecektir ki, bu da imkânsız bir iş gibi görünmektedir.

Arkeologlar da anlamışlardır ki, Nemrud Dağı höyüğüne ne yukarıdan nüfuz edilebilmekte ne de aşağıdan girilebilmektedir. Nemrud Dağının sırrını açığa çıkarmak için geriye tek bir yol kalmaktadır; bu da, yığını oluşturan taşları teker teker yerinden almaktır! Böyle bir işlemin nasıl gerçekleştirileceği sorusuna cevap vermek pek kolay olmasa gerek. Aşikâr olan iki sorun vardır: Muhtemel bir taş kaymasını önlemek için, işlemin, yığının tepesinden başlaması gerekir. Ve taşlar yerinden alındıktan sonra, tepede yığacak yer olmadığından, dağdan aşağı yuvarlanmaları gerekecektir. Belki de, taşları oradan kaldırmanın tek yolu, höyüğün üzerinde havada asılı durabilen bir araç kullanmaktır!

Bazı arkeologlar, elektrikli ya da manyetik cihazlar kullanmak suretiyle, yığında sondaj yapmayı teklif etmişlerdir. Elektrikle sondaj metodunda, toprağa, aralarından bir akım geçirilen iki elektrod sokulur. Yere gömülü herhangi bir gizli yapının bulunduğu yerde, akım, daha yüksek bir dirençle karşılaşacaktır. Bir potansiyometrenin, araştırılan bölge dahilinde tespit ettiği direnç miktarları grafiğe dönüştürülür ve böylece, gömülü olan herhangi bir yapının şekli çizilebilir. Höyük içinde gömülü duran objeler de, manyetik entansite değişimlerini ince olarak ölçen bir proton manyetometresi kullanılarak tespit edilebilir. Herhangi bir metal eşya ya da pişirilmiş topraktan çanak, çömlek, manyetik alanda değişimler meydana getirecektir. Böylece, insan eliyle ya-

pılmış olan her ne varsa, bu tür eşyaların kendi manyetik alanları olduğundan, bu metodla keşfedilebilir.

Ancak, bu tür cihazlardan yararlanmak istediğimiz takdirde, gözönünde bulundurmamız gereken bir husus vardır. Gize'deki Büyük Piramit'le ilgili olarak yürütülen araştırmalardan biliyoruz ki, piramit biçimindeki yapılar, mahiyeti bilinmeyen ve bu tür sondaj çalışmalarını etkisiz kılan enerji desenleri oluşturmaktadırlar.

Anlaşıldığına göre, I. Antiochos, sadece zamanındaki talancılara karşı değil, geleceğinin teknik donanımlı davetsiz misafirleri olan arkeologlar ile bilimsel araştırmacılara karşı da tedbir almıştı. Bu, Gize'de mevcut olan benzer durumu akla getirmektedir. Sadece Büyük Piramit değil, Sfenks de, sırlarını modern araştırmacılara açmazlar. Şunu unutmamalıyız ki, Sfenks'in taban kısmını örten kumlar bir tarihde kaldırılmış olmasına rağmen, bugün yeniden oluşan aynı kum örtüsü, Sfenks'in tabanına ulaşma çabalarını önleyerek, Sfenks'in, bazı tradisyonlar ile kehanetlere göre, Altın Çağ'ın başlangıcında ortaya çıkarılacak olan sırrını korumaktadır. Nemrud Dağı'nın sırrı da, acaba, Gize sırlarının açığa çıkışıyla aynı zamanda günışığına çıkarak, Yeni Çağ'ın açılışını beşeriyete bildirmek üzere mi beklemektedir? Ve belki de, bu sırrın ortaya çıkarılışı, uzak bir gelecekte olmayıp, hızla yaklaşmaktadır.

Nemrud Dağı sırrını çok iyi korusa dahî, ve o, bu sırrı açıklamak için hazır olmadıkça, bunu zorlayarak açığa çıkarmamız imkânsız dahî olsa, Nemrud Dağı Mabedinin bir bütün olarak işlevinin ne olduğunu bulabilecek kadar bilgiye sahibiz. Bunu yapabilmek için önce Mabedin görüntüsünü tamamlayalım:

Tepeye, güneybatı yamacına tırmanan, ve üç farklı seviyede olmak üzere höyüğün çevresinde yerleşik olan teraslardan en aşağıdakine, yani batı terasına ulaşan bir 'tören yolu' izlenerek çıkılır. Batı terası'ndan da, batıdan dolanan dar geçiş izlenerek kuzey terası'na ulaşılır. Kuzey terası, batı terasını, höyüğün kuzeydoğusunda yer alan doğu terası ile irtibatlandırır. Kuzeydoğu yamacından tırmanan bir baş-

ka yol olan propylae holos'un ulaştığı doğu terası, batı terasının tam karşısına rastlar ve böylece bir eksen oluşturur.

İşte, hem doğu hem de batı terasları'nda bulunan objeler, Mabed'in öteki ilginç yanını oluştururlar: Bunlar, Greko - Pers Tanrıları ile bir Tanrıçanın oturmuş haldeki dev figürleri ve devasa aslan ve kartal heykelleridir. Arkaları höyüğe dönük olan bu dev heykellerin sayısı 25'i bulur. Kaideleri üzerinde yaklaşık 10 metreye erişirler. Zamanla, depremlerden ve iklim koşullarından ötürü, tüm heykellerin kafaları yere düşmüştür. Geriye, başı yerinde olan sadece bir tek heykel kalmıştı ki, o da Bereket Tanrıçası Fortuna'yı temsil ediyordu. Ne yazık ki, 1964'te bu heykele de bir yıldırım çarpınca, düşük başlar galerisi tamamlanmış oldu.

Bu, iki metreye ulaşan, etkileyici, yekpare taştan başlar arasında, Zeus - Ahura Mazda'yı, Apollo - Mithras'ı, Heracles - Artagnes'i, Fortuna'yı ([15]) ve I. Antiochos'un kendisini temsil eden örnekleri görüyoruz. Bunların arasında görülen aslan ve kartal başları için, Däniken, *'Kanıtlara Göre'* adlı kitabında, *«Kartallar ve aslanlar, güzel bir taş işçiliği ile, ikişer kez temsil edilmişlerdir. Dağın daha aşağılarında, bir kayaya bir öküz resmi oyulmuştur,»* diyor. Daha sonra da, bu hayvanlara, yani aslan, kartal ve boğa'ya, Eski Ahit'in Ezekiel 1/10 bölümünde, Ezekiel peygamberin bu hayvanların yüzleri ile bir beşer yüzünü gördüğünden bahsettiği yerde rastlamış olduğunu söylüyor. Ne var ki, bu hayvanlar, Ezekiel'e özgü değildirler; diğer birçok kaynakda da ortaya çıkarlar. Örneğin Yuhanna, onlardan, İncil'in Vahiy 4/7 bölümünde bahseder. 'Dünya' adı verilen 21 no'lu Tarot kartının köşelerinde, aynı hayvanlar ile bir beşerin resimlerini görürüz.

Aslında, bu hayvanlar, Nemrud Dağının yakınındaki bir başka yerde de ortaya çıkarlar. Nemrud Dağı eteklerinde kurulmuş olan Commagene kenti Arsameia'nın 10 km. kadar güney batısında, bir başka höyük daha vardır. Karakuş Tepesi denilen bu höyüğün güney yanında, her birinin tepesinde bir hayvan heykeli bulunan üç sütun yer alır. Ve temsil edilen hayvanlar, gene, boğa, aslan ve kartal'dır! Üstelik, bu

üç sütun, üzerlerindeki heykellerle birlikte, Nemrud Dağının tepesinden de görünmektedirler.

C.G. Jung'un kitaplarında, bu hayvanların anlamının açıkça ifade edildiği bir bölüm vardır: «... *Alşimideki Güneş, ejder, aslan ve kartal'dan hünsa'ya dönüşümün çeşitli etaplarından geçer. Mithraik kartallar, aslanlar ve güneş-habercileri, inisiyasyon derecelerini nasıl belirliyorsa, bu etapların her biri de, yeni bir anlayış, bilgelik ve inisiyasyon derecesini temsil eder...*» (16)

Peki, Mme. Blavatsky'nin Kutsal Hayvanlar (17) dediği, Mithraik inisiyasyonla ilgili bu hayvanların heykellerine Nemrud Dağında neden rastlıyoruz acaba? Çünkü, bu kutsal dağ, Mithraik Misterlerin canlandırıldığı bir İnisiyasyon mahalli olmalıydı. Dolayısıyla, Nemrud Dağı Mabedinin tümü, Kadim Mısır Misterlerinin sahneye konduğu, ve inisiyasyon adaylarının belirli inisiyasyon kademelerinden geçerek bu Misterlere inisiye oldukları Büyük Piramit'le aynı işlevi görüyordu.

Mithras kimdi ve Mithraik Misterler neydi? Mme. Blavatsky'ye göre, adı, günümüz Farsçası'nda 'Güneş' ve 'Sevgi' anlamına gelen 'Mihr' kelimesiyle ilgili olan Mithras, Bordj adındaki bir dağın oğluydu. Tradisyonlar, Mithras'ın, bu dağdan parlak bir ışın hâlinde neşrolduğunu anlatırlar: Mithras, «*Bilgelik Güneşi'nin daimî yoldaşıydı.*» (18) Kısacası Üstad Djwhal Khul'un belirttiği üzre, Mithras, İdareci Mekanizma'nın Boğa Burcu Çağı'nda beşeriyete gönderdiği Dünya Öğretmeni'ydi.

Mithras kültüne özgü Kadim Misterler, Mithraik Misterlerdi: «*Sabasia, bazı Tanrıların şerefine misterlerin sahneye konduğu, Mithraik Misterlerin bir çeşitlemesi olan periyodik bir bayramdı. Beşerî ırkın tüm evrimi, bu misterlerde canlandırılırdı.. Sabasia, kökeni tarih için hâlâ daha meçhul olan... çok uzak bir geçmişten gelen en eski kutsal bayramlardan biridir.*» (19)

«*Celsus... yedi kapısı olan, ve tepesinde, daima kapalı duran sekizinci kapının yer aldığı bir yaratılış merdiveni'n-*

den bahseder. Kadim İran'daki Mithras'ın misterleri böyle açıklanır...» ([20])

«... Celsus, Kadim İranlılar arasında ve Mithraik Misterlerde rastlanan, yedi kapı ile tepede yer alan sekizinci bir kapısı daha olan bir merdivene ilişkin bir fikirden söz eder. Birinci kapı, Satürn'ü temsil ediyordu ve kurşunla ilgiliydi, ve diğer kapılar da belirli bir planet ile madene tekabül ederek böylece devam ediyordu. Yedinci kapı, altındı ve Güneş'i belirliyordu. Ayrıca, her birine ait renklerden de bahsedilir. Bu merdiven, canın geçişini, animae transitus'u temsil eder. Sekizinci kapı, sabit yıldızların seviyesine tekabül eder.» ([21])

İnisiyasyon adayı için, Celsus'un anlattığı bu kapılar, Mithraik inisiyasyon derecelerini belirlemekteydi. Bu yedili inisiyasyon, iki grup halinde düzenlenmişti. Hizmetkârlar denilen alt grup, sembolik adlarıyla şu derecelerden oluşuyordu:

1 — Karga
2 — Griffin ([22]) ya da Damat
3 — Asker ya da Savaşçı

İştirakçılar denilen üst grup, sembolik adlar taşıyan şu kademeleri kapsıyordu:

4 — Aslan
5 — İranlı
6 — Güneş'in Elçisi ya da Güneş Kahramanı
7 — Kartal ([23]) ya da Baba

İşte, iştirakçıların dört kademesinin Kutsal Hayvanlarla temsil edildiğini açıkça görebiliriz. Ezekiel ile Yuhanna'nın Kutsal Hayvanlardan bahsetmelerinin sebebi de budur. Çünkü, her ikisi de, böyle yüksek İnisiyelere gösterilen arşetipik bir vizyonu deneyimlemekteydi. Rudolf Steiner, Mithraik Misterlerin, fizik dünya üzerinde canlandırılmalarının yanısıra, astral âlemde ([24]) de deneyimlenebileceklerini söylemektedir: *«... Şimdi, Mithras Mabetlerinden birine girelim. Bu mabetlerde, Tâli Misterlere katılanlar için sembolik bir olgu canlandırılırdı. Aslî Misterlere katılanlar ise, ay-*

nı olayları, astral âlemdeki gerçek hadiseler şeklinde izleyebilirlerdi.» ([25])

21 no'lu Tarot kartı da, Mithraik İnisiyasyonla ilgiliydi: *«Dünya kartında görülen resim, muhtemelen halka takdim edilen inisiyeyi belirliyordu. İnisiye, Mithras'ın kendisi gibi giyinmiştir. Mithraik terminolojide, inisiye artık pater yani baba olarak mütalâa edilirdi.»* ([26])

Kutsal Hayvanlardan biri olan Boğa, Boğa Burcu Çağını temsil eden Mithras kültünde, kurban edilen hayvan rolünü üstlenmişti ([27]). Tâli Misterlerin ana sahnesi, İlâhî Varlık Mithras tarafından sembolik Boğanın kurban edilmesini kapsıyordu.

Mme. Blavatsky'nin de belirttiği gibi, 2000 yıl önce Nemrud Dağında sahneye konan Mithraik Misterlerin kökeni, aslında, çok uzak bir geçmişe dayanıyordu — ve bu husus, tüm Kadim Misterler için geçerlidir ([28]). Mithraik Misterler, temsil edildiklerinde, beşerî ırkların evrimi, Güneş Sistemi'nin 7 Kutsal Planeti ([29]), beşeriyetin evrim yolu, değişik hayat plânları, vb. konular hakkında bilgi veriyorlardı. Ve ilgili tüm âyinler, *«... yedi kapısı, ve üzerinde, daima kapalı duran bir de sekizinci kapısı olan bir merdiven»*in üzerinde yapılırdı.

Tepede, daima kapalı olan bir kapı vardır: İşte, bu husus, Nemrud Dağı höyüğünün muammasını yarıyarıya çözmektedir. Çünkü, sözkonusu 'daima kapalı duran kapı,' bu Mithraik İnisiyasyon mahallinin tam tepesinde tesis edilen ve içine girilemeyen konik taş yığınından başka neyi belirleyebilir ki!

İnisiyasyon merdiveninin geriye kalan kısmını, merasim yolu ile kademeli üç terası izleyen bir tırmanış oluşturmaktadır. Nemrud Dağında, Mabedin işlevine ilişkin herhangi bir araştırma yapılmamış olduğundan, yedi kapı hakkında pek fazla bir şey bilmiyoruz. Ancak, arkeologların kayıtlarında geçen iki kalıntı, doğrudan 2'nci ve 7'nci kapılarla ilgilidir. Bunlardan biri, hem aslan kafası hem de kartal kanatları taşıyan, ve böylece ikinci inisiyasyon derecesine tekabül eden Griffin sembolünü somutlaştıran bir heykel ka-

lıntısıdır. Öte yandan, kuzey terasında, bugün ancak yıkıntı halinde olan, 80 m. uzunluğunda ve 3 m. yüksekliğinde bir sur bulunuyordu. Bu surun ortasında, bir rampaya açılan bir giriş vardı. İşte bu girişte, devasa bir kartal heykelinin bekçilik yaptığını görüyoruz. Nihaî inisiyasyon derecesinin sembolü olan Kartal tarafından korunan bu giriş, muhakkak ki, Mithraik Misterlerin yedinci kapısını oluşturuyordu.

Andrew Tomas, bilim ve özellikle de astronomi ile Aslî Misterler arasında bir yakın ilişki olduğunu söyler. Bu olgu, Mithras kültünün Misterleri için de geçerlidir. Nemrud Dağında, dünyanın her yanındaki astrologlarca özenle üzerine eğilinmesi gereken bir obje vardır. Bu, batı terasında duran ve bugün bilinen en eski zayiçe, astrolojik çizelge olduğu söylenen bir aslan kabartmasıdır. Bu kabartma, astronomik semboller taşır. Üzerindeki aslanın boyu 2,40 metre, yüksekliği de 1,75 metredir. Aslanın bedenine işlenmiş olan ve Aslan Burcunu temsil eden 19 adet sekiz-ışınlı yıldız vardır. Aslanın üzerinde görülen 3 tane onaltı-ışınlı şekil ise, Jüpiter, Merkür ve Merih gezegenlerini göstermektedir. Ayrıca, Ay da, aslanın yelesinden sarkan bir hilâl ile resmedilmiştir. Amerika'daki Brown Üniversitesi'nden Prof. Otto Puchstein, bu kabartmanın üzerindeki yazıtları inceleyen ve buna uygun olarak zayiçeyi okuyan ilk kişi olmuştur. Prof. Puchstein'a göre, I. Antiochos, Aslan Burcundandı, ve temsil edilen planetler, Aslan Burcunda kavuşum halindeydiler. O çağda böyle bir kavuşuma tekâbül eden tarih, İ.Ö. 61 ya da 62 yıllarında 7 Temmuz günüydü. Bu, I. Antiochos'un, Commagene Krallığının tahtına geçtiği tarihti.

Sırayla; tören yolu, batı terası, höyük, doğu terası ve propylae holos üzerinden geçen ve güçlü bir şekilde vurgulanmış olan eksenin de astronomik bir anlamı olması ihtimali vardır. Mithras kültüne göre, can, dünyadaki eprövlerine, Yengeç Burcu Kapısından geçerek girer, ve sonra, bu eprövler dünyasından, Oğlak Burcu Kapısından çıkarak gider. Dolayısıyla, Nemrud Dağı üzerinde yer alan ve bir ucundan inisiyasyon adaylarının Mabete girdiği ve öteki ucun-

dan İnisiyelerin Mabetten çıktığı bu eksenin, yılın belirli zamanlarında Yengeç ve Oğlak Takımyıldızlarının göklerde ortaya çıktığı iki karşıt yöne işaret ediyor olması çok muhtemeldir.

Aslında, Mithraik Misterlerin Kutsal Hayvanları da astrolojik bir anlam taşırlar. Mme. Blavatsky'ye göre, Kutsal Hayvanlar, *«fizikî ve maddî açıdan, Güneş Tanrısı'nın, sözgelimi, maiyetini ya da kortejini oluşturan dört takımyıldıza tekâbül ederler, ve kış gündönümü sırasında, Burçlar Kuşağının dört ana yöne bakan bölümlerini işgâl ederler.»* ([30]) Burçlar Kuşağının bu takımyıldızları, Aslan Burcu; Boğa Burcu; Kova Burcu, yani Melek - İnsan; ve Akrep Burcu, yani Kartal'dır ([31]).

Bütün bu enformasyonun ışığı altında, artık, I. Antiochos'un maddî ve manevî başarılarının net bir görüntüsünü ortaya koyabiliriz. Tarih kitaplarında okuduğumuza göre, I. Antiochos, İ. Ö. 66 yılında çıkan Mithradatik Savaş sırasında önceleri Romalı general Pompey'in (İ.Ö. 106 - 48) karşısında yer almışsa da, daha sonra taraf değiştirmiş, ve hatta, İ.Ö. 49 yılında Roma'da meydana gelen iç savaşta Pompey'i desteklemiştir. Ve Romalı general de, I. Antiochos'u tahta çıkarmış, ve Suriye ile Filistin'i Roma'ya ilhâk etmesine rağmen, I. Antiochos'un Commagene'yi yönetmesine izin vermiştir. Peki, bu iki muhtemel düşman, acaba ne sebepten ötürü birbirinin hararetli destekleyicileri haline gelmişlerdi? Aslında, bu, Roma ile Commagene arasında ortaya çıkan bir yakınlığa bağlı olmayıp, tamamiyle kişisel seviyede meydana gelmişti. Nitekim, Pompey'in ölümünden sonra, I. Antiochos, Romalılar'a karşı Partlar'la anlaşmış ve Romalılar da, Commagene'yi ilk fırsatta ilhâk etmeye yönelik arzularını açığa vurmuşlardır. Yukarıdaki sorunun cevabı, şimdiye kadar çözülememiş olan bir muammanın çözümünü de beraberinde getirebilir. Bu muamma, Mithras kültünün Roma birlikleri arasında yayılışıyla ilgilidir. Yani, Mithraizm'in Roma'ya aşağı yukarı hangi tarihte ve nereden gittiğini, ve sadece Roma ordusunun subayları ile askerle-

rine hitap ettiğini bilmemize rağmen, bunun tam olarak nasıl meydana geldiğini bilmiyoruz.

Mithraik kült, Roma'ya, Pompey'in zamanında ulaşmıştı. Ve o devirde, yani İ.Ö. 1'nci Yüzyılda, Roma dünyası ile Part İmparatorluğu arasında yer alan ve Commagene'nin de dahil olduğu Devletlerde genellikle Mithras'a ibadet ediliyordu. Dolayısıyla, bir askerî dehâ olan Pompey'in, bu bölgelere düzenlediği seferler sırasında Mithraizm'le karşılaştıktan sonra, Mithraizm gibi cenkçi bir kültün Roma birlikleri için son derece uygun bir inanç sistemi olduğuna hükmetmiş olması çok muhtemeldir — ve nitekim, Pompey haklı çıkmıştır. Ve Pompey'i etkileyen, Mithraik inanca ve inisiyatik uygulamalarına ilgi duymasını sağlayan, ve onu bu inancın yüceliği ve etkinliği hakkında ikna eden kişi, I. Antiochos olabilir. Şu ya da bu şekilde, bu iki şahıs bir tür centilmenlik anlaşması yapmış olsalar gerek: I. Antiochos'un Roma birlikleri'nin subayları için İnisiyasyon Mabedi'ni sağlamasına karşılık, Pompey'in de, Antiochos'un hükümranlığı ile Commagene'nin bağımsızlığına dokunulmayacağına dair söz vermiş olabileceğine dair bir hipotezi öne sürebiliriz.

Bu tezi destekleyen çok önemli bir nokta vardır: Nemrud Dağı Panteonundaki Tanrılar'ın, Greko - Pers karakterde, yani iki farklı kültürü uzlaştırıcı mahiyette olduklarını belirtmiştik. Yakışıklı çehreler ve asil ifadeler taşıyan bu Mithraik İlâhlar taşlara işlenirken, bir yandan Grekler'e ait yüz ifadeleri verilmiş, öte yandan da Kadim İranlılar'a ait taç ve başlıklar giydirilmiştir. Kısacası, Kadim İran Kökenli bu Mithraik Tanrılar, Nemrud Dağı üzerinde Grekleştirilmişlerdir. Anlaşıldığına göre, Mithras kültünün Roma dünyasına yayılışını izlemeye çalışmış olan araştırmacıların zihinlerini meşgûl eden başlıca sorun, bu kültün, Anadolu'da Grekler'in yaşadığı bölgelerden nasıl geçtiğinin açıklanması olmuştur. Çünkü, Grekler, Kadim İran Tanrısı Mithras'ın amansız düşmanlarıydılar. İşte, Grek bölgesinden geçişi sağlayacak olan yegâne metod, Mithraik Panteonun Grekleştirilmesi olsa gerekti.

I. Antiochos'un, böylece, hem Kadim İranlı hem de Makedonyalı ataların soyundan gelmiş olduğunu iddia etmek suretiyle, yayacağı kültün uygulanımını üzerine inşa edebileceği sağlam bir temel tesis ettiği aşikârdır. Dolayısıyla, hem Kadim İranlı hem de Makedonyalı atalarını, Nemrud Dağı'nda gözler önüne sermiştir. Doğu terasında, hem kuzey hem de güney cephelerde olmak üzere, taş levhalar dikilidir. Bu levhalarda, sırayla, Kadim İranlı ve Makedonyalı atalarını gösteren kabartmalar vardır.

Nemrud Dağında yer alan bir başka unsur da yukarıdaki teorinin lehinde bir kanıt sağlamaktadır: Mithras kültüne, Kadim İran'dan Roma'ya geçişi sırasında, uğradığı değişikliklerden biri olarak, bir tür vaftiz uygulaması da eklenmişti. Nemrud Dağında, tepeden inerek, aşağıdaki bir vadide akan bir kaynağa ulaşan bir patika vardır. Bu, muhtemelen, vaftiz uygulamasının daha o zamandan, Nemrud Dağında yapılan inisiyasyon törenlerinin bir parçası haline geldiğini, ve böylece de, orada inisiye olan Romalı askerlerce hemen benimsendiğini göstermektedir.

Mithraik inancın Roma İmparatorluğu'na yayılışının Batı Dünyasını derin bir şekilde etkilemiş olduğunu görüyoruz. C. G. Jung'un bu konudaki sözleri, insanı düşündürüyor: *«Anadolu'nun fethinden sonra, Roma, Asyalı oldu; Avrupa, Asya'dan etkilenmişti ve bugün dahi etkilenmektedir. Kilikya'dan, Roma birliklerinin dini olan Mithraik Kült gelmiş, ve Mısır'dan sislerle kaplı İngiltere'ye kadar yayılmıştır.»* ([32])

Hattâ, Hıristiyanlık ortaya çıkmış olmasaydı, Mithraizm'in şimdi Avrupa dini olacağı dahi ileri sürülmüştür. Colin Wilson, Mithras'tan, *«... Hz. İsa ile birçok ortak yanı olan, ve daha sonraki yüzyıllarda, kültü, Roma'da neredeyse Hıristiyanlığın yerini alan bir Kurtarıcı»* olarak bahseder ([33]).

I. Antiochos'un, son derece önemli ve etkili bir tarihî şahsiyet olduğunu kabûl etmemiz gerekir. Bir inisiyasyon merkezi tesis etmek ve zamanının en önde gelen askerî gücünü temsil eden bir İmparatorluk'ta belirli bir kültü yaymak, ve böylece, yüzyıllar boyunca Batı'yı etkilemek gibi de-

vasa bir işin altından başarıyla çıkmasının, sadece tek bir açıklaması olabilir: I. Antiochos, bir İlâhî Kral'dı; Tanrıların, yani beşerî ırkın evrimini sevk ve idare eden Yüce Güçlerin, Onlar adına bir İlâhî Misyonu yürüten bir Elçisiydi.

Mme. Blavatsky, *«Göksel Mekânlarından* (34) *inen ve Dünyada hükmeden Tanrılar,»* der, *«Beşeriyete, Astronomiyi, Mimarlığı ve bize kadar gelmiş olan diğer bütün bilimleri öğretmişlerdir. Bu Varlıklar, önce Tanrılar ve Yaratıcılar olarak ortaya çıkarlar; sonra, gelişmeye başlayan beşerle karışıp birleşirler, ve en nihayet İlâhî Krallar ve Yöneticiler olarak zuhur ederler. Ne var ki, bu gerçek giderek unutulmuştur.»* (35)

Diğer birçok İlâhî Kral gibi, I. Antiochos da, bize, İlâhî Vazifesi ile ilgili olarak Yüce Güçlerle yaptığı akte dair kanıtlar bırakmıştır: Bunlar, hem batı hem de doğu teraslarında yer alan kabartmalardan oluşur. Batı terasında duran ve gayet iyi korunmuş olan kabartmalar, I. Antiochos'u, bazı İlâhlarla el sıkışırken göstermektedir: Antiochos ve Mithras Apollo; Antiochos ve Ahura Mazda - Zeus; Antiochos ve Artagnes - Heracles gibi.

Geriye dönüp de, Nemrud Dağının yapay uç noktası olan höyüğün gizemini düşündüğümüzde, Antiochos'un Misyonunu yöneten İlâhî Güçler'in, Mabedin gerçek kurucuları olup olmadığına dair bir soru gelmektedir aklımıza. Bu sorunun cevabı muhakkak ki olumludur: Rudolf Steiner, «... *Mithras kültü... dünyaya, oluşturulduğu yer olan göklerden getirilmiştir,»* diye yazar (36). Aksi halde, aşağıda ifade edilen türden sorular, ortaya çıkmaz ve Nemrud Dağı Mabedinin kökenini bir muamma haline getirmezlerdi:

1 —) Taşlık bir arazi boyunca dik ve zorlu bir tırmanışın ve çok sınırlı bir çalışma sahasının sözkonusu olduğu Nemrud Dağının tepesinde o dev heykeller nasıl yapılmış ve höyüğün taşları nasıl yığılmıştı? Özellikle, içine girmek için bir atılımda dahî bulunamadığımız böyle bir höyüğün taşlarını yığmada kullanılan metod, gerçek bir muamma oluşturmaktadır. Sanki, taşlar, höyüğün tabanından doruğuna kadar teker teker yerleştirilerek değil de, daha ziya-

de, uçan bir araç vasıtasıyla yukarıdan boşaltılmak suretiyle yığılmış gibidir.

2—)Nemrud'un zirvesi, nasıl oluyor da, düzlenmiş bir plato şeklinde ortaya çıkıyor? Dağlar, ısmarlama tepelerle son bulmazlar; tabi, dorukları kasten o şekilde biçimlendirilmemişse.

3—)Höyük, aslında ne zaman inşa edilmiştir? Çünkü, höyüğün İ.Ö. 1'nci Yüzyılda inşa edilmiş olduğundan emin olamayız. Mabedin geri kalan kısmı onun çevresinde tesis edilirken, höyüğün kendisi hâlihazırda mevcut olabilirdi.

Bu soruların doğru cevapları, ancak, Nemrud Dağının inşaatçıları olan Yüce İlâhî Güçler istediği zaman verilebilir, ve höyük de ancak o vakit açılabilir, daha önce değil.

Dünya uzayda yol alırken, herhangi bir Kozmik olay meydana geldiğinde, üzerinde yol aldığı spiral'in hangi noktasında bu olay meydana gelmişse, o noktada bu olayın bir kaydı, belirli bir form halinde, Dünyaya bırakılır ([37]). Bir gün, Dünyaya spiralin hangi noktasındayken ne gibi işaretler bırakıldığı öğrenildiğinde, bu işaretlerin o noktalarda hangi kozmik olayı belirlediği de açığa çıkacaktır ([38]). Dünya, bu Kozmos'un bir Laboratuvarı olduğundan ([39]), Kozmos'un tüm önemli olayları bu Laboratuvarda kayda geçirilir. Ve gene, Dünya Laboratuvarında alınan maddî ve manevî sonuçlar, Kozmos'un her yanında uygulanırlar. Aynen, yeni bulunan bir ilacın, dünyanın her yanında kullanılması gibi.

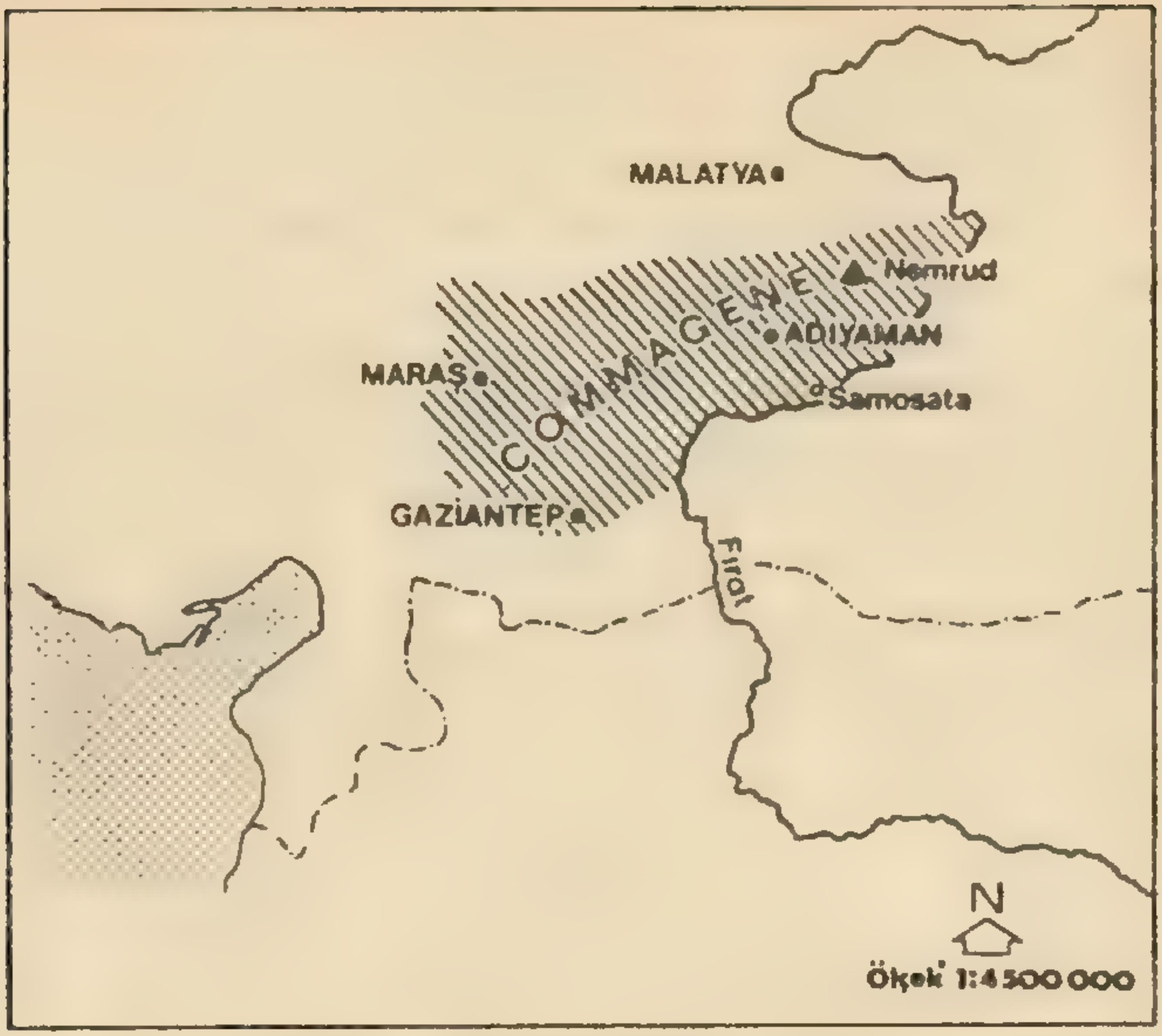

Harita — 6: Commagene Krallığı.

Resim — 3 : «Nemrud Dağının zirvesi, yığma taştan yapılma, piramit biçimindeki höyüğü ve bunun eteklerinde duran heybetli heykelleriyle insanı şaşırtır.»

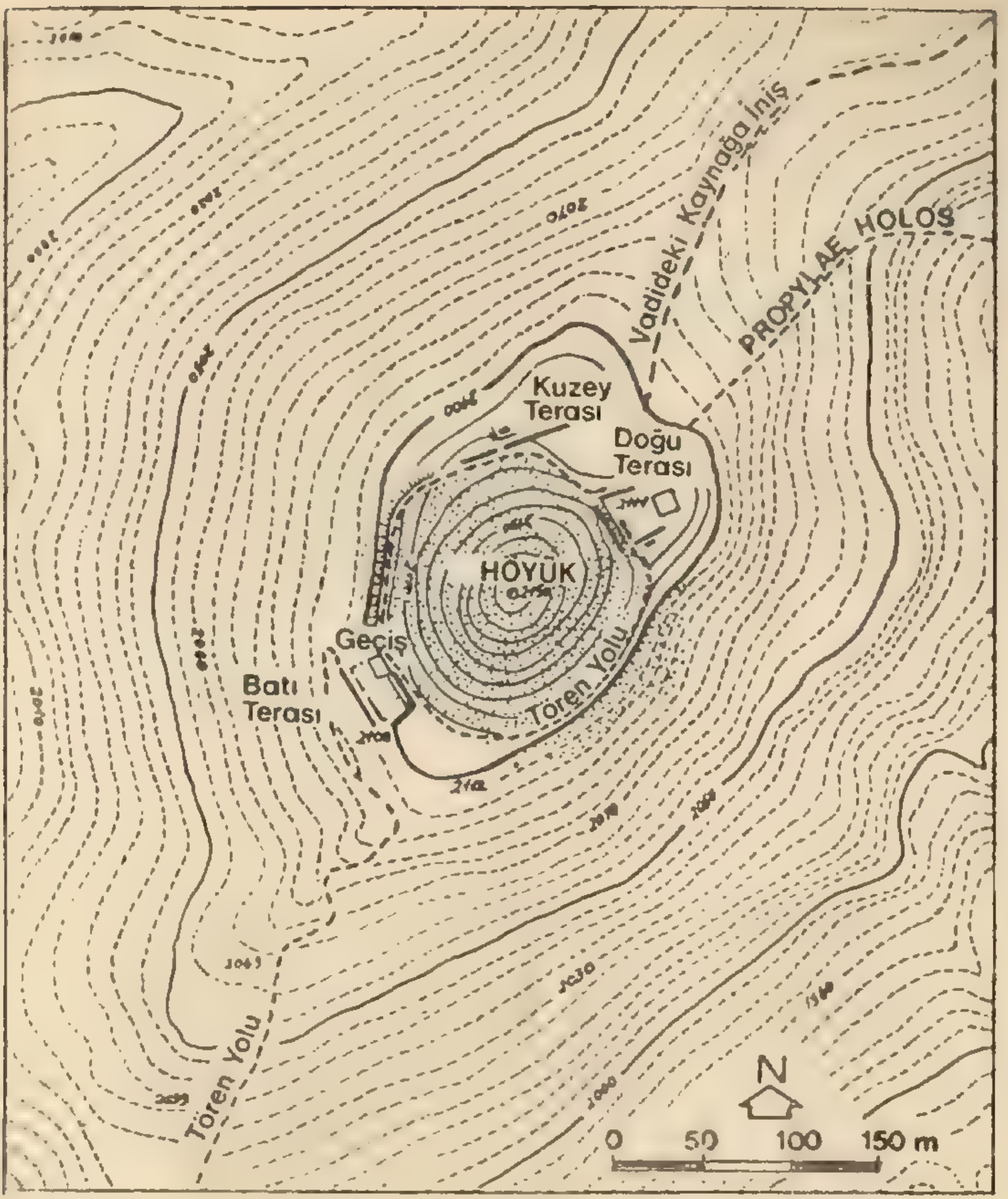

Şekil — 2 : Nemrud Dağı Açık Hava Mabedi'nin plânı.
(Bn. Theresa Goell'e göre.)

Resim — 4 :Daniken : «Kartallar ve aslanlar, güzel bir taş işçiliği ile, ikişer kez temsil edilmişlerdir.»

Şekil — 3 : Kutsal Hayvanlar denilen Kartal, Aslan, Melek - İnsan ve Boğa; Sfenks'te biraraya gelirler.

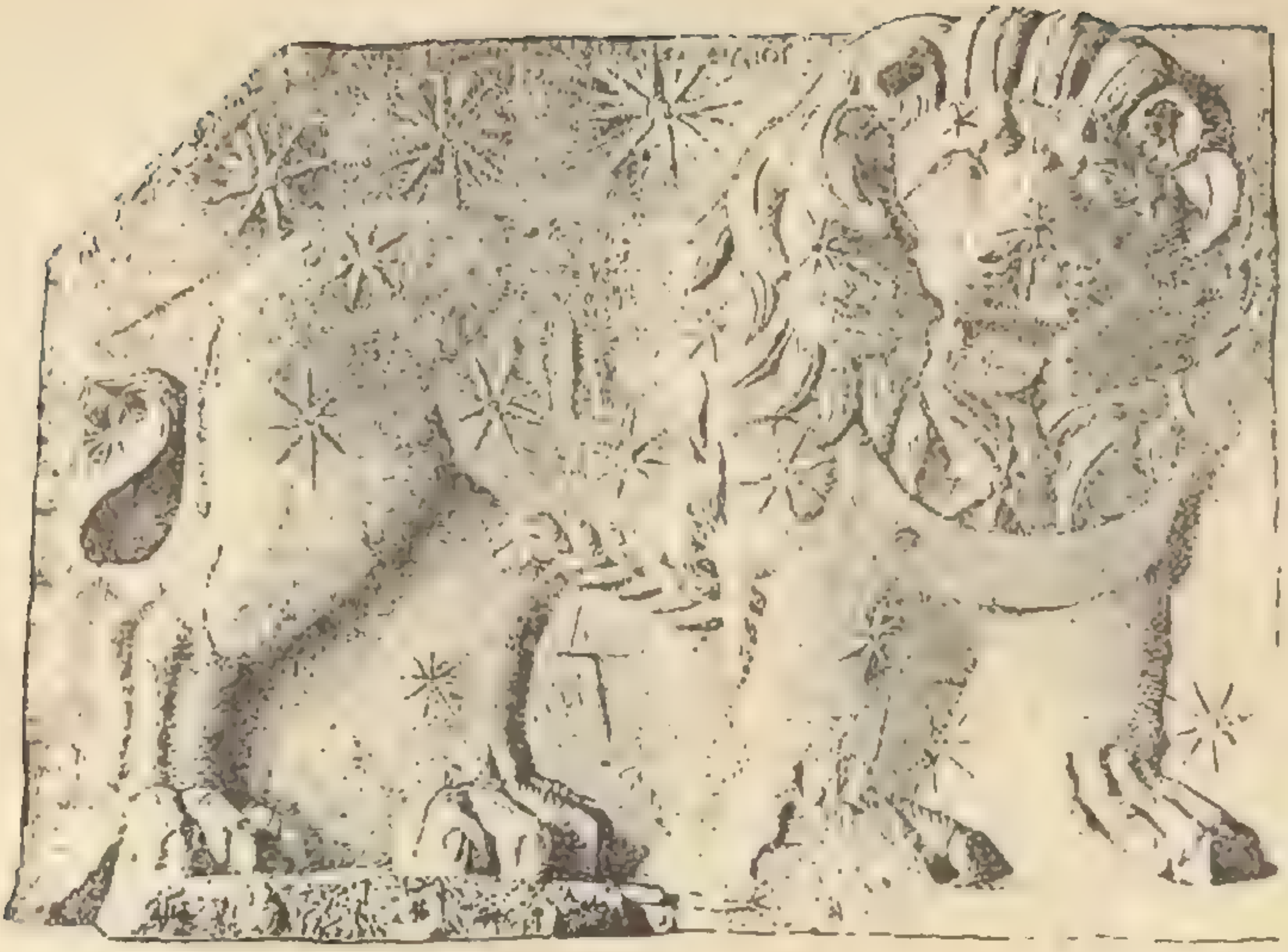

Şekil — 4 : Nemrud Dağı Aslan Zayiçesi.

Nemrud Dağı Mabedi'nin kuruluşunda İlâhî Güçler'in aracılığını yapan Commagene Kralı I. Antiochos.

4. BÖLÜM

Yeraltı Kentleri ve Agarta İlişkisi

Anadolu, baştan sona, bir yeraltı tüneller, galeriler ve kentler sistemi ile doludur. Bunlar, geçmişteki uygarlıklar için çeşitli amaçlarla kullanılmış oldukları gibi, özellikle de Agarta'ya da hizmet etmiş ve etmekte olan özellikler taşır. Ülkemizde de, halkımızın birbirini yemesi nefsanî süreci sona erdikçe, nice nice kadim gizler birer birer ortaya çıkarılacaktır.

Aşağı yukarı Nevşehir iline tekabül eden büyüleyici ve gizemli Kapadokya bölgesi ([40]), peri bacalarıyla ünlüdür. Deniz seviyesinden 1200 metre yükseklikteki Kapadokya platosu, bacaya benzeyen ve tüm araziye dünya dışı bir görünüm veren, koni biçimindeki formasyonlarla kaplıdır. Nevşehir'in doğusunda yer alan ve artık faâl olmayan volkanik Erciyes Dağının ardarda patlamaları sonucunda bu plato volkanik süngertaşı ile kaplanmıştır. Bu yumuşak ve gözenekli kaya, yoğun bir erozyonla, yükselen doğal koniler, kuleler ve aralarındaki vadilerden oluşan, ürkütücü ve gerçek ötesi bir araziye dönüşmüştür. Kapadokya'nın ilk sakinleri, yumuşak kayayı oyarak, evler ve mabetler haline sokmuşlardır. Böylece, Kapadokya'nın mimarisi, tamamiyle araziyle içiçe girmiş bir durumdadır.

1960'ların ortalarında bir gün, Nevşehir'in 30 km. kadar güneyinde yer alan Derinkuyu'da, sahibinden kaçan bir tavuğun yerdeki bir deliğe girerek kaybolduğu görülmüştü. Görünüşte hiç de önemli olmayan bu olay, bir dizi gelişmeye yol açtı, ve en sonunda, orada muazzam bir yeraltı kenti'nin açığa çıkarılmasıyla noktalandı. Ankara'dan gelen arkeologlar, bu sansasyonal bulgudan cesaret alarak, araştırmalarının kapsamını genişlettiler ve kısa bir süre sonra, Derinkuyu'nun 10 km. kadar kuzeyindeki Kaymaklı'nın altında, birincisine benzeyen bir diğer yeraltı yerleşim merkezi keşfettiler. Derinkuyu ile Kaymaklı'daki kazıların ekonomik güçlükler ve diğer bazı sorunlardan ötürü yavaş ilerle-

miş olmalarına rağmen, Kapadokya'nın bu yeraltı kentleriyle ilgili olarak bugüne kadar çok şey günışığına çıkmıştır.

Derinkuyu yeraltı kenti, 7 ana kat ve 6 ara kat olmak üzere, toplam 13 kattan oluşmaktadır. Tabi, burada belirtilen hususların, şimdiye kadar ortaya konulan donelere dayandığını, ve yeni kazılar yapıldıkça, verilen rakamlar ile boyutların şimdiki değerlerini aşabileceklerini gözönünde bulundurmak gerekir. Derinkuyu yeraltı odalarının farklı seviyeleri, birbirleriyle, dik basamaklar ve dar dehlizler vasıtasıyla bağlanmışlardır. Girişlerde, değirmentaşı büyüklüğünde, masif değirmi taşlar bulunmuştur: Sürme kapılar şeklinde çalışan bu yuvarlak taşlar, içerden kolaylıkla yerlerine sürülebilecek ve sürgülenebilecek, fakat dışardan gelebilecek herhangi bir sızma hareketine de geçit vermeyecek şekilde yapılmışlardır.

Burada sağlanan barınma imkânları arasında, iki ya da üç odalı olan ve sıra evler gibi yanyana duran aile yaşam üniteleri, sütunlu toplantı holleri, ambarlar, büyük mutfaklar, dinlenme alanları, pazar yerleri ve bir şarap mahzeni de bulunur. Ayrıca, alt katlarda, mezarlar ve kaçış dehlizleri de vardır. Bu, ileri seviyeden yerleşim mahâlli, yaklaşık 30.000 kişiyi rahatlıkla barındırabilecek kapasitedeydi. Yerin altında uzanan bu kentin yaratıcılarının maharetini gözler önüne seren iki tertibat da, havalandırma ve su sağlama sistemleridir. Elliden fazla havalandırma bacası vasıtasıyla, tüm kentte temiz hava dolaşımı sağlanmaktadır. Bunlardan bazıları, 100 metreden uzundur. Tatlı suya gelince, 7'nci kattan 30 metrelik bir derinliğe kadar inen bir kuyu vardır; su, bu kuyudan, bir çıkrık sistemiyle yukarı katlara basılır ([41]).

Kaymaklı'daki yeraltı barınak yeri, Derinkuyu'dakine benzer. Kazılar, bugüne kadar, Kaymaklı yeraltı kentinin 20.000 kişiye hizmet ettiğini, ve 60 metre derinliğe kadar inen 10 kattan oluştuğunu ortaya koymuştur. Kaymaklı'nın altındaki site, tünellerden oluşmuş bir labirent ile çok uzun kaçış dehlizlerine de sahiptir. Bu ana dehlizlerden çıkan kollar, ya dik yamaçlara ya da vadilere açılırlar — buraları, başka türlü ulaşılmasına imkân olmayan yerlerdir. Yeraltı

kentinin kendisi, Kapadokya'nın altında 30 km. kadar uzanan iki ayrı ana tünelin kavşak noktasında yer alır. Bu tünellerden biri, Kaymaklı'yı, Derinkuyu'ya; ve öteki de, kuzeye doğru ilerleyerek, Kapadokya'nın merkezinde yer alan Göreme'ye bağlar.

Derinkuyu ve Kaymaklı yeraltı sitelerinin sansasyonal keşiflerinin ardından, Türk arkeologları, Kapadokya'da 10 yeraltı kentini daha ortaya çıkarmışlardır. Aslında, yetkililerin, bu yeraltı yerleşim merkezlerinin toplam adedi hakkında şimdilik öne sürdükleri tahminî rakam, 36'yı bulmaktadır!

Nevşehir'in 30 km. kadar kuzeydoğusunda yer alan Özkonak da, altında, 9 kilometre karelik bir alanı kaplayan bir kenti barındırmaktadır. Bu devasa yeraltı sitesinde 60.000 kişinin yaşamış olduğu sanılmaktadır. Henüz belirli bir kısmından öteye girilebilmiş değildir.

Hepsi de Nevşehir ile Kaymaklı - Derinkuyu bölgesi arasında yer alan Karacaören, Çardak ve Acıgöl'deki yeraltı yerleşim merkezlerinde halihazırda kazılar yürütülmektedir. Gülşehir'in yaklaşık 7 km. güneybatısında bulunan bir diğer yeraltı kentine de, tünellerinden çıkan zehirli gazlardan ötürü girilememektedir.

Yakın zamanlarda, Nevşehir'in batısındaki Tatlarin kasabasının Kale ve Karakaya yörelerinde iki yeraltı kenti daha bulunmuştur. Kale yeraltı sitesinde, geniş bir hole açılan, 20 metre uzunluğunda bir dehliz vardır. Bu merkezî holden itibaren, kent, dört bir yana doğru açılmaktadır. Bu kentin ilginç bir özelliği de, Derinkuyu ve Kaymaklı'da bulunmayan tuvaletlere burada rastlanmış olmasıdır. Karakaya'daki yeraltı sitesine ise girmek mümkün olmamaktadır. Giriş tünellerinin tıkanmış olmasından ötürü, 100 metreden ötesine nüfuz edilememektedir.

Üç yeraltı kentinin daha yerleri tespit edilmiş olmasına rağmen, henüz buralarda kazı yapılmamıştır. Bu kentler, Mazı, Sığırlı ve Karaköy'ün altında uzanmaktadır.

Arkeologlar, Kapadokya'daki tüm yeraltı kentlerinin, kilometrelerce uzanan dehlizler ve tünellerle irtibatlandırılmış

olan devasa bir yeraltı şebekesinin düğüm noktalarından ibaret olduğunu belirtmektedirler. Acaba, bu kentleri, yerin altında kimler oymuşlardır? Bazı arkeologlara göre bu yeraltı sitelerini Hititler, diğerlerine göre de ilk Hıristiyanlar açmışlardı. Derinkuyu'da, Kaymaklı'da ve bu tür diğer yerlerde bulunan komple sistemlerin yaratılması için son derece yüksek seviyeden bir teknolojinin gerektiği gözönüne alınınca, bu görüşlerin her ikisi de çürütülmüş olmaktadır. Bugünün teknolojisiyle dahî altından zor kalkılabilecek olan bu işi, ne Hititler'in ne de ilk Hıristiyanlar'ın başarmış olmaları imkânsızdı. Kapadokya'ya yerleşen Hıristiyanlar bu yeraltı kentlerini kullanmış olabilirlerdi. Fakat, bu, Kapadokya yeraltı tesislerinin orijinal mimar ve mühendislerinin onlar olduğu anlamına gelmez. Yeraltı odaları, bunları şu ya da bu şekilde keşfetmiş olan Hıristiyan topluluklarının, mezâlimden kaçmak için saklandıkları yerler olarak işe yaramış olabilirler. Ancak, Däniken, *'Kanıtlara Göre'* adlı kitabında, bu yeraltı sitelerinin yapılışındaki orijinal amaç olarak ele alındığında bu 'saklanma yeri' teorisinin nasıl çürüdüğünü, oldukça iknâ edici bir şekilde ortaya koymaktadır:

«... Uzun bir zaman boyunca meskûn olan bu yeraltı tesislerinin vaktiyle 1.200.000 kişiyi barındırmakta olduğu sanılmaktadır. Bu kadar kalabalık bir toplum, beslenme ihtiyacını acaba nasıl karşılayabilmişti? Arkeologlar, bu yeraltı kentlerinin, zulüm görmekten çekinen Hıristiyanlar tarafından, İ.S. ilk yüzyıllar sırasında oyulduğunu düşünmektedirler. Fakat, bu açıklama, bana pek inandırıcı görünmüyor. Zorunlu olarak toprak üstünde tarım ve hayvancılık yapmaları gereken bu yeraltı sakinlerinin beslenmeleri için işlenen tarlalar, yerin altında olamazdı. Çünkü, bitkilerin büyümesini sağlayacak olan ışık, yeraltında mevcut değildir. Tarla ve otlakların toprak üstünde olduğunu düşünürsek, bu durumda da, ekilmiş tarlaları ve sürüleri kendilerini ele verecek; düşman, yeraltı barınaklarının mevcudiyetini sezecekti. Neticede, bu yeraltı kentlerine saklanma sözkonusu olduğunda, açlık, yeraltı sâkinlerini eninde sonunda dışarıya çıkartacağından, düşman için, kentlerin çıkış yerlerine kamp

kurarak, onların ya dışarıya çıkmalarını ya da açlıktan ölmelerini beklemek yetecek, dövüşmeye bile gerek görülmeyecekti.

«Öte yandan, böylesine geniş yeraltı kentlerinin oyulması, toprak üstünde, çıkarılan taş, topraktan oluşan dağ gibi yığınların ortaya çıkmasına yol açacaktı ki, bu yığınlar da gene düşmanın dikkatini çekecekti. Bu yeraltı sitelerinde yaşayanlar her kim olursa olsun, şurası muhakkak ki, bu kentler, ani bir mecburiyet karşısında alelacele kazılmış olamazlardı. Çünkü, bunların yapım projelerinin etüdü ve gerçekleştirilmesi, onlarca, belki de yüzlerce yıl sürecek bir çalışmayı gerektiriyordu.»

Däniken, eğer Kaymaklı kasabası halkı ile konuşabilme imkânını bulmuş olsaydı, onların, Kaymaklı yeraltı kentinin kurucularına ilişkin olarak anlatacakları inanç, herhalde kendisine çok ilginç gelecekti. 1978 yılında *Cumhuriyet* gazetesinde, Melih Cevdet Anday'ın, Kapadokya bölgesiyle ilgili olan ve bir hafta süreyle yayımlanan bir yazı dizisi çıkmıştı. 'Kapadokya Yolculuğu' başlıklı bu dizinin dördüncü yazısında, Anday, Derinkuyu ve Kaymaklı'daki yeraltı kentlerini tanımlıyor ve en sonunda da Kaymaklı halkı arasında yaygın olan sözkonusu inanca değiniyordu:

«... Konu gerçekten çok düşündürücüdür. Bu yüzden olacak, kasabada yeraltı kentini yıldızlardan gelen birtakım yaratıkların yaptıkları söylentisi yaygın duruma gelmiştir. Acaba arada bir gene gökyüzünden inip bize görünmeden Kaymaklı yeraltı kentine giriyor mu bu yaratıklar? Fakat neden orayı seçtiler?»

Eğer yeraltı kentleri ve tünelleri konusunda kapsamlı bir araştırma yapmayı göze alırsak, bu soruların cevapları da bulunabilir. Böyle bir araştırma, dünyanın her yanında, yeraltı geçitleri ile odalarından oluşan komple bir şebekenin mevcut olduğunu ortaya koyacaktır. Birçok kadim ezoterik tradisyonun, özellikle de Doğuya ait olanların, ve günümüzün güvenilir okültistlerinin belirttiklerine göre, bu yeraltı tesislerinde, beşerî ırkın Ağabeyleri yaşamaktadır. Bütün bu yeraltı koridorlarının, Himalayalar'ın civarında yer-

lcşik olan, ve evrim yolundaki Ağabeylerimizin Merkezî Yönetici Hiyerarşisinin ikâmet ettiği ve beşerî evrimin ilerletilmesi için bu fizik plân üzerinde faaliyet gösterdikleri bir ana tünel sistemiyle irtibatlı olduğu söylenmektedir. Bu Yeraltı Işık Devletine Agarta denilmektedir (42).

«Agarta, Himalayalar'ın altında yeraldığı belirtilen ve Büyük İnisiyatörler ile Dünyanın Efendilerinin bu çağda içinde yaşadıkları gizemli bir Yeraltı Krallığıdır. Agarta'nın, bir İnisiyasyon Merkezi olup, piramitlerinkine benzer bir prensip üzerine işlev gördüğü anlaşılmaktadır. Himalayalar, dışsal abideyi teşkil ederken, yeraltı mekânını da dünyasal ve Kozmik kirlenmeden uzak tutulan Krallık oluşturur.» (43)

Agarta Ülkesi, Yüce İnisiyasyonlar ve Vazifeler Merkezi olmasının yanısıra, aynı zamanda, milyonlarca ve milyonlarca kitabın korunduğu, binlerce kilometre uzunluğundaki bir Kozmik Kütüphane ile eğitim tesislerini kapsayan bir Kozmik Üniversitedir de. Bu kitaplar, bu kitabın önsözünü yazanın gördüğü gibi, çok ileri seviyeden bir holografi, yani 3 boyutlu fotoğrafçılık tekniğiyle basılmışlardır.

«Tüm büyük ve varlıklı Lamaseriler'de, Gonpa ve Ihakhang'ın dağlarda yerleştikleri yerlerde kayalara oyulmuş yeraltı odaları ve mağara kütüphaneleri vardır. Batı Tsaydam'ın ötesinde, Kuen-len'in ıssız geçitlerinde bu türden bir takım gizlenme mahalleri yer alır. Topraklarına şimdiye kadar hiçbir Avrupalı'nın ayak basmadığı Altın Dağ dağsırası üzerinde, derin bir çukurun içinde kaybolmuş belirli bir köy vardır. Burası ufak bir evler kümesi, bir manastırdan ziyade bir köy olup, içerisinde fakir görünüşlü bir mabet ve burayı gözetlemek için yakınında yaşayan ihtiyar bir lama, bir keşiş bulunur. Hacıların söylediklerine göre, bu mabedin altındaki yeraltı galerileri ile hollerinde ihtiva olunan kitapların adedi, verilen rakamlara göre, British Museum'da dahi barınamayacak kadar çoktur. Aynı tradisyona göre, kurak Tamin topraklarının, Türkistan'ın ortasında adeta bir sahra olan artık terkedilmiş bölgeleri, eski günlerde, gelişen ve varlıklı kentlerle kaplıydı. Şimdi ise, buranın ürkünç ıssızlığını giderecek birkaç yeşil vahadan başka birşey yok-

tur. Böyle bir vaha da, çölün kumlu toprağı altında gömülü olan büyük bir kentin mezarını halı gibi örtmekte, ve hiç kimseye ait olmayıp, sık sık Moğollar ve Budistler tarafından ziyaret edilmektedir. Tradisyonlar, ayrıca, kiremitler ve silindirlerle dolu olan geniş koridorların bulunduğu devasa yeraltı ikâmetgâhlarından bahseder. Dünyanın iç kısımlarının derinliklerinde inşa edilmiş olan yeraltı depoları, emniyettedir; ve bunların girişleri bu tür vahâlarda gizlendiğinden, herhangi birinin bunları keşfetmesinden korkulmaz... Söylediklerimizi, özetleyelim. Gizli Doktrin, kadim ve tarih öncesi dünyanın, dünyanın her yanına yayılmış olan diniydi. Bu dinin yayılışına ilişkin kanıtlar, tarihe ait gerçek kayıtlar, her ülkedeki özelliğini ve mevcudiyetini gösteren komple bir dökümanlar dizisi, ve bunlarla birlikte, bütün büyük velîleri'nin öğretisi, Okült Kardeşliğe ait gizli yeraltı kütüphanelerinde günümüze kadar mevcut olagelmişlerdir.» (44)

Agarta'yı kuran ve Agarta Hiyerarşisi'nin Yüksek Konseyi'ni oluşturan Yüce Varlıklar'ın, yıldızlardan geldikleri söylenir: *«Tibet, azametli Himalayalar'daki bu mistik ülke, Dünyanın Psişik Merkezi olarak saygı görürdü. Üstadlar, gözden uzak manastırlarından, diğer gezegenlerdeki Kozmik Efendiler ile telepatik görüşmeler yaparlar, Metafizik Âlemlerde İyilik ve Kötülük Güçleri* (45) *beşeriyetin ruhu için çarpışırlardı. Hint-Tibet tradisyonları, yerin çok aşağılarında saklı olan, ve bütün kıtalarda bulunan gizli girişlerden tünellerle yaklaşılan Agarta'dan söz ederler. Yıldızlardan gelen Uzaylı Varlıklar tarafından kurulan bu yeraltı medeniyetinin tarihi, anlaşıldığına göre, dünyamızın ilk günlerine kadar uzanmaktadır. Burası, Uranüs'ün oğulları ile Satürn arasında çıktığı sanılan Uzay Savaşından sonra Elohim ya da Siklоплar için bir yeraltı sığınağı teşkil etmiş olabileceği gibi, muhtemelen, bir zamanlar gezegenimizi tehdit etmiş olan Kozmik bir afetten kaçmak için de kullanılmış olabilir. Mu* (46) *ve Atlantis'den uzaklaşan göçmenlerin yeraltına kaçtıkları söylenir. Dünyanın her yanındaki Mistik Kardeşlikler, yerin kilometrelerce altında bulunan psişik bir uygarlık ile Tibet'teki Üstadlar arasında bir bağlantı bulunduğunu ileri sü-*

rerler. İçi Boş Dünya Teorisinin taraftarları, uçan dairelerin aslında, yeryüzündeki ülkeleri gözlemek üzere Kutuplardaki deliklerden geçerek Dünyamızın içinden çıktıklarını iddia ederler. Ezoterik öğretiler, Agarta'nın Hâkimini, Dünyanın Kralı rütbesi ile anarlar. Yardımcıları durumundaki iki Rahip-Kral ile birlikte, insanlığın geleceğini plânladığı söylenir. Sembolü, Hitler tarafından çarpıtılarak kullanılmış olan Gamalı Haç'tır.» ([47])

Yukardaki ezoterik enformasyon ve Anday'ın aktardığı Kapadokya tradisyonu, dünya çapındaki yeraltı kentler şebekesinin ve bunları irtibatlandıran geçitlerin gerçek yaratıcıları hakkında bize bir fikir verebilir. Kapadokya'daki yeraltı kentleri ile bunların arasında uzanan tünellerin keşfi, bu tür bilginin ışığı altında oldukça anlam kazanmaktadır. Ve Kapadokya yeraltı tesislerinin mevcudiyetini diğer bazı hususlarla birlikte değerlendirdiğimiz takdirde, Anadolu ile Himalayalar'ın altındaki Agarta İlâhî Merkezi arasındaki gizemli bir ilişkiye işaret eden şaşırtıcı bir görüntü ortaya çıkabilir. Sözkonusu hususlardan biri de, Anadolu'nun, birçok mağaranın bulunduğu bir kara parçası olmasıdır. Anadolu'daki mağaraların toplam adedinin, 40.000 civarında olduğu tahmin edilmektedir. Ve Anadolu halkı arasında bu mağaralarla ilgili birçok ilginç tradisyon dolaşmaktadır. Bu tradisyonları, üç ana grupta toplayabiliriz:

a —) Bir grup tradisyon, mağaralardan çıkan tuhaf kişilerden, yaratıklardan bahseder;

b —) Bir diğeri, mağara girişlerinin, herhangi bir davetsiz misafirin girişini kesinlikle engelleyen gizemli belki de manyetik mahiyetteki güçler tarafından korunduğunu anlatır;

c —) Üçüncü grup ise, Anadolu Evliyalarıyla, Ermişleriyle ilgilidir. Bu tradisyonlara göre, Ermişler, günün birinde bu dünyayı terk etmek istediklerinde, mağaralardan birinin içine girip sırrolurlar.

Ayrıca, bazı peygamberler ile mitolojik kişilerin hayatlarında önemli bir yer tutan mağaralardan bahsedilir. Urfa'nın güneyinde, Hz. Eyüb'e ait olduğu söylenen ve Hz. İbra-

him'in doğduğu ve emzirildiği ileri sürülen iki ayrı mağara vardır. Mitolojide de, örneğin, ünlü Erythreia (Ildır) kâhinesi, Ege kıyılarındaki Kırandağ ya da Klâsik çağdaki adıyla Korykos dağındaki bir mağarada doğmuştur. Bundan başka, kutsal olarak kabûl edilen çeşitli yerlerde de mağaralara rastlanır: Cûdi Dağındaki, 1000 kişiyi alabilecek genişlikteki mağara gibi. Kutsal yerlerdeki mağaraların, çoğunlukla, halk arasında ziyaret yerleri olarak benimsendiği görülmektedir.

Benzerlerine dünyanın başka yerlerinde de rastlanan bu tür tradisyonlarm hepsi de, Agarta'nın yeraltı koridorlar şebekesine Anadolu'dan girişler olduğunu güçlü bir şekilde imâ etmektedir. Anadolu'nun bu durumunu teyit eden daha başka işaretlere, Klâsik Yunan-Roma Mitolojisinin çeşitli yerlerinde de rastlamaktayız. Örneğin, Homer'in *İlyada* adlı eserinin 13'ncü bölümünün başında, Bozca Ada (Tenedos) ile Gökçe Ada (Imbros) arasında, denizin dibinde, Dünya Sarsıcısı sıfatıyla anılan Poseidon'un atlarını bıraktığı geniş bir mağaranın bulunduğunu okuyoruz. Bozca Ada ile Gökçe Ada, tarihî Troya kenti açıklarında yer alırlar ve *İlyada*'da geçen böyle bir ifadenin ne kadar anlamlı olabileceğini az sonra göreceğiz.

Rodoslu Apollonius'un *Argonautica* adlı eserinde, Anadolu'nun kuzeybatı kıyısında, Acherusias Burnunda ya da bugünkü adıyla Baba Burnunda, Zonguldak Ereğlisi, yeraltı dünyasına açılan bir mağaranın bulunduğundan bahsedilmektedir. Apollonius, *Argo*'nun sözkonusu kıyı boyunca ilerleyişini lirik bir üslûpla anlatmaktadır:

«Üçüncü gün, günün ağarışıyla birlikte, serin bir batı rüzgârı çıktı, ve ulu adayı terkettiler. Kıyıyı izleyerek, sırasıyla, Sangarius Nehrinin ağzını, Mariandyni'nin bereketli topraklarını, Lycus Nehrini ve Anthemoeisian kıyı gölünü gördüler. Hızla yol alırlarken, geminin halatları ve diğer bütün halat takımları, rüzgâr altında titreştiler; fakat geceleyin esinti azaldı, ve şükrederek, gün ağarırken Acherusias Burnu yakınında demir attılar. Bu ulu kara çıkıntısı, sarp kayalıklarıyla, Bithynian Denizine bakar. Altında, deniz seviyesinde, dalgaların çarpıp kükrediği, düz kayadan oluşmuş

yekpâre bir platform uzanırken, yukarılarda, tam tepede, çevreye yayılan dallarıyla çınarlar yer alır. Kara tarafında, oyuk bir vadiye bakan bir uçurumla biter. Ürpertici derinliklerinden buz gibi bir soluğun geldiği ve her sabah, her şeyi, gündüz güneşi altında eriyen parlak kırağı ile örttüğü Hades Mağarası, üzerini kaplayan ağaç ve kayalarla birlikte, burada yer alır. Kaşlarını çatan bu buruna sessizlik hiçbir zaman ulaşmaz; uğuldayan denizden gelen bir mırıltı, sürekli olarak, Hades'in Mağarasından gelen rüzgârların salladığı yaprakların hışırtısıyla karışır.»

Ne ilginçtir ki, Baba Burnunun bulunduğu Zonguldak Ereğlisi yakınlarında, Türkiye'nin, Cumayanı denilen ve 10 km. uzunluğa erişen en büyük mağarası yer almaktadır.

Klâsik Yunan-Roma tradisyonlarında yeraltı dünyasının Anadolu'daki girişlerinden biri olarak değinilen bir diğer yer de, güneybatı Türkiye'nin kadim Karya bölgesindeki kutsal Akharaka'da bulunuyordu. Yeraltı dünyasına açılan bir yolun ağzı sayılan bu yerden, kükürtlü gazlar çıkardı, ve hastalar, şifa bulmak amacıyla, burayı ziyaret ederlerdi. Akharaka ile Agarta adlarının benzerliği de üzerinde durulması gereken bir husustur.

Heredot'un, Trakya'da yaşayan Getaeler'i inisiye eden ve Pythagoras'ın spiritüel üstadı olduğu söylenilen, Zalmoxis adındaki bir şahıs hakkında yazdıkları, yeraltı dünyasına Trakya'dan da ulaşılabildiğini göstermesi bakımından ilginçtir: *«Zalmoxis, Trakya'da geniş bir hol yaptırttı, ve burada topladığı kişilere, kendileri ile gelecek kuşakların ölmeyip, her şeyin bol ve zengin olduğu başka bir yere gidip daima mutluluk içinde yaşayacaklarını öğretti. Yerin altında inşa edilmiş bir evi vardı. Yeraltına girip, gözden kayboldu, ve üç yıl süreyle orada kaldı. Herkes, öldüğüne hükmederek ağladı. Dördüncü yıl içinde tekrar ortaya çıktı ve bu stratejisi sayesinde de vazettiği öğretiye inanmaları için halkı iknâ etti.»* Okült kaynaklara göre, Zalmoxis'in indiği yeraltı ikâmet yeri, Yeraltı Işık Uygarlığı Agarta'ydı.

Anadolu'nun sözlü gelenekleri ile Klâsik tradisyonların bu konuda söylediklerine paralel olarak, aşağıda belirtilen

enformasyon, büyük bir önemi haizdir: Orta Doğu'da, Agarta'nın yeraltı dünyasına açılan üç kadim giriş, 1— Gize, Mısır; 2— Elbruz Dağı, Kafkaslar; 3— Troya, Batı Anadolu'da yer alıyordu ([48]).

Bir dünya haritası üzerinde, bu üç yeri birleştirmek suretiyle bir üçgen çizildiğinde ([49]), kuzey kenarı tam Baba Burnunun üzerinden geçen bu üçgenin içinde kalan kara kütlesinin Anadolu'dan başkası olmadığını görürüz! Aynı zamanda, bu üç girişin açıldığı başlıca tünel tesislerinin, bir yeraltı geçitleri sistemiyle birbirleriyle irtibatlandırılmış olmaları çok muhtemeldir. Eğer böyleyse, o zaman Anadolu'nun altında muazzam bir dehliz şebekesi bulunmalı, ve Anadolu da Agarta tünel sistemlerinin en önemli kavşaklarından biri olarak işlev görüyor olmalıdır. Ve, Kapadokya'nın kendisinin Anadolu'nun tam ortasında yer aldığını da unutmamak gerekir. Dolayısıyla, yeraltı ağının Kapadokya altında yoğunlaşması ve bu bölge dahilinde tünellerin yeraltı kentlerine açılması son derece mantıkî gibi görünmektedir. Öte yandan, Anadolu'daki dehliz sistemlerinin geriye kalan kısmına ilişkin bazı belirtiler de vardır. Örneğin, Hititler'in başkenti olan ve Kapadokya'nın kuzeyinde yer alan Hattuşaş'ın, günümüzdeki adıyla Boğazköy'ün altı, dehlizler ve tünellerle kaplıdır.

Şimdi, Anadolu'daki mağaraları biraz daha ayrıntılı olarak inceleyelim. Anadolu'nun, Elbruz Dağının yeraldığı Kafkaslar'a yakın olan kuzeydoğu köşesine yaklaştıkça, mağaraların adedi ortalama sayının çok üzerine çıkmaktadır. Speleolojik etüdler, Türkiye'nin tam kuzeydoğu ucunda yer alan Artvin ilinin, mağaralarla dolu bir araziyi kapladığını göstermektedir. Peter Kolosimo'ya göre, Sovyet bilim adamları, «*Azerbeycan'da, Gürcistan'da bulunan ve Kafkaslar'ı bir uçtan bir uca kateden daha başka tünellerle bağlantılı oldukları meydana çıkan komple bir tüneller şebekesinin yer aldığını tespit etmişlerdir... Kafkas tünellerinin yakınında sık sık rastlanan mağaralarda, dünyanın her yanında görülen motifleri de temsil eden çizimler vardır: Bunlar, Gamalı Haç ve sarmaldır.*» Kolosimo, daha sonra, bu galerilerin «*İran'a*

doğru uzanan devasa bir şebekenin bir parçasını oluşturduğunu, ve Amu Derya yakınlarında (Türkmenistan'la Rusya-Afganistan sınırında) keşfedilen tünellerle, hatta merkezî ve doğu Çin'in, Tibet ve Moğolistan'ın yeraltı labirentleriyle irtibatlı olduğunu» belirtmektedir ([50]).

İşte, bir yandan da batıya doğru uzanarak, Anadolu'nun altından devam edip, Troya ve Gize'nin çevresinden gelen dallarla birleşen şebeke, budur. Bütün bunlar, mantıken, Artvin ile çevresindeki mağaraların, aynen komşu Gürcistan mağaraları gibi, sözkonusu şebekenin yeraltından uzanan bölümüyle sistematik olarak ilişkili oldukları ihtimaline işaret etmektedir.

Anadolu'nun altında yer alan ağa ilişkin en ilginç kanıt, hâlihazırda âşina olduğumuz bir yerden, kadim Commagene yöresinden çıkmaktadır. 1954 yılında Commagene bölgesinde kazı yapan arkeologlar, Nemrud Dağının yakınında yer alan Eski Kâhta köyünün altında uzanan bir tünel keşfettiler. Bu tünelin girişi, yekpâre bir yazılı kayanın altında yer alıyordu. Kayanın üzerinde, buranın, Antiochos'un babası tarafından, son uykusuna yatacağı kutsal yer olarak seçilmiş olduğunu belirten bir yazıt bulunuyordu.

Sözkonusu tünel, aşağıya doğru eğim yapıyor ve belirli bir mesafeye kadar her iki yanında basamaklar bulunuyordu. Tünelin başlangıcından yaklaşık 100 metre ilerde bir balçık tabakasına rastlanmıştı. O noktadan itibaren tünelin temizlenmesi çalışmalarını durdurmak zorunda kalan arkeologlar, gerekli teçhizatı tedarik ederek, 2 yıl sonra, temizleme işlemine kaldığı yerden devam etmek üzere Eski Kâhta'ya döndüler. Prof. Karl Döerner, 1956 yılında gerçekleştirilen bu kazının öyküsünü, *Türk Arkeoloji Dergisi*'nde (1957, VII-2) şu şekilde anlatmaktadır:

«... Bundan sonra tünelin şimdiye kadar açılmış olan kısımlarına dekovil rayları döşedik, küçük bir çekme makinesi kurduk ve tünelin dibinde çalışan işçilere lüzumlu taze havayı temin ve tazyikli hava ile çalışan burgulara çalışma kuvveti sevkeden bir kompresör inşa ettik.

«... Tünelin başlangıcından tahminen 120 m. uzaklıkta, zayıf olmakla beraber tekrar merdiven basamaklarına rastlanıyordu. Bu noktada tünel hayret edilecek derecede dik bir meyille aşağıya iniyordu. (Meyil düşüş açısı 51°!) Bu sebeple ray döşememize imkân kalmamıştı; zira bizim bir motorla çalışan çekme makinemizin çekiş kuvveti bu meyile mukavemet etmeye kâfi değildi... Tünelin bu dikliğinde çalışmalarımızı, Almanya'da bu maksatla hazırlanan, doldurma sepetleri sayesinde en iyi bir şekilde devam ettirmemiz mümkün olabildi.

«Bu şekildeki sabırlı çalışmalarımız sayesinde tünelin 150'nci metresine erişebilmiştik... 142 - 143'ncü metrelerde tünel sol duvarında maden kuyusunu andıran yuvarlak bir boşluğa tesadüf ettik; 150'nci metrede buna benzer bir ikinci boşluk daha vardı; her iki boşluk da kayadan oyulmuştu, her ikisi de tünelde bulunan cinsinden balçık ile doluydu... Bu yuvarlak boşluklar 50 cm. derinliğinde idiler; önlerindeki platform şeklinde genişleyen basamaklarda kül bakiyeleri mevcuttu. Bu boşluklardan hemen sonra, 156'ncı metrede, basamaklardan eser kalmamıştı. Tünelin tavanı gittikçe alçalıyordu; 158'nci metrede tünelin tavan ve tabanının kemermarî bir şekilde birleştiğini müşahade ettik.

«Tünelde herhangi bir şey bulamadık. Bu sebeple, bu muhteşem tesisatın ne gibi bir maksada hizmet etmiş olduğunu kendi kendimize sormamız icabetmektedir. Bütün mesai arkadaşlarım için, Eski Çağda, sunî oksijen imal eden herhangi bir alete sahip olmaksızın bu muazzam tünelin nasıl inşa edildiği ve her şeyden evvel tünelin aydınlatılması meselesinin nasıl halledildiği, bir bilmecedir... Meselâ, 120 m. derinlikte kibrit yakmak imkânsızdır ve bu derinlikte hiçbir ateş yakma vasıtası ateş almaz. 1956 yılındaki çalışmalarımız sırasında, kompresör bize daimî olarak taze hava gönderdi ve tünelin aydınlatılması işini elektrikle temin ettiğimiz için oksijene ihtiyacımız olmadı.

«... Burada [yazılı kaya civarında] 9 m. yüksekliğinde bir başlangıç dehlizi vardır, bunun arkasında kayadan oyul-

muş büyük bir mağara bulunmaktadır; her ikisi de merdivenvarî bir tünel ile bağlıdırlar...

«... Gerger'deki, Antiochos'un ataları için olan mezarda, kalenin doğu kısmındaki tünel başlangıcının, Eski Kâhta kalesindeki merdivenvarî kayalı tünel başlangıcı ile aynı teknikle yapılmış olduğunu tespit ettim.»

Şimdi, Nemrut Dağının neden Commagene'nin kutsal dağı olduğunu ve Yüce Güçler tarafından amaçlarına hizmet etsin diye seçildiğini iyice anlayabiliriz. Çünkü, Commagene altında bir tünel sisteminin mevcut olduğuna bakarak, Nemrud Dağı Mabedinin, kutsal yerlerin ve yapıların Prototipini, yani Agarta Mabedini örnek aldığını, ve böylece, hem dünyanın göbeğini temsil eden bir kutsal dağdan, ki Agarta için bu, Himalayalar'dır, hem de Himalayalar'ın altındaki Işık Ülkesi gibi, doğrudan görülemez ve ulaşılamaz olan iç mabetten, bir iç adadan, bir yeraltı çekirdeğinden oluştuğunu söyleyebiliriz. Kutsal yerler ile yapıların iç eksenlerinin, çoğu kez, bir kule ya da tepe noktasıyla belirlendiği söylenir. Bu husus, Nemrud Dağının doruğundaki höyüğün mevcudiyetini bir başka açıdan daha açıklamış olmaktadır. Höyük, iç odaya işaret eden bir uç noktası oluşturmaktadır, ve höyüğün sırrının bu iç mekânda bulunması da çok muhtemeldir. Nemrud Dağının yeraltı odasına Commagene'nin tünelleri yoluyla ulaşmak mümkün olsa gerek ama, daima kapalı duran höyük gibi, dehlizlere de, liyâkatsiz kişilerin nüfuz etmesi imkânsızdır.

Bütün bu hususlar şu iki ilişkiye işaret etmektedir:

(i) Nemrud Dağı Mabedinin inşaatının perde arkasındaki gerçekleştiricileri olan Yüce Güçler ile, mekânları Agarta olan ve yıldızlardan gelen Göksel Varlıklar arasındaki ilişki: Ne ilginçtir ki, Däniken, Türkiye'yi ziyaret edip Nemrud Dağı'yla ilgili araştırmalar yaptıktan sonra, Sirius Yıldızı'nın Nemrud Dağı Mabedinden mükemmel bir şekilde gözlemlenebildiğini açıklamıştır ([51]);

(ii) Mithras kültü ile yeraltındaki Agarta İnisiyasyon Merkezi arasındaki ilişki. Egerton Sykes'ın 'Klâsik Olmayan Mitoloji'nin Sözlüğü' adlı kitabında, Mithras kültünün bu

veçhesine değinilmektedir: «*Zerdüştizm'in Yaratılış Efsanelerinde, Yima'ya, beşeriyetin korunması için bir 'var' ya da barınak inşa etmesi söylenir. Ancak, bu daha sonra, Zerdüşt'ün Kadim İran dağlarında Mithra'nın şerefine hazırladığı devasa mağara hâline gelmiştir. Bu mağarada, dünya unsurları ile bölgelerinin sembolleri bulunuyordu; kuzey girişi hayata ve güney girişi de ölüme aitti. Bu öykü, sanki, Romalılar zamanında İngiltere'ye kadar yayılmış olan mağara dinlerinin birçoğunun esasını açıklıyor gibidir. Ve bunun kökeni de, muhtemelen, beşerî ırktan birçok kişinin, kozmik felâket karşısında mağaralara sığınmak zorunda kaldığı bir döneme dayanmaktadır. Dolmenler ile geçit mezarları denilen yapıların da bununla ilişkili olmaları imkân dahilindedir.*»

Ve, köşeleri; Troya, Elbruz Dağı, Gize girişlerinde yer alan imajinatif üçgeni incelediğimiz takdirde, Nemrud Dağının Agarta tünel ağı ile ilişkisi daha da bâriz bir hal almaktadır. Çünkü, Nemrud Dağının kendisi, bu üçgenin doğu kenarına oldukça yakın bir yerde bulunmaktadır. (Bkz: Ek Bölüm — 1).

Nemrud Dağında esas alınan Mabet Prototipi, ayrıca, Büyük Piramit için de geçerlidir. Acaba, Troya kenti de, bütünüyle, bu tür kutsal yerlerin bir başka örneğini oluşturmuyor muydu?

Hisarlık Tepede ([52]) kurulmuş olan Troya, birbiri üstüne inşa edilmiş olan dokuz ayrı kent tabakasından oluşuyordu. Böylece, çok katlı Troya kenti, Hisarlık Tepenin merkezî tepesi çevresinde ve tatlı eğimi üzerinde tesis edilmiş olan eşmerkezli kent surlarıyla, bir piramit biçiminde tezahür etmektedir ([53]).

Grek Mitolojisinde, Tanrıça Athene'nin yaptığı ve adına Palladium denilen bir sihirli heykelden bahsedilir. Denildiğine göre, Zeus, bu heykeli, göklerden aşağıya indirmiş ve Troya'nın korunması amacıyla, Troya'nın kraliyet soyunun geldiği Kral Dardanus'a hediye etmişti. Ve Palladium, Ate Tepesine, Hisarlık Tepeye yerleştirilmişti. Bu sihirli heykelin, Tanrıların himayesini kente iletebilme özelliği vardı.

Çünkü, *'Dünyanın Kralı'* adlı kitabında René Guénon'un da belirttiği üzere, Palladium, aslında, Spiritüel Tesirleri zaptedn bir anten olarak kullanılıyordu.

Hisarlık Tepenin üzerinde yükselen ve piramit biçimindeki Troya'nın uç noktasını oluşturan Palladium'la birlikte, bir mabet-kent'in dış formunun görüntüsü tamamlanmaktadır. Peki, iç mabet, yani çekirdek hakkında bir bilgimiz yok mudur acaba? Palladium efsanesinin geriye kalan kısmına göre, Troya kralları, Ate tepesinde bu heykel için bir mabet inşa ettirmişlerdi. Sonra, kenti himayesiz kılmak amacıyla bu heykeli çalan Grekler, böylece, Troya Savaşındaki galibiyetlerini garantiye almış oluyorlardı. Fakat, bir rivayete göre de, Dardanus, daima, heykelin bir kopyasını teşhir ediyor ve orijinal Palladium'u, mabedin iç mekânında saklıyordu. Dolayısıyla, Hisarlık Tepenin altında, asıl objenin saklandığı ve belki de yeraltı geçitlerine açılan girişin bulunduğu bir iç oda yer alıyordu.

Orijinal Palladium, Troya'nın düşüşünden sonra, Aeneas tarafından İtalya'ya götürülmüştü. Heykel, Aeneas'a, yeni merkezi Roma'da kurma görevinde Yüce Güçlerin himayesini bahşetmişti. Unutmamalıyız ki, aynı Aeneas, yeraltı dünyasına inmiş ve gizemli yeraltı cenneti olan Elysium'u ziyaret etmişti. Acaba, Elysium, Agarta'nın bir yansıması mıydı?

İlyada'da, Troya'nın tam karşısına rastlayan denizaltı mağarasına ilişkin olarak geçen satırların yanısıra, ayrıca, Britanya Adalarındaki bir tradisyon'da da, çalılıklarla çevrelenmiş yollardan oluşan açıkhava labirentlerine ([54]) Troya Kenti denilmektedir. Çok muhtemeldir ki, bu ad, Troya kentinde, Agarta galerilerinin labirent benzeri ağına açılan bir girişin mevcut olduğuna işaret etmektedir. Ve son olarak, Schliemann'ın Troya'daki kazılarda bulduğu çok sayıdaki Gamalı Haç heykelcikleri, Troya'nın Agarta'yla doğrudan ilişkili olduğuna dair bir başka kanıt oluşturmaktadır.

Tarih özellikleri, Agarta ilişkilerini akla getiren ve doğal olarak da bir anten-mabet'in bulunduğu, dünyanın bir diğer harika kenti de Efes'ti. Efes, ilk kez, savaşçı kadınlardan oluşan Amazonlar tarafından kurulmuştu. Ve Amazonlar,

Anadolu'ya, Kafkasya'dan gelmişler ve başlangıçta kuzeydoğu Anadolu'da yerleşmişlerdi ([55]). Aslında, Amazon adının etimolojik yorumlarından birine göre, bu ad, kadim Kafkas lisânında Ay anlamına gelen Maza kelimesinden türemiş olup, 'Ay kadınlar' anlamını taşımaktadır. Çünkü, Amazonlar, bir Büyük Tanrıçaya, Büyük Ana Tanrıça ve aynı zamanda Ay Tanrıçası olan Kybele ile ilişkili görülen orijinal Artemis'e tapıyorlardı. Daha sonra, Grekler de Artemis'i, Ay Tanrıçası olan Selene ile özdeşleştirdiler ([56]). Kybele, etimolojik olarak, Mağaralar Tanrıçasıydı ([57]).

Bir Efes efsanesi olan Yedi Uyurlar, Anadolu'nun mağara tradisyonları ile doğrudan ilişkilidir. İslâm tradisyonunda Eshab-ül Keyf adıyla bilinen Yedi Uyurların öyküsü, 250 yılı civarında imparator Decius'un zulmünden kaçarak, *Kıtmir* adındaki köpekleriyle bir mağaraya sığınan yedi müminden bahseder. Yedi Uyurlar, bu mağarada 200 yıl kadar uyuduktan sonra, Theodosius'un hükümranlığı sırasında sapasağlam ortaya çıkmışlardır. Bu kişilerin iki yüzyıl süresince mağarada sağ kalışlarına ilişkin gizem, ancak ve ancak, onların Agarta'nın yeraltı dünyasına inmiş olduklarını varsaydığımız takdirde çözülebilir. Az sonra göreceğimiz gibi, yüzyılları aşan uzun ömürlülük, Agarta'da yaşayanlar için, sanki hayatlarının doğal bir parçası gibidir.

Amazonlar, Efes'te, Tanrıçalarına adadıkları kutsal bir mabet tesis etmişlerdi. Daha sonra, İyonyalılar, burada, Artemis'in devasa bir heykelini inşa ettiler. Bu heykelin başında, kuleye benzeyen bir taç vardı. Kybele'nin başına giydiği kuleden uyarlanmış olan bu taç, asıl anten-obje olarak işlev gören bir kutsal taşı içinde taşıyan, piramit biçimindeki üstyapıyı oluşturuyordu. Kökeni bir sonraki bölümde araştırılacak olan sözkonusu taşa, diopet deniliyordu. Diopet, önceleri, bir kutsal ağaç şeklinde Amazonlar'ın Büyük Tanrıçasını sembolize eden ve çevresinde orijinal mabedin inşa edilmiş olduğu bir palmiye ağacının üzerine yerleştirilmişti.

Orta Anadolu'daki bir Frigya yerleşme merkezi olan Pessinus'ta (Bkz: Ek Bölüm — 1), Mağara Mabudu olan Ana Tanrıça Kybele de piramit biçimindeki kutsal bir taş ile

temsil edilirdi. Bu tür taşlardan, Anadolu'nun kadim Karya ve Likya yörelerinde bol miktarda bulunduğu bilinmektedir. Troya'nın güneydoğusunda, Edremit'te yer alan, eski adıyla İda Dağı, yeni adıyla Kazdağı'nda da bir zamanlar bir kutsal taşın bulunduğu söylenir.

Kybele taşları, Artemisum'un yani Artemis Tapınağının diopet taşıyan heykeli, ve Palladium, hepsi de aynı amaca yöneliktiler: Yani, enerji üreten, rezervuar ve dağıtım üniteleri olarak kullanılmaları sözkonusuydu ([58]). Heredot da, kitabında, bu tür bir işlev gören sütunlara rastladığından bahseder. Fenike'nin Tyros kentinde yer alan ve Herakles adına yapılmış olan bir mabette duran bu iki sütunun biri altından, öteki ise zümrütten yapılmıştı, ve *'karanlıkta, çevreye gizemli ışıklar saçıyorlardı.'* Yüksek enerji ve tesirlerle yüklenmiş olan objelerden ışıkların neşrolması gayet doğaldır.

Piramitler ile piramit biçimindeki objelerin bu tür bir işlevi olduğu, son on yılda ortaya çıkarılmış ve bilimsel olarak kanıtlanmış bulunmaktadır ([59]). Dünya üzerinde, Keops Piramiti'nin yamsıra, benzer türden iki Büyük Piramit daha vardır. Bunlardan biri Tibet'te ([60]), diğer Güney Amerika'dadır, ve her ikisi de hâlâ daha keşfedilmeyi beklemektedir. Hassas kişiler ile medyomlar, bu tür yapılar ya da objeler vasıtasıyla, Spiritolojik ve Parapsikolojik fenomenler oluşturabilirler. Diopetin yer aldığı Artemesium'un bulunduğu Efes'in, bir maji ve okült hünerler merkezi olarak ün yapmasının sebebi de budur ([61]). Dahası, 7 Kutsal Planet'in ([29]) neşrettiği İlâhî Tesir, beşerî kitlelere, ara istasyonlar şeklinde işlev gören bu objeler yoluyla ulaşır, ve beşerî bedendeki 7 Şakra ([62]) da alıcı üniteler olarak faaliyet gösterir. Sözkonusu İlâhî Tesir neşriyatı, Sirius tarafından sevk ve idare edilir ([63]).

Zaman zaman, ya Agarta'nın bazı Üstadları, ışık bedenleri ([64]) vasıtasıyla dış dünyada ortaya çıkıp, beşerlerin arasına karışarak misyonlarını yürütürler; yahut Agarta bünyesine dahil olan Agarta İnisiyeleri, büyük bir önemi haiz olan son fizik dünya enkarnasyonlarının bir ya da birkaçı sırasında beşerî evrimi hızlandırıcı faaliyetlerde bulunurlar; ya da beşe-

riyetin evrim yolunda ilerlemiş olan bazı üyelerine, belirli bir sebepten ötürü, Agarta dünyası ile temas etme izni verilir. Bu tür vakaların tespit edilebilmiş olanlarını incelediğimizde, Türkiye'deki bazı yerlerden sürekli olarak bahsedildiğini görmekteyiz. Örneğin, Agarta Üstadlarından Üstad Rakoczi'nin (65), bu adla tanındığı son fizik dünya enkarnasyonu sırasında Türkiye'de uzun yıllar geçirdiğini biliyoruz. 17'nci Yüzyıl'da Macaristan'ın Rakoczi ve Zrinyi ailelerinden dünyaya gelen Erdel Prensi II. Francis Rakoczi (1676 - 1735), Macaristan Kurtuluş Savaşının önderi olarak ortaya çıkmış ve Kurucz köylü ihtilâlcilerın başına geçerek, 1703 - 1711 yılları arasında Macaristan'ın bağımsızlığı için savaşmıştır. İmre Thököly'nin 1705'te halefi tayin ettiği Prens Rakoczi, savaş sonrasında Macaristan asilleriyle Hapsburglar arasındaki uzlaşmayı reddetmiş ve bağımsız Macaristan için yaptığı mücadeleyi sürdürmek için memleketini terk etmiştir. Önce Polonya'ya giden Prens Rakoczi, daha sonra Türkiye'ye gelmiştir. Türkiye'de himaye gören Macar bağımsızlık savaşı önderi, 1717'ye kadar İstanbul'da ve 1720'den ölümüne kadar da Tekirdağ'da kendisine tahsis edilen evde kalmıştır. Mücadelesini Türkiye'de yürüttüğü diplomatik faaliyetlerle sürdüren Prens Rakoczi'nin yaşadığı bu ev, günümüzde bir müze haline getirilmiştir (66).

Ne ilginçtir ki, aynı şahıs, artık bir Agarta İnisiyesi değil de, Üstadı sıfatıyla ışık bedenini kullanarak dış dünyada faaliyet gösterdiği ve Agarta'nın beşeriyet arasında en tanınmış elçisi olan Saint Germain Kontu olarak ilk kez 1745 yılında ortaya çıktığı bir sonraki yaşamında, Istanbul'u gene uğrak yeri yapmıştır. Fransa'daki ezoterik Rosicrucian grubunun üyelerinden Graffer, *'Viyana Hatıraları'* adlı kitabında St. Germain'den bahsederken, onun 1790 yılında Viyana'da kendisine aynen şu sözleri söylediğini yazar:

«Senden ayrılıyorum. Istanbul'da beni bekliyorlar. Oradan da İngiltere'ye gideceğim. Orada, yüzyıl sonra kullanacağınız iki icat üzerinde çalışacağım. Bunlar, tren ve buharlı gemidir. Bir süre için, Himalayalar'a çekilip, dinleneceğim. 85 yıl sonra tekrar ortaya çıkacağım.»

St. Germain Kontu'nun sözleri, Istanbul'da, Agarta'dan gelen daha başka kişilerle buluşacağını imâ etmektedir. Doğu ile Batı arasında bir köprü oluşturan Istanbul, belki de, Agarta'nın temsilcilerince yoğun bir şekilde ziyaret edilegelmekte olup, onların mûtat buluşma yeri hâline gelmiştir. Nitekim, André Bouguenec, Robert Charroux'nun *'Gizemli Bilinmeyen'* adlı kitabına yazdığı önsözde, bu savı güçlendirecek bir açıklama yapmaktadır: «*Villeneuve Üstadı, 24 Aralık 1966'da Istanbul'da, Bilinmeyen Üstlerle buluştu. Kendisi bu görüşmeyi sınırlı bir yayında anlatmıştır. Ya da, daha doğrusu, açıklaması için Bilinmeyen Üstlerce kendisine izin verilenleri yayımlamıştır. Kitabın adı, 'Tasavvur Olunmazla Karşılaşma'dır. Bu kitap, yüzyıllarca insanların bahsettiği Görünmeyen'in, şarlatanlar ile hayalperestlerin icadı olmadığını kesinlikle ispat ettiği için çok önemli bir çalışmadır. Villeneuve Üstadı'nın anlattığına göre, kendisi, Saint Yves d'Alveydre gibi, belirli açıklamalar yapmaya izinlidir.*

«*d'Alveydre'nin bahsettiği Agarta adı değiştirilmiştir, ve Yüksek Meclisin kendi içinde, tarihin ve zamanın hızlanmasıyla uyumlu hale getirilmesi için bazı ufak değişiklikler meydana gelmektedir. Agarta'nın yeni adı sadece belirli birkaç kişiye bildirilebilir. Yüksek Meclis, bu dünyanın evrimi içinde ulaşacağı en yüksek noktayı bilen 12 Büyük Üstaddan oluşmaktadır. Bu Şahıslar, günümüzün politikasını etkileyecek bir durumda olmalarına rağmen bizler yine de özgür irade sahibiyizdir. Bütün bu 12 Şahsın üzerinde, daha da yüksek bir seviyede, üstün bir hiyerarşi içindeki Görünmeyen Varlıklar yer alırlar.*»

1932'de yapılan bir diğer Agarta Toplantısının da Istanbul'da gerçekleştirildiği bilinmektedir. Her yıl, dünyanın bir ülkesinde yapılan bu önemli okült toplantılara, on kişisi çeşitli ülkelerdeki bilinmeyen İnisiyelerden, diğer iki kişisi de, Agarta'dan gelen Elçilerden oluşan 12 kişilik bir kadro katılır. Örneğin, 1978 yılında G. Afrika'da yapılan toplantıya, Habeşistan'dan, Kudüs'ten, Japonya'dan, Polonya'dan, İskoçya'dan, A.B.D.'nden ve İspanya'dan birer kişi, Güney Amerika'dan üç kişi, ve Agarta'dan da 2 Temsilci katılmıştı.

Uludağ'ın eteklerinde yer alan tarihî Bursa kenti de, Himalayalar'ın altındaki Işık Ülkesinden gelen elçilerin arada sırada ortaya çıktıkları bir diğer yerleşme merkezi olarak tebarüz etmektedir:

«14'ncü Yüzyılda, sahte bir ölüm ve gömülme olayı düzenlediği ve sonra Orta Asya'da ortadan kaybolduğu sanılan bir diğer tarihî şahsiyet de, Nicolas Flamel'di... Başrahip Vilain, 18'nci Yüzyılda, Flamel'in Türkiye'deki Fransız Sefiri Desalleurs'u ziyaret ettiğini yazmıştı — yani, Flamel'in sözde ölümünden yaklaşık dörtyüz yıl sonra!

«XIV. Louis, Paul Lucas'ı, Orta Doğu, Mısır ve Yunanistan'dan antik eserler toplamakla görevlendirmişti. Lucas, 1714 yılında, 'Kral'ın Emriyle, Bay Paul Lucas'ın Gezisi' adında bir kitap yayımladı. Bu eserde, Bursa'da dört dervişle karşılaştığından ve bunlardan birinin, Fransızca da dahil olmak üzere çok sayıda lisan bildiğinden bahseder. Sözkonusu derviş, ermişlerin yurdu olan uzaktaki bir yerden geldiğini söylemiştir. Görünüşe göre otuz yaşlarında olmasına rağmen, anlattığı uzun yolculuklar en azından yüzyıllık bir süreyi kaplıyordu. Flamel'in adı geçtiğinde, derviş şöyle der: 'Flamel'in öldüğüne gerçekten inanıyor musun? Hayır, hayır, dostum, kendini aldatma, Flamel hâlâ daha yaşıyor; ne o ne de hanımı, ölümle henüz karşılaşmış değillerdir. Her ikisini de Hint Adaları'nda bıraktığımdan beri üç yıldan fazla bir süre geçmedi. Hem, o, benim en yakın arkadaşlarımdan biridir.' Bu derviş, Asya'daki Olimpos'un, [Yüce Varlıkların Mekânının, yani Agarta'nın,] belirli bir vazifeyle görevlendirdiği bir elçisi olsa gerekti.» ([67])

Istanbul'da düzenlenen Agarta Toplantılarına paralel olarak, ayrıca, Istanbul'un altında yeraltı geçitlerinin mevcut olduğuna dair birçok kanıt vardır: 1963 yılında, 19 yaşındaki oto tamircisi Cavid Cinci, Taşlıtarla'daki Havuzbaşı semtinde, Bamya tarlası diye bilinen bir yerde bir delik keşfetmiş ve define aramak için bu delikten aşağıya inmişti. Cinci'nin kaybolması üzerine yapılan araştırma sonucunda, bu deliğin, o zamana kadar mevcudiyetini hiç kimsenin bilmediği kadim bir dehlize açıldığı görülmüştü. Olayla ilgilenen Arkeo-

loji Müzesi yetkilileri, dehlize girerek 43 metre kadar ilerlemelerine rağmen Cinci'nin izine rastlayamamışlardı. Sürdürülen aramalar sonucunda gencin cesedi bulunduğunda, 4 Mart 1963 tarihli gazetelerde bu konuyla ilgili olarak şu haber çıkmıştı: *«Dehlizin girişinden 9 metre ötede bir dirsekten sola kıvrılarak yola devam eden 19 yaşındaki oto tamircisi, anlaşıldığına göre, 11 metre gittikten sonra, zeminde rastladığı bir taş kapağı, elindeki keskiyle parçalamıştır. Bilahare, bu kapağın altında, ilkine dik olarak duran, su dolu diğer bir kanala inen define meraklısı genç, bir süre ilerlemiş, sonuna geldiğinde de çıkış yeri bulamamıştır.»* Bilindiği kadarıyla dehlizde 87 metre kadar ilerlenebilmiş, ve daha sonra bir bataklığa rastlanmıştı. Cinci'nin indiği dik kanal da bir bataklıkta son buluyordu. Burada, gencin üzerine, kanalın tavanının çöktüğü görülmüştü.

Günaydın gazetesinin 27 Eylül 1980 tarihli sayısında, bir önceki gece İnönü Stadı'nın çevresinde garip seslerin işitildiğinden bahsedilmektedir. Bu haberin ilginç yanı, sözkonusu gizemli seslerin yeraltından gelmiş olmasıdır. Balyoz sesine benzeyen bu gürültüler, 40 metre çapındaki bir alan dahilinde net bir şekilde duyulabilmiştir. Sesleri, önce, devriye gezen bir grup asker duymuş ve daha sonra olay yerine gelen yetkililer, ne seslerin geldiği yeri ne de mahiyetini belirleyebilmişler, ve bu 'kimliği meçhul yeraltı sesleri' olayı da unutulup gitmiştir.

Denildiğine göre, Istanbul'un çeşitli yerlerinde bulunan yeraltı şebekesi giriş - çıkış noktaları, günümüzde kapalı tutulmaktadır. Istanbul'da, mevcut yeraltı ağı ve ilgili okült enerji sistemine ilişkin olarak üzerinde durulması gereken bir anıt vardır: Bu, Çemberlitaş adıyla bildiğimiz sütundur. Bu sütunun özelliği, Roma İmparatoru Büyük Constantine (? 280 - 337) tarafından, İmparatorluğun merkezinin Roma'dan Istanbul'a aktarılışı ve buna paralel olarak da Hıristiyanlığın, Roma dünyasının resmî dini haline getirilişi operasyonunun, kadim tradisyonlara bağlı bir uygulamayla, odaklanması için yaptırılmış olmasıdır. Constantine, böylece, bu operasyonun

geçerliliği ile devamlılığını garantiye almak istemişti. Peki, Çemberlitaş'ın bu özelliğini sağlayan faktörler neydi? Çemberlitaş, Mabet Prototipine uygun bir biçimde yapılmıştır. Burada, orijinal piramit formunun yerini, Heredot'un Fenike'de gördüğü tapınaktaki gibi, bir sütunun aldığını görüyoruz. Sütunun üzerinde, uç noktayı oluşturan bir Apollon heykeli bulunuyordu. Altında ise, bir iç oda vardı. İşte, Constantine'in, bu iç odaya, aynen Artemis heykelindeki diopet gibi, hem Roma dünyası hem de Hıristiyanlık âlemi için kutsal sayılan objeleri yerleştirmiş olması sözkonusudur. Bu kutsal emanetler arasında yer aldığı söylenen ve araştırmacılarca üzerinde en çok durulan obje, Hz. İsa'nın gerilmiş olduğu Haça ait tahta parçalarıdır. Aralarında, Evliya Çelebi'nin Seyâhatnâme'si ve Hezârfen Hüseyin Çelebi'nin 1670 yılında yazdığı Bizans Tarihi gibi Türk eserleri ile, Bizans tarihçisi Heskios Illustrios'un 6'ncı Yüzyılda yazdığı *Patria Konstantinoupoleos* adlı kitap gibi yabancı eserlerin yer aldığı çeşitli kaynaklarda, Haçın, Constantine'in annesi St. Helena tarafından Kudüs'ten Istanbul'a getirilişinden bahsedilmekte ve önce sütunun üzerindeki heykelin içine yerleştirildiği, daha sonra da iç odaya nakledildiği anlatılmaktadır. Kutsal Haçın yanısıra, Hz. İsa çarmıha gerilirken kullanılan çivilerden bazıları, Hz. İsa'nın meshedildiği yağın kabı, Hz. İsa'nın kanının bulaştığı toprak parçaları ve Hz. İsa'nın kutsadığı yedi ekmek gibi birçok kutsal emanetin de, Çemberlitaş'ın altındaki iç oda'da muhafaza edildiğine inanılmaktadır. Fakat, bu objelerin mahiyeti ve adedi ne olursa olsun, hepsi de sadece Hıristiyanlık kurumuyla ilgiliydiler. Peki, Constantine, daha önemli bir konu olan, İmparatorluğun yeni merkezinin bekâsı için acaba Çemberlitaş'ta ne gibi bir uygulamaya gitmişti? Anlaşıldığına göre, en mantıkî yola başvurmuştu: Çünkü, denilmektedir ki, Constantine, önceleri Troya'ya, daha sonra da Roma'ya İlâhî Güçlerin himayesini bahşeden ve nereye giderse orayı yeni bir uygarlığın merkezi haline getirdiği söylenen Palladium'u Roma'dan getirtmiş, ve Çemberlitaş'ın altındaki iç odaya bu ünlü anten-heykel'i de yerleştirmişti. Istanbul'un, Constantine'den sonra, tam 11 yüzyıl boyunca Bizans İmparatorluğunun, 5 yüzyıl

boyunca da Osmanlı İmparatorluğunun başkenti olduğuna hiç şaşmamak gerek!

Öte yandan, Mabet Prototipine uygun her kutsal yapı gibi, Çemberlitaş'ın da yeraltı Agarta sistemiyle ilişkili olması sözkonusudur. Nitekim, 1930'larda yapılan bir arkeolojik kazı sırasında Çemberlitaş civarında birtakım labirentvarî dehlizlere rastlanmıştı. Üstelik, diğer bazı bulgulardan anlaşıldığına göre, Sultanahmet'le Aksaray arasındaki düz hat boyunca bu tür yeraltı mekânları uzanmaktadır. Bütün bu hususları gözönüne aldığımızda, Çemberlitaş'ın, Istanbul'un altında yer alan galeriler ağıyla irtibatlı olan ve belki de bir giriş yerini belirleyen bir enerji odak noktası olarak işlev gördüğü açıkça anlaşılmaktadır.

Bu konuya açıklık getirebilecek olan çok ilginç bir kayda, Istanbul'un 7 Harikası adlı 70 küsûr yıllık bir kitapta rastlamaktayız. Bu kitapta anlatıldığına göre, Çemberlitaş'ın hemen yakınında yer alan Yerebatan Sarayı ile Kınalıada arasında, uzun bir yol izleyerek uzanan bir tünel bulunmaktadır. *'Köpek Öldüren Kanalı'* denilen bu dehlizin, Yerebatan Sarayındaki gizli bir girişten başlayarak kuzeydoğu yönünde ilerlediği ve Boğaz'ın Marmara'ya açıldığı yerde deniz altından geçtiği, Üsküdar'dan itibaren de güneydoğuya doğru bir açı yaparak, düz bir hat halinde, önce Üsküdar - Kadıköy sahillerinin ve daha sonra gene Marmara'nın altından uzanıp Kınalıada'ya ulaştığı ve buradaki Manastırda son bulduğu belirtilmektedir. Bu dehlizin, sözkonusu güzergâh üzerinde, sırasıyla; Salacak, Karacaahmet ve Moda'da, yüzeyle irtibatını sağlayan giriş - çıkış noktaları bulunduğu belirtilmektedir.

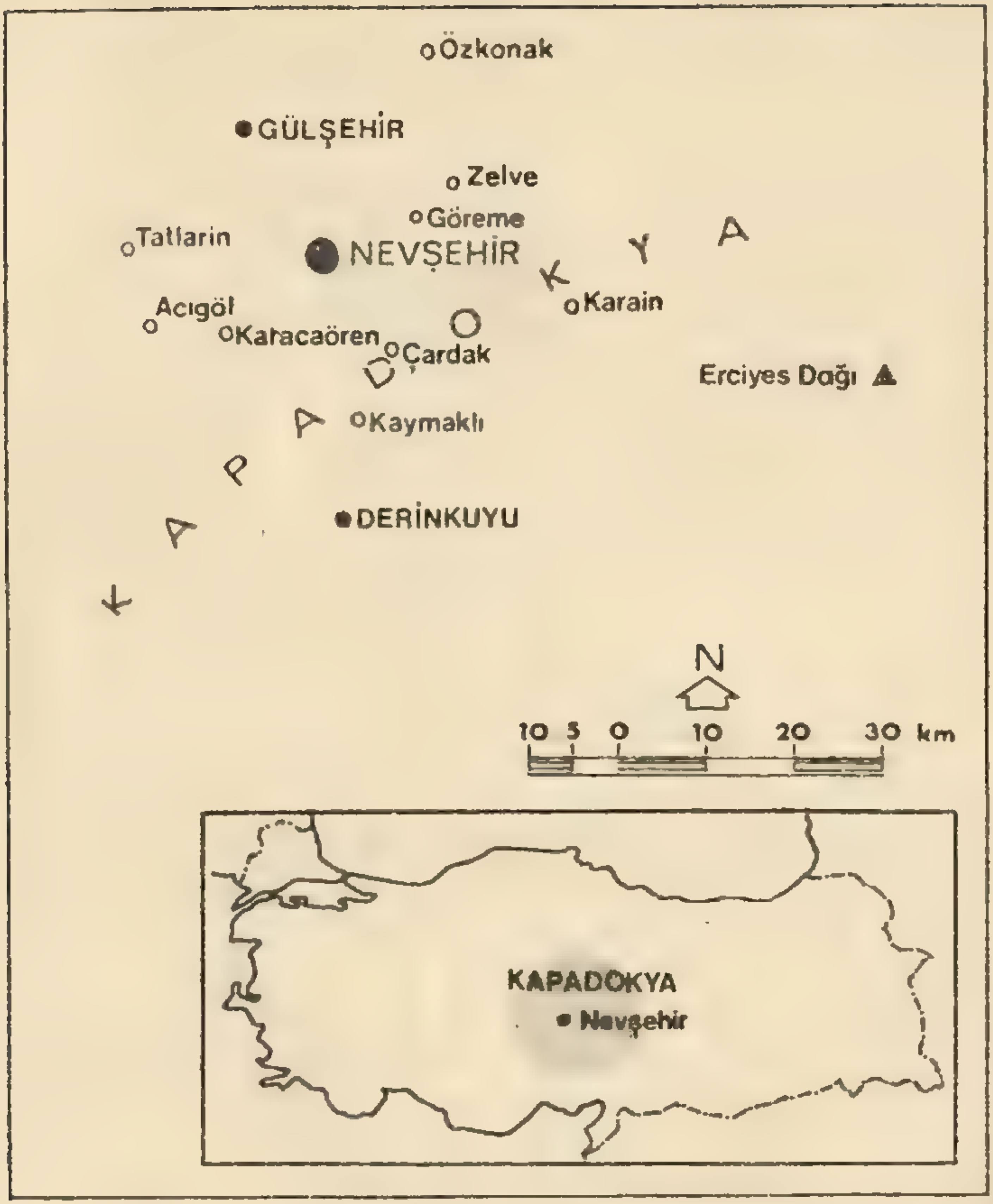

Harita — 7 : Kapadokya yeraltı kentlerinin dağılımı.

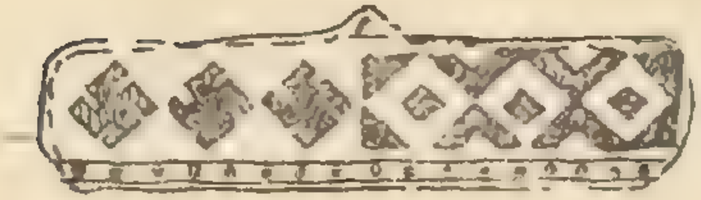

Şekil — 5 : Kafkaslar'da bulunan, Gamalı Haç motifli bir obje.

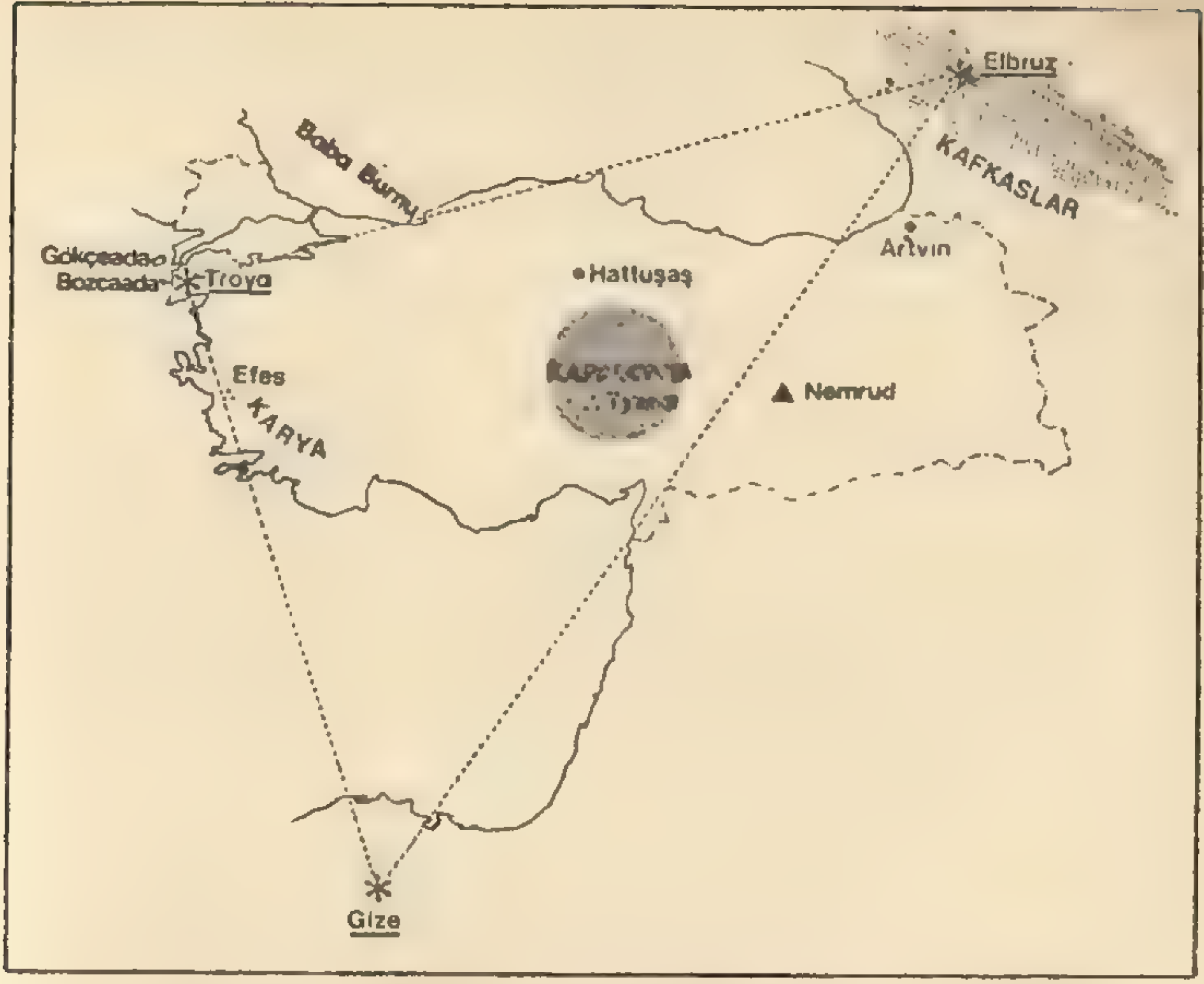

Harita — 8 : Agarta'nın Ortadoğu girişleri ve yeraltı galeriler şebekesinin Anadolu'daki irtibat yerleri.

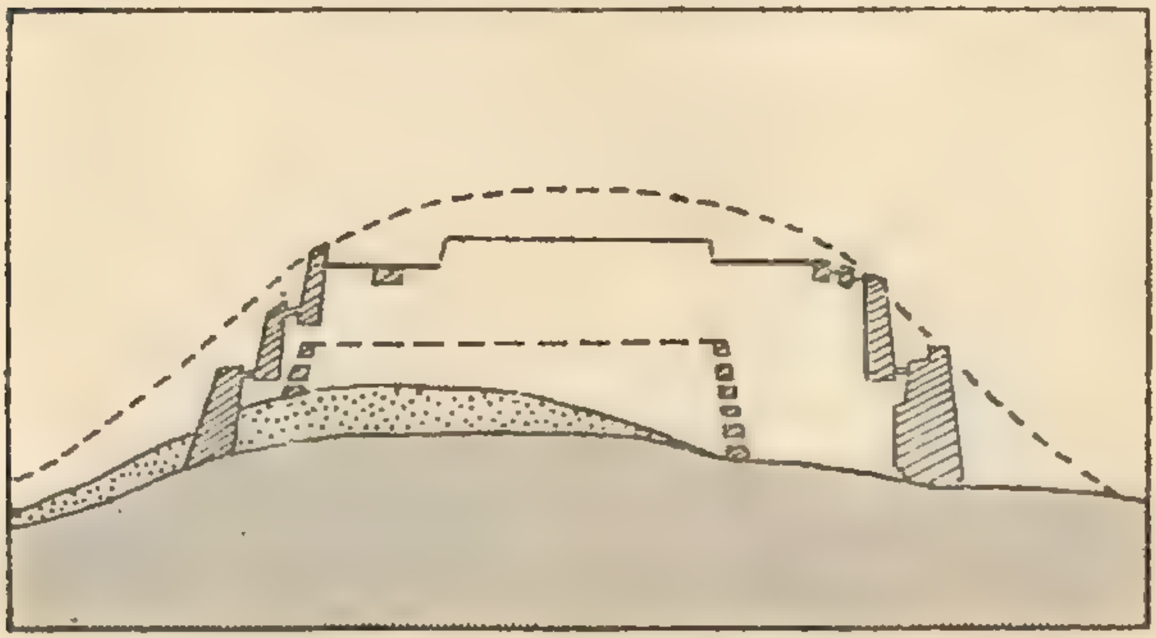

Şekil — 6 : Çok katlı Troya kenti.

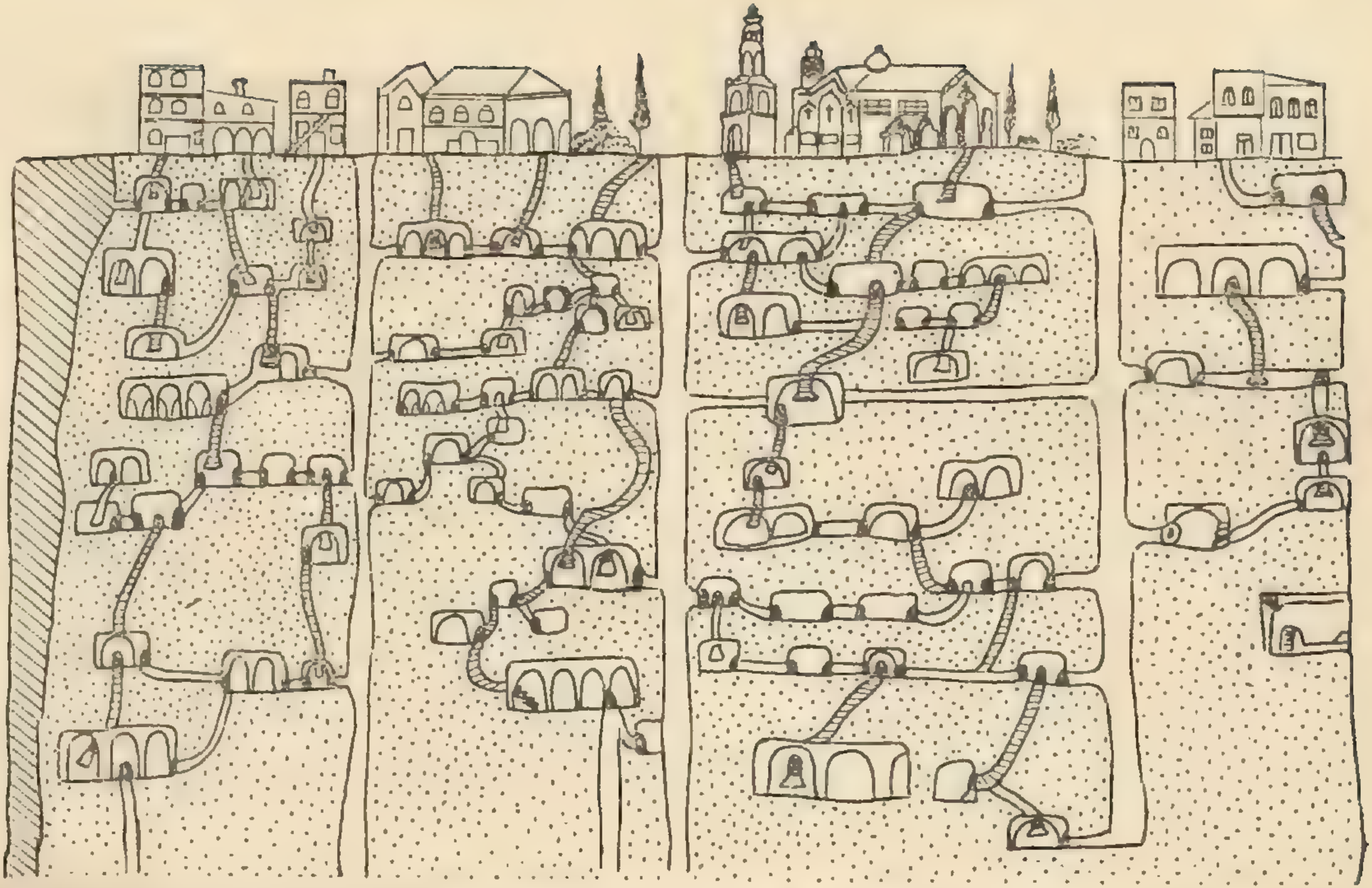

Şekil — 7 : Derinkuyu Yeraltı Kenti (bilindiği kadarıyla).

Resim — 5 : Artemis heykelinin başında, kuleye benzeyen ve diopet'in bulunduğu bir taç vardı.

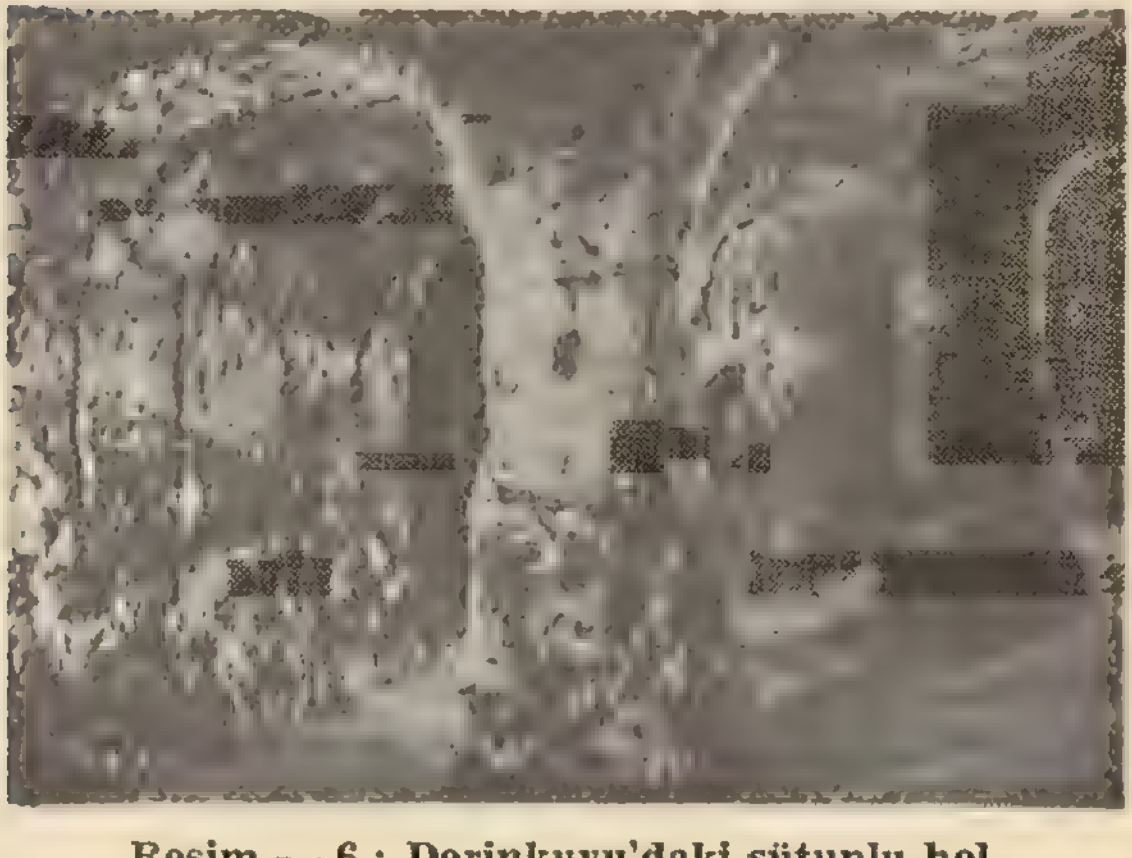

Resim — 6 : Derinkuyu'daki sütunlu hol.

5. BÖLÜM

Olağanüstü Uzay Aracı Modülü

Yeryüzünde, şimdiye değin, çeşitli ülkelerde, uçak, füze, roket vb. uçan araçlara benzetilen bir çok nesneler bulunmuştur. Bunlar, kadim halklar tarafından, ya kendilerinin kullandıkları araçların modelleridir, veyahut gözlemledikleri Yüksek Zekâlar'a ait araçların modelleridirler. Fakat, bunlardan hiç biri, Anadolu'da bulunan obje kadar, günümüz uçak, roket ve füzelerinin ortak özelliklerini ve aerodinamik tekniğini ihtiva etmemektedirler. Üzerinde yoğun tartışmalar ve araştırmalar oluşturacak olan bu uçan - modül modeli, Anadolu'da bu araçların orijinallerini kullanan hangi Uygarlık tarafından kullanılmıştır? Bu ve benzeri soruların cevapları, yakın zamanlarda verilecektir.

1975 yılında Van dolaylarında yapılan arkeolojik kazılar sırasında, hiç tartışma götürmeyecek bir şekilde mükemmel bir atmosfer içi ve dışı uçuş aracı modeli olan bir heykelcik ortaya çıkarılmıştı. Bariz bir aerodinamik formu olan bu modelde, günümüz atmosfer içi ve uzay araçlarında rastlanılan şu parçalar yer almaktadır:

1 — Burun konisi,
2 — Kokpit,
3 — Roket kompartmanı,
4 — Dikey kuyruk,
5 — Çoklu roket lüleleri.

Kokpitte, günümüzde uzay yolcularının kullandıkları türden körüklü bir anti-G elbisesi ve botlar giymiş bir pilot ya da kozmonot oturmaktadır. İki eliyle birden bazı kontrol levyelerini idare ediyormuş gibi bir görünümü olan pilotun oturma şekli çok ilginçtir: Bacaklarını yukarıya çekerek karnına doğru bastırmıştır. Bugünkü uygulamalardan biliyoruz ki, pilotlar, karın kaslarını iyice sıkıştırır, karınlarını bastıracak şekilde öne doğru eğilirlerse, merkezkaç ivmesinin oluşturacağı geçici bayılmaları önleyebilirler. Böylece, modeldeki pilot, hem oturuş şekli, hem de giydiği ve karnı, alt karın böl-

gesi ile bacaklarda toplanmasını önleyerek kalbe doğru basan anti-G elbisesi sayesinde, maruz kalacağı yüksek ivme ve ters-ivmelerin bünyesi üzerinde oluşturacağı tesirlere, G-yüküne dayanabilecek durumdadır.

Araçta kullanılan roket tahrik sisteminin, günümüzde kullanılan türden herhangi bir yakıtı taşıyamayacak kadar sınırlı bir hacim içinde yer aldığı aşikârdır. Dolayısıyle, bunun, vimana denilen kadim uçan araçları ([68]) sevketmede kullanılan, civa esaslı bir tahrik sistemi olması çok muhtemeldir ([69]). Bu sistemin egzos çıkışını sağlayan lülelerin birden fazla olması da gerçekten ilginçtir: Günümüzde ilk kez, insan taşıyan uzay kapsüllerini yörüngeye oturtmak için geliştirilen devasa roketlerde kullanılan çoklu lüle sistemine böyle kadim bir uçan araç modelinde rastlanması, roket uzmanlarının ilgisini çekecek bir husus olsa gerek!

İşin ilginç yanı, bu tür bir aracın, bir uzay aracından daha başka bir işlev görmüş olması da mümkündür. Ancak, bunu tartışmazdan önce, bu gizem dolu heykelciğin kökenini araştırmamız gerekmektedir. Arkeoloji bize, bu uzay aracının bir Urartu eseri olduğunu söylemektedir. Mevcudiyeti, arkeolojik keşifler öncesinde bazı Asur metinlerinden öğrenilmiş olan Urartu Krallığının, İ.Ö. 9'ncu Yüzyılda kuzeydoğu Anadolu'da geliştiğini görüyoruz. İ.Ö. 8'nci Yüzyılda sınırlarını genişletmişler ve kuzeyde Kafkaslar'ın ötesine, doğuda Urmiya Gölüne, batıda da Fırat'a kadar ulaşmışlardı. Başkentleri, Van'ın güneydoğusunda yer alan ve sözkonusu kazıların yapıldığı Toprakkale ya da o zamanki adıyla Tuşpa'ydı ([70]). Toprakkale, kayalardan oluşmuş doğal bir muhkem mevki üzerinde kurulmuştu. Kente, kayalara oyulan bir geçitten geçilerek giriliyordu. Urartu Krallığının yer aldığı dağlık bölgeye Urartu adını, Urartular'ın güney sınırlarındaki güçlü komşuları olan Asurlular vermişlerdi. Bu ad, daha sonra, İbranice'de Ararat şeklini almış, ve daha önce de bahsettiğimiz gibi, batılıların Ağrı Dağı için kullandıkları Ararat adı buradan gelmiştir. Ne varki, Ağrı Dağı, Urartu sınırları içinde kalan gizemli mahiyetteki tek dağ değildi. Kafkaslar'ın ötesine kadar uzandıklarına göre, Elbruz Dağının, yani Agarta'nın

gizemiyle direkt temasa geçmiş olsalar gerek. Fakat, belki de, Anadolu'ya geldiklerinde, Agarta hakkında zaten bilgi sahibiydiler.

Arkeologlar, Urartular'ın Sâmi Irkından değil de Asya kökenli olduklarını kesin bir dille belirtmektedirler. Ve ayrıca, Urartu sanatı, özellikle de metal işçiliği ve mimarisi, tamamiyle orjinal olan birçok unsur taşımaktadır. Urartu metal işçiliği, Grek dünyası ile Etrurya ve Frikya'daki gelişmeleri etkilemiştir. Urartu metinlerinde, 25 tonluk masif taş blokların 60 metre yüksekliğindeki dik bir tepeye çıkarılması gibi büyük bir beceri ve bilgi isteyen inşaat mühendisliği işlerinin başarıyla gerçekleştirildiğine dair kayıtlar vardır ([71]). Urartular, orijinal bir kültür yaratabilecek ve dahası, aerodinamik bir aracın modelini biçimlendirebilecek seviyede olduklarına göre, beşer-üstü kökenli bir Yüksek Uygarlıkla temas etmiş ve Onlar tarafından etkilenmiş olmaları gerekir. Ve muhtemelen de, bu Yüksek Uygarlık, Orta Asya'nın altında uzanan Agarta Işık Uygarlığıydı. Bazı Urartu eşyaları üzerinde görülen bir sembol, bu teoriyi desteklemektedir: Sözkonusu sembol, Agarta'nın Amblemi olan Gamalı Haç'tır. Üstelik, Urartular'ın kayalardan oyulma geçitler kullanmaları da, Agarta'dan esinlenmiş olmalarına atfedilebilir. Urartular'ın, üzerinde Elbruz Dağının yer aldığı, altında ise Gamalı Haç çizimleriyle bezeli mağaralar ile yeraltı geçit sistemlerinin uzandığı Kafkaslar'a doğru sınırlarını genişletmeleri, muhtemelen, kültürlerinin kurucuları ile aralarındaki, uzun bir geçmişe dayanan teması sürdürme kararında olduklarını göstermektedir. Dolayısıyla, yeraltı tünel şebekesiyle irtibat halinde olan Urartular'ın, kilometrelerce uzanan bu galerilerde nasıl yolculuk yapıldığına da tanık olmaları gerekirdi. Dünyayı Agarta'nın ve tünel sistemlerinin mevcudiyetinden haberdar eden ilk kişilerden olan Dr. Ferdinand Ossendowski, *'Hayvanlar, İnsanlar ve Tanrılar'* adlı kitabında, Agartalılar'ın, yeraltı geçitlerinde büyük bir hızla yolculuk yaptıkları olağandışı arabalara sahip olduklarını yazmıştı. Bu enformasyonun ışığı altında, Urartu heykelciğinin, aslında, tünel ağı içinde seyahat etmek için kullanılan türden bir Agar-

ta roket arabasının modeli olup olmadığı sorusu akla gelmektedir.

Gerçekten de, bu aracın bazı dizayn özellikleri, bu tür bir işleve ilişkin olabilir. Örneğin, aracın altındaki hafif içbükey eğim, bu aracın, tünellerin içinden, yerle temas etmeden bir hat üzerinde sevkedilmiş olduğunu gösterebilir. Ayrıca, kokpitin üstü ile yanlarının herhangi bir koruyucu kafes ile örtülmemiş olması çok muhtemeldir. Bu tür bir uygulamanın, herhangi bir uzay aracı için imkânsız olmasına rağmen, roket kızağı türünden araçlarda hiçbir sakıncası yoktur. Öte yandan, aracın sol yanında görülen ve A harfine benzeyen şekil de, Agarta'yla ilişkisini belirliyor olabilir.

Urartu kazıları sırasında, Erzurum'un İspir kazasında ortaya çıkarılmış olan bu türden bir diğer ilginç eser de, yaklaşık 3000 yıllık olduğu sanılan, pişmiş topraktan yapılma bir kozmonot heykelciğidir. 1973 yılında *Günaydın* gazetesinde konuyla ilgili olarak çıkan bir haberde şöyle deniyordu: «*Arkeologlar, bu heykeli, ilerlemiş bir uygarlığa sahip kimselerin yapabileceklerini ifade etmişlerdir. Yöredeki bazı kimseler ise, heykelin, o devirde başka dünyalardan geldiği sanılan astronotlardan ilhâm alınarak yapılabileceğini söylemişlerdir...*»

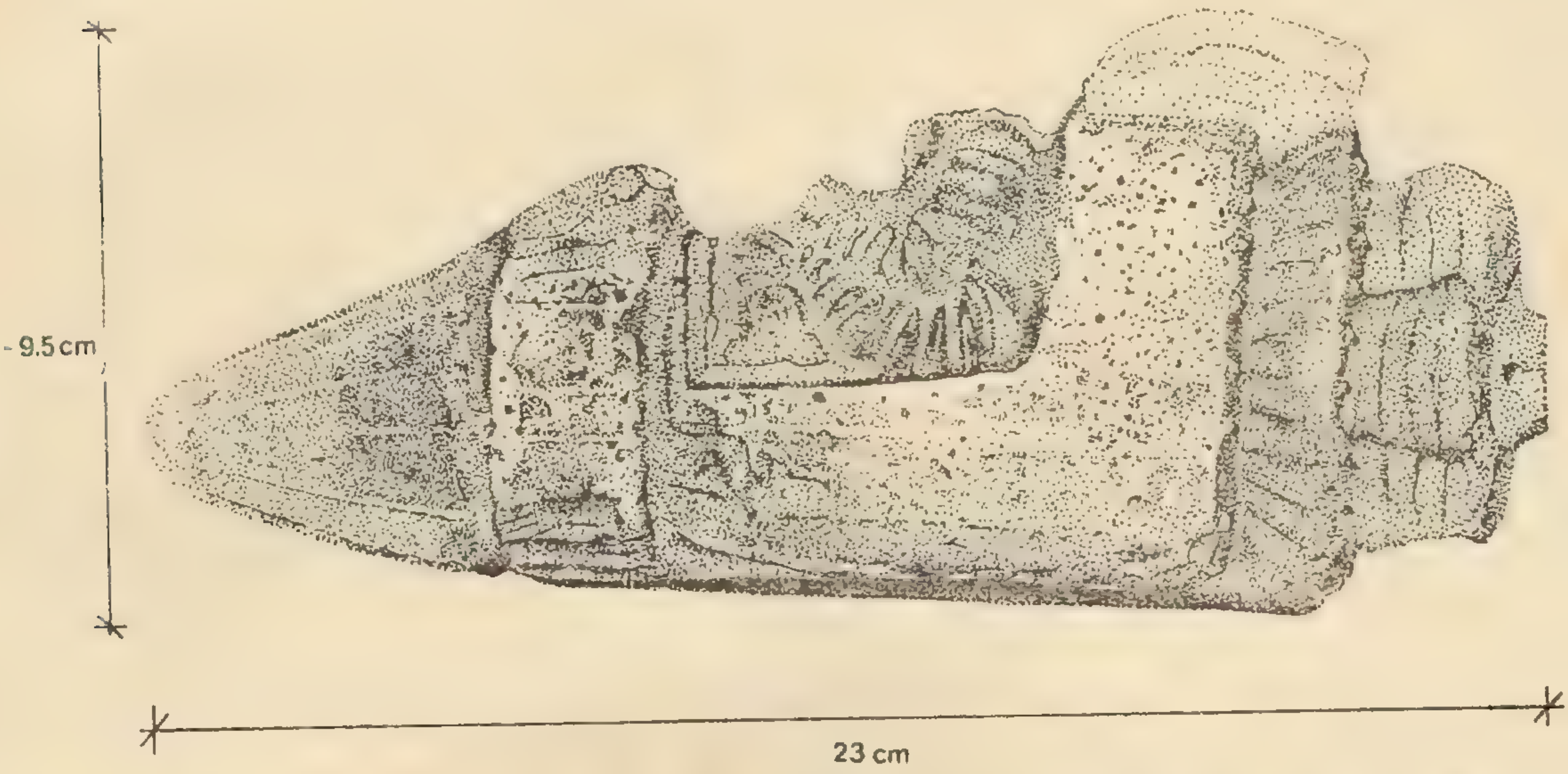

Şekil — 8 : «Bâriz bir aerodinamik formu olan, mükemmel bir 'atmosfer içi ve dışı uzay aracı' modeli.»

Resim — 7 : Modülün, çeşitli açılardan görünüşü.

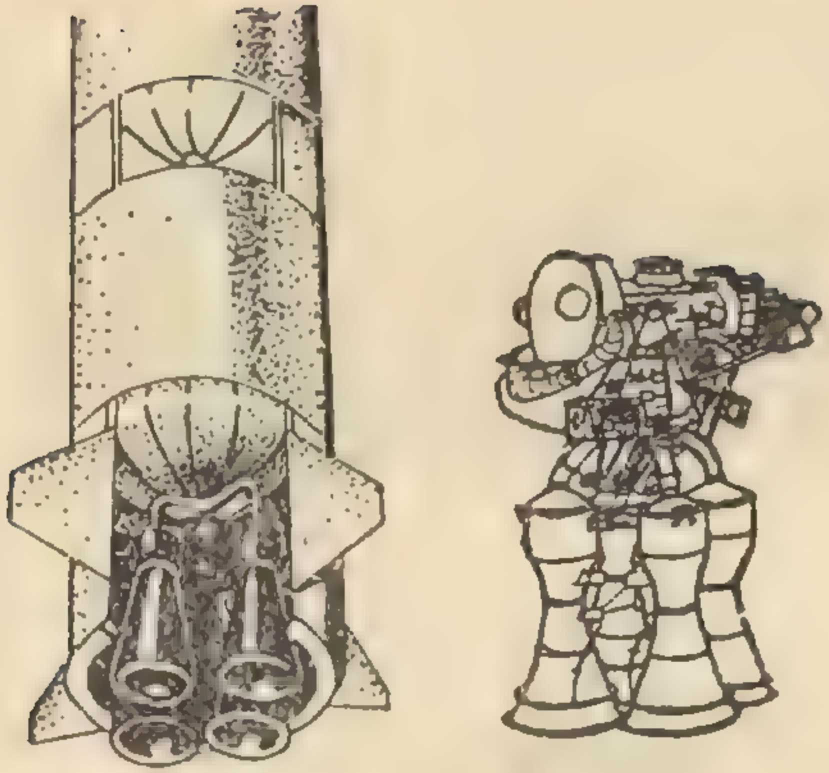

Şekil — 9 : «Günümüz roketlerindeki çoklu lüle sistemine, kadim bir uçan araç modelinde rastlanması ilginçtir.»

Resim — 8 : İspir'de bulunan Kozmonot heykelciği.

Harita — 9 : Urartu Krallığı.

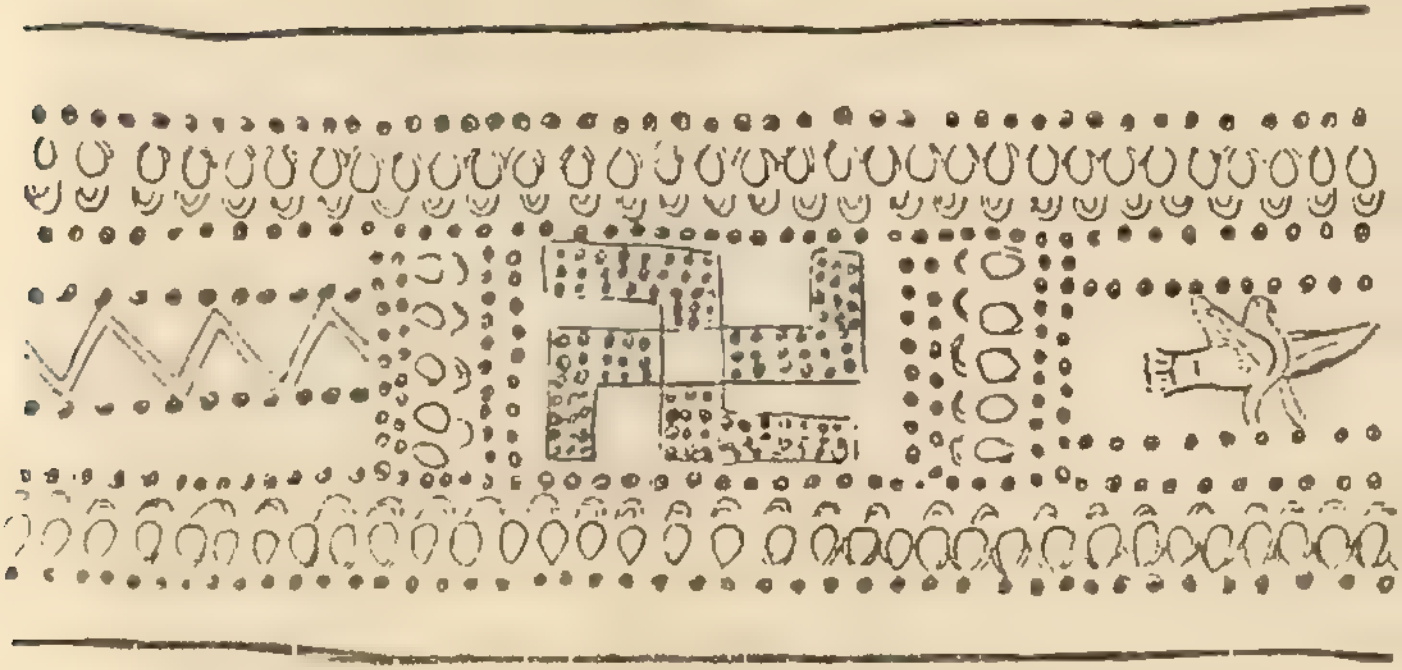

Şekil — 10 : Gamalı Haç motifli bir Urartu kemeri.

6. BÖLÜM

Türkiye Üzerindeki Uçan Daireler

Anadolu'da, uzun zamandır öylesine yoğun Ufolojik olaylar olmaktadır ki, biz kısa bir araştırma ile, bunlardan gazetelere geçerek belgelenen bazılarının dışında, daha çok sayıda kayıtlanmamış Ufo olaylarının mevcudiyetini tespit ettik. Özellikle, kırsal kesimlerde, köylü yurttaşlar, Ufolara öylesine alışmışlardır ki, onlara çeşitli isimler takmışlardır. Pek çok Ufo iniş olayı da mevcuttur. Zamanı gelince bunlar birer birer ve genel bir araştırma ile taranacaktır. Uzaylılar'ın bu Anadolu Operasyonu, zamanı gelince açığa çıktıklarında muhtemel psikolojik şokları ortadan kaldırmak için alıştırma nedeniyledir. Bu olgu yeryüzünün her yanında böyledir.

Türkiye'nin en gizemli bölgelerinden biri de, Çanakkale Boğazının çevresinde yer alan, kadim Misya yöresi dahilinde yerleşik olan ve Çanakkale iliyle, Gelibolu Yarımadasını ve kadim Troya kentini kaplayan alandır. Yeraltı Işık Ülkesi Agarta'nın yeraltı galeri ağının kadim girişlerinden birinin bulunduğu bu bölgenin, tarihin gidişini etkileyecek çapta gizemli fenomenlere sahne olmak gibi bir özelliği vardır.

Yaklaşık İ.Ö. 1100 yıllarında, bu bölgede, Grek Mitolojisinin Tanrıları ile Kahramanlarının sürekli olarak ortaya çıktıkları ve savaşan ölümlülerin çarpışmalarına katıldıkları efsanevî Troya Savaşı yapılmıştı. İşte, Troya Savaşının kaderi ni tayin eden de, Tanrı denilen Varlıkların, ya da daha ziyade, Yüce Güçlerin Temsilcilerinin ölümlü beşerlere bu şekilde müdahale etmeleri olmuştur. Acaba, Tanrılar ile Kahramanlar, yani Yüce Varlıklar, doğrudan Agarta'dan gelmekte ve dış dünyaya, okült bir tarzda korunan Troya girişinden mi çıkmaktaydılar?

Bin yıl kadar sonra, İ.Ö. 72 yılında, Romalı general Lucullus'un emrindeki birlikler, Pontus Kralı VI. Mithridates'in ordusuyla Çanakkale yakınlarında karşı karşıya geldi. Romalı işgâlcilerden sayıca çok üstün olan Pontus Kralı, galip geleceğinden kesinlikle emindi. Ne varki, Grek yazar Plutarch'a gö-

re, VI. Mithridates'in tam Roma ordusuna saldırmaya hazırlandığı sırada, çok tuhaf bir olay meydana geldi: Birdenbire gökyüzü açıldı ve iki ordu arasına, gökten, parlak, gümüşî renkte, silindir biçiminde büyük bir obje indi. Bu fenomen her iki orduyu da şakınlığa uğrattı ve hareketsiz bir hale getirdi.

Yukarısı'nın, günümüzde bir Ufolojik tezahür olarak tanımlayacağımız bir fenomen vasıtasıyla beşerlere müdahale etmesi, anlaşıldığı kadarıyla, Pontus Kralı'nı kaçırtmış ve Lucullus'un galip gelmesini sağlamıştır. Tarihin çizgisi, bir kez daha Çanakkale Boğazının çevresinde çizilmiş ve beşer tarihinin Gerçek Mimarları, bir kez daha mevcudiyetlerini hissettirmişlerdi.

Yaklaşık 2000 yıl sonra aynı bölgede yapılan ve tarafların kaderini tayin edici mahiyette olan bir diğer savaş da, bütün bir alayın ortadan kaybolmasına yol açan çok daha tuhaf bir fenomene sahne olan Çanakkale Savaşıydı. 28 Ağustos 1915 sabahı, bir İngiliz alayı, Anafartalar'daki Suvla Koyunda, 60 No'lu Tepe (Kayacıkağılı) yakınlarındaki garip bir yer bulutuna girmiş ve bir daha hiç görülmemişti. Daha sonra da bu alayın kayıp olduğu rapor edilmişti.

Olayın tanıkları olan Sappers F. Reichart (4/165), R. Newnes (13/416) ve J.L. Newman (numarası verilmemiş) imzaladıkları bir raporda, gördüklerini şu şekilde anlatıyorlardı: «... *Güneş doğduğunda hava gayet açıktı, görünürde tek bir bulut yoktu... ancak, 60 No'lu Tepe üzerinde, ekmek biçiminde altı ya da sekiz adet bulut asılı duruyordu — hepsi de aynı biçimdeydi. Saatte 7 ya da 8 km'lik bir hızla güneyden esen rüzgâra rağmen bu bulutlar pozisyonlarını hiçbir şekilde ya da biçimde değiştirmedikleri gibi, rüzgârın etkisi altında da sürüklenmediler. Yerden 150 metre yukarıda yer alan gözlem noktamızdan görüldüğü kadarıyla, yaklaşık 60 derecelik bir yükseklikte öylece asılı duruyorlardı. Bu bulut grubunun tam altına rastlayan yerde, arazi üzerinde, aynı biçimde olan ve sabit duran, yaklaşık 250 metre uzunluğunda, 60 metre yüksekliğinde ve 60 metre genişliğinde bir bulut bulunuyordu. Bu bulut tamamen yoğundu ve hemen hemen katı bir*

madde yapısında görünüyordu... Tüm bunlar, yerdeki bulutun 2500 metre kadar güneybatısında, Rododendron Dağı Burnu üzerindeki siperlerimizde yerleşmiş bulunan NZE 1'nci Sahra Bölüğünün 3'ncü Takımının yirmi iki askeri tarafından gözlemlenmişti. Gözlem noktamız 60 No'lu Tepeye 90 metre kadar yukarıdan bakıyordu. Sonradan anlaşıldığına göre, bu tuhaf bulut kuru bir dere yatağının ya da çökmüş bir yolun (Kayacık Dere) üzerinde bulunuyordu ve arazi üzerinde böylece dururken yanları ile uçlarını mükemmel bir şekilde görebiliyorduk. Öteki bulutlar gibi açık gri renkteydi.

«Daha sonra, birkaç yüz kişiden oluşan İngiliz alayı First Forth Norfolk'un bu çökmüş yol ya da dere boyunca 60 No'lu Tepeye doğru ilerlediğini farkettik. 60 No'lu Tepe üzerindeki birlikleri takviyeye gidiyor gibiydiler. Ancak, sözkonusu buluta ulaştıklarında, hiçbir tereddüt göstermeksizin doğrudan bulutun içerisine ilerlediler. Sonunda, 60 No'lu Tepe üzerinde yayılarak savaşmak üzere hiç kimse ortaya çıkmadı. Bir saat kadar sonra, yürüyüş kolundaki son erler de bulutun içerisinde kaybolduktan sonra aynı bulut, gayet rahat bir şekilde yerden kalktı ve herhangi bir bulut ya da sis gibi, yavaşça yükselerek, raporun başında değindiğimiz diğer bulutların yanına katıldı. Tüm bu süre boyunca bu bulut grubu aynı yerde asılı kalmıştı ve o tuhaf yer bulutu kendi seviyelerine yükselir yükselmez hepsi birlikte kuzeye, yani Trakya'ya doğru ilerlemeye başladılar. Kırkbeş dakika içinde gözden kaybolmuşlardı.

«Sözkonusu Alay kayıp ya da yok edilmiş olarak bildirildi. İngiltere, Türkiye'den bu alayın geri verilmesini istediğinde, Türkiye, bu alayı ne esir aldığını, ne temas ettiğini ve ne de böyle bir alayın varlığından haberi olduğunu belirten bir yanıt vermişti. 1914-1918 yılları arasında bir İngiliz Alayı 800 ile 4000 kişi arasında oynayan bir güçten oluşurdu. Bu olayı gözlemlemiş olan bizler, Türkiye'nin sözkonusu Alayı hiçbir zaman esir almadığını ya da temas etmediğini teyit ederiz...» ([72])

Charles Berlitz, bu vakayı, *«özel manyetik alanların ya da sismik fayların yahut her ikisinin birden bulunduğu yerle-*

*rin civarında, bilinmeyen Varlıkların müdahaleleri»*nin söz konusu olabileceğini gösterdiği için, ilginç bulmaktadır. Aslında, Berlitz'in bu açıklaması, müdahale kelimesini kullanmasından ötürü önem kazanmaktadır. Çünkü, bu ifade, Çanakkale Savaşındaki fenomeni, müdahale unsuru taşıyan önceki olaylarla bağlantılandırmaktadır. Berlitz, bu sözleriyle, Çanakkale Boğazı civarındaki gizemli bir bölgenin varlığına da işaret etmiş olmaktadır.

Berlitz'in değindiği üzere, bu bölge, bir fay hattının üzerinde yer alır, ve bu alan dahilindeki manyetik tesirler sorununa ışık tutabilecek olan bazı hususları açıklığa kavuşturmakta yarar vardır. Araştırmacı Robin Collyns, aynı konuyu işlediği bir yazısında, John Hargrave'in Suvla Koyu çıkartmasına ilişkin olarak yaptığı bir açıklamayı aktarırken, *«21 Ağustos 1915 tarihinde, birkaç tabur, pusula ibresinin aşırı derecede kuzeye doğru sapmasından ötürü bu alanda yönlerini kaybetti,»* demektedir. Collyns, olaya yol açan garip bulutların, aslında, İngiliz Alayını kaçıran ve manyetik düzensizliklere yol açan uzay gemileri, yani Ufolar olup olmadıklarını sormaktadır. Bu, üzerinde düşünülmesi gereken bir husustur. Bu konudan olmak üzere, dikkat edilmesi gereken bir diğer nokta da, yeraltı dünyasına açılan kadim girişin mevcudiyetidir. Bu tür girişlerin, daha başka metodlarm yamsıra herhangi bir davetsiz misafire karşı, tecrit edici bir perde işlevini görecek olan bir manyetik alan ile korunduğu söylenir.

Grek Mitolojisinde geçen Tebai Kralı Athamas'ın, ilk eşi Nephele'den Phrixus adında bir oğlu ve Helle adında da bir kızı olur. Bir süre sonra Nephele'den bıkan Athamas, Ina adında ikinci bir hanım alır. Ina, sahte bir kehaneti öne sürerek, çocuklarını kurban etmesi için Athamas'ı iknâ eder. Çocuklar tam öldürülecekleri sırada, anneleri Nephele, ki bu isim bulut anlamına gelmektedir, ortaya çıkar, ve onları sisleri ve dumanları ile sarıp sarmalayarak ([73]), Hermes'in kendine verdiği, postu altından olan ve uçan bir koçun sırtına bindirir. Phrixus ile Helle, bu uçan koçun sırtında havalanarak, Tebai'den kaçarlar, Tam Çanakkale Boğazının üzerinden uçarlarken, bir fırtına kopar, ve zavallı Helle, koçun sır-

tından düşerek, Çanakkale Boğazında boğulur — bunun üzerine, buraya Helle'nin Denizi anlamına gelen Hellespont adı verilir. Fırtınayı atlatan Phrixus, altın koç tarafından Colchis'e götürülür. Koç, burada, Zeus'a kurban edilir. Bu koçun altın postu, daha sonra, Jason ile Argonotlar'ın arayacakları ünlü Altın Post haline gelecektir (74).

Görüldüğü gibi, bu son derece ilginç bir öyküdür. Bir bulut ortaya çıkmakta ve iki çocuğu sisli perdesiyle sararak, çevredeki kişilerce görünmeyecek bir hale getirip, böylece bir uçan altın araca nakletmektedir. Gelibolu'da gözlemlenmiş olan kaybolma fenomeni ile bu efsane arasında şaşırtıcı bir benzerlik vardır. Belki tüm alay da, Collyns'in kuşkulandığı gibi, aynı şekilde, bir Ufoya nakledilmişti. Acaba, buluta girdiklerinde demateryalize olup, sonra Ufonun içinde materyalize mi olmuşlardı? Bu tür bir ışınlama vakası olabilirdi. Fakat, olaydan sonra bulutun dağılmayıp, tuhaf şekilli öteki bulutlara katılmış olması, ve hepsinin birden Trakya yönünde uzaklaşmaya başlaması, bulutun kendisinin bir Ufo olabileceğini akla getirmektedir. Ufolar, iyonlaşma yoluyla, bir bulut görüntüsü oluşturabilirler. Ufolojik literatürde, bulut görünümünde olan Ufolara ilişkin gözlemlere sık sık rastlanır.

Bu efsanenin geriye kalan kısmı da çok ilginç bazı unsurlar taşımaktadır. Örneğin, öyküde anlatılan olayın, Gelibolu'da meydana gelen kaybolma vakasıyla benzerliğinden öteye, efsanenin odaklandığı yerlerden biri gerçekten de Çanakkale Boğazının (kadim Hellespont) kendisidir: Bu, son derece ilginç bir husustur.

Gözden kaçırılmaması gereken bir diğer nokta da, tam Çanakkale Boğazı üzerindeyken bir fırtınanın kopmasıdır. Uçmakta olan bir aracın bu saha üzerinden geçişini etkileyen bir fırtına, bir manyetik bölgenin yıkıcı mahiyetteki güçlerinin faaliyete geçişini kapsayan bir olay olabilir, ki bu tür güçler, bu bölgede gerçekten de mevcuttur.

Bu efsanenin bir başka ilginç yanı da, altın koçun izlediği Tebai, Çanakkale Boğazı, Colchis yoludur. Colchis, Karadeniz'in doğu kıyısında, Kafkaslar'ın eteklerinde, Elbruz Da-

ğından pek uzak olmayan bir noktada yer alıyordu: Dolayısıyla, ayrıca dünya mitolojilerinin en ünlü yolculuğu olan Argo'nun Yolculuğunda varış mahallini de oluşturan kutsal Colchis, Agarta'nın kadim girişlerinden birinin yakınında bulunmaktaydı. Ve, Troya Ovası da, Çanakkale Boğazı kıyılarında uzanır. İşte, Hermes'in sağladığı kadim bir uçan aracın izlediği bu rota, iki ayrı kadim Agarta girişinin yer aldığı iki gizemli bölgeyi birbiriyle irtibatlandırmaktadır. Şu hususu da hemen hatırlatmalıyız ki, kutsal yerleri birbirine bağlayan düz hatların, Ufoların uçuş yörüngelerine tekabül ettiği söylenmektedir.

Dahası, Hermes'in, fizik dünyadan ayrılan canları Hades'e, yani yeraltı dünyasına götüren Grek Tanrısı olduğunu da biliyoruz. Acaba, Hermes, gerçekte, Agarta'nın Yüce Konseyinin, yeraltı şebekesinin girişlerine ulaşabilmeleri amacıyla bazı kişilere yol gösteren bir Habercisi miydi?

Muamma dolu Çanakkale bölgesi, görünüşe göre manyetik kökenli olan düzensizliklerin meydana gelişine paralel olarak yoğun bir Ufo faaliyetinin de gözlemlendiği diğer gizemli bölgelerin kesişme noktasını oluşturuyor gibidir. Bu bölgeler, iki büyük su kütlesi ile kıyılarına, yani Marmara Denizi ile Ege Denizine tekabül etmektedir.

Ege'ye Çanakkale Boğazı, ve Karadeniz'e de Istanbul Boğazı vasıtasıyla bağlanan bir iç deniz olan Marmara Denizi, kadim Propontis, denizciler ile balıkçılar arasında, önceden herhangi bir belirti olmaksızın, âni deniz hareketleri ile girdaplar gibi düzensizliklerin oluştuğu çalkantılı bir deniz olarak kötü bir şöhret yapmıştır. Tecrübeli denizciler, sınırları dahilinde seyretmekte olan gemiler ile tekneleri tehdit eden belirli tehlike bölgelerinden söz ederler.

Marmara üzerinde faâl halde olup da, sözkonusu düzensizlikleri oluşturan güç, her ne ise, ayrıca, uçmakta olan araçları da etkilemekte ve hiç beklenmeksizin onun tesir alanına giren uçakların düşmesine sebep olmaktadır. Ne ilginçtir ki, Marmara Denizi, 40° Kuzey ile 41° Kuzey enlemleri arasında yer alır, ve bu enlemler üzerinde, birçok felâketin ve Ufolo-

jik fenomenin kaydedildiği bir diğer iç su kütlesi olan, Amerika'daki Büyük Göller'den Erie Gölü bulunmaktadır. Bu konudan olmak üzere, gözden kaçırılmaması gereken bir başka husus da, Marmara'nın güney ve doğu kıyılarının hemen yakınında dört tatlı su gölünün bulunmasıdır.

1954 - 1959 yılları arasında Marmara civarında düşen uçakların aşağıda yer alan listesi, hava fâcialarının özellikle bu felâket sahası dahilinde aşırı derecede yoğunlaştığını göstermektedir:

No:	Tarih:	Uçağın Düştüğü Yer:
1.	1954 — 30 Temmuz	Balıkesir
2.	1955 — (?) Kasım	Karacabey
3.	1955 — 14 Aralık	Balıkesir
4.	1956 — 18 Şubat	Balıkesir'in batısı
5.	1956 — 18 Temmuz	Balıkesir
6.	1956 — 4 Eylül	Mudanya
7.	1956 — 27 Ekim	Eskişehir
8.	1956 — 21 Kasım	Gürsu
9.	1957 — 19 Mayıs	Kapıdağ Yarımadası
10.	1957 — 27 Temmuz	Dursunbey
11.	1958 — 10 Şubat	Bursa
12.	1958 — 30 Nisan	Mudanya
13.	1958 — 2 Mayıs	Eskişehir
14.	1958 — 28 Temmuz	Ulubat Gölü
15.	1958 — 10 Eylül	Manyas Gölü
16.	1958 — 18 Eylül	Çorlu
17.	1958 — 10 Ekim	Eskişehir
18.	1958 — 12 Aralık	Kapıdağ Yarımadası
19.	1959 — 23 Mart	Balıkesir
20.	1959 — 24 Temmuz	Bursa
21.	1959 — 25 Temmuz	Bandırma
22.	1959 — 9 Eylül	Eskişehir
23.	1959 — 3 Kasım	Bilecik
24.	1959 — 3 Kasım	Eskişehir

Ayrıca, aynı yörede ortadan kaybolan uçaklara ilişkin iki vaka da mevcuttur. 29 Haziran 1956'da, Ulubat Gölü üzerinde bir jet uçağının kaybolduğu rapor edilmişti. 19 yıl sonra, 31 Ocak 1975 akşamı saat 18.41'de, Türk Hava Yolları'nın Bursa adlı jet yolcu uçağı, inişe hazır bir halde, Marmara'nın kuzeyinde yer alan Yeşilköy Havalimanındaki piste yaklaşıyordu. Tam o sırada Yeşilköy'ün ışıkları söndü ve havalimanının otomatik no-break sistemi devreye girene kadar 25 saniyelik bir süre geçti. Ancak, kaptan pilot, uçağın reflektörlerini kullanmak suretiyle inişe geçmek istemeyerek, kuleye, radyo telsizle, dönüşe geçeceğini bildirdi. Bundan sonra radyo bağlantısı kesildi, ve Bursa uçağı bir daha hiç görülmedi! Yetkililer, pas geçen kaptan pilotun, gerekli irtifaya ulaşmadan dönüşe geçtiğini, ve dolayısıyla da uçağın kontrolünü kaybederek; Yeşilköy Havalimanı, Ambarlı, Hayırsızada arasında kalan dar bir üçgen dahilinde Marmara'ya düştüğünü ileri sürmüşlerdi. Ne var ki, kaptan pilot, böylesine aşikâr bir hatayı yapamayacak kadar tecrübeliydi. Ne uçağın ne de yolcuların hiçbir izine rastlanamadı. Uçağın denize düşüşünün görülmemiş olmasının yanısıra, herhangi bir uçak kalıntısı ya da herhangi bir ceset de bulunamamıştı. Bir süre sonra, aramalara son verildi ve bu olay da unutulup gitti.

Marmara Denizinin üzerinde ve çevresinde yer alan sözkonusu yöre, Ufo gözlemlerinin sanki biraraya toplandığı bölgelerden biri olarak tebarüz eder. Ve, tabi Istanbul kenti, bu gizemli felâketler sahası dahilindeki Ufo faaliyetinin odak noktasını oluşturur. Istanbullular, çoğunlukla, gökte büyük bir hızla seyreden ve, ya Marmara'nın üzerinde gözden kaybolan ya da Marmara'ya dalan gece ışıklarından bahsederler. Bunlara ilişkin bazı örnekleri müteakip sayfalarda göreceğiz. Ayrıca, daha pek çok kayıtlanmamış olaylar da mevcuttur.

Türkiye'nin Ege kıyıları, ya da Klâsik Çağdaki adıyla Iyonya kıyıları, bir diğer komple Ufo - felâket alanı oluşturmaktadır. Tanrıça Io'nun ülkesi anlamına gelen Iyonya'da gözlemlenmiş olan en eski Ufolojik fenomen olarak sınıflandırabileceğimiz bir olaya, Efes'in kutsal taşı diopet hakkındaki efsanede değinilmektedir: *«'Efes kentinin, Yüce Arte-*

mis'in mabedi ile gökten inmiş olan kutsal taşın koruyucusu olduğunu herkes bilir...'» (Resûllerin İşleri: 19/35).

Bu sözleri, Aziz Pavlos'un Efes'teki vaızlarına karşı çıkarak ayaklanan güruhu dağıtan kent yetkilisi söylüyordu. Bahsettiği taş, bir önceki bölümde açıklandığı üzre, İlâhî Güçlerin neşrettikleri Spiritüel Tesirleri zaptedici bir anten, bir odak noktası olarak işlev görüyordu. Bu bölümde bizi ilgilendiren husus ise, kutsal taşın Efes'e ulaşma şeklidir. Kent yetkilisinin belirttiği gibi, bu taşın gökten geldiğine, ya da Grekler'e göre, Zeus'un kendisinden geldiğine inanılırdı. Bir mabedin odak noktasını oluşturan bu tür bir kutsal taş, genellikle benimsenen yorumun aksine, bir meteorit olamazdı. Her şeyden önce, çağlar boyu etkinliğini sürdüren bir kutsal işlevi yerine getirebilecek mahiyetteki bir taşın özel olarak hazırlanması gerekmektedir, yani uzayda kendiliğinden oluşamaz. Üstelik, bu tür objeler, gökten kendiliklerinden düşmezler; daha ziyade, yeryüzüne indirilirler.

Belirli dinlerin ve tradisyonların inananlarınca ululanan, göksel kökenli daha başka kutsal taşlar da vardır. Bunların en ünlüsü, Kâbe'nin güneydoğu köşesine yerleştirilmiş olan ve Müslümanlar'ca kutsal addedilen Kara Taş'tır, yani Hacer-i Esved'dir. İslâm tradisyonuna göre En Yüksek Cennet'ten indirilen Kara Taş, Sirius'tan gelmiştir ([75]). Tibet tradisyonlarında, Norbu Rinpoch ya da Sanskrit'te Chintamani denilen, ve yeryüzüne Tanrıların habercisi olan bir 'kanatlı at' tarafından getirilmiş olduğuna inanılan bir başka kutsal taş daha vardır. Kanatlı at ifadesini, bir uzay gemisinin tanımı olarak yorumlayabiliriz ([76]). Andrew Tomas, bu taşın da, muhtemelen, Sirius'tan geldiğine işaret etmekte ve yeryüzüne bir uzay aracı ile getirilmiş olabileceğine dikkati çekmektedir. Tibet'in kutsal taşının yeryüzüne nakledilmesinde kullanılan metodun, Efes'teki diopet için de geçerli olması çok muhtemeldir. Çok uzak bir geçmişte, Efes'in üzerinde, beraberinde son derece değerli bir emanet, yani eşsiz özellikleri haiz bir taş getiren bir uzay gemisinin belirmiş olabileceğini tahayyül edebiliriz. Troya'daki Palladium'un da, efsaneye göre, yeryüzüne Zeus tarafından gönderildiğini hatırlarsak, Ufolojik

yorum çerçevesinde, bu heykelin de Dardanus'a, yıldızlararası bir araç vasıtasıyla iletildiğini düşünebiliriz. Anlaşıldığına göre, Agarta'daki Ana İlâhî İstasyonu tesis etmiş olan Göksel Varlıklar, ayrıca, yerkürenin her yanında tâli istasyonlar da kurmaktaydılar.

1975 ve 1976 yıllarında, Anadolu'nun belirli bir bölgesinin üzerinde, birbiri arkasına, iki gizemli uçak kazası meydana geldi. Bu vakalarda dikkati çeken husus, kazaların oluştuğu sahanın, birkaç tane tatlı su gölünün birarada bulunduğu Göller Yöresinin güneyinde yer almasıydı. Gizemli olayları inceleyen kişilerin aklına derhal şöyle bir soru gelmişti: Acaba, Türkiye'nin Göller Yöresi de, Kuzey Amerika'daki Büyük Göller gibi, yerküremizin, karaların iç kısımlarında yer alan felâket bölgelerinden birini mi oluşturuyordu? Bu, pek de boş bir soru değildi, çünkü sivil havacılar arasındaki yetkili kişilerin her iki kazayı birlikte değerlendirerek ulaştıkları sonuçlar, bu görüşü destekler mahiyetteydi. Sözkonusu facia alanı, Eğridir Gölü, Burdur Gölü ve Kovada Gölü arasında uzanmakta, Isparta kentini de çevrelemektedir.

19 Eylül 1975 günü, saat 23.20 civarında, Türk Hava Yolları'na ait bir Boing 727 uçağı, 146 yolcusu ve 10 kişilik mürettebatı ile, yukarıda tanımladığımız bölgeye düştü. Istanbul'dan havalanan uçak, Antalya'ya doğru uçmaktaydı. Daha henüz Isparta'nın güneyinde uçarlarken, kaptan pilotlar, her nasılsa, varış yerine ulaştıklarına hükmederek, alçalmaya başlamışlardı. İşte, bu, son derece garip bir olguydu. O kadar tecrübe sahibi olan bu sivil havacıların böyle inanılmaz bir hata yapmaları imkânsızdı. Antalya'daki hava limanına yaklaştıklarını sanacak şekilde yanıltıldıkları sırada, havalimanından en az 90 km. ötede, dağlara çarpmışlardı!

17 Ocak 1976 tarihinde, Ankara'daki Etimesgut Askerî Havalimanından havalanan C - 47 askerî nakliye uçağı, önce Eskişehir'e inmiş, bir saat sonra tekrar havalanarak, bu kez Antalya yönünde uçmaya başlamıştı. Kaptan pilot, henüz Kovada Gölü üzerindeyken, sivil meslektaşının yaptığı hataya düşmüş ve Kovada Gölünün güneyinde, deniz seviyesinden yaklaşık 900 metre yükseklikteki araziye çarpmıştı. Bu kadar

tecrübeli pilotlar, Göller Yöresindeki bu sahayı, nasıl oluyordu da, Antalya Havalimanı olarak değerlendiriyorlardı?

Havayolu Pilotlar Derneği (TALPA) yetkililerine göre, uçak radyo trafik sisteminin Göller Yöresi dahilindeki yanıltıcı işleyişi, her iki olayda da vaktinden önce alçalarak kaza yapan pilotların görünürdeki hatalı davranışlarına yol açmıştı. Kazaları incelemiş olan bir grup sivil havacı, her iki uçağın pilotlarının, kaynağı Göller Yöresinin güneyindeki bir yerde, muhtemelen de Kovada Gölü yakınında ya da üzerinde bulunan bir elektromanyetik düzensizlik'ten ötürü yanılgıya sürüklenmiş oldukları kanâatine varmışlardır. Dolayısıyla, denilmektedir ki, Antalya Havalimanının NDB (Non-Directional radio Beacon) İstasyonundan yayınlamıyormuş gibi gözüken ve pilotlara Antalya'ya yaklaştıklarını bildiren yanıltıcı sinyalleri alan pilotlar, kapalı havada, yerlerini belirleyebilecek herhangi bir görsel unsura başvuramadan, alçalmaya başlamışlardı. Ne var ki, sinyallerin kaynağı gerçek NDB İstasyonu olmadığı gibi, Antalya'ya da ulaşmış değillerdi: Anlaşıldığına göre, Göller Yöresinin gizemli manyetik güçleri, harekete geçerek, pilotlara ölüm sinyalleri göndermişlerdi!

Daha önce de değinmiş olduğumuz gibi, elektromanyetik mahiyette olan ve felâketlere yol açabilen bu tür düzensizliklere ([77]) rastlanılan yerler, hemen hemen her zaman, Ufolojik faaliyet bölgesi gibi görünmektedirler. Göller Yöresinin Güneyinde kalan Antalya kenti, Akdeniz kıyılarında yer alır. Ve Akdeniz de, müteveffa araştırmacı Ivan Sanderson tarafından, çok sayıda UFO tezahürlerine paralel olarak kaybolma olaylarının meydana geldiği, elektromanyetik anomaliler gösteren, baklava şeklindeki gizemli deniz sahalarından biri olarak sınıflandırılmıştı ([78]): Akdeniz, kaybolan denizaltı vakalarıyla ün yapmıştır.

Marmara, Ege ve Akdeniz yörelerinin, gizemli olaylar ve fâcialar ile muamalı bir ilişkisi varmış gibi görünen önemli Ufolojik tezahürlerin sık sık gözlemlendiği bölgeler olarak tebarüz etmelerinin yanısıra, Anadolu'nun bu sahalar dışındaki çeşitli yerlerinde de daha birçok Ufolojik fenomene tanık olunmuştur ve olunmaktadır da.

Türkiye'deki çeşitli Ufo gözlem ve fenomenleri :

1453 - 26 Mayıs, Istanbul: Fatih Sultan Mehmet tarafından kuşatılmış olan kent, günboyu kalın bir sis tabakasına bürünmüştür. Geceleyin sis kalktığında, Ayasofya'nın üzerinde garip bir ışık görülür. Bu ışığı, hem Bizanslılar hem de Türkler görmüşlerdir. Ayrıca, Bizans nöbetçileri, Türk hatlarının çok gerilerinde, hiçbir ışığın bulunmaması gereken yerlerde bazı parıltılar görürler. Bu ışıkların mahiyeti meçhul kalmıştır. Kaynak: Runciman, Steven. *The Fall of Constantinople 1453*, 1965.

1885 — 2 Kasım, Üsküdar, Istanbul: Şafak sökerken, önce mavimsi ve sonra yeşilimsi bir renk alan ve beş - altı metrelik bir irtifada seyreden son derece parlak bir alev, Üsküdar Vapur İskelesi çevresinde bir dizi dönüş yapar. Göz kamaştıran parlaklığı sokağı aydınlatır ve evlerin içini ışıkla doldurur. Bir buçuk dakika süreyle izlenen Ufo, daha sonra denize dalar ([79]). Denize dalışı sırasında hiçbir su sesi işitilmez ([80]). Kaynak: Valee, Jasques. *Anatomy of a Phenomenon*, 1965.

1890 (?), Göztepe, Istanbul: «*Küçüklüğümde, 1890'lı yılların sonlarında bir gün, biz Erenköy'de otururken, Istanbul Göztepe Çayırına gökyüzünden alevler saçarak parlak bir cismin indiğini, bir zaman burada kaldığını, Erenköy'den ve diğer mahallelerden olayı izlemek için pek çok kişinin oraya gittiğini hatırlıyorum.*» 1972 yılında vefat etmiş olan Bn. Atifet Tamer'in 1967'de anlattığı bu Ufolojik olay, ayrıca, o yıllarda 90 yaşlarında olan bir başka bayan tarafından da teyid edilmiştir. Bu ikinci tanık, çocukluğunda Göztepe Çayırına inen bu cismi görmek için herkesin koşarak gittiğini, ancak küçük olması nedeniyle kendisini götürmediklerini söylemiştir. Dahası, bu araçtan uzaylı varlıkların da çıktığını üstteki ilk tanık belirtmiştir.

1947 — 31 Ocak, Keşan, Edirne: İlçedeki Aziziye köyünde yaşayan köylüler, kırmızı ışıklar saçan, dairevî bir Ufo görmüşlerdir.

1948 — 15 Şubat, Ayvalık, Balıkesir: İlçe halkı, 5 dakika

arayla gökyüzünü doğu - batı yönünde katedcn, kırmızı ışıklar çıkaran 2 Ufonun uçuşuna tanık olmuştu.

1948 — 30 Nisan, 20.10, İzmit, Kocaeli: Kuzeybatı yönünden yaklaşan, yeşil bir ışık ve tiz bir ses çıkararak İzmit üzerinden geçen bir Ufo, olayın tanıklarını heyecana boğmuştu. Bu Ufolojik fenomeni, misafir kaldığı Ketenciler Köyü'nde gözlemleyen bir İzmitli, olayı şöyle anlatmıştı: *«Köy halkının bir kısmı uykuya dalmak üzereydi. Birden, yeşilimtrak bir ışık belirdi ve gittikçe çoğalmaya başladı. Aynı anda, gökten, derinden derine bir fısıltı ve ıslığa benzer sesler gelmeye başladı. Gökyüzü, yer yer bulutlarla örtülüydü. Ortalıkta bir yağmur sıcağı vardı. Çok geçmeden ıslık sesi daha net işitilir oldu, ve bulutların arasından ortaya çıkan yeşil renkteki cismin şiddetli ışığı, yeşil bir ipek örtü gibi, çevredeki dağları kapladı. Konuştuğum köylüler de ben de, hepimiz, korkmuş ve susup kalmıştık. Bu sırada, koyun ahırlarındaki hayvanlar garip sesler çıkarmaya başladılar; misafiri olduğum evin köpeği acı acı uludu. Işıklı cisim, görüldüğünden tahminen 40 - 50 saniye sonra ortadan kayboldu. Çevredeki yeşil ışık, yavaş yavaş silinmeye başladı. Olaydan önceki gibi karanlığa gömüldüğümüzde, uzaktan bir patlama sesi duyuldu. Hepimiz, sersemlemiştik. Dağlar, tarlalar sanki başka bir hâl almıştı...»* Sözkonusu patlama sesinin, o günün gazetelerinde, yeşil ışıklı cismin havada infilâk etmesi şeklinde yorumlanmış olmasına rağmen, UFO'nun önünde oluşan şok dalgası inişin son safhasında yere ulaştığında meydana gelen sonik patlama olması gerekir. Nitekim, şok dalgasının yere vardığı noktada tesadüfen sürüsüyle birlikte bulunan bir çoban, şu ilginç açıklamayı yapmıştı: *«O akşam hava ılıktı, gökte hafif bulutlar vardı. Derinden bir ıslık sesi duydum, sürüde hiç kımıldama olmadı. Köpeğim dikkat kesildi. Hemen arkasından, yeşil bir ışık, bizim yamaca doğru müthiş bir süratle yaklaşmaya başladı. Ses de keskin bir hâl almıştı. Bu sırada dehşetli bir gürültü oldu. Ben yere serilmiştim, hayvanlar kaçıyordu. Az sonra, ortalığa bir kiremit ocağı kokusu yayıldı. Sürüyü topladıktan sonra köpeğimi ölü buldum.»* ([81])

1948 — 20 Mayıs, 16.00, İzmir: Güneydoğu yönünde gök-

yüzünde âniden parlak bir cisim belirmiş, 20 dakika süreyle kâh bulutların arkasında kaybolup, kâh ortaya çıktıktan sonra görülmez olmuştu.

1948 — 1977, uzun süreli bir Yakın Temas, Niğde: 1948 yılında bir gün, 15 yaşındaki genç bir çoban olan Behçet Öcal, koyunlarıyla birlikte Niğde'nin Eski Gümüş kasabasından yola çıkmış ve yüksekçe bir düzlükte mola vermişti. Öcal, çıkınındaki yemeğini henüz yemişti ki, az ilerisindeki taş yığıntısının üzerine bir ışık kümesinin indiğini gördü: «*Ürperdim. Bütün vücuduma binlerce toplu iğne batıyordu sanki. Top mermisini andırır parlak bir ışıktı.. İçinden, biri kadın ikisi erkek üç kişi çıktı. Bana bir şey yapmayacaklarını, başka dünyalardan geldiklerini söylediler; neresi olduğunu açıklamadılar. Bana sık sık görüneceklerini ve resimler göndereceklerini söyleyerek, geldikleri gibi gittiler*» Öcal'a göre, o günden itibaren, Uzaylılar, tam 29 yıl süresince kendisiyle teması sürdürmüşler, ve kendisini birçok konuda aydınlatarak, çeşitli haritalar ve resimler çizdirmişlerdi. Öcal, elinde bulunan ilginç bir Evren Haritasıyla ilgili olarak, şöyle diyordu: «*Bu haritada, göremediğiniz, ışık ve renk ayrımı yapabilen bir cihazın altına tutulduğunda görülebilecek dünyalar da çizilmiştir. Haritada da belirttiğim üzre, Evren'in Merkezi, Kür'dür. Kür Merkezinin patlamasıyla, Evren oluşmuştur. Bizim Güneş Sistemimiz'in yanısıra, öteki sistemlerin adları, Morikon, Hulviz, Cemkon, Lev, Morsanit, Lakit ve Ars'tır.*» Öcal bu harita üzerinde Güneş Sistemimiz'i 5 cm. çapında bir dairenin içine sığdırmıştır — bu dahi, eğitim görmemiş bir çoban için şaşırtıcı bir başarıdır. Öcal, elinde, görmüş olduğu Ufonun eskiziyle birlikte daha başka çizimleri ve ayrıca Uzaylıların kendisine açıklamış olduğu enformasyonu içeren bir kitabın bulunduğunu ve bunu, incelemek üzere bilim adamlarına teslim etmeye hazır olduğunu belirtmiştir. Bu Yakın Temas olayının kaynağı olan haber, *Hürriyet* gazetesinin 18 Aralık 1977 tarihli sayısında çıkmıştır.

1950 — 20 Şubat, 23.00 - 23.30, Marmara Bölgesi: Bursa'nın İnegöl ilçesi üzerinde saat tam 23.00'de, kırmızı renkte, bulut görünümünde bir Ufo belirmiş, bir saat süreyle gökte

asılı durduktan sonra, yükselerek gözden kaybolmuştur. Bu gözlemden yarım saat sonra, bu kez Balıkesir'in Dursunbey ilçesinden, kuzeydoğu yönünde gökten yere doğru inen kırmızı bir ışık görülmüştür. İlçe yakınındaki köylerden de izlenen Ufo, yarım saat sonra kaybolmuştur.

1950 — 20 Mart, Konya: Konya çıkışlı, 'Konya'da da uçan daireler görüldü' başlıklı bir haberde, şöyle denilmekteydi: «*Uçan daireler bugün sabah namazından sonra şehrimizde de tunç renkte olarak görülmüş ve çok yüksekten uçarak bulutlara karışmış ve binlerce kişiyi heyecana sürüklemiştir.*»

1952 — 12 Haziran, 10.40, Sapanca, Sakarya: Doğudan batıya doğru, yani Istanbul yönünde, bir objenin hızla uçarak geçtiği ve arkasında yoğun bir duman şeridi bıraktığı gözlemlenmiştir.

1952 — Temmuz, 15.55, Orhaneli, Bursa: İşadamı Ali M. İpar, tanık olduğu ve ayrıntılı olarak gözlemleme fırsatını bulduğu Ufolojik olayı şöyle anlatmıştı: «*İşlerim için Bursa'ya gitmiştim. Orhaneli'nde krom madenlerimiz vardır. Madenler, 1400 metre yükseklikte bulunmaktadır. İncelemek amacıyla, madenlere çıkmıştım. Benimle birlikte, işletme müdürü G. Atılgan, maden mühendisi N. Barlas ve ayrıca, birkaç maden çavuşu ve yirmi kadar işçi vardı. Madenlerden birine girmek üzereydik ki, birden, gökte bir parıltı gözüme ilişti. Gökyüzü, çok berraktı. Bu parıltı, disk biçimindeki iki objeden geliyordu. Gözü kamaştıracak derecede, müthiş bir şekilde parlıyorlardı. Derhal saatime baktım, tam olarak 15.55'ti. Sonra, hep birlikte, teçhizatımızın arasında bulunan pusulaya baktık. Süratle hareket eden bu cisimler, Uludağ'ın güney yamacından, yani kuzeydoğu yönünden yaklaştılar, ve tepemizde manevra yapıp, 45°'lik bir eğri çizdikten sonra, kuzeye doğru dönerek uzaklaştılar. Tepemizdeyken üstüste bulunan iki disk, ufukta yanyana uçmaya başladılar ve en sonunda gözden kayboldular. Diskleri 30 saniye süreyle izleyebilmiştik. Göğü yaklaşık 4000 metrelik bir yükseklikte katetmişlerdi. Eksenleri çevresinde döndükleri belli oluyordu. Bulunduğumuz yerden görünen çapları 30 cm. ve kalınlıkları da 5 cm. kadar gözüküyordu. Disklerin çevresinde belli belirsiz*

bir hâle vardı. Tahminlerimize göre, 30 kilometrelik bir mesafeyi 30 saniyede aşmışlardı. Bu da, saatte 3000 km. civarında bir süratle seyrettiklerini gösteriyordu. Mahiyetlerini o anda tayin edemeyeceğimiz bu cisimlerin, uçan daire olduklarını tahmin ettik. Şüphesiz, gördüklerimiz birer uçan daire idi.»

1952 — 3 Ağustos, Istanbul: Uzaktan çapları 25 - 30 cm kadar görülen iki uçan dairenin, yaklaşık 5000 metre yükseklikten büyük bir hızla geçişleri, 45 saniye süreyle gözlemlenebilmişti ([82]).

1952 — 31 Aralık, Muğla: Güneş battıktan yaklaşık 5 dakika sonra, turuncu renkte, yuvarlak bir obje, Karadağ yönünden yaklaşarak Muğla kentinin üzerinden geçmiştir. Güneye doğru büyük bir hızla yol alan Ufo, arkasında simsiyah dumandan bir iz bırakmıştır. Aynı Ufo, Karadağ, Gökova ve Marmaris'te de görülmüştür.

1953 — 20 Ocak, 20.00, Adana: Sarmal biçiminde, parlak bir obje, batıya doğru uçarak, gökyüzünü yavaş bir hızla katetmişti. Ufonun altından, kuyruk şeklinde, gözleri kamaştıran iki ışığın çıktığı görülmüştü.

1953 — 11 Şubat, Izmir: Kentin Altındağ, Tepecik ve Çamdibi semtlerinde oturanlar, daire şeklinde, parlak Ufolar görmüşlerdi. Olayın tanıkları, Ufoların, sanki bir bulutun arkasına gizlenmiş gibi, puslu bir görünümü olduğunu belirtmişlerdi.

1953 — 11 Ağustos, Sındırgı, Balıkesir: Düstürtepe nahiyesine bağlı Kızılocak köyünün Göktepe mevkiinden, mavi renkte, dairevî bir Ufo görülmüştü. Batı yönünden gelip doğuya doğru seyreden Ufo, Dursunbey - Sındırgı sınırının üzerinden geçtikten sonra, müthiş bir patlama sesi duyulmuştu.

1953 — Ekim, Kırıkkale, Ankara: Kırıkkale savcısı, tanık olduğu bir Ufo gözlemi hakkında şu açıklamayı yapmıştı: *«İzzeddin köyünde bir olayın tetkikiyle meşgûl bulunuyorduk. Hükümet tabibi Dr. Kemal Giray, Jandarma Komutanı Sadi Eninanç da beraberimizdeydi. Akşam olmuş, hava iyiden iyiye kararmıştı. Etrafın birdenbire hafif bir ışıkla aydınlandığını farkettik. Aydınlık, uzaktan geçen bir otomobilin*

farlarından çıkan ışık gibiydi. Başımızı havaya kaldırınca, tepsi biçiminde, yuvarlak bir cismin etrafına ışıklar saçarak bulutların arasından sıyrıldığını ve süratle seyrettiğini hayretle gördük. Meçhûl cisim, uçaktan daha hızlı gidiyordu. Yerköy yönünde gözden kayboldu.»

1953 — 14 Kasım, 21.45, İzmir: Kentin üzerinden, büyük bir hızla ve çok yükseklerden seyreden bir objenin geçtiği görülmüştür. Gözlemi yapanların anlattıklarına göre, Buca, yani güneydoğu yönünden yaklaşan Ufo, Güzelyalı uçak hangarlarının üzerlerinden geçip kuzeybatıya doğru uçarak, Foça yönünde gözden kaybolmuştur. Objenin geçişi sırasında bir uğultu duyulmuştur.

1953 — 1 Aralık, Marmara Denizi: İmralı Adasında kalan mahkûmlar, İmralı ile Marmara'nın güney kıyıları arasında parlak bir objenin akşamın erken saatlerinde denize daldığını görmüşlerdir.

1953 — 18 Aralık, İzmir: Akşam vakti, askerî üslerin bulunduğu Gaziemir yöresinden, iki Ufo gözlemlenmişti. Hızla kuzeye doğru yol alan, disk biçimindeki parlak objeler, geçişleri sırasında yöre halkı tarafından gayet net bir şekilde izlenebilmişlerdi.

1954 — 29 Temmuz, İzmir: İzmir çıkışlı, THA kaynaklı bir haberde, 'İzmir'de uçan daireler görüldü' başlığı altında şu açıklama yapılmaktaydı: *«İzmir semâlarında uçan dairelere tesadüf edildiği bildirilmektedir. Özellikle Karşıyaka semti ile Kordon'da dolaşan binlerce kişi tarafından teşhis edilen, şimdiye kadar resimleri neşredilen uçan dairelere çok benzeyen, bol ışıklı bu cisimler, halk tarafından büyük bir ilgiyle izlenmiştir.. Uçan daireler, doğudan batıya doğru, büyük bir hızla ve etrafa ışık saçarak geçmişlerdir. Bundan bir süre önce gene İzmir semâlarında aynı cisimlerin görülmüş olması, halk arasında tefsirlere yol açmıştır.»*

1954 — 17 Ağustos, 08.00, Bergama, İzmir: Ayvalık'tan İzmir'e doğru giden bir yolcu otobüsündeki 25 yolcu, gökyüzünde, yumurta biçiminde, parlak, gümüşî renkte bir Ufo görmüştü. Yolcular, sözkonusu objeyi otobüs Bergama'ya yaklaşırken gördüklerini belirtmişlerdi. Çok alçaktan, müthiş bir

gürültü çıkararak uçan Ufo, büyük bir hızla uzaklaşıp Bergama yönünde gözden kaybolmuştu.

1954 — 27 Ağustos, 16.00, Hozat, Tunceli: Hozat üzerinde, yaklaşık 6000 metre yükseklikte seyreden iki uçan daire görülmüştü. İlçenin güneybatısından ortaya çıkan Ufolardan biri, hiç durmadan, kuzeydoğu yönündeki uçuşuna devam etmiş, diğeri de bir hayli yükseldikten sonra aynı yönde gözden kaybolmuştu.

1954 — 2 Eylül, 22.00, Malatya: Kentin güneydoğu kesiminde, tahminen 5000 metre yükseklikten çok büyük bir hızla geçen bir Ufo görülmüştü. Manevra yaparak uçuş yönünü sık sık değiştiren obje, sonunda batıya yönelerek, gözden kaybolmuştu. Tanıkların ifadesine göre, uçan dairenin bazı yerlerinin ışıklı olduğu gözlemlenmişti.

1954 — Ekim, Ege Denizi üzerinde bir Ufo akını:

2 Ekim: İzmir'den Istanbul'a doğru gitmekte olan Çorum Vapuru yolcuları, Midilli Adası'nın üzerinden geçen bir Ufo görmüşlerdi. Yolcular arasında bulunan iki ünlü profesörden Ord. Prof. Kâzım İsmail Gürkan, bu gözlemle ilgili izlenimlerini şöyle anlatmıştı: *«Bu, artık kâbili itiraz değildir. Zira son derece açık olarak gördüm. Gök bulutsuz pırıl pırıldı. Ben de tesadüfen Midilli'yi seyrediyordum. Acayip, parlak bir cisim gördüm. Bu, daire değil, kenarları yuvarlak bir dikdörtgen şeklindeydi ve yıldızlara benzer ışıklar saçıyordu. Onbeş yirmi dakika kadar seyrettim. Vapurla aynı yönde gidiyordu. Fakat sürati çok fazla olduğu için gözden kayboldu.»* Öteki profesör Ekrem Şerif Egeli de, Gürkan'ın sözlerini onaylayarak, *«Hava gayet açıktı; herhangi bir bulut parçası şeklinde aldanmamıza imkân yoktu,»* demişti.

6 Ekim, 15.00: Midilli Adası'nın üzerinde uçan daireler gözlemlenmişti. Havada geniş daireler çizdikten sonra ortadan kayboldukları bildirilmişti.

9 Ekim: Benzer bir gözlem daha yapılmıştı.

1954 — 5 Ekim, 04.50, Istanbul: Ünlü yazar Ercümend Ekrem Talû, tanık olduğu bir Anagemi ([83]) gözlemini şöyle anlatmıştır: *«Konak Otelinde kalıyordum. Sabah saat 04.50'de uyandım. Hava nasıl olacak diye bakmak üzere balkona çıktım. Tanı*

o sırada, Taksim yönünden yaklaşmakta olan, ateş renginde bir obje gördüm. Bu cisim, ateşte kızdırılmış bir oksijen tüpüne benziyordu ve çevresinde, rengi açık maviden kurşuniye dönüşen bir hâle vardı. Aşağı yukarı 1000 metrelik bir yükseklikte seyrediyordu. İki üç dakika içinde kayboldu. Hiç gürültü yapmıyordu.»

1954 — 7 Ekim, 13.00, Ankara: Konservatuvarın arkasındaki bir evde oturmakta olan, Tülin adında ortaokul öğrencisi bir genç kız, öğle yemeğinden sonra evinden çıkmış, ve Cebeci Köprüsünün yanından caddeye ulaştığında, gökyüzünde seyreden, parlak, beyaz bir obje görmüştü. Genç kızın, *«A!... Uçan daire!»* diye bağırması üzerine, o sırada caddeden geçmekte olan kimseler, bakışlarını göğe yöneltmişler ve gitgide yükselmekte olan Ufoyu izleyebilmişlerdi. Tülin, gayet net bir şekilde gördüğü Ufonun, tersine çevrilmiş bir kâseye benzediğini, Yenişehir üzerinde yükselerek uzaklaştığını belirtmiş ve gözden kaybolmazdan önce iki dakika süreyle izleyebildiğini ifade etmiştir. Mühendis Cemal Erkmen ile tüccar terzi Hasan Yücel, genç kızın gözlem yaptığı saatlerde, sözkonusu Ufoyu kentin bir başka yerinden gördüklerini söylemişlerdi. Birlikte yemek yedikten sonra balkonda otururken, yaklaşık 1000 metre yükseklikten Keçiören sırtlarından kente doğru yaklaşan, yuvarlak ve ateş saçan bir obje görmüşlerdi. Bu vakaya paralel olarak, bir gün önce, 6 Ekim 1954 günü öğle üzeri, Demir Karsel, hanımı ve çocuğu, Yenişehir üzerinden geçen bir Ufo gözlemlemişlerdi.

1954 — 7 Ekim, 19.00, Istanbul: Fındıklı ve Tarabya semtlerinin üzerinde, büyük bir hızla uçan parlak objeler görülmüştür.

1954 — 10 Ekim, 14.00, Funda, Antalya: Funda köyünün üzerinde, açılmış bir paraşüte benzeyen bir Ufo gözlemlenmişti. Olayla ilgili haberde, Funda köyü sâkinlerinin, Ufolara, İsa'nın Gemisi adını verdikleri belirtiliyordu. Bu da göstermektedir ki, köylüler, Ufo gözlemleriyle, yerel tradisyonlarında Ufolara yer verecek kadar haşır neşir olmuşlardı ([84]). Antalya'nın Harbiye mahallesinde oturan bir devlet memuru da, aynı gün uçan daireler gördüğünü ileri sürmüştü.

1954 — 11 Ekim, 16.00, Ankara: Hacı Bayram Camii'nin tam üzerinde alçaktan geçen 3 Ufo görülmüştü. Halkın 10 dakika süreyle heyecan içinde izlediği objeler, daha sonra süratle yükselerek gözden kaybolmuşlardı.

1954 — 6 Kasım, Ankara: Sabahın erken saatlerinde, Ankara göklerinde, oldukça yüksekten ve büyük bir hızla seyreden bir uçan puro yani Anagemi gözlemlenmiştir. Arkasında bir sis tabakası bırakarak seyreden uçan puro, derhal dikkati çekmiş, ve hem Yenişehir'de, hem de Ulus Meydanında toplanan halk tarafından ilgiyle izlenmiştir.

Anlaşıldığına göre, Ekim 1954 ve Kasım 1954 tarihlerinde, Türkiye üzerinde görülen en geniş kapsamlı Ufo akınları, ya da diğer bir deyimle, Ufo dalgaları tezahür etmiştir. Her iki dalga da, bilindiği kadarıyla, Marmara ve Ege bölgeleri ile Orta Anadolu'yu ve birincisinde Akdeniz bölgesini de kaplayan çok geniş bir alan dahilinde gözlemlenmiştir.

İlginç olan bir husus, bu dalgaların ilk gözlemleri sırasında Anagemilerin görülmüş olmasıdır. Dolayısıyla, akınların başlamasına, bu Anagemilerin sözkonusu sahaya girmeleri ve arkasından, bunlara bağlı olan Öncü - Ufo filolarına dahil Ufoların uçuşlar yapmaları sebep olmuştur diyebiliriz.

1954 — 8 - 10 Kasım, Bilecik:

a) 8 Kasım, Pazaryeri ve Bozöyük, Bilecik: Bursa çıkışlı, 9 Kasım 1954 tarihli bir haberde, şöyle denilmektedir: *«Bilecik'e bağlı Pazaryeri'nde dün iki uçan daire görülmüştür. Halk tarafından büyük bir ilgiyle izlenen bu uçan daireler, sabah saat 9 civarında, çok yüksekten, parlak bir ışık halinde geçmişler ve biraz sonra kaybolmuşlardır. Uçan daireleri, bir süre sonra, daha alçak irtifada, daha mat ve beyaz bir şekilde görmek mümkün olmuştur. Helezonlar çizerek ve birbirlerine muvazi olarak uçan bu tuhaf cisimler, bir süre sonra da Bozöyük'te görülmüşlerdir.»*

b) 9 ve 10 Kasım, Bilecik: 9 Kasım günü, kentin üzerinde, kuzeyden gelip güneye doğru giden iki Ufo görülmüştür. Ertesi gün, saat 11.00 sıralarında, çok yüksekten uçan iki parlak obje, batıdan doğru yaklaşmış, ve arkalarında uzun ve beyaz bir iz bırakarak, doğu yönünde sessizce uzaklaşmışlar-

dır. Ufoların Bilecikliler tarafından 10 dakika süreyle izlenebildiği belirtilmiştir. Olayla ilgili haberde üzerinde durulan bir husus da, Ufoların 9 ve 10 Kasım günleri değişik yörüngeler izlemelerine rağmen, her iki gözlem sırasında da kentin aynı yöresi üzerinde dönüş yaparak gözden kaybolmalarıdır.

1954 — 9 Kasım, 14.20 - 14.30, Istanbul: Istanbul semâlarında, bir Anagemi ile muhtemelen bu Anagemi'den çıkmış olan bir Öncü - Ufo ([85]), görkemli bir gösteri yapmışlardı. Saat 14.20 civarında, tek bir bulutun dahi bulunmadığı masmavi gökyüzünde, ince uzun, gümüşî renkte, parlak bir objenin çok yükseklerden uçarak, kuzey yönünden doğru kente yaklaştığı görüldü. Tanıkların uçan puro olarak tanımladıkları Anagemi, arkasında beyaz, köpük gibi bir iz bırakarak, kuzeyden batıya ve sonra da güneye doğru geniş bir yarım daire çizmiş ve gözden kaybolmuştu. Uçtuğu yüksekliği ve gökte katettiği uzun mesafeyi değerlendiren gözlemciler, uçan puronun büyük bir hız yaptığı sonucuna varmışlardı. Bu gözlemden yaklaşık on dakika sonra, karşılıklı olarak yerleştirilmiş iki tencere kapağı biçiminde olan, gümüşî renkteki bir objenin, Öncü-Ufo'nun, Adalar üzerinden yaklaşarak, kentin üzerinde bir tur yaptığı ve yükselip, Londra Asfaltı yönünde gözden kaybolduğu görülmüştü. Arkasında, dumandan ziyade, sanki çok şiddetli bir sürtünmeden dolayı aşınan ve kopan metal parçalarından oluşmuş bir iz bırakıyordu. Öncü - Ufo'nun, Anageminin gittiği güney yönünden doğru Istanbul'a gelmiş olması, bu Ufonun sözkonusu Anagemiden çıkmış olabileceğini gösteren bir husustur. Anlaşıldığına göre, Istanbul ahalisinin hemen hemen yarısı, tümüyle 15 dakika kadar süren bu Ufolojik tezahürlerden bir ya da diğerini gözlemleme fırsatını bulmuştu.

1954 — 10 Kasım, Istanbul: Istanbullular, daha henüz önceki gün gördükleri Ufonun heyecanını yaşarlarken, bu kez iki Ufonun birden yanyana kent üzerinde yaptıkları uzun bir gösteriye tanık olmuşlardı. Öğleüstü, Marmara üzerinden kuzeybatı yönünde geçerek bir eğri çizen, gümüşî renkteki iki parlak obje gözlemlenmişti. Yükseklikleri tahminen 10.000

metreyi buluyordu. Arkalarında koyu bir iz bırakıyorlardı. Saat 14.30'da tekrar beliren Ufolar, bu kez kentin üzerinde daha alçaktan uçarak, gökte siyah bir iz bırakıp, Yeşilköy yönünde uzaklaştılar.

1954 — 10 Kasım, 11.00, İzmir: Çok yüksek bir irtifada seyreden iki Ufo, birbirine paralel bir uçuş düzeni içinde, arkalarında oldukça uzun, beyaz bir iz bırakarak, Cumaovası yönünden doğru kentin üzerine gelip, bir eğri çizdikten sonra Kemalpaşa yönünde uçmuş ve gözden kaybolmuşlardır. İzmirliler, sokaklara dökülerek, bu objelerin geçişini izlemişlerdir.

1955 — 24 Temmuz, İzmir: Sağanak halinde yağan yağmurla birlikte, gökyüzünde hızla seyreden, parlak, gümüşî renkte ve puro biçiminde iki Anagemi görülmüştü. Tanıkların ilginç iddiasına göre, eksenleri çevresinde dönerek uçan, puro biçimi objeler, bulutları da beraberlerinde sürüklemişler ve yağmurun durduğu sırada, Alsancak yönünde gözden kaybolmuşlardı.

1955 — 6 Ekim, 03.00, Çanakkale: Kentin üzerinden, arkasında beyaz bir iz bırakan parlak bir objenin geçtiği görülmüştü.

1955 — 30 Kasım, 15.30, Seferhisar, İzmir: Seferhisar'daki Sığacık Koyunda balık avlamakla meşgûl olan balıkçılar, alevler içinde bir objenin denize daldığını görmüşlerdir. Balıkçılar, göz açıp kapayıncaya kadar sulara gömülen objenin mahiyetini tespit edememiş, bir uçak olabileceğini düşünmüşlerdir. Ne var ki, derhal olay yerine gittiklerinde, hiçbir kalıntıya ya da ize rastlamamışlardır. Daha sonradan, bölgedeki yetkililer de, ne civardaki hava alanlarından ne de yöre üzerinde yapılan uçuşlardan hiçbir uçağın kayıp olmadığını bildirmişlerdir. Dolayısıyla, sözkonusu Ufonun, alev görünümü yaratan kırmızı ışıklar saçarak, aynen Marmara Denizinde olduğu gibi, Ege'nin altında yer alan bir Ufo üssüne yönelik uçuşu sırasında denize dalmış olması kuvvetle muhtemeldir ([86]).

1956 — 10 Eylül, 20.00, Istanbul: Penceresinin önünde çalışan bir öğrenci, parlak bir objenin Yenikapı ile Hayırsızada arasında Marmara'ya dalış yaptığına tanık olmuştur ([87]).

1957 — 6 Şubat, 12.15, Konya: Tanıkların ifadesine göre, 50 cm. eninde, 15 - 20 m. boyunda, ince uzun bir obje, kentin 300 metre kadar yukarısından uçarak geçmiş ve 20 - 30 km. kadar yol aldıktan sonra gözden kaybolmuştur. Gümüşî metal parlaklığındaki Ufonun, kuvvetli rüzgâra rağmen, düz bir hat üzerinde seyrettiği görülmüştür.

1957 — 12 Mart, Hadım ve Bozkır, Konya: Hadım ve Bozkır kazalarının üzerinde, çok yüksekten ve büyük bir hızla seyrederek kuzey - güney yönünde bir yörünge izleyen bir Ufo görülmüştür. Arkasında bıraktığı izin, 50 - 60 metre uzunluğunda olduğu tahmin edilmiştir.

1957 — 23 Nisan, 20.30, Turgutlu, Manisa: İlçe üzerinde görülen parlak bir obje, batı yönünden yaklaşıp, büyük bir hızla kuzeye doğru seyrederek, gözden kaybolmuştur.

1957 — 26 Nisan, Ege Bölgesi: Saat 23.30 sıralarında, güneyden Bodrum'a yaklaşan parlak bir obje, arkasında 15 metre boyunda olduğu söylenen bir iz bırakarak, büyük bir hızla kuzeydoğu yönünde seyretmiş ve Milas üzerinde bir eğri çizdikten sonra kuzeye doğru uçarak gözden kaybolmuştu. 10 dakika sonra, kırmızı ışıklar çıkararak Aydın'dan İzmir'e doğru yol aldığı görülmüş, kısa bir süre sonra gene yön değiştirerek güneybatıya yönelmişti. Bir süre sonra tekrar Bodrum semâlarında göründüğü ve bu kez güneye doğru seyrettiği bildirilmişti.

1957 — 28 Nisan, 21.32, Manisa: Şehir üzerinde, arkasında kendisi gibi parlak bir iz bırakan bir obje belirmiş, gökyüzünde bir süre dolaştıktan sonra kuzeybatı yönüne gitmiş, birkaç saniye sonra da Muradiye üzerinde havada asılı kalmıştır. Muradiye semâlarında uzun süre sabit bir noktada duran Ufoyu izlemek amacıyla binlerce kişi evlerinden dışarıya çıkmıştır.

1957 — 7 Mayıs, 22.15, Kocaeli: Kocaeli iline bağlı olan Tavşancıl, Kalburcu ve Hereke köylerinin göklerinde bir süre dolaşan parlak bir obje, daha sonra kuzeye doğru kayıp gözden kaybolmuştur.

1957 — 15 Kasım, 20.00, İzmir: Şehir göklerinde görülen, çok büyük, parlak, sabit bir obje, halkı heyecanlandırmıştı.

Bu Ufolojik olayı gözlemlemek için kıyıya toplanan kalabalığın arasında bulunan kişiler, Ufonun, uzun bir süre, parlaklığını kaybetmeden, Çatalkaya üzerinde asılı durduğunu, daha sonra da aynen bir lâmba gibi sönerek gözden kaybolduğunu belirtmişlerdi.

1959 — 20 Nisan, Marmara Bölgesi:

Istanbul çıkışlı haberler: Istanbul semâlarında, saat 19.57'de, kuzeydoğu - batı yönünde bir yörünge izleyen ve kentin sokaklarını, gözleri kör eden mavi - yeşil bir ışıkla aydınlatan çok büyük bir obje gözlemlenmişti. Parlak obje, Istanbul üzerinde bir eğri çizerek, batı yönünde ve çok uzaklarda, yere düşer gibi gözden kaybolmuştu. Kentin her yanında görülen bu olay, halk arasında heyecan uyandırmış ve değişik yorumlara yol açmıştı. Yeşilköy Meteoroloji İstasyonundaki uzmanlar, gözlemleri hakkında şunları söylemişlerdi: «*İki arkadaş grup incelemesi yapıyorduk. Birden gökyüzünde, kuzeyden batıya giden, parlak, mavi bir cisim belirdi. 10 saniye süreyle kuvvetli bir ışık saçan bu cismin bir meteor olduğunu sanıyoruz. Olay, Ankara, Konya, Bandırma ve İzmir'den de görülmüştür. O sırada Marmara üzerinde uçuş halinde bulunan SAS ve KLM pilotları da hadiseyi görmüşler ve telsizle Yeşilköy'e bildirmişlerdir...*» Istanbul Üniversitesi profesörlerinden Hâmit Nafiz Pamir ise, bu objenin bir meteorit olamayacağı görüşünü savunmuştur: «*Bu bir meteorit olayı değildir. Çünkü, anlatıldığına göre, obje, gökyüzünde yatay bir yörünge izlemiştir. Bilimsel olarak, bir meteoritin havada düz bir çizgi çizmesi imkânsızdır. Eğer bir meteorit olsaydı, o zaman dikey düşmesi gerekirdi. Çünkü, bir astronomik cisim üzerinde oluşan patlama sonucu meydana gelen bir meteoritin, yerçekimine kapılarak yere dikey inmesi gerekirdi. Bu yüzden, olayı başka türlü açıklamalıyız...*» Olayın görgü tanıklarından olan, Beyazıt Yangın Kulesi bekçisi, gördüklerinin kendisini heycanlandırdığını söylemişti: «*Saat 20.00'ye geliyordu. Her yana dikkatle bakıyordum; birden, bütün şehir bir anda aydınlanıverdi.. Istanbul gündüz gibi oldu sanki.*» Yeşilköy Kılavuzluk Dairesi nöbetçi memuru, o güne kadar böyle bir şey görmediğini belirtiyordu: «*Kuyruklu-*

yıldız gibi bir şey gökten uzaya uzaya indi. İskemlede oturmuş, denizi seyrediyordum.. Her yan, floresan ampulleriyle aydınlanmış gibi bembeyaz oldu. Çok parlak ve uzun cisim, yine tıpkı sönen bir ampul gibi, kararıp kayboldu.» Çanakkale, Biga çıkışlı haber: Akşam saatlerinde, tahminen 50 metre uzunluğunda ve 5 metre çapında, çok parlak bir ışık, doğu yönünden gelerek, havada infilâk etmişti. Patlamadan sonra bir uğultu ve hafif yer sarsıntısı hissedilmişti. Işık batı yönünde kaybolmuştu. Patlama, tüm Çanakkale yöresinde duyulmuştu. Tekirdağ, Mürefte çıkışlı haber: Saat 20.00 sıralarında, Anadolu kıyıları yönünden alçaktan uçarak gelen bir ışık kümesi, Mürefte üzerinden batıya doğru ilerlemişti. Aynı anda işitilen bir patlama sesiyle birlikte, halk sokaklara dökülmüştü.

Balıkesir çıkışlı haber: Akşam vakti, saat 19.50 civarında, gökyüzünde parlayan bir ışık, hem Balıkesir kentinde, hem de 45 km. ötedeki Susurluk, 30 km. ötedeki Kepsüt ilçeleri ile Balıkesir'in kazalarında ve köylerinde gözlemlenmişti. Olayın tanıkları, ışığın, kuzeye doğru bir yere düştüğünü görmüşlerdi. Nihaî haber, 22 Nisan 1959 tarihli gazetelerde çıkmıştır:

«Önceki akşam inişi görülen ışıklı büyük cismin, Gönen'le Tahirova arasına düştüğü sanılmaktadır. Köylülere göre, toprağı 40-50 metre kadar delen cisim, 1000 metre çapında bir alanı altüst etmiştir. Düşüşten sonra yerden sular fışkırmaya başlamış, yakınlarındaki hayvanlar saatlerce acayip sesler çıkarmışlardır. Cismin düştüğü sanılan bölgedeki köpeklerin çoğu kaybolmuştur. Köylüler, düşüş sırasında, cismin, 20 kilometre çapındaki bir alanı gündüz gibi aydınlattığını, kuvvetli bir ışığın saatlerce sürdüğünü söylemişlerdir. Kandilli Rasathanesi Müdürü, bu olay hakkındaki görüşlerini belirterek, şöyle söylemiştir: *'Aklımıza ilk gelen ihtimal, bir meteoritin düşmüş olmasıdır. Fakat, cismin, bir meteoritinkine uymayan tarifleri, ve yaklaşık 2000 metrelik bir irtifada izlediği yörüngesi, bu ihtimali çürütmektedir...'»*

Görgü tanıklarının ifadeleri analiz edildiğinde, bu olay ile 1908 yılında Sibirya'da meydana gelen Tunguska olayı arasında birçok benzerliğin bulunduğu anlaşılmaktadır:

a —) Objelerin tanımları: Her ikisi de, mavimsi bir ışık çıkararak parlayan, silindir biçiminde objeler olarak tanımlanmıştır. Silindir şekli, bu objelerin Anagemiler olduklarını belirlemektedir.

b —) Balistik etkiler: Hem Tunguska hem de Marmara olaylarındaki objelerin önünde oluşan şok dalgası, inişlerinin nihaî kademesinde yere ulaştığında, bir sonik patlama meydana gelmişti (—bu, tüm Çanakkale yöresinde duyulmuş ve bir infilâk sesi olarak yorumlanmıştı—) ve bunun yanısıra, Biga'da hissedildiği gibi, yer sarsıntısına yol açmıştı.

c —) Hız: Tunguska olayının görgü tanıkları, objeyi gördükleri anda, gökgürültüsüne benzer sesini de işitmişlerdi; Mürefte ahalisi de sonik patlamayı, gözlemle aynı anda duymuşlardı. Tunguska olayının gizemini çözmeye çalışan Sovyet bilim adamlarından Profesör Ziegel'e göre, bu eşzamanlılık, Tunguska'daki objenin hızının, saniyede 0,3 km. kadar olduğunu göstermektedir. Anlaşıldığına göre, aynı husus, Marmara olayı için de geçerli olmaktadır.

d —) Uçuş yörüngesindeki değişim: Tanıkların ifadelerine dayanarak, Marmara'daki objenin uçuş yörüngesini tespit ettiğimizde, objenin, batı yönünde alçaldıktan sonra manevra yaptığı ve Gelibolu Yarımadasının üzerinde bir yerde doğuya yöneldiği açıkça anlaşılmaktadır. Objenin, Istanbul'da ve Marmara'nın batı ucunda gözlemlendiği üzre, kuzeydoğu - batı yönünde izlediği yörünge, ancak böyle bir manevra sonucunda Gönen yakınlarındaki düşüş sahasında son bulabilirdi.

Aynı şekilde, Tunguska'daki objenin de, patlamasından az önce yönünü değiştirdiği söylenmektedir. Profesör Ziegel, obje manevra yaptığına göre, doğal bir cisim değil de, yapay bir araç yani bir Ufo olması gerektiğini belirtmiştir.

e —) Düşüş noktalarının yakınında su kütlelerinin bulunması: Güney Sibirya'daki Baykal Gölü, Tunguska'dan pek uzakta değildir. Ve, tabiî, Marmara'daki Ufo da Marmara Denizi üzerinde inişe geçmiştir. Aslında, düşüş noktasının kuzeydoğusunda bir de ufak bir göl, Manyas Gölü vardır. Her iki olayda da sözkonusu objelerin bu su kütlelerine doğru yö-

nelmiş olmaları mümkündür. Ufoların Marmara'ya dalış yaparken görüldükleri çeşitli vakalar da bu ihtimali güçlendirmektedir. Sonuç olarak, insanın aklına Marmara Denizinin altında bir Ufo üssünün bulunup bulunmadığı sorusu gelmektedir.

1959 — 25 Nisan, Eskişehir: Geceyarısına doğru, kentin üzerinde, çok yüksekten, doğu - batı yönünde büyük bir hızla seyreden parlak bir obje gözlemlenmişti.

1959 — 14 Mayıs, 15.05, Yerkesik, Muğla: Yerkesik nahiyesinin güneyinde, tahminen 2000 - 3000 metre yükseklikte parlak bir cismin seyretmekte olduğu görülmüştü. Halk bu gizemli objenin göğü katedişini hayretler içinde izlerken, birdenbire bir patlama duyulmuş ve obje, üç parçaya ayrılmıştı. Bu üç parça da, bir süre ayrı yönlerde uçtuktan sonra, tekrar birleşip bir küre biçimini almış ve gözlem mahallinden uzaklaşarak, yavaş yavaş gözden kaybolmuştu. Patlama sesi, civardaki ilçe ve köylerden de duyulmuştu.

1959 — 2 Ağustos, Istanbul: Gökyüzünden geçen mavi renkte bir gece ışığı, birçok kişi tarafından gözlemlenmiştir.

1959 — 10 Aralık, Denizli: Geceleyin, tren istasyonu yakınına, görgü tanıklarının ifadesine göre bir otomobil büyüklüğünde olan, parlak bir Ufo inmişti. Objenin çevresine neşrettiği yüksek ısıdan dolayı, 3 metreden fazla yaklaşılamamış, ertesi sabah da ortadan kaybolduğu görülmüştü.

1960 — 16 Mart, Malatya: Öğleden sonra, çok yüksekten göğü kateden, son derece parlak ve şeffaf bir obje, kent halkı tarafından ilgiyle izlenmiştir. Tanıkların, kuzeyden gelerek batı yönünde gözden kaybolan objenin bir füzeyi andırdığını söylemeleri, bunun bir Anagemi olduğunu belirlemektedir.

1962 — 8 Nisan, 18.30, Nusaybin, Mardin: Uzaktan görüldüğü kadarıyla uzunluğu 3 - 5 metreyi bulan bir Anagemi'nin kuzey - batı yönünde göğü katedişi, Ceylânpınar mevkiinden net bir şekilde gözlemlenmişti.

1962 — 5 Mayıs, 08.00, Kayseri: İncesu ve Yeşilhisar ilçeleri arasında yer alan Karasaz bataklığına, kırmızı ışıklar saçan bir Ufonun daldığı görülmüştü. Ufonun inişi sırasında duyulan müthiş gürültü, halkı heyecanlandırmıştı.

1962 — 15 Eylül, 05.30, Söke, Aydın: Parlak bir objenin, belli belirsiz bir ses çıkararak ilçe semalarından geçişi gözlemlenmiştir.

1964 — 1 Ocak, 04.00, Artvin: Kırmızı, yeşil ışıklar saçan bir Ufo, güneyden doğuya doğru alçak bir irtifadan seyrederek, kent üzerinden geçmişti.

1965 — 30 Temmuz/2 Ağustos, Şişli, Istanbul: Şişli, Bomonti, Kâzım Orbay Caddesi'nde oturan, eski gazetecilerden Baha Özler, tanık olduğu bir dizi Ufo gözlemi hakkında şu açıklamayı yapmıştır: «*Dairemin batıya bakan penceresinden, birincisi 30 Temmuz, ikincisi 1 Ağustos, üçüncüsü de 2 Ağustos gecesi olmak üzere, üç gece ardarda gökyüzünde saatlerce çeşitli akrobatik hareketler yapan parlak bir cisim gördüm. İlk kez 30 Temmuz gecesi saat 22.00'de gördüğüm obje, çok parlak bir topaç biçimindeydi. Azıcık yukarısında, çok daha küçük ve parıltısı daha az olan, üçgen biçiminde bir obje daha vardı. Büyük cisim, adeta sinyal verircesine titreye titreye ışık çıkararak bir süre sabit durdu, sonra birden yukarısındaki üçgene doğru giderek, onunla birleşti. Sonra, gene bir süre sabit durdu, ve akabinde, sanki arkasında itici bir güç varmışçasına, bir ok gibi, aşağı - yukarı, ileri - geri, çok seri hareketler yaptı. Bu hareketler sırasında, arkasında, şerite benzer uzun ve ince bir iz bırakıyordu. Obje, bu hareketleri, o gece birkaç kez hemen hemen aynı şekilde tekrarladı. Bu fenomeni saat 01.00'e kadar penceremden seyrettim.*

«31 Temmuz gecesi gökyüzü yoğun bulutlarla kaplıydı. 1 Ağustos gecesi, aynı cismi, gene batı yönünde, ancak bu kez ufka daha yakın bir noktada, daha büyük ve daha parlak bir halde bir kez daha gözlemledim. Aynı akrobatik hareketleri tekrarladı. Sonra, saat 23.00 sıralarında, düz bir güney - kuzey yörüngesi boyunca hızla kaymaya başladı. Bu yöne doğru gitti gitti, ve penceremin karşısında düşen Neyir Mensucat Fabrikası'nın arkasına girerek artık görülmez oldu. Aynı objeyi, üçüncü kez, 2 Ağustos gecesi saat 24.00'ten sonra gene gördüm. Bu sefer gene batıda, ama göğün daha yüksek bir yerindeydi; önceki iki geceden daha küçük görünüyordu, bir topaç gibi değil de, tam bir yıldız gibiydi. Üstündeki üçgen bi-

çiminde küçük parıltı ise, pek net seçilemiyordu. Önceki gecelerde yaptığı hareketleri aynen tekrarladı ama, bu kez, yukarı - aşağı, ileri - geri hareketleri, daha sık, daha uzun, daha hızlı, daha akrobatik bir tarzda ve daha âniydi. Bir ok gibi sağa sola yaptığı kayma hareketleri daha uzun sürüyordu. Arkasında, izlediği yörünge boyunca, dumanlı, ince buluta benzer silik bir iz bırakıyordu. Önce, sanki yön arar gibi küçük bir kıvrılma hareketi yapıyor, sonra birden, yönünü bulmuşçasına, hızla yerinden fırlıyordu. Bir noktada çok kısa bir süre için durakladıktan sonra, sabahın saat 04.00'üne kadar aynı akrobatik hareket devam etti.»

1965 — 1 Ağustos, 20.00, Eskişehir: Tanıkların ifadesine göre, Tepebaşı semti yönünden yaklaşan yuvarlak bir obje, son derece şiddetli bir ışık neşrederek, Yıldıztepe üzerinden güneye doğru uçarak kaybolmuştur. Ufoyu uzun süre gözlemleyebilen Eskişehirliler arasında bulunan bir astronomi öğretmeni, kişisel görüşünü şu şekilde açıklamıştır: *«Bu garip cisim, ne kuyruklu yıldıza ne de jet uçağına benziyordu. Görülmemiş derecede parlaktı ve hızlı seyrediyordu. 2 - 3 defa bulutlar arasına girdi ve gecenin karanlığı arasında kayboldu.»*

1965 — 4 Ağustos, 22.55, Bostancı, Istanbul: Bn. M. Özgüç, Bostancı üzerinde beliren, kâh havada asılı duran, kâh sağa sola hareket eden çok parlak bir Ufoyu, 10 dakika süreyle gözlemlemiştir.

Güneydoğu Anadolu üzerinde bir Ufo akını:

1965 — 4 Ağustos, 20.00, Malatya: Gözlemle ilgili haberde şöyle denilmekteydi: *«Diyarbakır yönünden geldiği sanılan ve baş tarafı geniş, dip kısmı dar şekildeki parlak obje, bir jet uçağı hızıyla seyretmiş ve bir iz bırakmıştır. Doğu - batı yönünde uçan obje, halk tarafından bir süre ilgiyle izlenmiştir.»*

1965 — 8 Ağustos, 00.30, Ergani, Diyarbakır: Ergani ilçesinde, tanıklarca ışık parçaları olarak tanımlanan ve arkalarında uzun izler bırakan birkaç parlak objenin, gene tanıkların ifadelerine göre Ay'dan ayrılarak ([68]) uçmaya başladığı ve sonra birleştiği görülmüştü. Yaklaşık iki dakika süren bu Ufolojik tezahür sırasında, ayrıca, duvar yıkılışını andıran bir gürültü de duyulmuştu.

1965 — 19 Ağustos, Urfa: Geceleyin, iki ayrı Ufo gözlemi yapılmıştı. İlk önce, saat 20.00'de, güneybatı - kuzeydoğu yönünde seyreden, yeşil ışıklı ve ekseni çevresinde dönen bir obje, 8 dakika süreyle gözlemlenmişti. Daha sonra, saat 21.30'da, birincisine benzeyen bir diğer Ufonun, güney - kuzey yönünde, daha alçaktan uçarak geçtiği görülmüştü. Bu kez, gözlem süresi, 13 dakikayı bulmuştu.

1965 — 21 Ağustos, Gaziantep: Gece yarısı, Gaziantep göklerinden, uçan daireye benzeyen ve saatte 2000 km'yi aşan bir hız yaptığı tahmin edilen parlak bir obje geçmiştir. 3 dakika süreyle izlenen Ufo, zaman zaman parlak ışıklar saçarak, Urfa yönünde gözden kaybolmuştur.

Güneydoğu Anadolu'nun, Ağustos 1965 Ufo dalgasının tezahür ettiği bu yöresinde, Nemrud Dağı yer almaktadır. Dolayısıyla, bu Ufo akını ile Nemrud Dağı Mabedi arasında herhangi bir ilişkinin olup olmadığı sorusu akla gelmektedir. Çünkü, 1960'ların başlarında, Mabet, yetkililerce, zirveye çıkılması için gerekli olan zorlu tırmanışı göze alan herkese açık olan bir açık hava müzesi haline getirilmişti. Acaba, Ufolar, Kutsal Dağın çevresinde devriye uçuşu yaparak, aşırı meraklı ve düşüncesiz kimselerin akınına uğraması ihtimali karşısında höyüğün sırrının korunması için Yüce Güçler'e yardımcı mı oluyorlardı?

1965 — 23 Ağustos, 22.00, Ankara: Vural Can, dairesinin balkonunda otururken, gökyüzünde, değişik renklerde ışıklar saçan, sabit bir obje görmüş ve gözlemini derhal yetkililere bildirmişti. Kuzeydoğu yönünde ve ufuk çizgisinin hemen üzerinde hareket etmeksizin duran Ufo, bir saniye içinde, sırayla, mavi, beyaz, yeşil, sarı ve kırmızı renklere bürünmüş ve aynı renklerde ışıklar neşretmişti. Tanık tarafından dürbünle incelendiğinde, sadece renk değil, şekil değişikliğine de uğradığı tespit edilmişti. Ankara'nın sivil ve askerî hava alanlarında görevli olan yetkililer de bu gözlemi doğrulamışlardı.

1965 — Eylül, Bilecik: Bilecik ile Eskişehir kentleri arasındaki bölgede, birkaç gece üstüste saat 20.00'den sonra parlak bir uçan obje görülmüştür. Her gece batı yönünden ortaya çıkan Ufo, kuzeydoğuya doğru yönelerek gözden kaybol-

maktaydı. Özellikle Sakarya Vadisinde yaşayan köylüler tarafından net bir şekilde gözlemlenen Ufo'nun, disk biçiminde olduğu ve çevresine çok kuvvetli bir ışık neşrettiği belirtilmiştir.

1966 — 9 Ağustos, 22.45, Mersin: Binlerce Mersinli, gökyüzünde beliren parlak bir cismin, Toroslar'a doğru, yani kuzey yönünde ilerleyerek gözden kayboluşuna tanık olmuşlardır. Ufo, Mersin üzerindeyken, kent gündüz gibi aydınlanmıştır.

1966 — 23 Ağustos, Kandilli Gözlemevi, Istanbul· Astronom Atilla Özgüç, mûtat çalışmaları sırasında, kırmızı filtre takılı olan 6 - inç'lik bir aynalı teleskop ile Güneş üzerinde gözlemler yaparken, uzun bir objenin, belki de bir Anagemi'nin Güneş'in önünden geçtiğini görmüştü. Özgüç ve meslektaşı Erden Soytürk, hiç beklenmeyen böyle bir gözlem karşısında hazırlıksız olduklarından, objenin fotoğrafını çekememişlerdi.

Daha sonra, teleskopun başına Soytürk geçti, ve birinci gözlemden tam onyedi dakika sonra, birincisinden daha küçük olan yuvarlak bir obje, muhtemelen bir Öncü - Ufo gördü. Bir önceki Ufonun geçtiği yönde seyrediyor ve düz bir yörünge izliyordu. Astronomlar, bu kez, 1/30 saniyelik bir poz vererek, objeyi gösteren tek bir kare çekmeyi başardılar. Sözkonusu fotoğrafta, Güneş'in merkezî kısmının sağ üst köşesinde siyah ve yuvarlak bir leke görülmekteydi. Gözlemevi yetkilileri, fotoğrafı Amerika'daki Harvard Gözlemevi'nin çıkardığı *Sky and Telescope* dergisine gönderdiler. *Sky and Telescope,* bu resmi, Şubat 1967 tarihli sayısında, 'Güneş ve Beşer Yapısı Uydu' alt yazısıyla yayımladı.

Ne var ki, Ohio, Cleveland'daki Case Teknoloji Enstitüsü'nden bilim adamı Victor Slabinski, fotoğraftaki objenin dünya yapısı bir uydu olamayacağını belirtti ve bunun sebeplerini açıkladı. Aralarında, Belçika'dan Jean Mecus ile California'dan Allan Harris'in bulunduğu daha başka bilim adamları da, *Sky and Telescope* dergisine gönderdikleri mektuplarda, Slabinski'nin görüşünü paylaşıyorlardı. Ve nihayet bu tartışmaya NASA da katıldı ve fotoğrafın negatifini inceledikten sonra, fotoğrafı çekilmiş olan objenin dünya yapısı bir uydu olmadığını bildirdi.

O günlerde, en büyük yapay uydu, Echo II'ydi. Ancak Echo II'nin günün o saatinde Türkiye üzerinden geçmiş olması imkânsızdı. Sovyet yapısı olan Polyot ile Proton III, gözlemlenebilecek büyüklükteydiler ama, Polyot'un yörüngesinin İstanbul yakınından geçmemesinin yanısıra, Proton III de gözlem saatinde Dünyanın öteki tarafında bulunuyordu.

Üstelik, bazı bilim adamlarına göre, obje, bir yapay uydu olamayacak kadar yavaş hareket etmiş olmalıydı. Slabinski'nin de dahil olduğu bir grup bilim adamı ise, objenin resimde görülen şekli ile, 1/30 saniyelik bir poz süresiyle çekilmiş olan bir fotoğraf üzerinde bir uydunun imajının alacağı şekil arasında tutarsızlık olduğunu ortaya koymuşlardı. Ayrıca, Dünyadan tahminen maksimum 610 kilometrelik bir uzaklıkta, Güneş ile Kandilli Gözlemevi arasında birbiri ardına göğü kateden bu iki objenin, ne bir doğal cisim ne de atmosferik bir fenomen olamayacağı hususu da kanıtlanmıştı.

Dolayısıyla, gizemli olayları ve Ufolojik tezahürleri araştırmakla ün yapan Frank Edwards'ın da belirttiği üzre, Türk astronomları, son derece önemli bir Ufo gözlemi yapmış ve sonuçları dünya çapında yankılar uyandıran bir Ufo fotoğrafı çekmiş oluyorlardı.

1967 — 9 Temmuz, Akçakoca, Bolu: *«Yanlış hatırlamıyorsam gün batımına doğru, gözlerim ufukta parlak bir cisme ilişti. Çok yükseklerde seyretmekte ve parlak ışıklar saçmaktaydı. Çok heyecanlandım ve yanımdaki arkadaşlarıma bu yabancı cismi işaret ettim. Tarık ve Tülay Demir isimli iki kardeş olan arkadaşlarımla birlikte uzunca bir zaman bu cismi seyrettik. Parlak ışıklar saçan cisim, uzaklığına rağmen bir hayli büyük ve bir tencere kapağı görünümündeydi. 3 veya 4 dakika sonra gözden kayboldu.»* Kaynak: Ziya Tokaliç.

1968 — 12 Haziran ve 1969 — 17 Kasım, Karaman, Konya: 12 Haziran 1968 tarihinde, ilçe doktorlarından biri, görünen çapı 15 - 20 cm. kadar olan, tersine dönmüş tabak biçiminde, parlak bir uçan obje gördükten sonra, ilgili haberin çıktığı 17 Kasım 1969 tarihine kadar Karaman'da 24 Ufo gözlemi daha yapılmıştı. Bu gözlemler, hızla uçarak geçen, ya da hareketsiz duran, yahut da yön değiştiren çeşitli Ufolarla ilgiliydi.

1969, Ataköy, İstanbul: Karaköy Başkomserliği'nde görevli polis memuru Suha Şener, geceleyin gökyüzünü seyrederken tanık olduğu ilginç bir Ufolojik fenomeni, şöyle anlatıyordu: *«O gece gökyüzü pırıl pırıldı. Böyle gecelerde yıldızları seyretmek çok hoşuma gider. Bir ara gökyüzünü seyrederken gördüğüm manzara karşısında şaşırıp kaldım. Bu 40 metre kadar ötede gibi boşlukta duran, futbol topu büyüklüğünde, kavuniçi renkli, ışıklı bir cisimdi. Üzerinde, kırmızı renkli bir kısım da görünüyordu. İşte ben cismi gördüğüm anda, bu kırmızı kısım birden ışıklı küçük parçalara ayrıldı ve cisim de hızla uzaklaşarak kayboldu.»* Şener, gördüğü cismin kesinlikle bir uçan daire olduğunu belirtmişti.

1969 — Nisan, Trabzon: İki kişinin kentin iki ayrı yerinden aynı anda gördükleri, turuncu renkli, oval biçimdeki Anagemi ile dairevî Öncü-Ufolar hakkında gazetelerde *'İnsanoğlunun Ay'a ayak basacağı şu günlerde yurdumuzda da uçan daireler görülmeye başlamıştır,'* başlığıyla çıkan haberlerde ayrıntılı bilgi veriliyordu. Trabzon'daki Amerikan Boztepe Radar Üssü Radyosu spikeri çavuş Tom Hair ve Trabzonlu berber Osman Özçelik, birbirlerinden kilometrelerce uzakta olmalarına rağmen, aynı uçan daireyi gözlemlemişlerdi. Bu iki tanığın söylediklerini, Trabzon'a bağlı sahil kasabalarının halkı da doğrulamaktaydı. Tom Hair, Karadeniz üzerinde, deniz seviyesinden tahminen 20 m. yükseklikte havada asılı duran, turuncu renkte, oval biçimde, son derece parlak bir cismin, kısa bir süre sonra yükselmeye başladığını, ve gövdesinden ayrılan, aynı renkteki, daha küçük ve dairevî biçimdeki Öncü-Ufolar'ın ise deniz üzerinde 15 dakika kadar dolaştıktan sonra tekrar Anagemiye dönerek oval gövdesi içinde kaybolduklarını kesin bir dille ifade etmişti. Berber Özçelik de, Amerikalı çavuşun belirttiği gün ve saatte balığa çıktığını ve az sonra sözkonusu Anagemiyi gördüğünü söylemekteydi. Özçelik, Anagemi hakkında şu açıklamayı yapmıştı: *'Koskocaman bir şeydi. Alt yanı kırmızı, üstü de sarı renkliydi. Tahminen denizden 30 - 35 metre yükseklikte, sağa - sola sallanıp duruyordu. Yaklaşık yarım saat kadar dolaştıktan sonra aniden hızlanarak kaybolup gitti.'*

1969 — 20 Temmuz, 01.00 - 02.00, Güneydoğu Anadolu: 22 Temmuz 1969 tarihli gazetelerde, ilginç bir Ufo inişi hakkında ayrıntılı bir haber çıkmıştı: *«Mardin, Siirt, Diyarbakır illeri ile Oymataş köyünün çevrelediği yöreye, Cumartesi gecesi saat 01.00'de, gökten, çok kuvetli ışıklar saçan bir cisim inmiştir. En büyük elektrik santralının tüm elektrik gücünü birleştiren kuvvetten kat kat güçlü ve uzaktan görüldüğü kadarıyla çapı 20 cm. kadar olan bu ışıklı cisim, bölgeye inmiş ve Batman'ın Batı Raman petrol kuyularında vardiyada bulunan işçileri tarafından da görülmüştür. Işıklı cisim yere yakın bir mesafeye indiğinde, kulakları sağır edercesine bir ses meydana gelmiştir. Gece olduğundan, ışığı ve korkunç gürültüyü yapan, araç aranamamıştır. Sabahleyin, köylülerin çoğunluğu korkmuşlarsa da, bazı meraklı kimseler olayın, meydana geldiği yere gitmişlerdir. Ancak burada hiç bir ize rastlanamamıştır. Silvan kasabasının Malabadi nahiyesi civarında, Diyarbakır'dan Batman'a giden kamyonet ve tankerlerin şoförleri, aynı gece saat 02.00 dolaylarında, aynı kuvvette bir ışığın gökyüzüne son hızla çıktığını, çevrenin gündüz gibi aydınlandığını ve hızla yükselen ışığın yavaş yavaş tabak biçimini alarak gökyüzünde kaybolduğunu anlatmışlardır.»*

1971 — 24 Aralık, Marmara Bölgesi:

Istanbullular, arkasında alev görünümünde ışıklar çıkaran, parlak, uzun bir objenin, yani bir Anageminin, önce kuzeybatı - güneydoğu yönünde gökyüzünü hızla katedişine ve sonra Marmara'nın üzerinde kayboluşuna tanık olmuşlardır. Önce saat 19.05'te Lâleli semtinin üzerinden sessizce geçen obje, daha sonra 19.10 sıralarında Moda - Fenerbahçe'den izlenmiş, ve en son, Adalar açıklarından Marmara'nın güneyine doğru hızla seyrettiği görülmüştür. Ufonun Ambarlı üzerinden geçişini gözlemleyen Ambarlı Santralı şoförü, tahminen boyunun 100, eninin de 30 metre olduğunu belirtmiştir. Parlak objeyi gören Yeşilköy Havalimanı yetkilileri, mahiyetini belirleyemediklerini açıklamışlardır. Bir süre sonra Mudanya üzerinden Uludağ yöresine doğru seyrederken görülen obje hakkında, Mudanya Jandarma Karakol Komutanı, muazzam büyüklükteki bir uçağa benzediğine ve 2500 - 3000 met-

relik bir yükseklikte uçtuğuna dair açıklama yapmıştır. Jandarma Komutanı, Ufonun arkasından çıkan alev halindeki izin tahminen 200×50 metrelik bir sahayı kapladığını belirtmiştir. Objenin geçişi, daha sonra, Bursa'nın güneyinde yer alan Keles ilçesi semâlarında izlenmiş ve arkasından, hem ilçe merkezinde hem de 15 km. ötedeki Baraklı köyü ile 8 km. ötedeki Belenören köyünde duyulan müthiş bir patlama sesi gelmiştir. 1948 İzmit ve 1959 Marmara olaylarında olduğu gibi, bu vakada da sözkonusu patlama sesinin, bir sonik patlamayla ilgili olması kuvvetle muhtemeldir.

1973 — 31 Temmuz, Yenikapı, Istanbul: Havanın kararmakta olduğu saatlerde, arkasında yoğun bir iz bırakarak Yenikapı açıklarında Marmara'ya dalış yapan bir Ufoyu görenler, heyecana kapılmışlardı.

1975 — Eylül, Diyarbakır: 1 - 5 Eylül tarihleri arasında, her gece, son derece büyük bir hızla gökyüzünü kateden parlak bir cisim görülmüş, halk bu cisme Devriye Yıldız adını takmıştı. 5 Eylül günü Lice depremi meydana geldi. Ayrıca, depremden bir gece önce, yaklaşık 20.15 - 20.30 arasında, Koçaş Dağlarının arkasından, bir ark şeklinde göğe yayılan ve yarı göğü kaplayan bir ışık belirmiş ve sonradan tedricen kaybolmuştu. Kaynak: Mimar İlder Tokcan.

1975 — 9 Eylül, Istanbul: Gece vakti Istanbul üzerinden, güneybatı - kuzeydoğu yönünde düşük bir hızla geçen parlak bir obje, kentin hemen hemen her semtinden görülmüştür. Görgü tanıklarına göre, uçuşu sırasında âniden duran obje, sağa-sola doğru zigzaglar çizmeye başlamış, ve en sonunda, gittikçe artan bir hızla güney yönünde uzaklaşarak gözden kaybolmuştur.

1975 — 20 Eylül, Suadiye, Istanbul: Bostancı-Suadiye göklerinde, gene kuzeybatı-güneydoğu yönünde bir yörünge çizerek Marmara üzerinden Adalar'a doğru ilerleyip kaybolan, kor halinde alev alev parlayan bir Ufo gözlemlenmiştir. Ufonun ortaya çıkışı, neşrettiği kor halindeki şiddetli ışıkla gök kıpkırmızı kesildiğinden, semt ahalisini telâşlandırmıştır ([89]).

1975 — Eylül, Ankara: Ankara semâlarında, dört gece üstüste, son derece parlak, sabit bir obje görülmüştür. Meteoro-

loji yetkilileri, zaman zaman renk değiştiren bu objenin bir gözlem balonu olamayacağını belirtmişlerdir. Bu Ufolojik olay ile, yukarıda kaydedilmiş ve gene Ankara'da yapılmış olan 23 Ağustos 1965 tarihli gözlem arasında, dikkate değer bir benzerlik vardır.

1977 — 5 Mart, 18.30, Yuva, Elmalı, Antalya: Elmalı ilçesine 16 km. uzaklıkta bulunan Yuva köyünde, göz kamaştırıcı bir ışık saçarak gökyüzünde seyreden bir obje görülmüştür. Ufo, dağların arkasında kaybolmazdan önce, köye ulaşan balistik dalgası, halkı korkutan bir sonik patlama oluşturmuştur. Elmalı'da dahi duyulan müthiş patlama sesi, köydeki evlerin camlarını sarsmıştır.

1977 — 15 Nisan, 08.00, Marmara Denizi: 29 yaşındaki Gökalp Çelikiz, Ankara'dan Istanbul'a doğru uçmakta olan Türk Hava Yolları'nın 905 sefer sayılı DC-10 jet yolcu uçağının penceresinden, kendisinden başka üç yolcuyla birlikte, 4 dakika süreyle bir UFO'yu gözlemlediğini açıklamıştır. Sözkonusu gözlem sırasında, uçak, Marmara'nın güney kıyılarında Bandırma ile Yalova arasında kalan sahanın üzerinden uçmaktaydı. Çelikiz'in ifadesine göre, Ufo bir disk biçiminde olup, tam ortasında bir kubbe yer alıyor ve bu kubbenin tepesinden parlak ışınlar çıkıyordu. Teknik ressam olan Çelikiz, Ufonun bir de eskizini çizmiştir. Çelikiz, «... *Uçan dairenin sabit durduğunu, daha sonra uçakla beraber seyrettiğini, faltaşı gibi açılan gözlerimizle seyrettik,*» demiştir.

1977 — 26 Ekim, 21.05, Diyarbakır: Diyarbakır'da, bir Uzaylı olabileceği belirtilen, beşer benzeri bir varlık, yani bir humanoid görülmüştü. TRT Diyarbakır Radyosu Verici İstasyonu Yayın ve Bakım Şefi Teoman Falay, Atölye Teknisyeni Musa Öner, Montajcı Tevfik Özbuğdaycı ile Nezih Eroğlu, hanımları ve çocuklarıyla İstasyonun bahçesinde otururlarken, aynen bilimkurgu filmlerindeki gibi, yavaş hareketlerle uzun adımlar atarak havada yürüyen, parlak bir humanoid görmüşlerdi. Görgü tanıklarının ifadelerine göre, sırtında bir tüp, ayağında plastik bot bulunan humanoid, İstasyon lojmanlarının birinden havalanarak bir diğerinin çatısına konmuş, 20-30 saniye kadar orada kaldıktan sonra Çınar yönüne doğru havada bir süre dolaşmış ve gözden kaybolmuştu.

Ege bölgesi, yakın zamanlarda, Ege Denizindeki deniz hareketlerine ve Anadolu'nun Ege kıyıları boyunca meydana gelen Ufo akınlarına ilişkin gözlemlerden ötürü, halkın dikkatini çeker olmuştur. 1981 yılı başlarında, İzmirli bir iş adamı ve mercan avcısı olan Refik Tanergün, gazetelerde, Ege bölgesinde oluşan muamma dolu fenomenler hakkında açıklamalar yapmıştır.

Tanergün'e göre, Ege Denizindeki deniz hareketleri, köşeleri, Midilli, Sakız adaları ile Karaburun'da yer alan, üçgen biçiminde bir saha dahilinde yoğunlaşmaktadır. Tanergün, kendi deyimiyle bu yeni Bermuda Üçgeninin sınırları içinde birçok kaptanın ve tecrübeli denizcinin gizemli fenomenlere tanık olduklarını belirtmiştir. İzmirli amatör mercan avcısı, bu Ufo Üçgeni dahilinde, Ufo faaliyetinin oluşturduğu tehlikeli bir manyetik sahanın bulunduğuna inanmaktadır. Kendisi bu manyetik bölge içinde dev dalgaların birdenbire nasıl belirdiğini şöyle anlatmıştır: «*Karaburun açıklarında, derin denizde avlanmaya çıkan çoğu balıkçı, geçtiğimiz (1980) Temmuz ayında meydana gelen ilginç olayı halen anımsamaktadır. O aylarda avlanan grubun 300 metre ötesinde, Midilli sahiline bakan tarafta, bir anda denizde, 35 - 40 metre yüksekliğinde, adeta sudan yapılmış bir perde oluştu. Bu perdenin ardından, hışırtıyı andıran bir sesle parlak bir cismin sulara gömüldüğü gözlendi. Bu, bir deniz patlaması değildi. Zira deniz köpürmedi ve etki alanı sadece belirli bir noktada kaldı.*» Tanergün, aynı olayın, Ağustos 1980 — Ocak 1981 arası altı aylık süre boyunca birçok kez tekrarlandığını ileri sürmüştür: «*Bu alanın içine düşen veya rastlantı sonucu giren bir gemi, tekne veya herhangi bir deniz aracı, alabora olmakta, adeta deniz dibine çekilmektedir. Ben, şahsen, Tahsin Kalkavan adlı Türk şilebi ile Tenya - 2 adlı Yunan şilebinin bu alan içinde kaza yaptığına inanıyorum. Uzun teorik araştırmalar yapmakla gerçek ortaya çıkabilir.*»

Sözü edilen şileplerin her ikisi de, gerçekten, 1980 yılının son aylarında, Tanergün'ün tarif ettiği Ege Ufo Üçgeni dahilinde kaybolmuştu ([90]). 21 Aralık 1980 günü, Simeko adlı bir Rus şilebiyle Ertürk - 2 gemisinin mürettebatı, Karaburun

açıklarında, Türk - Yunan sınırı boyunca seyreden bir geminin, birden alabora olarak, göz açıp kapayıncaya kadar sulara gömülüşüne tanık olmuşlardı. Daha sonradan, sözkonusu geminin, Tahsin Kalkavan adlı bir Türk şilebi olduğu anlaşılmıştı.

Ege Ufo Üçgeni'nin faaliyetinin, sadece yakın zamanlara değil, çok eskilere kadar dayandığı belirtilmekte, Tanergün'ün bu konuda bilimsel araştırma yapılmasına ilişkin dileği haklı çıkarılmaktadır. Örneğin, *Cumhuriyet* gazetesinin 24 Mart 1958 tarihli sayısında, Karaburun açıklarında, Yunan şilebi olduğu söylenen bir geminin hiç bir iz bırakmadan battığına dair bir haber çıkmıştı.

Dahası, Ege Üniversitesi Astronomi Kürsüsü öğretim görevlilerinden olan ve isimlerini açıklamayan bir grup bilim adamı, Tanergün'ün iddialarını onaylamaktadırlar: «*Henüz varlığını kanıtlayamadığımız bir gücü inkâr etmek, bilimi inkâr etmek demektir. Zaman zaman gökyüzünde yabancı cisimlerin [Ufoların] dolaştığı, artık bilinen bir gerçektir. Bu cisimlerin olağanüstü enerji ve güç taşıdığı da tespit edilmiştir. Örneğin, Atlas Okyanusunda geçtiğimiz (1980) Temmuz ayında görülen bu cisimlerden biri, yaydığı enerji ile dev dalgalara yol açmış, üç teknenin sulara gömülmesine neden olmuştu. Bütün bu gerçekler karşısında, Ege Denizinde meydana gelen iki gemi kazasının da bu tür hareketlerden kaynaklandığını kabullenmek istemeyenler çıkabilir. Ancak, bu, bilinen, içinde bulunduğumuz yüzyıl koşulu nedeniyle açıklanmak istenmeyen, açıklanamayan gerçeklerden biridir. Ege'de bir manyetik alanın varlığı her an düşünülebilir. Bunun şiddetini kestirmek mümkün değildir.*»

Aynı bilim adamları grubu, 1979 ve 1980 yıllarında Ege kıyılarının çeşitli yörelerinde Ufoların sık sık görüldüklerini ve çıplak gözle izlendiklerini belirtmişlerdir. Bu dönemde, biri Mayıs 1979'da öteki de Nisan 1980'de olmak üzere, İzmir üzerinde kısa süreli iki Ufo akını meydana gelmiştir. Bu arada, birçok İzmirli, bu astronomların Ufo gösterileri dedikleri akınları izleme fırsatını bulmuştur. Bilim adamlarına göre, İzmir üzerinde yapılan en son Ufo gösterisinin tarihi, 1981 yı-

lının ilk günlerine rastlamaktadır: «*Geçenlerde, iki ayrı yabancı cisim, ... Karşıyaka üzerinde ilginç bir gösteri yapmıştır. Karanlığın henüz basmaya başladığı dakikalarda, iki ayrı yönden gelen ve sürekli ışık saçan bu cisimler, bir hayli alçalmış, daha sonra Yamanlar Dağı sırtlarında gözden kaybolmuşlardır. Bu olayın tanığı bir hayli fazladır. Ancak, bu kadar tanık bulmakta güçlük çektiğimiz bir başka yabancı cisimden de sözetmekte yarar vardır. Örneğin, deniz-dibi yabancı cisimleri [USOlar* (91)]. *Bugün kurgubilim türü filmlere konu olan bu cisimlerin varlığı da yarı yarıya kanıtlanmış gibidir. Etki alanı geniş, enerji küpü bu cisimler, rahatlıkla, deniz-altı ve deniz-üstü hareketlere neden olabilmektedir.*»

1981 — 5 Ocak, 08.30, Safranbolu, Zonguldak: Safranbolu Kız Meslek Lisesi 3/A sınıfı öğretmen ve öğrencileri, bir tepeye konan ve sonra havalanan, parlak, oval biçimde bir Ufo görmüşlerdir. Öğrencilerden üçü, Neriman Küpçü, Fikriye Demir ve Hatice İnci, sabahleyin derse girecekleri sırada, gökyüzünde parlak bir obje görmüşler ve bağırarak, sınıftaki öteki öğrencilerin dikkatini çekmişlerdir. Pencereye koşan öğrenciler de, hayretler içinde, sözkonusu objeyi izlemeye başlamışlardır. Bayan öğretmen Güler Koçak, öğrencilerin gözlem hakkındaki açıklamalarını doğrulamıştır: «*Oval şekildeki cisim, çok parlaktı. Ormanlıktepe'ye kondu. 15 saniye sonra havalandı ve ışık şeklinde uzayarak kayboldu.*»

1981 — 16 Şubat, İzmir: Akşam saatlerinde, mavi ışıklar çıkararak ve kendi eksenleri çevresinde dönerek Karşıyaka üzerinden geçen birkaç Ufonun Yamanlar Dağı sırtlarında gözden kaybolduğu görülmüştü (92).

1981 — 20 Ekim, 19.15, Andırın, Maraş: «*Tanımlanamayan uçan nesneyi, Bayram Kırık'ların evine gittiğimizde, dışarda otururken gördük. Tam güneye düşüyordu. Çok parlak bir şekilde, 10 dakika süreyle havada asılı şekilde görüldü. Daha sonra, küçülerek ve aynı hizada giderek, 19.35'te dağların arkasında kayboldu. Kesinlikle yıldız değildi. Enine yaydığı ışık, boyuna yaydığı ışıktan daha fazlaydı. Olaya, Bayram Kırık, hanımı, yardımcı öğretmen Yunus Tor tanık oldular. Ertesi gün araştırdığımda, Mümineli köyünden öğrencim Yasemin*

Avcı'nın da gördüğünü öğrendim; Kerimli köyünden Ömer Kadı ve İmam Mustafa Sakin de tanık olmuşlardı. Ayrıca, iki öğrencim, bayramın ikinci günü, ayrı ayrı yerlerde hemen hemen aynı zaman dilimlerinde, ses çıkarmayan, ışık saçan, puro şeklinde uçan nesne gördüklerini ayrı ayrı söylediler.» Kaynak: Bayramlı Obası, Ayşepmarı ilkokul öğretmeni İlhami Mithat.

1981 — 13 Kasım, 11.00, Harbiye, Istanbul: «*Notre Dame De Sion Fransız Kız Lisesi'nde ders yaptığımız sırada, gökyüzünde, çok parlak ve bir üçgen oluşturacak şekilde duran üç ayrı obje gördük. Sınıfça pencerelere koşarak, hepimiz hayretler içersinde bu objelere baktık. Bir zaman sonra objeler aniden kayboldular; uzun süre gökyüzünde kalmışlardı.*» Kaynak: Notre Dame De Sion öğrencileri.

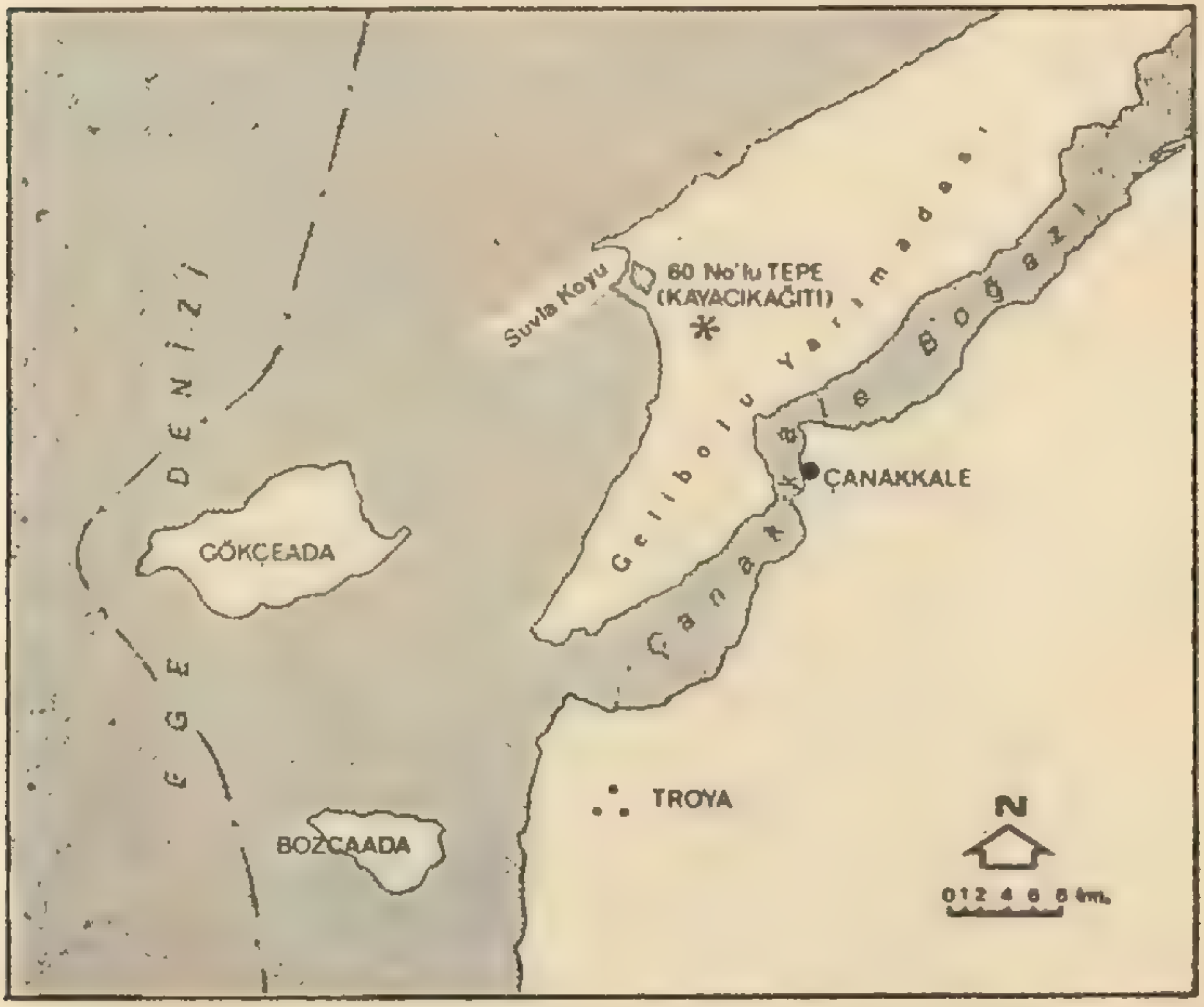

Harita — 10 : «Türkiye'nin en gizemli bölgelerinden biri, Çanakkale Boğazının çevresinde yer alan yöredir.»

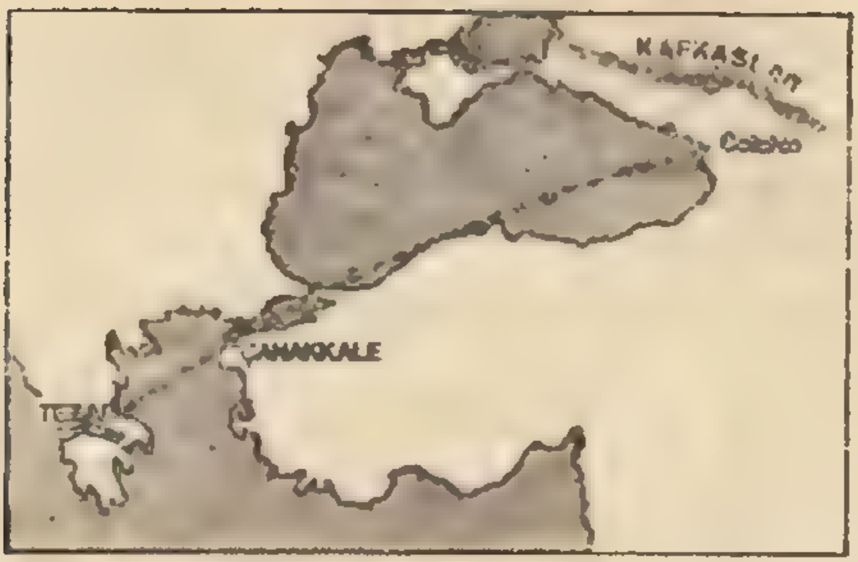

Harita — 11 : Mitolojide Altın Koç'un izlediği uçuş hattı.

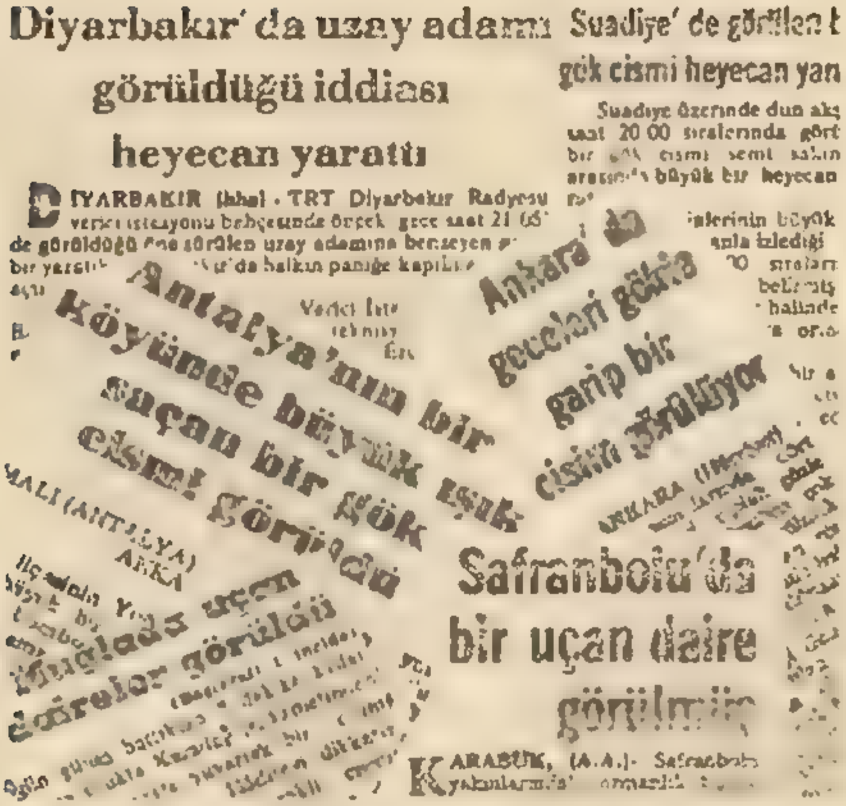
Diyarbakır'da uzay adamı görüldüğü iddiası heyecan yarattı

DIYARBAKIR (hha) - TRT Diyarbakır Radyosu verici istasyonu bahçesinde önceki gece saat 21.05' de görüldüğü öne sürülen uzay adamına benzeyen ...

Suadiye'de görülen ... gök cismi heyecan yarattı

Suadiye üzerinde dün akşam saat 20.00 sıralarında görülen bir gök cismi semt halkı arasında büyük bir heyecan ...

Antalya'nın bir köyünde büyük ışık saçan bir gök cismi görüldü

Ankara'da geceleri gökte garip bir cisim görülüyor

Safranbolu'da bir uçan daire görülmüş

KARABÜK, (A.A.) - Safranbolu ...

... uçan daireler görüldü

Şekil — 11 : Çeşitli Ufolojik Gözlem Kupürleri.

Hiç öğrenim görmemiş Behçet Öcal'a evrenin haritasını çizdirdiler

Çoban Behçet 29 yıldır uzaylılarla görüşüyor

Resim — 9 : Behçet Öcal'ın Yakın Temasıyla ilgili haberin küpürü.

Resim — 10 : 5 Ocak 1981 Safranbolu Ufo olayının ilk tanıkları.

"Bandırma-Yalova arasında uçan daire gördüm"

Resim — 11 : 15 Nisan 1977 Marmara Ufo gözleminin küpürü.

Resim — 12 : 9 Kasım 1954 Istanbul gözlemi sırasında kent üzerinde görülen Ufo.

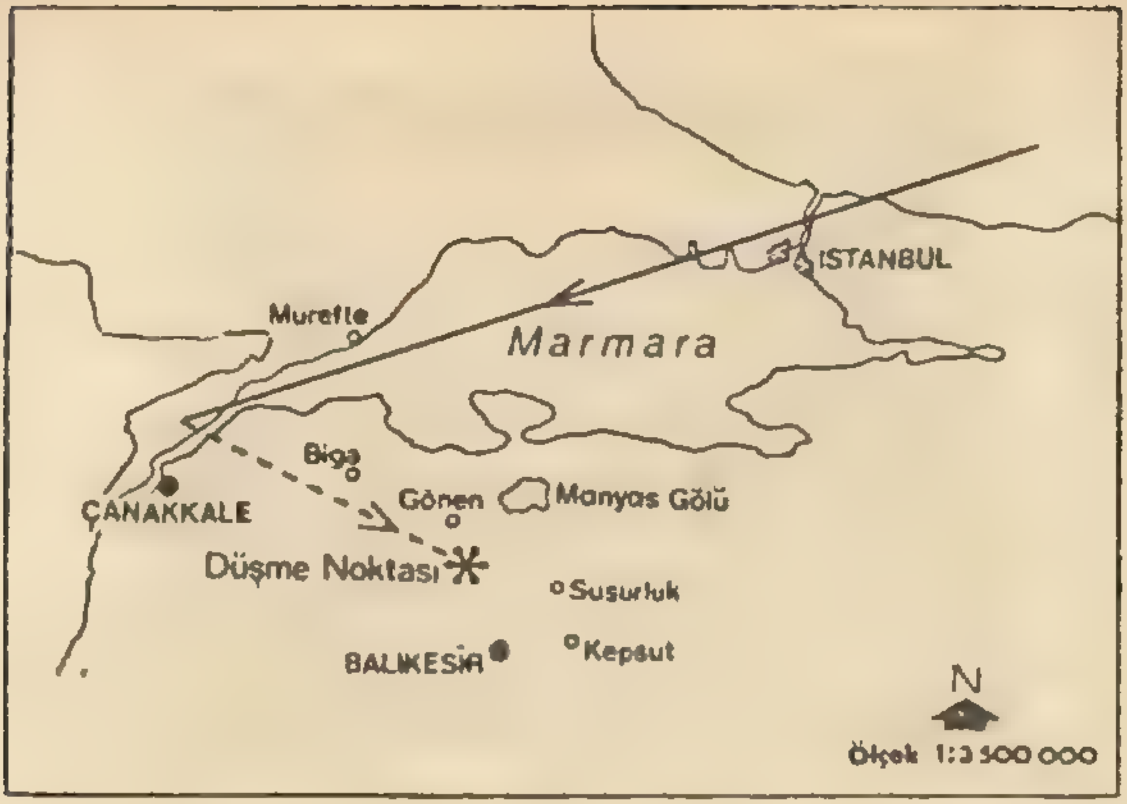

Harita — 12 : 20 Nisan 1959 tarihinde tüm Marmara Bölgesinde gözlemlenen Ufonun uçuş yörüngesi.

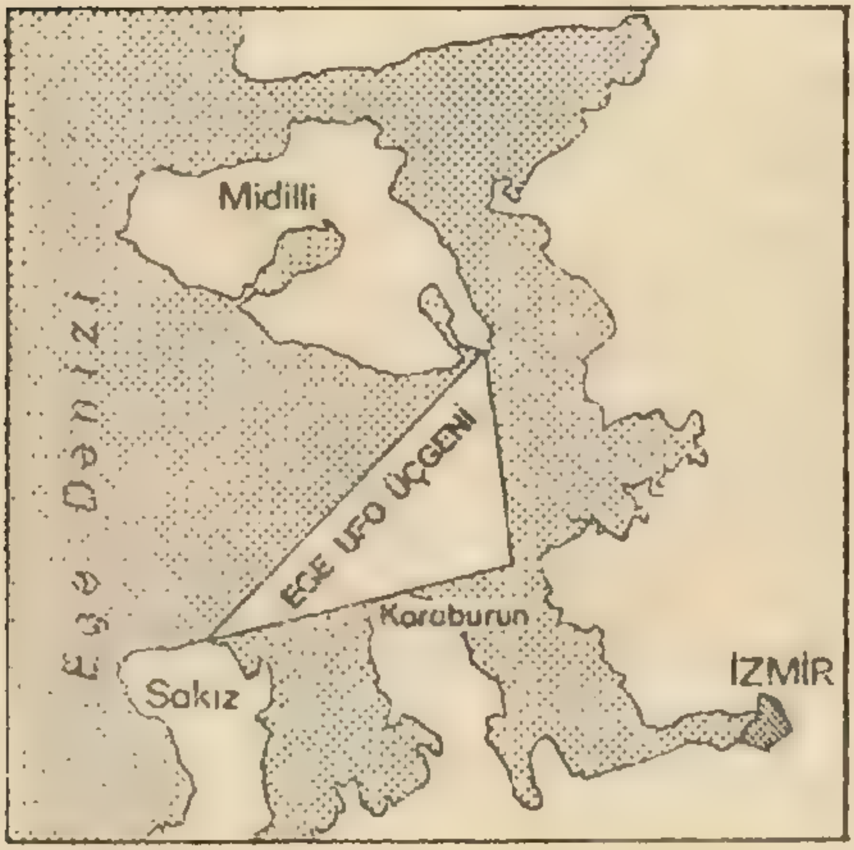

Harita — 13 : Ege Ufo Üçgeni.

Harita — 14 : Bu yapıttaki Ufo olaylarının bölgesel yoğunluk dağılımı.

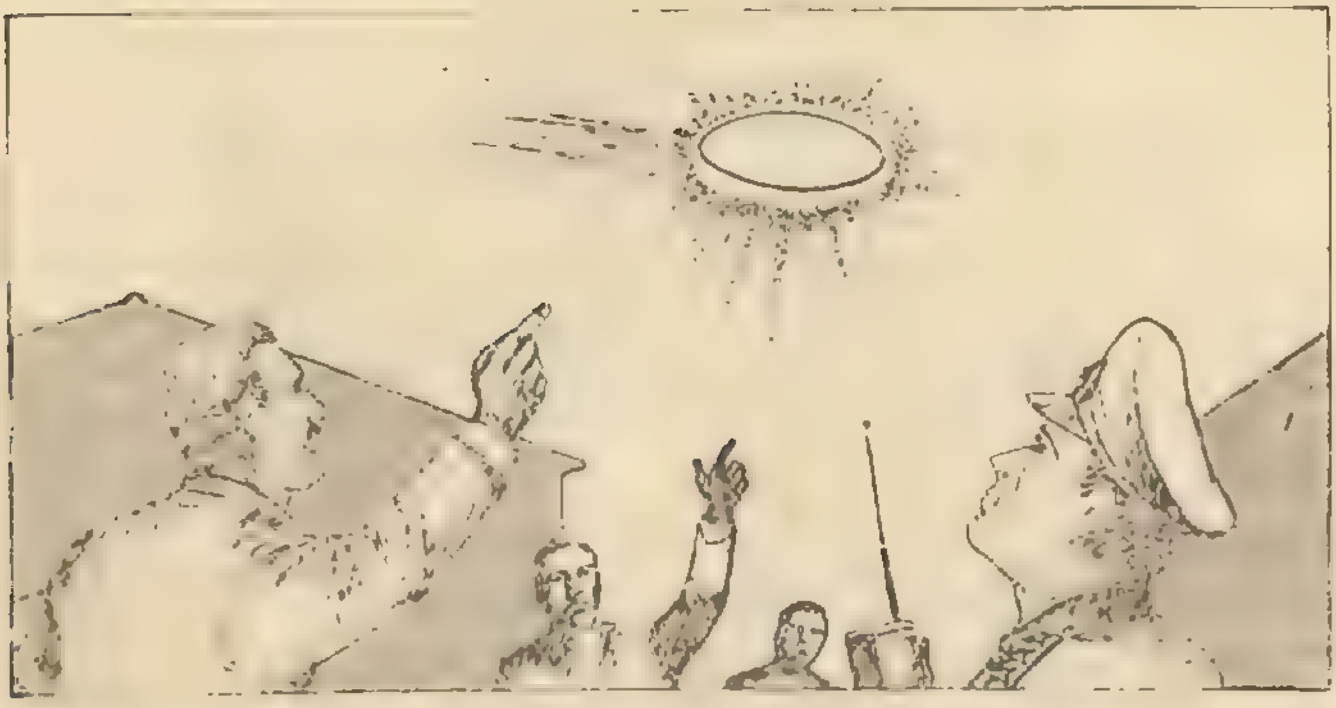

1981 — 23 Aralık, 19.00, Aksaray. Niğde : Tümesan inşaatı yakınında, Yzb. Orhan Çelen ve diğer birçok kimse tarafından ortalama 900 m. yükseklikte iken gözlemlenen Uçan Daire olayının temsili resmi.

7. BÖLÜM

Türkiye'de Spiritoloji ve Parapsikoloji

Türkiye'de, öylesine bol miktarda parapsikolojik ve spiritolojik fenomen mevcuttur ki, bunların yoğun bir çalışma ile ortaya konulması sonucunda, şaşılacak derecede bir yığın teşkil edecektir. Her türden olan bu olaylar için ise, gene pek çok spiritolojik ve parapsikolojik medyomlar ve süjeler de bulunmaktadır. Halkımızın, öteden beri gayet güçlü olan mistik yanı, bu olayları olağan karşılamalarına yol açmaktadır. Ne var ki, halen bilim kuruluşları tarafından bu konular, akademik bir çalışma kapsamına alınmadıkları için, bu olaylar ve konu, hayatın akışı içerisinde kaybolmakta ve unutulup gitmektedir. Fakat bu konuların da, muhakkak, ülkemiz bilim müesseseleri tarafından ele alınmaları zamanı yakındır.

a — İstanbul'un Fethi'nin Mukadder Plânı

Türk Ulusu'na karşı şiddetli bir düşmanlık psikozu içerisinde kıvranan Yunan megalo ideacıları, Altan Öymen'in 27-10-1981 dolaylarındaki günlerde *Cumhuriyet* gazetesinde gayet güzel özetlediği şekilde, kendilerinin uzak tarihlerinde yaşamış bulunan ünlü bilgelere sahip olmuş olduklarını ve bununla da medeniyet öncülüğü yapmış durumda bulunduklarını öne sürmektedirler. Ne var ki, bir millet, yakın veya uzak geçmişinde yaşamış bulunan ünlü önder ve bilge kişilerin üstün meziyetlerini, genel millet yapısında taşıyorlarsa, onlara sahip çıkmalıdır. Tersi halde, kendilerini avutmaktan ve gülünç duruma düşmekten kurtulamazlar. Günümüzün megalo ideacıları, olsa olsa, Sokrat'ı yargılayanların mirasçıları ve onların izleyicisidirler. Yoksa, bütün insanlığa malolmuş olan, Plato, Sokrat, Solon, Epikür, Demokrit vs. kadim Yunan bilgelerinin izleyicileri, onların öğretilerine uygun özellikler taşıyan milletlerdir, ki bunların sayıları ise, günümüzde, bir elin parmakları kadar bile değildirler. Yunan megalo ideacıları, Istanbul'un, Fatih Sultan Mehmet tarafından alınışına çok içerlemektedirler. Oysa bu olay, bir İlâhî Takdir'dir. Aşağıda okuyacağınız hususlar, bunun kanıtlarından bazılarıdır:

Istanbul kuşatma altındayken, Bizans İmparatorluğunun sonunu belirleyecek gelişmelere ilişkin kehanetler doğru çıkıyordu. Son Bizans İmparatoru'nun ilk İmparator gibi Constantine adını taşıyacağı söylenmişti, ki Fatih'in karşısında yer alan Bizans İmparatoru, Constantine'di. Ayrıca, dolunayın gökyüzünde bulunduğu sürece Istanbul'un alınamayacağı söylenmişti. 24 Mayıs 1453 gecesi, dolunay olması beklenirken, ay tutulmuş ve gökyüzü uzun bir süre karanlık kalmıştı. Bu kehanetlerin çıkmasından sonra ümitsizliğe kapılan halk, Meryem Ana'nın çok kutsal saydıkları bir ikonunu, kentte dolaştırmak istedi. Ne var ki, tören sırasında ikon yere düşmüş ve anormal bir şekilde ağırlaşan ikonu yerden kaldırmak çok güç olmuştu. Alay yeniden yola koyulduğunda, bu kez şiddetli bir fırtına kopmuştu. Neticede, son ümitleri olan bu törenden vazgeçmek zorunda kalmışlardı. Dahası, ertesi gün Istanbul'u kalın bir sis tabakası kapladı. Sis kalktığında ise, 6'ncı bölümde bahsetmiş olduğumuz Ufolojik tezahürler meydana geldi. Fatih'in Hocaları, ışıkların görünmesini lehte bir işaret olarak yorumlamış, Ayasofya üzerinde görülen ışığın, İslâm'ın Işığı olduğunu ve kısa bir süre sonra Ayasofya'yı aydınlatacağını söylemişlerdi ([93]).

b — Olağanüstü Işınlama Olayları

Gelibolu'da meydana gelen ve Ufolojik tezahürlere ilişkin olarak incelediğimiz, bir alayın bir yer bulutuna girerek ortadan kaybolması olayını, Parapsikoloji açısından da değerlendirebilir ve bir ışınlama vakası olarak ele alabiliriz ([94]). Bütün bir alayın ışınlanması gibi ender rastlanan bu olaydan başka, ülkemizde, daha küçük kapsamlı çeşitli ışınlama tezahürlerine de rastlanır.

Gene Çanakkale sınırları dahilinde yer alan Geyikli ilçesinde, ışınlama yeteneğinden ötürü Tayyareci Hoca adıyla bilinen kişi, Geyikli - Çanakkale arasında kendisini ışınlayarak yolculuk yapardı. Anlaşıldığına göre, Çanakkale yöresi, ışınlama uygulamaları için uygun bir saha oluşturmaktadır.

Eskişehir, Sivrihisar'da yaşamış olan Müderris İbrahim Efendi'nin de Sivrihisar'dan ayrılmadan Hicaz'a gittiği bilin-

mektedir. Bu tür, aynı zamanda değişik yerlerde görünme şeklinde tezahür eden ışınlama olaylarına, 'bilokasyon' diyoruz. Trabzonlular, 1940'larda vefat etmiş olan Maçkalı Hoca'yla ilgili bilokasyon vakalarını hâlâ daha aralarında anlatırlar.

Amasya'nın Gümüşhacıköy ilçesine bağlı Gümüşköy'de yaşayan ve vaktini riyazetle geçiren, İbrahim Hakkı adındaki şahıs, ışınlama olaylarıyla ün yapmıştı. İlçe merkezindeki devlet görevlilerinin anlattıklarına göre, jiple giderek bir dinî tören için kendisini çağırdıkları her seferinde, onlar daha merkeze dönmeden İbrahim Hakkı Efendi'nin camiye gelmiş olduğunu görürlerdi.

İlginç bir ışınlama vakasına da mucizevî şifalarıyla tanınan Abalı Dede Türbesiyle ilgili olarak tanık olunmuştur. Türbede bir gece yattıktan sonra şifaya kavuşan bir hasta, ertesi gün, refakatçileriyle birlikte yola çıkmamakta direnir. Kendisini orada bırakan bu kişiler, geldikleri taşıt aracıyla köylerine döndüklerinde, hastanın çoktan evine gelmiş olduğunu görüler. Hasta, iki köy arasındaki mesafeyi müthiş bir hızla katetmesini sağlayan bir güç sayesinde geldiğini ve geçtiği yolları hatırlamadığını söyler.

Kutsal yerlerle ilgili olarak tezahür eden ışınlama fenomenlerinin bir başka örneğini de Kütahyalılar anlatmaktadır: 1929 yılında, zamanın Kütahya Valisi, Kütahya Belediye Matbaası'nın arsası içindeki, Arap Hoca denilen bir yatırın yerinden kaldırılması için emir vermişti. Bu işle görevlendirilen işçilerden ikisi, bu işe kalkışır kalkışmaz, her biri bir başka tarafta olmak üzere, kendilerini Kütahya'nın 5 - 6 km. kadar uzağında bulmuşlardı. Daha sonraki çabalar da boşa çıkınca, Vali emrini geri almak zorunda kalmıştı.

Bir ruhsal varlığın ışık bedeniyle görünmesi şeklinde tezahür eden, değişik türden bir ışınlama olayı, Macit Aray'ın *Ruh ve Hayat* adlı kitabında anlatılmaktadır:

«Bir akşam, her zamanki kadro ile bir celse tertip etmiştik. Yüksek bir ruh dostumuzdan tebliğ alıyorduk. Medyom bendim. Celsede bulunanlardan merhum Nuri Gürelli, beklenmedik bir istekte bulundu ve ruha şöyle hitap etti: 'Mademki, şuur vibrasyonları bizi mânen temasa getiriyor, şu halde

bana görünmeniz mümkün müdür?' Tebliğ veren ruh, bu temenniyi anlamış ve memnun olmamıştı: 'Size görünebilirim. Fakat, bu, hiçbir şey kazandırmaz.'

— Çok rica ediyorum, bana mutlaka görünün. Çünkü sizi çok seviyorum.

— Ya, demek sizin maddî bir görünüşe inanç için ihtiyacınız var.

— Hayır, sadece bir özleyişten doğan bir dilek bu.

«Konuşma böylece uzadı gitti. Ruh, görünmek istemiyordu. Arkadaşımız ve çok sevdiğimiz Turgut Akkaş, Nuri Gürelli'yi isteğinden vazgeçirmeye çalıştı, fakat mâni olamadı. En sonunda, ruh, bu isteği kabûle mecbur oldu. Gece yarısını geçmişti. Nuri'nin arabası ile çıkıp gittiler. Karşıyaka Çarşısından geçerlerken, Karadeniz Otelinin önünde otomobil bozuluvermiş. İşletmek mümkün olmayınca, otele girmişler. Akkaş, yatağa uzanınca, karşısında ışıktan bir insan görüyor. Dışarıdaki elektriğin bir oyunu olacak diye, gözünü, başka, ışıksız bir tarafa çeviriyor. Bu defa tepeden tırnağa tam mânasıyla bir insanın o yanda belirdiğini, gülümsediğini, hareket halinde olduğunu hayretle görüyor. Nuri de o sırada yatmak üzeredir. Akkaş, bu gizli ziyaretçinin varlığından Nuri'nin haberdar olmaması taraftarıdır. Onu lâfa tutuyor. Fakat Nuri de bu ışık içinde dolaşan varlığın kendilerine güldüğünü görünce, müthiş bir heyecana kapılarak, dualar okumaya, titremeye, görünen varlığa hitap etmeye başlıyor. Bu umulmaz ziyaretçi, hâl ve tavırlarıyla, Nuri'ye karşılık veriyor, ve bir süre sonra da ortadan kayboluyor.»

Avukat Yakup Uçok'un anlattığı ve Ağustos 1963'te meydana gelen olay, Hâmi Varlıkların, bir grup insanı korumak amacıyla ışınlama olgusunu nasıl kullandıklarını göstermesi bakımından ilginçtir: *«Çorum'dan Ankara'ya gitmek üzere, Samsun otobüsü kalabalık bir yolcu grubuyla yola çıkıyor; Kızılırmak köprüsünü geçip Elmadağı yokuşuna geliyorlar. Yokuşun tam ortasında, bir tarafında derin uçurum, diğer tarafında sarp yamaçlar bulunan yolun kenarında, ak saçlı, elinde sopa ile bir ihtiyar ortaya çıkıyor. Nur yüzlü ihtiyar, elini*

kaldırarak otobüsü durduruyor. Şoföre hitaben kendisinin arabaya alınmasını söylüyor. Yolcular da görüyorlar ihtiyarı; şoförün yer yok demesine rağmen, yolcular, 'Sıkışıp aramıza alırız, ihtiyarı yolda bırakma, al!' diye şoförden rica ediyorlar. Şoför de bunun üzerine, 'Kapıyı aç, ihtiyarı arkadan al,' diye muavine sesleniyor. Muavin arabadan aşağıya iniyor, etrafa bakıyor, ihtiyarı göremiyor. Yolcular da bakınıyor, ihtiyarı göremiyorlar. Muavin, şoföre, 'Ağabey, ihtiyar yok, yola devam edelim,' diyor. Yolcular da devam diye bağırıyorlar. Şoförden ses çıkmıyor. Hareket etmiyor. Bunun üzerine direksiyona koşuyorlar ve şoförün, arabanın frenlerini bağlayarak durduktan sonra direksiyon başında öldüğünü görüyorlar. Herkes heyecana kapılıyor. Kimi ihtiyarı arıyor, kimi hayatının kurtulduğuna şaşıyor. Şoförün o yokuşta ölmesi mukaddermiş; eğer İdareci Varlıklar o ihtiyarı yollamamış olsalardı, yolcuların hali ne olurdu?»

Yüksek Mühendis N.U.'nun başından geçen ışınlama olayı ise, zamanda yapılan paranormal bir yolculuğu kapsaması bakımından çok ilginçtir. N.U., Kurtuluş Savaşı sırasında, Afyon'a bağlı Sandıklı civarında bir askerî köprü inşaatında çalışmaktadır. Bir cuma günü, çocukluğundan beri hiç kaçırmadığı cuma namazına yetişmek üzere yakınlardaki bir köye gidecekken, elinde olmayan bazı sebeplerden ötürü gecikir. Atına atlayıp yola koyulduğunda, vaktin iyice geçtiğini anlar ve telâşa kapılır. Vakti bilmesine imkân yoktur, çünkü yola çıktığı sırada saati durmuştur! Atını mahmuzlamasına rağmen, atın süratini artırmadığını görür. Güneş iyice ufka doğru ilerlemiş, N.U. da namaza yetişme ümidini tamamiyle kaybetmiştir. O kadar yolu katettikten sonra hiç olmazsa köyde biraz dinlenmek üzere yola devam eder. Köy göründüğünde, ezan sesi gelmektedir. Bunun ancak ikindi ezanı olabileceğini düşünen N.U., köy camiînin hizasına geldiğinde, yaşlı bir kişiye saati sorar. Onikiyi birkaç dakika geçtiğini öğrenince şaşırır. Hayretle gökyüzüne bakar: Yoldayken ufka yaklaşmış olan Güneş'in henüz tepede olduğunu görünce iyice şaşkınlığa düşer! Dahası, inşaat yerine döndüğünde, oradaki arkadaşları, kendisinin öğle üzeri ayrıldığını söylerler.

c — Atatürk Hakkında Bilinmeyen Gerçekler

Paranormal tezahürlerin, özellikle de kehanetlerin hayatında önemli bir yer teşkil ettiğini gördüğümüz Atatürk'ün, bir keresinde de Spiritolojik bir deneye katıldığını, çeşitli kaynaklardan öğrenmekteyiz: 21 Şubat 1924 gecesi, Atatürk'ün yanısıra, Kâzım Karabekir, Mareşal Fevzi Çakmak, Ali Fuad, Fevzi ve Cevad Paşalar'ın da bulunduğu bir akşam yemeğinden sonra, Kâzım Karabekir'in teklifi üzerine, bir ruhsal irtibat celsesi yapmaya karar verirler. Salonda bulunan, çivisiz, yuvarlak bir masanın çevresinde toplandıktan sonra, parmak uçlarıyla masaya temas ederler, masa kendiliğinden harekete geçer. Bunu bir işaret olarak kabûl eden Karabekir, kimin ruhunu çağıracaklarını sorar; Atatürk de, Abdülhamid'in çağrılmasını ister. Celse operatörlüğünü yürüten Karabekir, Sultan Hamid'in ruhunu davet eder ve masa tekrar harekete geçer. Temas kuran varlığa, ilk önce, ne yaptığını sorarlar ve ıstırap çektiğini öğrenirler. Daha sonra, Cevad Paşa, Fevzi Paşa'nın para çantasında ne kadar para olduğunun sorulmasını ister. Fevzi Paşa, çantasının içinde ne kadar para olduğunu bilmemektedir. Gelen cevapta, paşanın cebinde tam otuzbeş lira olduğu belirtilir, ve cüzdanını çıkaran Fevzi Paşa, hayretler içinde, parasının kuruşu kuruşuna otuzbeş lira kadar olduğunu görür. Daha sonra, Enver Paşa'nın ruhu çağırılır ve Karabekir, *'Geldinse, işaret ver!'* der demez, müthiş bir gürültüyle yerinden fırlayan masa, yuvarlanarak salondan dışarıya çıkar. Celsede bulunup da ruhlarla irtibata inanmayanlar, şaşırıp kalmışlardır.

Hayatı boyunca, bazan Atatürk'ün kendisi gelecekteki olaylar, bazan da başkaları Atatürk'ün yakın ve uzak geleceği hakkında ilginç kehanetlerde bulunmuşlardır.

Atatürk, daha 1931 yılında, 2'nci Dünya Savaşının patlamasının yakın olduğunu söylemiş ve bu konudaki düşüncelerini General McArthur'a şöyle anlatmıştı: *«Versay Anlaşması, Birinci Dünya Savaşı'na yol açan nedenlerden hiç birini ortadan kaldırmadı. Tersine rakipler arasındaki uçurumu büsbütün derinleştirdi. Şimdi içinde yaşadığımız barış dönemi,*

...dece bir ateşkesten ibarettir. Bence, dün olduğu gibi yarın da Avrupa'nın geleceği, Almanya'nın alacağı tavra bağlıdır. Fevkalâde bir dinamizme sahip olan 70 milyonluk çalışkan ve disiplinli millet, üstelik milli ihtiraslarını kamçılayacak siyasi bir akıma kendini kaptırdı mı, er geç Versay Anlaşması'nı tasfiyeye girişecektir.»

Atatürk bu sözleri söylerken, Hitler henüz Almanya'da iktidarı ele geçirmemişti. Ne varki, Atatürk, Almanya için böyle bir tehlikenin varlığını görmüş, Alman halkının milliyetçi duygularını ırkçılıkla körükleyen Hitler faşizminin «*Avrupa kıtasını hemen işgâl edebilecek bir orduyu kısa zamanda kuracağını*» beyan etmişti. General McArthur'a göre, savaşın 1940 - 1945 yılları arasında çıkacağını söyleyen Atatürk, Almanya'nın ancak Amerika'nın savaşa katılmasıyla yenileceğini ifade etmişti. Atatürk, hayatının sonlarına doğru da şöyle diyordu: «*Bir dünya savaşı yakındır. Bu savaş sonucunda, dünyanın durumu ve dengesi baştanbaşa bozulacaktır.*»

Atatürk, aynı şekilde, Mussolini'nin geleceği hakkında da ilginç açıklamalar yapmıştı: «*Mussolini, bir maceraperesttir. Milleti bir uçuruma sürüklemektedir. Her tarafa saldırıyor. Beni Roma'ya davet etti. Antalya'da görüşelim cevabını verdim. Bu adam yüzünden, çok şımarmış olan bir millete ders vermeyi çok isterdim, lâkin yakında bir küçük millet onlara lâyık olduğu dersi verecektir. Ve şunu da hatırlatırım ki, bir gün gelecek, Mussolini'yi kendi milleti linç edecektir...*» Kehanetler aynen gerçekleşti.

Atatürk, Kurtuluş Savaşı'ndan çok önce, İttihatçılar'ın Trakya'da 1907'de yaptıkları bir toplantı sırasında, bir Türkiye haritası çizmişti. Orada bulunanların anlattıklarına göre, o günkü Osmanlı Devleti sınırlarıyla hiçbir ilgisi olmayan ve o zaman hiçbir anlam veremedikleri bu harita, gelecekte, gene Atatürk'ün kuracağı Türkiye Cumhuriyeti'nin haritası olacaktı. Haritada bugünkü sınırlarımıza uymayan tek bir fark vardı: Atatürk, bizden ayrılmasına gönlünün bir türlü râzı olamadığı Kerkük'ü de Türkiye topraklarına katmıştı.

Atatürk'ün, haberci rüya denilen türden, yıllar sonra yaşayacağı bir sahneyi aynen gördüğü kehanet mahiyetindeki

bir rüyasını, Dr. Reşit Galip'ten öğrenmekteyiz: «Mustafa Kemal, Ankara'ya geldikten bir süre sonra ilginç bir rüya görmüştü. Rüyasını, ertesi gün, bana şöyle anlattı: 'Rüyamda bana, *'Paşam, İnönü'nden ne haber?'* diye sordunuz. Ben de, *'Vaziyet kritiktir,'* cevabını verdim. *'Kritik nedir? Anlamadım ki!'* dediniz. *'Bunun cevabını onbeş dakikaya kadar size veririm,'* diyerek odama çekildim.' Mustafa Kemal bana bu rüyasını anlattığında, düşman henüz İzmir'e çıkmamış ve saldırılarına başlamamıştı. İnönü mevkii de önem kazanmış değildi. Aradan yıllar geçti. Birinci İnönü Zaferi'ni kazandık ve nihayet İkinci İnönü savaşı başladı. Henüz bu ikinci savaşın neticesinin alınmadığı tehlikeli günlerden biriydi. Mustafa Kemal'in arabası Millet Meclisi'nin önünde durdu. Hemen yanına koşarak, telâş ve endişe içinde, *'Paşam, İnönü'nden ne haber?'* diye sordum. Aynen şu cevabı verdi: *'Vaziyet kritiktir.'* O zaman, ben, *'Kritik nedir? Anlamadım ki!'* dedim. Mustafa Kemal, *'Sana bunun cevabını onbeş dakikaya kadar veririm,'* dedikten sonra, gülümsedi: *'Hani, Ankara'ya geldikten biraz sonra ben bir rüya görmüştüm, hatırladın mı?'* Hafızamı yoklayarak rüyasını anlattım. Gülerek, *'İşte,'* dedi, *'Rüya aynîle vâkidir. Ben İsmet'i tanırım. Göreceksin, on beş dakikaya varmadan kendisinden muzafferiyet haberi alacağız.'*» Gerçekten de beş dakika geçmeden bir telgraf gelmiş, ve İkinci İnönü Savaşı'nın da zaferle sonuçlandığını öğrenmişlerdi.

Atatürk hakkındaki kehanetlere gelince, bunlardan en ilginci, kuşkusuz, kendisinin el falına bakan bir bedevinin söyledikleriydi. Mustafa Kemal, arkadaşlarıyla birlikte Bingazi'ye gidiyordu; Trablusgarp savaşına katılacaklardı. Yolda bir bedeviye rastladılar. Bedevi, el falından çok iyi anladığını söyleyerek, genç subayların fallarına bakmayı teklif etti. Hepsi avuçlarını gösterdiler, talihlerini öğrenmek istediler. Sıra Mustafa Kemal'e gelmişti. O, ya fala inanmıyor, yahut bir bedevinin kehanetine itimat etmiyordu. Bununla beraber, arkadaşlarının ısrarlarına dayanamadı, elini uzattı. Sarışın subayın yumuşak elini sert avuçlarına alan bedevi, bu elin çizgilerine bakar bakmaz yerinden fırladı, ayağa kalktı ve büyük bir heyecanla, *'Sen padişah olacaksın!'* diye bağırdı, *'Padişah ola-*

caksın ve 15 yıl hüküm süreceksin!' Gülüştüler ve bedeviyi bırakıp yollarına devam ettiler. Aradan yıllar geçti. Mustafa Kemal, Türkiye Devleti'nin Cumhurbaşkanı oldu. Cumhuriyetin ondördüncü yılında hastalandı. Karaciğerinin şiştiğini görenler, 'İçme Paşam,' diye yalvardıkları zaman, Atatürk, Bingazi yollarındaki falcı bedeviyi hatırlayarak güldü ve, *'Arap vaktiyle söylemişti,'* dedi, *'Bizim padişahlık nasıl olsa onbeş yıl sürecek.'* Ve ilâve etti, *'Hesapça bu son senemizdir.'* Yıl, 1938 idi...

Uçakların ilk deneme ve gelişme dönemleriydi. Fransa'da yapılan bir uçak gösterisine, birçok ulusun temsilcileri arasında, Osmanlı ateşesi olarak Mustafa Kemal de katılmıştı. Gösteriyi izleyenler, sırasıyla uçağa bindirilerek gezdiriliyordu. Sıra Mustafa Kemal'e geldiğinde, gösteride bulunan ve genç ateşenin komutanı olan şahıs, birden endişeye kapılarak Mustafa Kemal'in uçağa binmesine engel oldu. Öteki temsilcilerle uçmaya başlayan uçak kısa bir süre sonra düştü ve içindekilerden hiçbirinin sağ kalmadığı görüldü.

1929 yılında, bir Hintli Mihrace, Atatürk'ü Pera Palas'taki 101 no'lu odasında ziyaret etmişti. Kimliği ile ziyaret nedeni günümüze kadar sır olarak kalan Mihrace'nin, Atatürk'e sunduğu bir hediyenin kendisinde de bir sır gizliydi. Bu hediye, altın sırma işli, Hint işi bir ipek seccadeydi. Seccadenin üzerindeki desende, bir şamdanın asılı olduğu düz bir kemeri, her iki yanında birer güvercinin bulunduğu beş kubbeli bir diğer kemerin çevrelediği görülüyordu. Bordür motifi, fillerden oluşuyordu. Desenin en ilginç unsuru ise, her iki kemerin arasındaki, dal kıvrımı ve gül motifleriyle süslü boşlukta yer alan, romen rakamlı bir saat kadranıydı. Bu saat, 09.08'i gösteriyordu!

Esrarengiz Mihrace'nin ziyaretinden 9 yıl sonra, Atatürk, hepimizin bildiği gibi, seccadede işlenmiş olan saatte, fakat 3 dakika farkla 9'u 5 geçe vefat etmişti. O zaman anlaşıldı ki, ipek seccade bir kehanet mesajı taşımaktaydı.

Seccade üzerindeki kadranın, çifte anlamlı olması ihtimali de mevcuttur. Bu disk, oniki bölümüyle, Burçlar Kuşağı'nı da temsil edebilir. Ancak, ne yazık ki, taşıyabileceği astrolojik

anlamlar bakımından henüz etüd edilmiş değildir. Çok muhtemeldir ki, bu muamma dolu diskin bu açıdan da etüd edilmesi halinde, birçok ilginç sonuçlara ulaşılabilir. Bu seccade halen İstanbul'daki Pera Palas Oteli'nin Atatürk Odası'nda bulunmaktadır.

Yukardaki olayda da görüldüğü üzre, Atatürk'ün hayatında, kehanetlerin yanısıra, «9» rakamının da kendine özgü ve önemli bir yeri olmuştur. Örneğin, Atatürk'ün doğum yılı olan 1881 rakamı, 9 rakamıyla birçok ilişkiler göstermektedir:

$1+8+8+1=18=2\times9$

$1+8=9,\ 8+1=9$

$18=2\times9,\ 81=9\times9$

$18+81=99$

Atatürk'ün hayatında önemli bir yer tutan ve 9 rakamının vurgulandığı diğer tarihleri kısaca şöyle sıralayabiliriz:

1899: Atatürk, Istanbul Harp Okuluna girdi. Mezuniyetinde aldığı diplomanın numarası, 5998'di; 22-9-1909: İttihat ve Terakki'nin yıllık toplantısına Trablus delegesi olarak katıldı; 19-5-1919: Vatanı kurtarmak için Samsun'a ayak bastı; 4-9-1919: 13 ilden gelen 33 delege ile açtığı Sivas Kongresinde, Anadolu ve Rumeli Müdafaai Hukuk Cemiyeti Heyeti Temsiliyesini kurdu; 19-10-1919: Erzurum mebus adaylığını kabûl etti; 19-9-1921: TBMM tarafından kendisine Gazi ünvanı verildi ve 40 yaşındayken Mareşalliğe (Müşirliğe) terfi ettirildi. Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün nüfus cüzdanının numarası da 993814 - B'di. Bu sayı dizisindeki 938 rakkamı, Atatürk'ün ölüm yılını ve geri kalan 914'de, 9'u 14 geçe ölüm saatinin yakın bir benzerini vermektedir. Öte yandan, Atatürk'ün yaşamında daha böylesine çok sayıda eşzamandaş sayı dizileri vardır. Bunlar, gerçekte Yüksek İlâhî Mekanizma'nın olayları nasıl bir düzen ve ahenk içerisinde tertip ettiğinin bir diğer kanıt biçimidir de. Bu türlü eşzamandaş anlamlı tesadüfler dizilerini sizler de yaşamlarınızda gözlemleyebilirsiniz.

d — Anlamlı Tesadüfler ve Olağanüstü Örnekler

C.G. Jung, *'synchronicity'* prensibi ile açıklamaya çalıştığı *'anlamlı tesadüfler'* olgusuna karşı hayatı boyunca bir il-

..ı duymuş ve sürekli olarak araştırmıştı. Jung'un bu konuya ilişkin olarak vardığı sonuçları şu şekilde özetleyebiliriz:

1 — Anlamlı tesadüfler, 'şans eseri' meydana gelmesi imkansız olan ve anlamlı bir şekilde bağlantılandırılabilen rastlantılardır.

2 — Anlamlı tesadüfler, nedensel bir açıklamadan yoksundurlar.

3 — Anlamlı tesadüfler, arşetipik bir temele dayanırlar.

4 — Anlamlı tesadüfler, çoğunlukla, günlük hayatta ortaya çıkarlar.

Günümüzde Parapsikolojinin ilginç bir araştırma sahasını oluşturan anlamlı tesadüflerin en çok rastlanılan türü, kişilerin hayatında, belirli bir unsurun, örneğin bir rakamın, sürekli olarak ortaya çıkması ve kendini sanki bir nişan taşı gibi hissettirmesidir. Chicago Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden Prof. Hans Zeisl, işte böyle bir anlamlı tesadüfler zincirini, 23 rakamına ilişkin olarak ailece nasıl yaşadıklarını şöyle anlatır: *«Büyükannemle dedemin, annemin, ve benim oturduğumuz evlerle, büromun numarası, hep 23'tü. Bir gün, Monte Carlo'ya giden annem, rulette 23 numaraya oynamış ve ikinci denemede kazanmıştı. O sırada da, hem annem hem de ben, İlya Ehrenburg'un yeni çıkan bir romanını okuyorduk: Kitapta, rulette 23 numara üzerine oynayıp kazanan bir şahıstan bahsediliyordu.»*

Ülkemizde ise, 18 Kasım 1980 tarihli gazetelerde, aynı türden bir anlamlı tesadüfler dizisini, bu kez 7 rakamına ilişkin olarak, Orgeneral Evren'in yaşadığı açıklanıyordu. Orgeneral Evren, bu konuda şunları söylemişti: *«1917 yılının kadir gecesi doğmuşum. Bunu ailemden öğrendim. Daha sonra Diyanet İşleri Başkanlığı'ndan doğduğum günün 1917 yılının 7'nci ayının 7'nci gününe geldiğini öğrendim. 17 yaşında askerî liseye girdim. Evlenme tarihim 27 Mayıs. 17'nci Genelkurmay Başkanıyım. Aldığım evin numarası 17, telefon numaramda da 7 var. Evlenme yaşım 27'dir. 7 Mayıs'ta da Genelkurmay Başkanı oldum. 27 Mayıs'ta albaydım. Babamın ölümü 7 Mayıs 1957, büyük ağabeyimin ölümü 27 Ağustos. Takım Komutanlığım 57'nci ve 7'nci Batarya, Alay Komutanlığım ise 227'nci*

alaydır. Büyük kızımın düğünü 17 Ekim'de olmuştur. 12 Eylül Harekâtı da Cumhuriyetimizin 57'nci yılına tesadüf etti... Galiba ölümüm de 7'li bir rakamla olacak.»

Üzerinde durulması gereken bir husus, hem 23 hem de 7 rakamlarının, derin anlamları olan arşetipik rakamlar olmalarıdır.

Aşağıdaki tren kazaları dizisi, anlamlı tesadüfler olayı için çok belirgin bir örnektir. Bu kazalar bir arada ve bir ay içerisinde buluşmak için sözleşmiş gibidirler. İşte bu bir araya getirme işlemi, yeryüzü olaylarını tanzim ve tertip eden Yönetici Ruhsal Plânlar'ın bir kanıt faaliyetinden ibarettir. Onlar sadece, olması mukadder hale gelmiş bu olayları bir ay içerisinde toplamışlar ve tasarruf güçleri hakkında bir kanıt vermişlerdir. Olaylar şunlardır:

3 — Ocak — 1979	Feneryolu tren kazası.
4 — Ocak — 1979	Eskişehir - Polatlı arası önlenen kaza.
4 — Ocak — 1979	Esenkent tren kazası.
9 — Ocak — 1979	Behiçbey tren kazası.
9 — Ocak — 1979	Gebze tren kazası.
14 — Ocak — 1979	Kars tren kazası.
22 — Ocak — 1979	Kayseri tren kazası.
31 — Ocak — 1979	Haydarpaşa, önlenen tren kazası.

e — Anadolu'nun Geçmiş Devirlerindeki Devler

Eski Ahit/Tekvin: 6/4 *«Allah oğulları insan kızlarına vardıkları, ve bu kızlar onlara çocuk doğurdukları zaman, o günlerde, hem de ondan sonra, yeryüzünde Nefilim [Devler] vardı; bunlar eski zamandan zorbalar, şöhretli adamlardı.»*

Meksika, Pedro de Los Rios'daki El Yazması Metin'den *«Dünyanın yaratılmasından 4008 yıl sonra meydana gelen Tufan'dan önce, Anahuac ülkesinde, Dev bir ırk olan Tzocuillixeco yaşıyordu; bunlardan birinin adı Xelua idi...»*

Dzyan Kitabı, Bölüm: 2, Kıta-XI *«Onlar [Atlantisliler], bedenlerinin cesametinde olan, dokuz 'yati' [? 8 metre] yüksekliğinde, devasa heykeller inşa ettiler.»* (95)

Görüldüğü üzre birçok kadim kaynakta sözü edilen dev insanların, Anadolu'da da yaşamış olabileceklerini gösteren

birçok kanıt mevcuttur. Bunların en ilgincine kuşkusuz, 7 Temmuz 1937 tarihli *Cumhuriyet* gazetesinde çıkan, Bahri Turgud Okaygün'ün hazırladığı Büyük Memleket Röportajının 15'nci bölümü olan 'Şarkî Anadolu'da Köyler ve Köylüler' başlıklı yazıda rastlıyoruz: *«Mardindeki Hasan Keyif tarihî surlarının kapıları geceleri hâlâ bir buçuk metre uzunluğunda muazzam bir anahtarla kitlenir. Bütün şehir harabeleri ve ekseriyetle sarayların, muhteşem bina ve abidelerin üst kısmı yıkılmış, ikinci kat ve alt taraf sağlamdır. Bir köylü izinsiz, bir ev yaptırmak istemiş, beş on kazma darbesinden sonra bir kubbeye rastlamış ve delerek içeri girmiş. Burada, temin edildiğine göre, bir soba cesametinde büyük bir insan kafasına rastgelinmiş. İskelet mübalağalı bir büyüklükte ve ısrarla iddia edildiğine bakılırsa boyu üç metreyi geçiyormuş. Köylü bir hayaletle karşılaşınca kahramanlık yapayım diye o bulunmaz kafayı kazma ile kırmağa başlamış, sonra farkına varılmış, parçalar, toplattırılarak bacak kèmiklerile beraber Maarif Vekâletine gönderilmiştir. Tarih âsarı atika ve müstehaseler faslında bir eşine daha tesadüf edilmeyen bu devâsa insan iskeletinin âkıbetini tahkik ve tamik Ankara'daki arkadaşlara aittir. Bu köylünün kazısında bir hayli de kıymetli eşya bulunmuştur. Yer müsait olsaydı size bu hususta bazı acıklı misaller verebilirdim.»*

Yıllar sonra, 15 Ekim 1969 tarihli gazetelerde, gene dev insanların mevcudiyetini imâ eden belirtilerin bulunduğuna ilişkin bir haber daha çıkmıştı: *«Salihli'de, bir yanardağın eteğinde, İ.Ö. 2000 yılında yaşamış insanların ayak izleri bulundu. Salihli, Demirköprü Barajının yakınında bulunan Nebiler köyünün yanındaki sönmüş yanardağda, İ.Ö. 2000 yılında yaşamış insanların ayak izleri bulunmuştur. 49 numara ayakkabı büyüklüğünde olan izleri taşıyan kalıplar derhal tetkik edilmek üzere Ankara'ya sevk edilmiştir.»*

Dev ayak izlerine ait bir diğer haber de, 18 Temmuz 1969 günkü gazetelerde yayımlandı: *«Kelkit'te eski insanlara ait 50-60 santimetre uzunluğunda ayak izleri bulundu. Gümüşhane'nin Kelkit ilçesine bağlı Gümüşözü köyü yakınlarındaki dağlık bir alanda eski çağlara ait olduğu sanılan insanların*

ayak izlerine rastlanmıştır. Yetkililer, yapılan ilk belirlemelerde Gümüşözü köyü civarındaki kayalarda 50-60 cm. boyunda insan ayağı izine rastlandığını belirterek, kesin sonucun bölgeye gönderilecek teknik heyetin incelemesinden sonra anlaşılacağını bildirmişlerdir.»

Bunlardan başka, Türkiye'nin çeşitli yerlerinde dev mezarlar bulunmaktadır. Istanbul, Beykoz'da, Yalıköyü Mescidi köşesinden ve Gazi Yunus Sokağından gidilen Gazi Yunus Mezarlığında, yaklaşık 8,5 metre boyunda, 3 metre eninde ve baş kısmı 2 metre yüksekliğinde olan bir sanduka bulunmaktadır. Üstü toprakla doldurulmuş olan sandukanın ortasında üç büyük çam ağacı, taflan ve defne ağaçları vardır. Çorum'un Hıdırlı semtinde ise, Yusuf Bahrî Türbesinin yanında, son derece güçlü ve iri yapılı bir şahıs olduğu söylenen Çelebi Gazi'nin yattığı bir mezar vardır: 1,5 metre genişliğinde, baş tarafı 2,5 metre yüksekliğinde olan bu mezarın boyu, 10 metreyi bulmaktadır! Heredot Tarihi'nde de, komşu ülkelerden Yunanistan'daki Mora Yarımadasında vaktiyle 3,5 m. uzunluğunda dev bir mezarın bulunduğu ve açıldığında, içinden, tabut kadar büyük bir cesedin çıktığı yazılıdır.

Anadolu'da, geçmiş devirlerde yaşamış olduğuna inanılan dev insanlarla ilgili tradisyonlar oldukça yaygındır. Naîmâ Tarihi'nde, Bergama Kalesini yaptıran Nemrud Cebbar'ın bir dev olduğu ve kalenin tepesinden eğilmek suretiyle Bergama Çayından su içtiği yazılıdır. Kütahya Kalesini de, 'boyları minare gibi olan' devlerin yaptığı söylenmektedir. Kütahya ile Yoncalı'daki Nemrud Kayaları arasında dizilen bu devlerin, söktükleri devasa kaya parçalarını birbirlerine aktarmak suretiyle Kütahya Kalesini inşa etmeye başladıklarına, fakat devlerin başkanının üçyüz yaşındaki oğlunun ölmesi üzerine bu inşaatı yarım bıraktıklarına inanılır. Ayrıca, Konya'da yer alan Suğla Gölünün bağlı olduğu yeraltı akıntılarının, bir zamanlar bir dev tarafından tıkandığı, ve böylece, devin düşmanlarına ait toprakları da suların bastığı anlatılmaktadır.

f — Bursa ve Uludağ'daki Şaşırtıcı Sırlar

Bursa'nın 36 kilometre kadar güneybatısında yer alan ve Paul Lucas'ın Agarta'dan gelen dervişle karşılaştığı Uludağ, zaman zaman gizemli olaylara sahne olur. İngiliz *Daily Chro-*

nicle gazetesinin 30 Temmuz 1889 tarihli sayısında, İstanbul'daki bir gazetecinin, Uludağ'da meydana gelen muamma dolu bir kaybolma olayına ilişkin olarak gönderdiği bir haber yer alıyordu:

Bay Macmillan'ın kaderi, sanki bir gizem perdesiyle örtülüdür. Olay, kısaca, şöyle cereyan etmiştir: Ünlü yayımcı Macmillan'ın oğullarından biri olan Bay Macmillan, bir geziye katılarak, üç hafta önce kadar İstanbul'a gelmişti. Ayın 11'inde, buradaki Konsolosluğun sekreterlerinden biri olan Bay A. Hardinge'le birlikte Bursa'ya gitti. 13'ünde, bir yardımcıyla birlikte, at sırtında Uludağ'a tırmanmaya başladılar. Dağdaki ikinci düzlüğe çıktıklarında, atlarından indiler, ve öğle yemeklerini yedikten sonra, yardımcılarını atların başında bırakarak, yürüyerek tepeye çıkmak üzere yola koyuldular. Dağda, biri diğerinden daha yüksek olan iki zirve vardır. Bir süre tırmandıktan sonra, ikiye ayrıldılar, ve Bay Hardinge yüksek zirveye yönelirken, Bay Macmillan da, arkadaşını daha sonra izlemek üzere, ötekine tırmanmaya başladı. Zirveye ulaşan Bay Hardinge, Bay Macmillan'ı aşağıdaki tepede gördü, ve mendilini sallayarak ona işaret verdi. Bay Macmillan tepeden inmeye başladı, ve son kez görüldüğünde, inişi hemen hemen yarılamıştı. Arkadaşının yanına gelmediğini gören Bay Hardinge, aşağıya inerek, onu son kez görmüş olduğu yere gitti. Bay Macmillan'dan eser yoktu. Bay Hardinge ile yardımcısı, kendisini her yanda aradıktan sonra, bulamayınca, Bursa'ya dönerek, Tarabya'daki İngiliz Konsolosluğu'na, Bay Macmillan'ın tuhaf bir şekilde ortadan kaybolduğunu haber veren bir telgraf çektiler. Bay Macmillan'ın İngiltere'deki akrabaları, haberi öğrenince, kendisinin bulunması için hiçbir masraftan kaçınılmamasını bildirdiler. Konsolosluğun tercümanı olan Bay Block, arama ekipleri oluşturarak, yetmiş kişiyi çeşitli yönlerde seferber etti, ve Bay Macmillan'ı canlı halde bulacak olan kişiye 500 Sterlin, cesedini bulacak olana da 25 Sterlin tutarında ödül vereceğini açıkladı. Arama faaliyetine toplam ikiyüz kişi katıldı. Ne varki, hiçbir sonuç alınamadı. Uludağ yolcularının yanındaki yardımcı ise, her an için, Bay Macmillan'ı işitebilecek bir mesafede bulunduğunu, ve kendisini son gördüğün-

de, tepenin yarısına kadar inmiş olduğunu söylemektedir. Bay Macmillan'ın kaderi hakkında çeşitli tahminler yürütülmektedir. Uludağ çevresinde, herhangi bir yolcuyu gözünü kırpmadan öldürebilecek ya da kaçırabilecek olan Çerkez ya da başka kökenli birçok kişi yaşamaktadır. Fakat, bunlar, işlerini bilen kişilerdir; onu canlı olarak ellerinde tutsalardı isteyecekleri fidyeyi şimdiye kadar çoktan bildirmiş olurlardı. Öldürülmüş olması halinde de, katiller, cesedi 'bulduklarını' öne sürerek, 25 Sterlin tutarındaki ödülü isteyeceklerdi. Rehberler ise, Uludağ'da, bir yolcunun içine düşebileceği hiçbir yarığın bulunmadığını belirtmektedirler. Böyle bir şey olsaydı dahi, Bay Macmillan'ın cesedinin, arama ekiplerince çoktan bulunmuş olması gerekirdi.

Macmillan hiçbir zaman bulunamadı, ve kaderini örten gizem perdesi de, aralanamadan öylece kaldı. Macmillan'ın tuhaf bir şekilde ortadan kaybolmasından 48 yıl sonra, Uludağ'da, bu kez, ayılar tarafından evlât edinilen çocukların en son örneği olan bir 'ayı kız' yakalandı ([06]). 1937 yılında, Uludağ'ın yamaçlarında avlanmakta olan bir grup avcı, bir dişi ayıyı vurmuşlardı. Aniden ayının ininden fırlayan, güçlü kuvvetli, ufak tefek bir yaratık, şaşkınlık içindeki avcılara saldırdı. Bu garip yaratığı etkisiz hale getirdiklerinde, hayretler içinde, onun, Homo sapiens ferus, vahşi beşer türünden, bir ayı kız olduğunu gördüler. 16 yaşlarındaki vahşi çocuk, bir ayıyı andırıyor ve aynen ayılar gibi homurdanıyordu. Davranışları da ayılarınkine oldukça benziyordu. Daha sonra Bursa'daki akıl hastanesine teslim edilen ayı kız, beşerî hayata alıştırılmak üzere özel bir bakım altına alınmıştı.

Uludağ'la ilgili olarak yakın zamanlarda tanık olunan bir diğer gizemli olay da, dağın üzerinde işitilen bir dizi garip patlamaya ilişkindir. 1979 yılında, Temmuz ayının son günlerinden Eylül ortalarına kadar, Uludağ'da, gökgürültüsüne benzer patlama sesleri duyulmuş ve aynı zamanda, depremi andıran güçlü sarsıntılar hissedilmişti. Uludağ, sırrını bu kez de açmadı, ve patlamaların mahiyeti anlaşılamadı.

1952 yılında Uludağ'ın güney yamaçlarından Orhaneli'ne doğru yaklaşan iki Ufo'nun görüldüğü Ufo gözlemi ile Agar-

talı dervişin Bursa'da ortaya çıkışını hatırladığımızda, Uludağ'ın, gerçekten de, görünüşe göre farklı mahiyetlerde olan bu gizemli fenomenlerin hepsini irtibatlandırabilecek olan birtakım sırlar taşıyıp taşımadığı sorusu aklımıza takılmaktadır. Uludağ'ın, bu adı almazdan önce taşıdığı isimler de çok ilginçtir. Klâsik çağdaki adı Olimpos'tu; yani, Tanrılar'ın ikâmet ettiği bir dağ olarak biliniyordu. Daha sonra, Türkler, Anadolu'ya geldiklerinde, inzivâya çekilmiş rahiplere yurt olan bu dağa Keşiş Dağı demişlerdi. Uludağ, 14'ncü Yüzyıldan itibaren de Türk dervişlerine mesken olmuştu. Görülüyor ki, Uludağ, hangi uygarlığın sınırları içinde kalmışsa, o kültüre özgü inisiyatik faaliyetler için bir odak noktası oluşturmuştur.

g — Anadolu'da Yağan Göksel Yiyecekler

Zaman zaman dünyanın çeşitli yerlerinde, kurbağalardan jelatinimsi maddelere kadar değişik türden birçok nesnenin gökten yağmur gibi indiği görülmüştür. Nitekim, 16 Haziran 1969 tarihinde, İstanbul'un Kağıthane semtinde, sağanak şeklindeki yağmurla birlikte kurbağa yağmıştı.

Kuşkusuz, bunların en ilginci, yenilebilir cinsten olan, besin niteliği gösteren maddelerin yağışına ilişkin vakalardır. Bu tür yenilebilir madde yağmuru olaylarının en eski ve en tanınmış örneğine, Eski Ahit'te rastlarız:

Çıkış: 16/4, 5 *«Ve Rab Musa'ya dedi: İşte, ben sizin için gökten ekmek yağdıracağım; ve benim şeriatimde yürüyecekler mi yoksa değil mi, onları imtihan edeyim diye, kavm her gün çıkıp bir günlük devşirecekler. Ve vaki olacak ki, altıncı günde, getirdiklerini hazırlayacaklar, ve her gün devşirdiklerinin iki katı olacak.»*

Çıkış: 16/13-15 *«Ve vaki oldu ki, akşamleyin bıldırcınlar çıkıp ordugâhı kapladılar, ve sabahleyin ordugâhın etrafında çiğ düşmüştü. Ve düşmüş olan çiğ kalkınca, işte, çölün yüzünde, toprağın üzerinde, kırağı gibi küçük, yuvarlak bir şey vardı. Ve İsrailoğulları görüp birbirine dediler: Bu nedir? Çünkü o nedir bilmediler. Ve Musa onlara dedi: Bu Rabbin yemek için size verdiği ekmektir.»*

Çıkış: 16/31-36 «*Ve İsrail evi onun adını Manna koydular; ve o kişniş tohumu gibi beyaz, ve lezzeti ballı yufka gibi idi. Ve Musa dedi: Rabbin emrettiği şey budur: Mısır diyarından sizi çıkardığım zaman, çölde size yedirdiğim ekmeği görsünler diye nesiller için ondan bir omer dolusu saklanılsın. Ve Musa Harun'a dedi: Bir testi al, ve içine bir omer dolusu manna koy, ve nesilleriniz için saklanılmak üzre onu Rabbin huzuruna koy. Ve Rabbin Musa'ya emrettiği gibi saklanılmak üzre Harun onu Şehadetin önüne koydu. Ve İsrailoğulları ahalisi olan bir diyara gelinceye kadar, kırk sene manna yediler, Kenân diyarı hududuna gelinceye kadar manna yediler.*»

Batılılar'ın, Eski Ahit'teki adıyla '*manna*' dedikleri bu tür maddelerin, Anadolu'da sık sık yağdığı görülmekte ve halk arasında genellikle '*kutsal helva*' diye bilinmektedir. Çeşitli görünümlerde ve tadlarda olabilen manna'nın, Suriye, Irak ve İran'da da yağdığına tanık olunmuştur.

19'ncu Yüzyıl'ın ünlü gizemli olaylar araştırmacısı Charles Fort, '*Lanetlenmişlerin Kitabı*' adlı kitabında, 1841 ve 1846 yıllarında Anadolu'ya manna yağdığını belgelemiştir. 1846 yılındaki manna yağmuruna, M.J. Teesdale'in *Science and Gossip* (3-229) dergisinde yayımlanmış olan bir yazısında da değinilmektedir. Teesdale'e göre, 1846 yılında Anadolu'daki bir kıtlık sırasında, birkaç kez manna yağdığı görülmüştür. Üstelik, bir keresinde, kutsal helva yağmuru, birkaç gün hiç kesilmeden sürmüştür. Charles Fort, 1883 yılında bu kez Istanbul'da tanık olunan bir diğer vakayı da yayımlamıştı: «*London Times*, 25 Aralık 1883: *Bir Türk gazetesinden öğrenildiğine göre, 2 Aralık 1883 tarihinde, Üsküdar'da bilinmeyen bir madde olarak tanımlanan bir maddenin, kar gibi, tanecikler ya da ince tabakalar halinde yağdığı gözlemlendi. Tuzlu bir tadı olan sözkonusu maddenin, suda hemen eridiği görüldü.*»

İngiliz bilim dergisi *Nature*'ın Ocak 1891 tarihli sayısında, Anadolu'da, yenebilir türden 'liken' ([97]) yağmurunun meydana geldiği belirtilmektedir. Bilim adamlarının liken dedikleri maddeden ekmek yapılmış ve oldukça güzel bir tadı olduğu görülmüştü. Yakın zamanlarda tanık olunan bir kutsal hel-

va yağmuru vakasını da 24 Haziran 1965 tarihli gazetelerden öğreniyoruz:

«Mardin'in Cizre ilçesinin Cûdi Dağı yakınlarında bulunan Kivah Ormanlarının 50 kilometrelik sahasına, üç günden beri çok miktarda 'kutsal helva' yağmaktadır. Meşe yapraklarının üzerine toz şekeri halinde yağan kutsal helvayı köylüler toplayarak satmaktadırlar. Kutsal helvanın kilosu Cizre'de 350 kuruş, Mardin'de beş liradır. Şeker gibi tatlı olan kutsal helva, büyük rağbet görmektedir. Köylüler, geceleyin Cûdi Dağı üzerinden kayan beyaz bulutların ormanlığın üzerinden geçişi sırasında helvanın toz halinde yağdığını söylemektedirler.» Bu olayla, Cûdi Dağı'nın yakın ilişkisi, üzerinde durulması gereken bir husustur.

h — Yüksekten Düşenlerin Mucizevî Kurtuluşları

Duruişiti ve kehanet bahislerinde geçen iki ayrı vakada da görüldüğü gibi, beşerler, Hâmi Varlıklar tarafından sürekli bir gözetim ve himaye altında tutulmaktadırlar. Bu İlâhî Himayenin, özellikle, spatyomdan tertemiz varlıklar olarak fizik plâna inen bebekler ve belirli bir yaşa kadar da çocuklar üzerinde yoğunlaştığını, ve zaman zaman, birer mucize olarak nitelendirebileceğimiz olaylar şeklinde tezahür ettiğini görüyoruz. Doğal olarak ölümle ya da en azından ağır yaralanmayla sonuçlanması gereken bazı kazalardan burnu dahi kanamadan kurtulan çocuklara sık sık rastlanmaktadır. Yakın bir tarihte, Istanbul Boğaz Köprüsünün girişinde, otoyolun yanındaki dik yamaçtan aşağıya yuvarlanan bir otomobildeki bebeğin, açık camdan fırlayarak, yamacın başındaki çalılara takılıp kazadan sapasağlam çıktığını gazetelerden hatırlarız.

Çocuklara yönelik İlâhî Himayenin en çarpıcı örneklerini, kuşkusuz, yüksek apartman katlarından düşüp de tek bir yara dahi almadan kurtulan çocuklara ilişkin vakalar dizisinde görmekteyiz. Bu tür olayların nispeten kısa bir süre dahilinde peşpeşe sıralanmaları da, özellikle düşündürücü bir unsurdur:

«Bayburt'ta, 5'nci kattan düşen çocuğun burnu bile kanamadı. Oturdukları evin beşinci katından zemine düştüğü hal-

de burnu bile kanamayan 4 yaşındaki Eren Eraslan'ı görenler hem şaşırdılar hem de sevindiler. Babası Köksal Eraslan ile annesi de oğullarına hiçbir şey olmadığı için sevinçten çılgına döndüler. Köksal Eraslan, olayı şöyle anlattı: *'Apartmanın beşinci katında oturuyoruz. Ben hanımla sohbet ederken Eren de balkonda bisikletine biniyordu. Bir ara balkona çıktık ve Eren'i göremedik. Bu sırada komşular geldi ve Eren'in balkondan düştüğünü, ancak hiçbir şey olmadığını söylediler. Eren'i yeniden bize veren Allah'a şükürler olsun.'*» (Gazeteler, Aralık 1978)

«Istanbul'da, çalıştığı inşaatın beşinci katından düşen gencin burnu bile kanamadı. Beş katlı bir yapının beton işinde çalışan Hüseyin Erişkin, harç arabasının ayağına takılması sonucu 22 metre yükseklikten boşluğa uçtu. Yere düşerken de telefon ve elektrik tellerini kopardı. Bu sırada hızı azalan genç işçi, beton harcının üzerine yumuşak iniş yaptı ve kazadan yara almadan kurtuldu. Yere düştükten hemen sonra ayağa kalkan Erişkin, elini, yüzünü yıkayıp, iş elbiselerini değiştirerek hastaneye kontrola gitti. Kısa bir muayeneden sonra taburcu edilen Erişkin, *'Bir anda kendimi boşlukta buldum. Elektrik tellerinin üzerine düştüğümde kontaklar meydana geldi. Kıvılcımlar çıktıkça korktum. Bu kazayı yarasız atlattığım için sevinçliyim,'* dedi. Kaza sırasında tellerin kopması sonucu, bölgedeki elektrikler kesildi, telefonlar arıza yaptı.» (Gazeteler, Haziran 1979)

«Beşinci kattan düşen çocuk, sadece, *'Dişim ağrıyor,'* dedi. Istanbul'un Yedikule semtindeki evlerinin balkonunda oynarken 5'nci kattan aşağı düşen Özlem Kadıoğlu adındaki kız çocuğu, mucize eseri ölümden kurtulduktan sonra, sadece, 'Dişim ağrıyor,' diye şikayet etti. Çocuğun balkonda oynarken korkuluk demirlerinin arasına girip, sonra da dengesini kaybederek bahçeye düştüğü belirtildi. Baygın halde Çapa Hastanesine kaldırılan yavrunun sadece çenesinden hafif şekilde yaralandığı anlaşıldı.» (Gazeteler, Ağustos 1979)

«Diyarbakır'da, hırsızın 5'nci kattan attığı çocuk ölmedi. Olay şöyle meydana geldi: Anadolu Ajansı muhabiri Raif Türk'ün evine, eşiyle birlikte işte bulunduğu sırada bir hırsız

girdi. Türk'ün 2 yaşındaki çocuğuna bakmakta olan, 10 yaşındaki, Duriye Kanat adındaki kız çocuğunu, kendisini ele vermemesi için, beşinci kattaki dairenin penceresinden aşağı attı. Feryat ederek sokağa düşen Duriye, yere düşer düşmez ayağa kalkarak, *'Hırsız var!'* diye bağırmaya başladı. Ancak, komşular, şok geçirdiğini sandıkları kızcağıza inanmayınca, hırsız da kaçmayı başardı. Hastaneye kaldırılan küçük Duriye'de düşmeden ötürü herhangi bir kırığa ya da eziğe rastlanmadı, ve sağlık durumunun gayet iyi olduğu bildirildi.» (Gazeteler, Kasım 1980)

«Istanbul'un Haseki semtindeki bir apartmanın üçüncü katından düşen 9 aylık Coşkun Sürek'in burnu bile kanamadı. Annesi, ev işlerini yaparken, uyuması için küçük Coşkun'u açık pencerenin dibindeki divana yatırmıştı. Ancak, sırtüstü yatırılan bebek bir süre sonra yüzükoyun dönmüş ve emekleyerek pencereye tırmanmıştı. Pencereden uçan Coşkun, sokakta duran bir otomobilin kaputu üzerine düşünce, çıkan gürültüye koşan komşular, otomobilin üzerinde ağlamakta olan yavruyu gördüler. Doktorlar, derhal Cerrahpaşa Hastanesi Acil Servisi'ne kaldırılan bebeğin hiçbir şeyi olmadığını belirttiler. Sadece sol gözünün altı moraran Coşkun, hastanede bir gün kontrol altında tutulduktan sonra taburcu edildi.» (Gazeteler, 20-Aralık-1981)

Görüldüğü gibi, gazetecilerin, 'mucize eseri' ya da 'yumuşak iniş yaptı' şeklindeki ifadelerle açıklamaya çalıştıkları, İlâhî Himayenin tezahüründen başka bir şey değildir. Hatta, yerçekimi kanununun işlerliğini yitirdiği vakalara dahi rastlanmaktadır. 1950'lerde tanık olunan bu tür bir olayda 2'nci kat balkonundan yuvarlanan bir çocuğun, tam aşağıda duran, kesilmiş bir ağacın sivri kök uçlarının ya da ağacın hemen yanındaki inşaat artığı cam ve taş parçalarının üzerine değil de, balkonun çıkıntısının altında, duvarın dibinde yer alan yarım metrelik düz toprak şeridin üzerine düştüğü görülmüştü. Dizlerindeki birkaç sıyrıktan başka hiç bir yara almayan çocuğun özellikle o bölgeye düşmesi inanılmaz bir şeydi. Çünkü, yavrucak, ya düz bir hat çizerek, ya da ileriye doğru bir eğri çizerek düşmesi gerekirken, görünmeyen bir kuvvet tarafından özel olarak taşınmışçasına, duvarın dibine doğru, yani geriye uçmuştu!

k — Türkiye'deki Manyetik - Çekimsizlik Yokuşları

14 Temmuz 1980 gecesi TRT'nin yayımladığı 'İşte Cumartesi' adlı programda, sonradan büyük yankılar uyandıracak olan bir manyetik yokuş'tan görüntüler sunulmuştu. İlgili filmde, programın yapımcısı Uğur Dündar, sözkonusu yokuşun alt ucunda duran arabasının yanında görülüyordu. Sonra, film ekibinin ses kayıtçısıyla birlikte, arabasına biniyor, motorun çalışmadığını gösteriyor ve vitesi boşa alarak, arabadan çıkıyordu. Bu arada da, yokuşta faâl halde olan gizemli güçler hakkında bilgi veriyordu. Birkaç saniye sonra araba yokuş yukarıya doğru geri geri gitmeye başlıyor ve U. Dündar da arabasının yanında koşarak, arabayı izlemeye çalışıyor... Gizemli bir güç tarafından yokuş yukarı çekilen araba hızlandıkça, U. Dündar da arabasına yetişmekte güçlük çekiyor... Aynen kendisi gibi, motorları çalışmayan ve vitesleri boşa alınmış olan arabalarını yokuş yukarı sürüklenmeye bırakan diğer kişiler de onu izliyorlar...

Bu manyetik yokuş, Kırklareli'ndeki Pınarhisar - Demirköy yolu üzerinde, İslâmbeyli köyünden 1,5 km. ötede, Istranca Dağları'nın Karaman Bayırı eteklerinde, Sait'in Köprüsü denilen yerde bulunmaktadır. Yaklaşık 250 metre uzunluğunda, 20-25 derecelik bir eğime sahiptir. Lüleburgaz Belediye Başkanı Özcan Değirmencioğlu, bu gizemli yokuş hakkında şunları söylemektedir: «*Yöre halkı bu yolu iyi tanır. Zaman zaman bu hatta çalışan şoförler yokuşun alt ucunda durup gizli gücün kendilerini yukarı çekmesini beklerler. Bu onlar için aynı zamanda eğlence kaynağı da olur. Program sırasında ekrana gelen Renault benim arabamdı. Birçok kez bu olaya şahit olmuşumdur. Arabanızla inin yokuştan aşağı. Boşa alın kontağı, ister kapatın, ister çalışır durumda olsun motorunuz. Yokuşun bir yerinde arabanızın iyice yavaşladığını ve durduğunu hissedeceksiniz. Çok değil, bir iki saniye sonra arabanız yokuşu geri geri çıkmaya başlayacaktır. Motor çalışmadığı halde bu geri çıkış, önce yavaştan olacak, sonra hızınız gittikçe artacaktır... Bizler, bu hızı ölçtük. Araba 17 kilometre süratle yokuşun başına geri geri çekiliyor.*»

Atatürk Üniversitesi, Ziraat Fakültesi'nden Prof. Dr. Hayati Çelebi, konuyla ilgili olarak bir yorum yapmış ve burada araştırmalar yapılması için çağrıda bulunmuştu: «*Sözkonusu yolun yokuş yukarı doğrultusunda çok güçlü bir manyetik alan oluşturan bir tepenin bulunduğu anlaşılmıştır. Bu tepe, arazide, dikkatle bakıldığında diğer tepelerden kolayca ayırt edilebilecek niteliktedir. Bundan başka, yolun yokuş aşağı doğrultusunda, bu olayda etkisi olmayan bir tepe daha vardır. Fakat esas rolü oynayan, sözü edilen ilk tepedir ve bunun önemli bir kısmı, manyetik demir filizi olan ve mıknatıs özelliği gösterdiğinden mıknatıs taşı olarak da bilinen magnetit'den oluşmaktadır* ([98]). *Kimyasal formülü* Fe_3O_4 *olan siyah renkli bu demir filizi; yerin çekim alanı veya bulutlar, yıldızlar ve ay gibi atmosferdeki elektriklenme nedeniyle dıştan çok kuvvetli bir manyetik alanın etkisi sonucu polarizasyona uğramış ve böylece çok güçlü ve şiddetli bir manyetik alan kaynağını oluşturmuştur. Vitesten çıkarıldıktan sonra yokuş aşağı kendi hızı ile hareket eden vasıtalar, zıt yönlü bu manyetik alanın etkisiyle hızlarını yavaş yavaş kaybederek, sonunda eğilimin de azaldığı bir noktada durmaktadırlar. Burada oldukça kısa bir süre hareketsiz duran vasıtalar, bu kez arkadaki bu alan tarafından, küçük bir mıknatısın toplu iğneyi çekmesi gibi, kendine doğru çekilerek gittikçe artan bir süratle (17 km/saat) zıt yönde yokuş yukarı doğru hareket etmektedirler. Eğer asfalt yol manyetik alan kaynağına kadar uzansaydı, vasıtalar daha çok sürat kazanarak kaynağın olduğu yerde duracaklardı. Önlem alınmadığında, bu durum belki de çok tehlikeli olacaktı... Sonuç olarak şunu belirtmek isterim ki, her yönüyle ilginç olan bu sahada çeşitli bilimsel gözlem ve araştırmaların yapılmasına gereksinim vardır. Özellikle doğada spontan olarak oluşan bu büyük ve güçlü manyetik alan laboratuvarında, fizik bilimine ilişkin yapılacak pek çok araştırmalar olabilir kanısındayım.*»

Toprağın derinliklerinde gömülü olan manyetik bir demir madeninin bu yokuş yukarı çekilme olayına yol açması ihtimalinin yanısıra, burada, yerçekimi kurallarını tersyüz eden bir anti-gravitasyon alanının mevcut olduğu da düşünü-

lebilir. Çünkü, manyetik yokuşu incelemeye gidenler, buradaki gizemli gücün, sadece metal otomobilleri değil, yola dökülen suyu da yukarıya doğru çektiğine hayretler içinde tanık olmuşlardır. Üstelik, yola, inşaat işçilerinin kullandıkları türden bir su terazisi yerleştirildiğinde, aletin içindeki hava kabarcığı, yukarı kayacağı yerde aşağı kaymıştır.

Denildiğine göre, Bolu Dağı'nda ikinci bir manyetik yokuş daha vardır. Burada, arabaları, vitesleri boşa alınmadan dahi yokuş yukarı sürükleyebilen çok etkin bir gücün faaliyeti sözkonusudur. Aslında, dünyanın her yanında daha birçok manyetik yokuş bulunmaktadır. Örneğin, bunlardan dördü İngiltere'de yer alır. Bunlardan Electric Brae (Elektrik Bayırı), İngiliz BBC televizyonunca tüm dünyaya tanıtılmıştır. İngiltere'deki bir diğer manyetik yokuş üzerinde de, yol yerine bir ırmak mevcuttur, ve bu ırmak yokuş yukarı akar! Ayrıca, Kuzey Amerika'da yedi, Avustralya'da iki, Fransa'da ve İtalya'da da birer tane manyetik yokuşun bulunduğu bilinmektedir. Bu ülkelerde, üzerinde yol bulunan manyetik yokuşların alt ucuna, yolculara orasının bir manyetik yokuş olduğunu ve ilginç özelliğini açıklayan levhalar dikilmiştir. Kuzey Amerika'da, Kanada'nın New Brunswick kenti yakınlarında yer alan manyetik yokuş, geceleri faaliyete geçmesi bakımından ilginçtir. Güneş battıktan sonra arabaların yokuş yukarı çekilmesinin yanısıra, gündüz aşağıya doğru akan bir dere yukarıya doğru akmaya başlamakta, tahta sopalar, cam bilyeler yokuş yukarı yuvarlanmaktadırlar. Hatta, yokuşun ulaştığı tepedeki kayaları geceleyin yerinden kaldırmak bir hayli kolaylaşır Buna karşılık, yokuş aşağı inmek, hem arabalar hem de insanlar için, aynen dik bir yokuş tırmanıyormuşçasına, bir çaba sarfetmeyi gerektirir. İlginç bir husus da, Avustralya'daki manyetik yokuşlardan birinde, arabaların yokuş yukarıya doğru saatte 18 km'lik bir hızla kaydıklarının tespit edilmiş olmasıdır. Bu hız, Trakya'daki yokuşta görülen çekilme hızıyla aynıdır.

İngiliz coğrafyacı-gezgin-yazar Egerton Sykes'a göre, akademik çevreler, bilimsel olarak açıklanamayan bu tür 'gravitasyonel düzensizlik' sahalarının keşfedilmesine karşı çıkmak-

ta ve olumsuz tepkiler göstermektedirler. Kırklareli'nin manyetik yokuşu da bu çeşit tepkilerle karşılaşmıştır. Ne varki, bu tür olumsuz yorumlarla unutturulmak istenen manyetik yokuş konusu kapanmış değildir; henüz gündeme yeni gelmiştir.

1981 yılı Kasım ayında, manyetik yokuş, Bilim Araştırma Merkezi'nin üyelerince incelenmiştir ve yokuş hakkında bilinen genel enformasyona ilâveten, şu önemli hususlar tespit edilmiştir:

1 — Yokuşun tepe kısmında, pusulanın Kuzey ucu yere doğru bir sapma göstermektedir.

2 — Radyestezik sarkaç, çekim yönünde linear salınım yapmaktadır.

3 — Kütleleri daha fazla olan objeler, daha büyük bir çekim gücüne maruz kalmaktadırlar ([99]).

4 — Yokuşun yer aldığı Trakya yöresinde, çok sayıda höyük mevcuttur. Bunların bir 'ley hattı' sistemi dahilinde yer aldıkları düşünülebilir.

Dünyanın önde gelen fizikçilerinden T. Towsend Brown ([100]), elektrikiyet ile gravitasyon arasındaki, Biefield-Brown adıyla anılan bağlantı etkisini 28 yıl süreyle inceledikten sonra, şu kesin sonuca varmıştı: Her bir elektromanyetik fenomenin, elektrogravitasyonel bir benzeri mevcuttur. Bulgularını 1966 yılında yayımlayan Alman bilim adamı Wilhelm Laun ise şöyle diyordu: *«Kökeni elementer partiküle dayanan yerçekimi gücü, elektrik ve manyetik alanın bir birleşik gücüdür...»* Einstein'ın öğrencilerinden Dr. Erwin Saxl da, elektrikiyet ile yerçekimi arasındaki dinamik bir etkileşim kavramını ortaya atmış ve gravitasyonel sabite'nin hiç de sabit olmadığı sonucuna varmıştı. Bu durumda, elektromanyetik mahiyetteki düzensizliklerin, bulundukları yerlerde, gravitasyonel anomalilere yol açıp açmayacakları sorusu akla gelmektedir. Bu ihtimal gözönüne alındığında, manyetik yokuşların yerçekimini çarpıtan niteliklerinin, Dünya'nın manyetik alanındaki anomalilerden ileri geldiğini düşünebiliriz.

Dünya tarihinin değişik dönemlerinde manyetik alanın büyük değişimlere uğramış olduğu bilinen bir gerçektir. Dün-

yanın eksenlerinin yer değiştirmesi beklenen ([101]) günlerde yaşadığımıza göre, manyetik alanda bu tür bir değişimin oluştuğu bir dönemden geçiyor olmamız oldukça akla yatkındır. Bermuda Üçgeni, Kuzey Amerika'daki Büyük Göller Yöresi, Çanakkale bölgesi ve Ege Denizi gibi dünyanın çeşitli yerlerinde ortaya çıkan esrarengiz olaylar, Ufolojik tezahürler ve muamma dolu felâketler ile elektromanyetik düzensizlikler arasında daima bir bağlantı kurulabilmesi, bunlara yol açan esas faktörün, Dünyanın manyetik alanında meydana gelen sözkonusu değişim olabileceğini göstermektedir. Bu durumda, manyetik yokuşlarda tezahür eden anti-gravitasyonel etkilerin yukarıda sözünü ettiğimiz yerlerde de görülmesi gayet doğaldır. Nitekim, George Van Tassel, Bermuda Üçgeni'yle ilgili bir yazısında, bu bölgede oluşan kaybolma olaylarının sebebini gravitasyonel anomalilere atfetmektedir. Tassel'e göre, anti-gravitasyon etkisi, uçak ya da gemileri önce levite etmekte ([102]), ve etkinin sürmesi halinde, levite olan obje ya da objeler genişlemekte, yani moleküler bir çözülmeye uğramakta ve en nihayet dezentegre olmaktadırlar. Anti-gravitasyondan ötürü objelerin moleküler yapılarında meydana gelen böyle bir çözülme sırasında, eğer olayın meydana geldiği ortamda nem varsa, bu da iyonlaşmaya yol açmaktadır. Görülüyor ki, Çanakkale'deki kaybolma olayını da, Tassel'in bu ilginç savına dayanarak açıklamak mümkündür.

Bu konunun bir diğer ilginç yanı, anomalilerin yol açtığı olayların, kaybolmaların yanısıra, uçakların beklenmeyen ve açıklanamayan düşüşlerini de kapsamasıdır. Yani, anti-gravitasyonel tezahürlerle birlikte, doğal olmayan bir gravitasyon etkisi, şiddetli bir aşağı çekiş de görülmektedir. Birbirinin zıddı olan bu iki etkinin aynı yerde ortaya çıkması, ancak tek bir olguyla açıklanabilir: Bu da, manyetik düzensizliklerin yol açtığı gravitasyonel anomalilerin, bir girdap şeklinde tezahür etmesidir. Girdap biçimindeki oluşumların özelliği, dış yüzeylerinde sarmal şeklinde bir 'yukarıya çekme' etkisi meydana getirirken, merkezlerinde bir 'aşağı çekme' etkisi oluşturmalarıdır. Nitekim, yakın bir tarihte, anti-gravitasyonel tezahürlerin görüldüğü manyetik yokuşun yer aldığı Trakya'da mey-

gelen beklenmedik uçak facialarına da, bu türden, girdap biçimi bir gizemli güç oluşumunun yol açmış olabileceğini düşünebiliriz.

Gizemli güçlerin Trakya bölgesindeki mevcudiyetinin, daha başka ilginç paranormal fenomenlere yol açtığını da görüyoruz. Örneğin, 13 Eylül 1946 tarihli gazetelerde, manyetik yokuş gibi Pınarhisar yakınlarında yer alan Vize ve Saray ilçeleri arasındaki Saluk ve Örenli köyleri civarında, 1000 dönümlük bir araziden, gündüzleri dumanların, geceleri de alevlerin çıktığı yazılıdır. Bu arazideki toprak, kendi kendine yanarak kor haline geliyordu. Olayın mahiyetini bir türlü anlayamayan yetkililer, buradan, kapkara, sünger gibi bir toprak çıktığını söylemişlerdi. Dahası, yanan bölgede sürekli olarak bir sarsıntı hissedilmişti. Edirne'de ise, Selimiye Camiî ile Yıldırım semtindeki Hıdır Baba türbesinde, dilekte bulunan kişilerin dileklerinin gerçekleşip gerçekleşmemesine göre sağa ya da sola dönen ya da üzerine çıkan kimseyi döndüren 3 tane kutsal taş vardır. Bursa dışında Türkiye'nin başka hiçbir yerinde rastlanmayan bu 'dönen taşlar'ın özellikle Edirne'de ortaya çıkması, burada, yani Trakya bölgesinde paranormal olayların oluşmasını sağlayıcı bilinmeyen doğaüstü güçlerin ve yüksek varlıkların bir faaliyet alanı olmasına bağlanabilir.

I — Türkiye'deki Ruhsal Cerrahi Olayları

Ruhsal cerrahînin bir dalı sayılan etherik cerrahînin ([103]) ülkemizde de uygulandığını görmekteyiz. 7 Kasım 1951 yılında, Melih Bey adındaki bir ruhsal varlık tarafından bir celse sırasında yapılan ve medyomun durugörü yoluyla izlediği etherik ameliyat sonucunda, S. Tekelioğlu, yıllarca kendine ıstırap veren basur memelerinden kurtulmuştu. Celseden sonra düzenlenen tutanakta, medyomun verdiği enformasyona dayanılarak, bu paranormal cerrahî uygulamasının safhaları şöyle anlatılıyordu: «*Ameliyata başlanmadan evvel, medyom tarafından, ışıkların söndürülerek sadece ameliyat yapılacak nahiyeyi aydınlatır vaziyette, bir gece lâmbasının yakılması söylendi. Elektrikler söndürülerek odayı hafif aydınlatan ve şahısları ve eşyayı görmeye oldukça müsait bir lâmba yakıldı.*

Melih Bey'in ameliyata lüzumlu alet ve ilaçları birer birer çıkararak ve gömleğini giyerek, yüzüne maskesini takıp ameliyata hazırlandığı, medyom tarafından ifade olundu. Ameliyat sırasında, bir gün evvel diplerinden bağladığı basur memelerini Melih Bey eterle ovalıyarak beyazlatmakta ve müteakiben onları kesmekte olduğu ve kesilen memelerin üzerine nitratdarjan mahlülü sürdüğü, sırası ile anlatılmaktaydı. Memelerin eterle oğuşturulması sırasında ve her defasında daha çok şiddetlenen bir eter kokusu odaya yayılmaktaydı. Bu konunun, odanın dışına kadar yayıldığı, Bay S. Tekelioğlu'nun dışarıda bulunan kayınvalidesi tarafından da ifade edilmiştir.» Ameliyatın ertesi günü, başında bir ağırlık ve vücudunda bir halsizlik hisseden Tekelioğlu, ameliyat edilen yerin şeklinin değiştiğini ve memelerin kaybolduğunu belirtmişti.

Türkiye'de, mucizevî şifa ([103]) tezahürlerinin birçok örneklerine rastlanır. Apor ve ışınlama fenomenleriyle ilgili bölümlerde de sözü geçen, Horasanlı 7 Erenlerden Abalı Dede'nin, Ankara, Bağlum ilçesindeki Memlük köyünde yer alan türbesi, bu tür mucizevî şifalara sık sık sahne olmaktadır. Buraya her çeşit hasta getirilmekte ve bir gece süreyle türbede yatırılmaktadır. Hastaların, sağlıklarına kavuşmuş bir halde ertesi sabah türbeyi terkettikleri çok görülmüştür.

Kutsal yerlerde meydana gelen mucizevî şifalardan bir diğerini de 8 Temmuz 1963 tarihli gazetelerde okuyoruz: *«Nevşehir'in Kozaklı köyünden, İzzet Ozkan Hatipoğlu adında, 49 yaşındaki bir şahıs, Mevlâna Türbesinde dua ederken bayıldı. Kendine geldiği zaman, üç sene evvel işitme hassasını kaybeden kulaklarının açıldığını hayret ve sevinçle gördü.»*

20 Kasım 1979 tarihli gazetelerde ise, kendiliğinden meydana gelen ilginç bir mucizevî cerrahî olayıyla ilgili bir haber çıkmıştı: *«Balya, Dereköy'den 23 yaşındaki bir kadın, doğumdan sonra şiddetli bir ağrıyla bayılmıştır. Yanındakilerin gördüğüne göre, çocuk doğduktan sonra, çocuk başı büyüklüğünde bir cisim de çıkmıştır. Annenin sağlığı açısından, cisimle birlikte hemen Bandırma Devlet Hastanesine götürülmüşlerdir. Ameliyathaneye alınan hastadan çıkan cismin 'rahim' olduğu anlaşılmıştır. Doğa tarafından yapılan bu ameliyat so-*

mucunda, annenin içinin temiz, yalnız batında 150-200 cm³ kan olduğu görülmüştür. Doğanın yapmış olduğu ameliyatı hastanede tamamlayarak, yarığı kapattılar. Hastanın sağlığı şu anda çok iyidir. Tansiyonu 8, nabzı ise 100'dür. Verileni yemekte, hatta ayağa kalkıp dolaşabilmektedir. Tıp tarihinde, mitolojiden bu yana dünyada ilk kez görülen bir olaydır.»

Bir diğer tür mucizevî cerrahî fenomenine de Peygamber Sünneti adı altında rastlıyoruz: *«Kayseri'nin Talas kasabasında ilkokul üçüncü sınıf öğrencisi 12 yaşındaki Emin Çay adlı çocuk, uykusu sırasında 'kendi kendine sünnet olduğunu' hayretle farketmiştir. Olaydan sonra derhal sünnet yatağına yatırılan Emin, kendisiyle konuşan arkadaşımıza şunları anlatmıştır: 'Dün bahçede kuş avlamaya çıkmıştım. Serçelere bir tuzak hazırladım. Kuşların gelmesini beklerken ahırın kapısında dalıp uyuyakalmışım. Rüyamda bana kuş vereceklerini, dua etmemi söylediler. Fakat vermediler. Uyandığım zaman sünnet olduğumu anladım. Doğru eve koşarak anama babama anlattım. Onlar da çok şaşırdılar, çok korktular.' Bu inanılmaz olay, bütün kasabada kısa süre içinde duyulmuş ve Emin Çay'ın evi ziyaretçilerle dolup taşmıştır. Halk arasında 'peygamber sünneti' denilen olaya çok nadir olarak rastlandığı öğrenilmiştir.»*

İslâm tradisyonunda, nefes etme yoluyla tedavi etme şeklindeki Psi-Tıp uygulamalarının ([104]) önemli bir yeri vardır. Ne varki, ehil olmayan kişiler tarafından giderek dejenere edilen, çarpıtılan ve üfürükçülüğe dönüştürülen bu tür şifa uygulamalarını yasaklama zorunluluğu doğmuştur. Ancak, nefes etme gücüne gerçekten sahip olan ve bu yeteneği yerinde ve adâbına uygun olarak beşerlerin hayrına kullanan şifacılara ülkemizde daima rastlanmaktadır. Nitekim, Atatürk'ün kendisi dahi böyle bir şifacının yeteneğinden yararlanmıştır. Erzurum bölgesi Umumî Müfettişi Tahsin Uzeri'nin İstanbul'daki evinde, sinirlendiği bir sırada yüzüne felç gelen Atatürk'ü, Beykoz'dan getirtilen bir hoca, nefes etmek suretiyle şifaya kavuşturmuştu. Atatürk de bunun üzerine Beykozlu Hoca'ya, ömrünün sonuna kadar hastalara nefes etme izni vermişti.

m — Türkiye'deki Belgesel Reenkarnasyon Olayları

1960'larda, güney Anadolu'da, Adana ve Mersin kentleriyle Tarsus ve Yenice ilçelerini kapsayan bölge dahilinde, bir dizi reenkarnasyon ([105]) vakası günışığına çıkarılmış, ve dünyaca ünlü Parapsikoloji araştırmacılarının dikkati Türkiye'ye yönelmişti. Parapsikolog Dr. Reşat Bayer'le birlikte, Hindistan'daki Rajasthan Üniversitesi'nin Parapsikoloji Bölümü Başkanı olan Prof. H. N. Banarjee ve Amerika'daki Virginia Üniversitesi'nden Prof. Ian Stevenson, sözkonusu vakaları ayrıntılı olarak incelemişlerdi. Dr. Bayer'in konuyla ilgili bir yazısı, Amerika'da yayımlanan aylık spiritüel bilim dergisi *Fate*'in Şubat 1965 tarihli sayısında çıkmış, ve Prof. Banerjee ile Prof. Stevenson, reenkarnasyon hakkında hazırladıkları çeşitli tez ve konferanslarında bu olaylara da geniş bir şekilde yer vermişlerdi.

Her şey, Haziran 1962'de gazetelerde, Adana'da rastlandığı söylenen bir reenkarnasyon olayıyla ilgili sansasyonel haberlerin çıkmasıyla başladı. Bu haberlerin Reuter ajansı vasıtasıyla tüm dünyaya yayılmasından sonra Virginia Üniversitesi adına Türkiye'ye gelen Prof. Banerjee, Dr. Bayer'le birlikte Adana yöresine giderek incelemeler yaptı. Parapsikologlar, işte bu inceleme gezileri sırasında, tek bir vakanın değil de, aynı türden birçok olayın mevcut olduğunu tespit ettiler. Araştırmaların kapsamının birden genişlemesi üzerine, bugün reenkarnasyon etüdleriyle büyük bir ün yapmış olan Prof. Stevenson da inceleme ekibine katıldı ve sözkonusu bölge bütünüyle tarandı. Ve bu ilginç çalışmalar, sayıları 25'e ulaşan bir dizi reenkarnasyon olayının ortaya çıkarılması ve incelenmesiyle sonuçlandı. Üstelik, bu vakalardan bazılarının, araştırmalara yol açan o ilk İsmail Altınkılıç - Abit Süzülmüş olayından daha önemli olduğu anlaşılmıştı. Sözkonusu vakaların en 'özlü' örnekleri arasında yer alan iki tanesinin öyküleri şöyleydi:

1 —) Necati Taşkıran - Necip Budak olayı

1951 yılında Adana'nın Karşıyaka mahallesinde dünyaya gelen Necati Taşkıran, daha ufacık bir bebekken, annesinin

rüyasında görünmüş ve kendisine Necip diye hitap etmelerini istemişti! Daha sonra, yeni yeni konuşmaya başladığında, dilinin döndüğü kadarıyla, gene sık sık Necip adını söyler olmuştu. Aile fertleri, buna bir anlam veremediklerinden, bu tezahürlerin üzerinde hiç durmamışlardı. Ne varki, Necati, kendini ifade edebilecek yaşa geldiğinde, önceki hayatının öyküsünü ayrıntılı olarak anlatmaya başlamıştı: O zamanki adı, Necip Budak'tı, ve Mersin'de oturuyordu. Zehra adında bir hanımı ve dört çocuğu vardı. Özellikle de oğullarından Necad'ı çok seviyordu. Ahmet Renkli adında biri tarafından bıçaklanarak öldürülmüştü. Necati Taşkıran, cinayet sahnesini anlatırken, vücudunda bulunan ve kendi ifadesine göre, katilin açtığı bıçak yaralarına tekabül eden doğum izlerini de göstermişti... Yıllar sonra, olayın incelenimi sırasında, bu izleri araştırmacılar da gördüler. Başının arkasında, küçük bir madeni para büyüklüğünde, saçsız birkaç nokta, sağ gözkapağında bir iz ve ayrıca, ağzının sol ucunda, göğsünde ve karnında ufak izler vardı. Artık büyüyen Necati, öyküsünü ısrarla tekrarlamasına rağmen, annesiyle babası, çocuğu hiç ciddiye almıyorlar, anlattıklarına aldırmıyorlardı bile. Bir gün, Necati'nin, Mersin'in varoşlarındaki Karaduvar köyünde oturan, anne tarafından dedesi, Taşkıran ailesini ziyarete gelir ve dönüşte, torununu da beraberinde köye götürür. Necati, dedesinin evine girdiğinde, birden, dedesinin üçüncü hanımı olan yaşlı bayanı tanır ve ona Teyze diye hitap eder. Şaşkınlık içindeki yaşlı bayan, Necati'den bir de Necip Budak adını duyunca, kendisinin bir zamanlar Mersin'de Necip Budak'ın yakın komşusu olduğunu ve çevredekiler tarafından Teyze lâkabıyla tanındığını açıklar. Bu olaydan sonra dahi, annesiyle babası, Necati'ye inanmakta tereddüt ettiler. Necati'yi, bir fırsatını bulup Mersin'e götüren gene dedesi oldu. Teyze'den öğrendikleri adrese dayanarak, Budak ailesinin evini ziyaret ettiler. Necati, orada karşılaştığı ve aralarında önceki ablası, annesi ve babasının bulunduğu aile fertlerinin hepsini teşhis etti. Hatta, bir zamanki babasına, elindeki tesbihin Necip Budak'a ait olduğunu söyleyince, hayretten donup kalan adamcağız, Necati'yi doğrulamıştı. Daha sonra, önceki hanımını da

kalabalık bir bayan grubunun arasından teşhis etmiş ve Necip Budak'ın çocuklarının dördünü birden tanıyarak, adları önceden hiç geçmemiş olmasına rağmen, teker teker isimlerini söylemişti. Karşılaşma sırasında duygusal bir heyecan hali geçiren Necati, Budak ailesinin fertleriyle yüzyüze geldiği her seferinde sevgi tezahürleri göstermişti. Yıllar sonra, bulûğ çağına giren ve bir berber yanında çıraklık yaparak para kazanmaya başlayan Necati, sık sık Budak ailesini ziyaret etme alışkanlığını edindi. Önceki hanımı Zehra Budak, Parapsikologlara, Necati'nin, yeni kocasına karşı derin bir kıskançlık belirtisi gösterdiğini açıklıyordu. Ayrıca, Necati, yaşca kendisinden büyük olan önceki çocuklarına karşı da otoriter bir tavır takınıyordu.

2 —) Bedri Öztürk - Vahit Gürman olayı

50'li yılların başlarında, bir gün, 4 yaşındaki Bedri Öztürk, babasının Kayışlı köyündeki tarlasında oynarken, babasının yanına gelen bazı kişilerin konuşmaları sırasında Boğalı köyünden bahsedildiğini duyar duymaz, bu isme karşı büyük bir ilgi duyar. Nitekim, az sonra, aynı kişilerden, Boğalı köyüne hangi yoldan gidileceğini öğrenir ve babası işiyle meşgûlken derhal yola koyulur. Durumun farkına varan babası, arkasından yetişerek kendisine engel olduğunda, kendi köyüne gittiğini ve bir önceki enkarnasyonunda adının Vahit Gürman olduğunu, babasının da Süleyman Gürman adını taşıdığını söyler. Olayla ilgili haberler köy yerinde hızla yayılır ve gerçekten de komşu Boğalı köyünde yaşamakta olan, Süleyman Gürman adında birinin kulağına gider. Süleyman'ın isteği üzerine, annesi Bedri'yi Boğalı köyüne götürür. Orada, kendilerini, 5-6 kişilik bir grup karşılar. Bedri, bunların hiçbirinin, önceki babası olmadığını söyler, ve bu iddiası doğru çıkar. O sırada, gözü, sokağın sonunda duran bir diğer grubun içindeki bir kişiye takılır ve derhal, Süleyman Gürman olarak teşhis ettiği bu şahsın yanına koşar. Tüm görgü tanıklarını şaşkınlığa düşüren bir andır bu. Bedri, aynı şekilde, bir zamanki annesini de kalabalık bir bayan topluluğu içinde teşhis etmişti. Ayrıca, hiçbir tereddüte kapılmadan, Gürman ailesinin yaşadığı evi tanımış, gösterdiği büyük istek üzerine, o gece ora-

...lmasına izin verilmişti. Denildiğine göre, bundan da büyük bir mutluluk duymuştu. İncelemelerin yapıldığı yıllarda ... yaşında olan Bedri, karşılaşma anına ilişkin olarak tanıkların anlattıklarını doğruluyordu. Araştırmacılar, ayrıca, Vahit Gürman'ın veremden ölmüş olduğunu tespit ettiler. Dolayısıyla, 25 olayın içinde, bir önceki yaşamın normal bir ölümle sona erdiği tek örnek olan bu vaka, Parapsikologlar için oldukça ilginçti.

Araştırmacıların hepsi de özellikle bir soruyla ilgileniyorlardı: Bu tür reenkarnasyon vakalarının tümü, neden belirli bir bölge dahilinde yoğunlaşmakta, ve o yöredeki, ana dili olarak Arapça konuşan yurttaş topluluğu arasında tezahür etmekteydi? Bu sorunun aşikâr cevabı şuydu: Çünkü, bu yurttaş topluluğuna dahil olan kişiler arasında, temelde, bir reenkarnasyon inancı mevcuttu. Ve bu inancın önemli bir veçhesini de, cinayet gibi şiddet unsuru taşıyan ölümler sonucunda dünyadan ayrılanların gene doğacağı düşüncesi oluşturuyordu. Neticede, çocuklar önceki hayatlarına ilişkin hatıralarını açıkladıklarında, aileleri ve çevrelerindeki kişiler, negatif bir tepki göstermiyor, hatta ısrar etmeleri halinde, bu iddialarının doğruluğunu tahkik ediyorlardı. Tabi, büyük bir yüzdesi de önceki yaşamlarında cinayete kurban gitmiş kişiler oluyordu. Peki, bu inanç, neden sadece yöre halkının Arapça konuşan kesiminde mevcuttu? Bu sorunun karşılığı olarak iki ayrı görüş ileri sürülmüştür. Bir görüşe göre, bu inancın kaynağını Kur'an oluşturmaktadır. Çünkü, Kur'an'ın bazı ayetleri, reenkarnasyonun gerçekliği hakkındaki beyanlar olarak yorumlanabilmektedir. Ve ana dilleri Arapça olan bu kişiler de, Kur'an'ın orijinal Arapça metnini okuyabilmelerinden ötürü, bu ayetlerin anlamını idrâk edebilirler ve böylece bu tür bir itikata sahip olabilirler, denilmektedir.

Reenkarnasyon inancı için bir esas oluşturabilecek olan Kur'an ayetlerinde şöyle denilmektedir:

a —) Kur'an: 2/28 «*Allah'ı nasıl tanımıyorsunuz ki, sizi ölü iken O, diriltti, sonra yine sizi O, öldürecek, yine sizi O, diriltecektir; nihayet âhirette yalnız O'na döneceksiniz.*»

b —) Kur'an: 3/27 «*Geceyi gündüzün içine koyarsın. Gündüzü geceye sokarsın. Ölüden diri çıkarırsın, diriden ölü çıkarırsın. Kimi dilersen ona sayısız rızk verirsin.*»

c —) Kur'an: 71/17-20 *«Allah sizi yerden ot (gibi) bitirdi. Sonra sizi yine onun içine döndürecek, sizi (yeni) bir çıkarışla (tekrar) çıkaracak. Allah yeri sizin için bir döşek yapmıştır, onun geniş yollarında gezip dolaşınız diye.»*

İkinci görüşe göre, bu yurttaş topluluğunun mensupları, asılları Türk olup, bir zamanlar Horasan'dan Mısır'a göç etmişler, orada Arapça'yı benimsedikten sonra, bu kez Adana yöresine gelip yerleşmişlerdir. Dolayısıyla, Horasan ile Mısır'daki kadim inançların uzantılarını taşımaktadırlar ki, reenkarnasyon inancı da bunların arasında yer alır.

Aslında, bu iki görüşü birarada değerlendirmek de mümkündür. Şöyle ki, bu Horasan göçmenleri, Müslümanlık öncesinin kadim öğretilerinden gelen eski inançlarını, Kur'an'daki ilgili ayetlerle pekiştirmek suretiyle zamanımıza kadar korumuş olabilirler.

1960'ların ortalarında Türkiye'de yürütülmüş olan ilk reenkarnasyon incelemelerinden bu yana, Prof. Ian Stevenson, Anadolu reenkarnasyon olayları üzerindeki, hem eski, hem de yeni vakaları kapsayan çalışmalarını sürdüregelmektedir. 1980 yılında, Türkiye'de kaydedilmiş olan gene-doğum iddiaları, 2000 gibi muazzam bir sayıya ulaşmıştır. Prof. Stevenson, asistanı olan Parapsikolog Dr. Ertan Kura'yla birlikte çalışarak, Anadolu'nun ilgili yöresini tekrar tekrar ziyaret etmiş, toplam 135 kadar vakayı yakından incelemiş ve analizini yapmıştır. Bu arada, bu vaka etüdlerinin bazılarından elde ettiği sonuçları da yayımlamaya devam etmektedir.

Bu araştırmaların dışında, Adana'nın komşusu olan Hatay ilinde rastlanmış olan bir reenkarnasyon vakası da, ilgili mahkeme tutanakları ile zamanın Adana gazetelerinde yer almıştır. Bu olay, eski Hatay Mebusu olan Ali Şelhum Devrim'le ilgilidir. Devrim, 7 - 8 yaşlarındayken, bir önceki hayatını tüm ayrıntılarıyla hatırlamış, o hayatında 10 - 12 yaşlarına kadar yaşadığı mahalleyi tarif etmiş, o zamanki annesiyle babasına götürmeleri için evdekilere yalvarmaya başlamıştı. Neticede, Devrim'in tariflerinden, gitmek istediği yerin Reyhaniye semtinde olabileceğine hükmeden ebeveyni, bir gün çocuğu alıp, arabayla Reyhaniye'ye gitmişlerdi. Devrim, ilk kez

gördüğü bir yerde arabayı durdurmuş ve inerek bir sokağa dalmıştı. Kendisini heyecanla izleyen anne ve babasına, *«Ben buraları tanıyorum,»* demişti. *«Şu sokağın ilerisinde, sağ köşede, bir çeşme olacak. Evvelce buraya daima gelir, merkebimi sulardım. Bu çeşmeden sağa sapılınca, dar bir yol vardır. Evimiz, daha ilerideki sokaktaydı. Sokağımız, bir meydanlığa açılırdı..»* Sözkonusu evin kapısını, rengini, biçimini, iç düzenini, kısacası daha önceden görülmeden tarif edilmesi imkânsız olan tüm ayrıntıları bir bir anlatmış, anlattıklarının hepsi de doğru çıkmıştı.

Eve ulaştıklarında, Devrim, sanki alışkın olduğu bir yere gelmiş gibi, tereddütsüzce kapıyı çalmış, kapıya çıkan bayanın boynuna sarılarak, *«Anneciğim!»* diye bir çığlık atmıştı. Tabi, ne Devrim'i, ne de ebeveynini tanımayan bayan, şaşkınlıktan donup kalmıştı. Devrim, heyecan içinde, *«Anneciğim, beni tanımadın mı? Ben, ölen oğlun Mehmed'im. Ben, gene dünyaya geldim,»* demiş, ve sadece Mehmed'in bilebileceği birçok ayrıntıyı ardarda sıralamıştı. 15 yıl önce gerçekten de Mehmed adındaki oğullarını kaybetmiş olan bayanla eşi, bütün bu açıklamalar ve Devrim'in gösterdiği gerçek bir sevinç gösterisi karşısında, kendi çocuklarının onda tekrar bedenlendiğini kavrıyarak, Devrim'i bağırlarına basmışlardı.

Ancak, olay bundan sonra çatallaşmıştı. Yeniden bulduğu önceki anne ve babasından ayrılmak istemeyen Devrim, direterek, eski evinde kalmıştı. Bunun üzerine, şimdiki ebeveyni mahkemeye başvurmuş, ve tabi, mahkeme Devrim'i onlara vermişti. Ne var ki, küçük Devrim eski ebeveyninden bir türlü kopamıyordu. En sonunda, iki aile, 'ortak' oğullarıyla ilgili olarak bir karara varmışlardı: Devrim, münavebeli olarak, her iki evde de yaşayacaktı. İşte, Ali Şelhum Devrim, bu şartlar içinde büyümüş ve milletvekili olmuştur. Olayın mahkeme tutanaklarına geçmiş olması, elimizde sağlam bir kanıt oluşturmaktadır.

Adana yöresindeki vakaların ortaya çıkmasından kısa bir süre önce, Istanbul'da oturan tanınmış ressam ve karikatürist Bülent Şeren, 16 Ekim 1960 tarihinde doğan kızı Şirin'le ilgili olarak bir reenkarnasyon olayıyla karşılaşmıştı. Bülent

Şeren, Ankara'da ikâmet eden ve o tarihlerde Ankara Meteoroloji Müdürü olan babası Enver Şeren'e, doğumdan hemen sonra, Şirin adında bir kızları olduğunu bildiren bir mektup yazmıştı. Babasından aldığı tebrik mektubunda ise, kendisini hayretler içinde bırakan reenkarnasyon olayı anlatılmaktaydı: Enver Şeren, Şirin'in doğum tarihinden yaklaşık bir hafta önce, 12 yaşındaki kızı Ziynet'le birlikte yaptığı spiritolojik bir celse sırasında, kendini Firuzan adıyla tanıtan, spatyomdaki ([106]) bir varlıkla görüşmüştü. Firuzan, spatyoma geçmezden önce Istanbul'da yaşadığını, öğrenci olduğunu, 12 yaşında öldüğünü anlatmış, çocukça duygularının olduğunu söylemişti. Daha sonraki günlerde yapılan celseler sırasında da irtibat kuran Firuzan, kendisine gayri ihtiyarî *«Kızım,»* diye hitap eden Enver Şeren'e, *«Ben sizi neden çok seviyorum, biliyor musunuz? Çünkü, siz, benim büyükbabam olacaksınız...»* demişti. *«Anlayamadık, nasıl olacak bu?»* diye sorulduğunda da, *«Sizin Istanbul'daki gelininizin karnında bir bebek var ya, işte ben onun ruhu olacağım,»* diyerek, Enver Şeren'in ilgisini iyice çekmişti. Bunun üzerine aralarında şöyle bir konuşma geçmişti :

— Ne zaman doğacaksın?

— Galiba, yarın veya öbürgün.

— Kız mı olacaksın, oğlan mı?

— Kız olacağım.. Benim adımı ne koyacaksın büyükbaba?

Firuzan'ı ciddî bulmamasına rağmen, kendisine karşı bir yakınlık duyan Enver Şeren de, lâfın gelişi olarak, *«Ben seni pek sevdim kızım, adını Şirin koymak isterim,»* demişti. Daha sonra, aralarında türlü konularda konuşmalar geçmiş, gelecek hakkında plânlar yapmışlar, müstakbel torun, aklının ermeyeceği bebeklik çağlarında muhakkak beyaz renkli patikler alınmasını, özellikle de açık renkli elbiseler giydirilmesini istemişti. İşte bu son celseden dört gün sonra oğlunun mektubu eline geçen Enver Şeren, mektubu okuyup da, torununun kız olduğunu ve adının Şirin konduğunu öğrenince, durumu derhal Bülent Şeren'e bildirmişti.

Bülent Şeren, ilk çocuğu oğlan olduğu için, hep kız isimleri düşündüğünü, Şirin adının, doğumun yaklaştığı son gün-

kendi birdenbire aklına geldiğini ve hatta, hanımıyla konuşurken kızları olursa hep açık renk elbiseler giydirmelerinin uygun olacağına karar verdiklerini açıklıyordu. Gerek Ankaradakilerin, gerekse Istanbuldakilerin, aralarında hiçbir haberleşme olmaksızın yaşadıkları bu olaylar, aynı günlere rastlamıştı.

Bu vakada, dünyaya gelmek üzere olan varlığın, müstakbel dedesine celseler yoluyla bilgiler verdiğini ve kişisel arzularını bildirdiğini görüyoruz. Üstelik, müstakbel babası da ondan tesirler alarak, onun arzularını kendi düşünceleri olarak zaptetmeye başlıyor. ([107])

n — Hacı Macit ve Olağanüstü Yeteneği

Zaman zaman, dünyanın belirli bir yerinde, şifacı genel adıyla bilinen, yetenekli Psi - Tıp uygulayıcıları ortaya çıkmakta ve büyük bir sansasyon yaratmaktadırlar. Örneğin, Meksika'da müteveffa Arigo ile Filipinler'de, Agpaoa, psişik cerrahîde ün yaparlarken, İngiliz Harry Edwards da, ruhsal şifa uygulamalarındaki başarısıyla tanınmıştı.

Öte yandan, ellerin temasıyla şifa, İslâm tradisyonlarında gayet iyi bilinen bir teknik olagelmiştir. Hz. Muhammed, bu şifa metodunu birçok kez uygulamasının yanısıra, tedavi ettiği kişiler arasında yer alan Hz. Ayşe'ye de bu tekniği öğretmiştir. Hz. Ayşe, bunu şöyle açıklar: «*Ellerini hasta kısma koy ve Allah'a dua et...*»

İslâm tradisyonunda, ellerin temasıyla gerçekleştirilen genel şifa metodunun yanısıra, çöllerde yaşayan tüm halkı tehdit eden belirli bir tehlikeye karşı uygulanan, kendine özgü bir şifacılık türü de yaşatılmıştır: Bu, yılan, örümcek, vb. zehirli hayvanların yarattığı tehlikedir.

Hz. Muhammed'in ve sehâbenin yılan ve akrep sokmalarını tedavi etmelerine ilişkin birçok vaka mevcuttur. 622 yılındaki Hicret sırasında, Hz. Muhammed ile Hz. Ebubekir, bir mağarada kalmışlardı. İşte, bu mağaradayken, Hz. Ebubekir'in ayağını bir yılan sokar, ve Hz. Muhammed, sokulan yere tükürüğünü sürünce, acıdan yanan ayak birden şifaya kavuşur. Ayrıca, Hz. Muhammed, akrep ve yılan sokmasına

karşı, nefesle tedavi etme izni verirdi. Örneğin, Amr bin Hazm ailesinin, zehirli hayvanların zehirine karşı nefes etme iznî vardı. Ebû Saîd Hudrî, sehâbeden birisinin, bir sefer sırasında zehirli bir hayvanın soktuğu bir kabile reisini, nefes etmek suretiyle iyileştirdiğini anlatır. Bir diğer vakayı da Câbir şöyle nakleder: *«Hz. Muhammed ile otururken, bizden birini akrep soktu. Birisi, 'Ya Resûlullah! Ben buna nefes edeyim mi?' diye sordu. Hz. Muhammed, 'Sizden her kimin, kardeşine bir menfaat etmeye gücü yeterse, yapsın,' buyurdu.»*

Büyük İslâm mistiği ve bilgini İbn'ül Arabî (1165 - 1240) de, Futuhat-ı Mekkiye adlı eserinde, beşerleri akreplerin zehirine karşı şerbetleyen bir şifa duasından bahseder: *«Arkadaşım Abdullâh Bedr el - Habesî el - Hadîm, şeyh Rebî ibn Mahmûd el - Hattâb el - Mardînî'den bana haber verdi ki, o şöyle demiş: Re'sûl-Ayn'daki bir mescid'te gecelemiştik. Re'sûl-Ayn'da, 'cerrâre' denilen sarı akrepler vardır. Soktukları zaman, öldürürler. O zaman, yanımızda gecelemek üzere bir şahıs daha geldi ve bu duayı okudu. O gece, bir akrep, onu soktu. Kendisi, Şeyh Rebî'ye, okuduğu duayı söyledi. Şeyh de, 'Bu hadis, doğrudur. Çünkü Allah, bu olayda ölümü senden kaldırmıştır. Aksi takdirde, bu akreb kimi soksa, mutlakâ öldürür,' dedi. Ben, bunun benzerini kendimde gördüm: Bir akrep, aynı an içinde, birkaç defa beni sokmuştu. Fakat hiç acı duymadım. Çünkü bu duayı okumuştum. Ancak, ayağım şişmişti ve orada yara hâsıl oldu. Bu şişlik, üç gün devam etti. Pek tabi ki, acı duymuyordum.»*

Çeşitli zehirli hayvanların ısırmasını ya da sokmasını etkisiz hâle getirmek için, ya sokma - ısırma öncesi şerbetleme tekniği ya da sokma - ısırma sonrası şifa tekniği uygulama tradisyonuna, günümüzde de, Anadolu'nun, bu tür hayvanların halkı tehdit ettiği bölgelerinde rastlanmaktadır.

İlâhî Rehberler, seçtikleri kalender, iddiasız kişilere bahşettikleri paranormal güçler vasıtasıyla tıbbî müdahaleyi yetersiz kılan bu çeşit tehditlerin karşısında bu yerlerdeki halkı korumaktadırlar. İşte, böyle bir güce sahip olarak, komple bir şerbetleme ve şifa metodunu uygulayanlar arasında, yılan, akrep, örümcek ve hatta kuduz köpek gibi hayvanların ölüm-

ul tehditleri üzerinde, sokma-ısırma öncesi ve sonrası safhalarındaki olağandışı hâkimiyetiyle haklı bir üne kavuşan bir şahıs vardır. Bu sansasyonel şifacı, Antakya'nın Dörtyol ilçesinde oturan Hacı Macit, ya da tanındığı adıyla Yılancı Hacı'dır.

Uğur Dündar, Yılancı Hacı'yı ve şifa çalışmalarını konu alan bir film hazırlayarak, Ocak 1981'de, TRT'deki 'Günlerin Getirdiği' adlı programında yayımlamıştı. Dündar, bu filmde, önce Hacı'nın iyileştirdiği 3 kişiyle, sonra Dörtyol'da çalışan bir tıp doktoruyla ve en sonunda da Yılancı Hacı'nın kendisiyle ayrıntılı bir röportaj yapmıştı. Uğur Dündar, kendi kolunu zehirli bir akrebe sokturmuş ve akabinde Yılancı Hacı tarafından iyileştirilmişti. Bu röportaj sırasında, Dörtyol'da yaşayan Dr. Yaşar Sencil, Yılancı Hacı'nın gücü hakkında yorum yapmasını istediğinde şu yanıtı vermişti: *«Bu gücü izah etmeme tıbben imkân yok. Yalnız, Hacı'nın bir meziyeti var. Hangi haşaratın ısırdığını, zehirli mi, zehirsiz mi olduğunu bilmesi, hekime o kadar büyük bir yardımdır ki, ve biz, diğer şehirlerde yaşayan, çalışan doktorlardan daha şanslıyız.»*

Macit Hoca, zehirlilere karşı bu engelleyici gücünün, kendisine babasından aldığı el'den geldiğini belirtmektedir. Babası ise, gene kendi babasından el almıştır. Macit Hoca, bu 'paranormal gücün,' kendi atalarından geldiğini ve esas kaynak olarak da, ünlü İslâm ermişleri Ahmet Rufâî ve Abdulkâdir Geylanî'ye dayanmakta olduğunu belirtmektedir. Macit Hoca'nın şerbetleme tekniği, anlaşıldığı kadarıyla çok yönlüdür. Herhangi bir zehirli hayvan tarafından zehirlenmiş bir kişiyi, yakından temasla veya uzaktan tedavi edebilmektedir. Bu uzaktan tedavi'de hastanın ismini öğrenmesi yetmektedir. Yakın temasla tedavide, vücuda giren zehiri, giriş yerinden dışarıya çıkartmaktadır. Öyle ki, deney için bir kişiyi akrebe sokturmakta, zehirin koldan yukarıya doğru ilerleyişini istediği yerde durdurup, zehiri geriye indirmekte ve dışarıya çıkartmaktadır. Kendisi, bu paranormal gücünün, dünyanın her yerindeki en etkili zehirli yılan, akrep ve örümceklere karşı etkili olabileceğini belirtmektedir. Beden üzerinde meydana getirdiği lokal şerbetlenmiş bölgede pasif kalan akrep, bu sı-

nını aştığı zaman hemen aynı kişiyi sokmaktadır. Macit Hoca, kişiyi, ya bir yıllık bir zaman için veyahut, ömür boyu olacak şekilde, yakından veya uzaktan şerbetleyebilmektedir. Bilim Araştırma Merkezi'nden iki kişi, kendisi ile çeşitli deneyler yapmışlar ve müsbet sonuçlar almışlardır. Ayrıca, Macit Hoca'nın şerbetleyip gönderdiği karabiberden yiyen Bilim Araştırma'nın elemanları, şu sıralarda Istanbul'da bolca ortaya çıkan iki akrep yakalayıp, kendi üzerlerinde deneme yapmışlardır ve hiçbirisini her iki akrep de, bütün zorlamalarına rağmen sokmamışlardır. Aşağıdaki röportaj, Bilim Araştırma Merkezi tarafından, Mayıs - 1981'de Macit Hoca ile Dörtyol İskenderun'da yapılmıştır:

S: Çeşitli hayvanların zehirlemelerine karşı yaptığınız ve genel olarak 'afsunlama' veya 'şerbetleme' denilen ruhsal yeteneğiniz hakkında neler söylemek istersiniz?

C: Ben size önce şunu söylemek isterim: Memleket namına yapmış olduğunuz röportajdan dolayı sizi kutlarım. Gözleriyle görmeyenler bunlara inanmıyorlar. Fakat sözgelimi, Adana gibi, Hatay'ın bazı köyleri gibi, Antep gibi yerlere giderek, tarafımdan evvel Allah tedavi olan hastalarla görüşebilirsiniz, resimler çekersiniz. Bunları sorarsanız, onlardan da öğrenirseniz daha faydalı olur inancındayım.. Şimdi biraz önce bir hasta geldi. Resmini de çektiniz. Bunun karşılığında bir parça tuzlarını da yaladık mıydı yeterlidir. Ben bununla övünürüm, bunun zevkine doyamam.

S: Güneydoğu'da, öldürücü zehirlenmeler çok sık olmakta mıdır?

C: Zehirlenmelerin sonuçları değişiktir. Burada sözgelimi, Engerek yılanı bulunur, Urfa'da da bulunur, diğer yörelerde de bulunur. Akrep de öyle. Biraz önceki hastada gördünüz. Bu zehirlenmede hasta ateş gibi yanar. Ben bunu yarayı görerek anlayabilirim ve durumunu tarif edebilirim. Az önce siz de gördünüz; ağrı şuraya kadar gelmiştir derim, evvel Allah afsunumuzu yaptıktan sonra ilerleyen zehir, vücuda girdiği yere tekrar gelir ve oradan çıkar.

S: Bu bölgede öldürücü yılan, akrep, örümcek türleri var mıdır? Bazı kişiler burada öldürücü zehirliler olmadığını ve

sizin de öldürücü olmayan hayvanlarla deneyler yaptığınızı söylüyorlar..

C: İskenderun'da Hızarcı Arif isminde babayiğit bir kişi, akrep sokması ile ölmüştür. Buranın yani Dörtyol'un Ocaklı köyünden Bakkal Sabuncu'nun oğlunu akrep sokmuştur, serum yapılmasına rağmen çocuk ölmüştür. Dolayısıyla, öldürücü hayvanlar her yerde vardır. Bir zamanlar Ege'de Tire'ye gitmiştim. İstasyon'un orda bir ayağı kesik kahveci vardır. Harpte ayağını yitirmiş. Onunla sohbet ederken, Tire'nin Gökçen nahiyesinden bir vatandaşın hanımını bir akrep sokmuş olduğunu öğrendik tesadüfen. Hemen çağırdık ve derhal orda tedavisini yaptık. Durumu hakikaten kritikti.

S: Yılan ve akrep zehirlenmelerinden ölenlerin sayısı 20 - 30 civarında mıdır?

C: Belki vardır, fakat ben bir kaç tane biliyorum. Meselâ, Dörtyol'un Başlamış köyünden Ali Çocuk isminde bir vatandaşı yılan sokuyor. Osmaniye Devlet Hastahanesi'ne götürüyorlar. 48 saat süren bir müdahaleden sonra perişan bir vaziyette ölüyor. Aradan bir buçuk ay geçtikten sonra, aynı şahsın kızını aynı yerde gene aynı yılan sokuyor. Bunu bana getirdiler. Yakınlarıyla birlikte Kenanoğlu oteline götürdük. Kızcağız; 'Babam yılandan öldü, ben de mi öleceğim' diye ağlıyordu. O ağlarken benim içimde evvel Allah sevinç vardı ve tedaviden sonra bir şeyi kalmadı.

S: Zehirli hayvanların en etkin olarak geceleyin zehirledikleri söylenmektedir. Bunlarla geceleyin tecrübe yapabilir misiniz?

C: Elbette. Her zaman ve her yerde.

S: Yörenizdeki en zehirli akrep, yılan, örümceklerle tecrübe mümkün müdür?

C: Mümkündür tabi.

S: Vücudun her yerinde okunmuş bölge oluşturabilip, aynı denemeyi yapabilir misiniz? Akrebin avuç içini sokmadığı doğru mudur?

C: Her yerini sokar; avucu da sokar, ayaktan da sokar, parmaktan da sokar. Sokamayacağı yer yoktur, çünkü zehirini iğnesiyle zerkediyor. Enjektörü bir parmak veya el içe-

risine geçiremez misiniz? Akrep iğnesi de öyle geçer. Sonra, akrebin hissi kuvvetlidir, rüzgâra dahi çarpar.

S: Zehirin vücuttan dışarı çıkmasını bir süre bekletebilir misiniz?

C: Mümkün, tedaviyi oyalarsın, o zaman bekler, bekler amma zehir bir noktada biraz durursa orası çürür. Bir iki dakika tutulabilir fakat beş on dakika aynı yerde kalırsa orayı çürütür ve yara yapar.

S: Sonuçta, siz zehirin hareketine hakimsiniz.

C: Evet.

S: Aynı deneyi çok sayıda yapmak mümkün müdür?

C: Evet, istenildiği kadar.

S: İran'da yaşayan çok zehirli Bothus Sovloci isimli akreple de deneyler yapabilir misiniz?

C: Elbette.

S: Zehirli engerek ve kobra yılanlarıyla da deneme yapabilir misiniz?

C: Elbette yaparız.

S: Ülkemizin her yerindeki zehirliler için, hatta dünyanın her yerindeki zehirliler için de etkili olabilir misiniz?

C: Evvel Allah.

S: Yörenizde, Tıp adamlarınızın size gönderdiği vak'alar mevcut mudur?

C: Vardır.

S: 1957 yılında bilim adamları sizi ve yeteneklerinizi incelediler; onların gözlemlerinin sonuçları yayımlandı mı?

C: Yeni İstanbul gazetesi yayımladı, fotoğrafları da orada bulursunuz.

S: Bu kişilerin isimlerini hatırlıyor musunuz?

C: Hayır, yalnız o zaman kadın doğum hastalıkları mütehassısı Dr. Turan Şerbetçioğlu üzerinde deney yapmıştık ve tedavi etmiştik. Sanırım üç kimyager ve dokuz profesör idiler bu bilim adamları.

S: Bir engerek yılanı ile ailenizin bir ferdi üzerinde deney yapabilir misiniz?

C: Yaparız evvel Allah.

S: Bu tedavi gücünüzün mahiyetini açıklar mısınız?

C: Bunun izahını yapamam. Ocak'tır bu. Enbiyalardan, evliyalardan intikal eder. Babamdan da bana devredilmiştir. Ondan aldığım talimata göre hareket ederim.

S: Bu yetenek size el almak şeklinde mi geçti?

C: Evet. Ben de devrettiğim zaman, bende hiç bir şey kalmaz. Buradan öğrencileri için İstanbul kürsü profesörü Ekrem Kadir Onat'a çeşitli zehirliler göndermiştim.

S: El almak ne demektir, tarif edebilir misiniz?

C: Bunun tarifini, izahını yapamam, imkân yoktur. O inceliği ben tarif edemeyeceğim. İlâhî Güç olduğunu size tek kelimeyle söylerim. İlâhî Gücün ise herşeyin üstünde olduğunu söylerim.

S: Öğrendiğimize göre, bu 'el' Şeyh Ahmet Rufâî'den geliyormuş.

C: Şeyh Abdülkâdir Geylâni ve Şeyh Ahmet Rufâî'den. Bunların ikisinde de bu güçler mevcuttu. Böylece babadan oğula sürüp geliyor.

S: Bu aile içinde mi devam ediyor bu yetenek?

C: Farketmez. Fakat bu el herkese verilmez. Çünkü bu yetenek maddî çıkarları için kullanacak şahıs bu yeteneğin yok olmasına sebep olur. Bu yüzden 'el' sahibi kendisinden sonra aynı dürüstlükle hareket edecek birini bulması lâzımdır.

S: Afsunun tutması için inanç gerekli mi?

C: İnansa da, inanmasa da tutar. 1948'den beri, onbinlerce böyle inanmayan kişiye afsun yaptım. Bir zaman önce, yüksek mühendis Ata Bulguroğlu isminde bir arkadaş ile karşılaştık. Kendisine, sen afsunlanmamış baldan yiyeceksin, arkadaşın ise afsunlanmış baldan yiyecek, o halde sen akrebi tutar mısın dedim. 'Tutarım' dedi ve kendisi akrep tarafından sokuldu ve arkadaşı sokulmadı. Olacak bu ya, damardan zehirlenmiş, küt diye yere düştü. Tedavi ettim ve kendisi dokuz defa afsunlanmış baldan yedi, belki yanlış yemişimdir diye.

S: Babanızın sizden daha güçlü olduğunu söylüyorlar. Siz de hastanın yanına gitmeden onu tedavi edebilir misiniz?

C: Aynen, hiç farketmez. Hastanın ismi ve neyin soktuğunu bilmemiz yeter. Benim, hastayı görmeme gerek yoktur, ismin niyetine okurum.

S: Bu, almış olduğunuz 'el' sizden sonra devam edecek mi?

C: Bunu alıp gitmek çok günahtır. Allah nasip etmişse muhakkak devam edecek tabi. Bir çok devlet ileri gelenleri tarafımdan afsunlandı, fakat bu konuda konuşmak istemiyorum. Çok önemli günlerde bana başvurulmuştur.

S: Uzaktan afsunlama yapabiliyor musunuz?

C: Evvel Allah. Bir mektupla isimlerini bildirirler bana. Onlar adına niyet eder okurum ve postayla bal veya biberi gönderirim. Kıbleye karşı dönerler, sol diz üzerine oturarak besmele çekerler ve yerler ve bunu üç defa tekrar ederler, onları da yılan, akrep, örümcek sokmaz.

S: Dünyanın neresinde olursa olsun bu tutar mı?

C: Tabi, tabi geçerlidir. Bana babamdan vasiyettir, yaz mevsiminde bir yere ayrılamam buradan, kendimizi adamışızdır. Biz sadece insan sağlığı için, branşımız dahilinde hizmet ederiz.

S: Size bu hayır çalışmalarınızda başarılar dileriz.

C: Sağolun, sağolun.

Hacı, muhtemelen, zehirli hayvanları etkisiz hale getiren bir tesir neşretmekte ve kullanmaktadır. Onun, bu tesiri, belirli renkteki bir ışın şeklinde süjeye yansıtmak ve süjenin etherik bedeninin her yanına yaymak tarzında bir uygulama yaptığını, ve böylece, bu rengin etherik bedendeki mevcudiyetini algılayabilen hayvanın da, bununla yüzyüze gelirgelmez, tamamiyle pasif hale geçtiğini ve şerbetlenmiş olan süjeye bir zarar veremediğini düşünebiliriz. Hacı Macit'in, çok sayıda devlet ileri gelenlerini de afsunladığını unutmamalıdır.

Şifa çalışmasına gelince, görünüşe göre, Yılancı Hacı, zehirin beden içerisindeki yayılışını kontrol edebilmekte, ve istediği herhangi bir noktada durdurarak, üstelik, sokma ya da ısırma nahiyesine geri getirebilmektedir. Dolayısıyla, Hacı'nın, genel olarak zihnin maddeye hâkimiyeti ya da daha özel adıyla PK: Psikokinezi ([108]) diye bilinen paranormal olgu va-

vasıtasıyla canlı bir organizmayı etkilediğini söyleyebiliriz. Bu yetenek, aklımıza, Sovyetler'in ünlü PK medyomu olan Bn. Nelya Mikhailova'yla yürütülmüş olan bazı deneyleri getirmektedir. Mikhailova, bir kurbağanın ya da bilim adamının kalp atışlarını durdurabildiği gibi, deneycinin ya da kendi derisi üzerinde fizikî yanıklar oluşturup, sonra yok edebiliyordu.

Tabi, PK tezahürlerine, ayrıca, Filipinler'deki psişik cerrahların uygulamalarında da rastlıyoruz ([104]). Bu kişiler, PK vasıtasıyla, bedende ensizyon yapabilmekte ya da bir tümörü bedendeki bir açıklıktan dışarıya çıkartabilmektedirler. İkinci örnek, Hacı'nın, zehiri bedene giriş noktasına geri götürmede kullandığı PK tekniğini andırmaktadır. Bill Schul, *'Tıbbın Psişik Keşif Sahaları'* adlı kitabında, J. B. Rhine'ın, Psikokinezi'nin hücreler ile protoplazmayı etkilemek suretiyle dokuların gelişimi ve iyileşmesi üzerindeki muhtemel etkisine değinen sözlerine işaret etmektedir.

Türk - İslâm bilgini Erzurumlu İbrahim Hakkı (1703-1780), Marifetnâme adlı eserinde ilginç bir açıklama yapmıştır: *«Zümrüdün ışığından yılanlar kör olur ve onu taşıyanlardan uzak kalır, onlara yaklaşmaz.»* Zümrüt, yeşil renkli olduğundan, bu enformasyon, Hacı'nın şerbetlemede kullandığı ışının gerçek rengi hakkında bize çok önemli bir ipucu verebilir. Kittie Cowen'in, *'Renk: Tezahürü ve Değeri'* adlı kitabında yeşil renk hakkında yazdıkları da, yeşilin, Hacı'nın kullandığı şerbetleme ve ayrıca şifa tesirinin rengi olması ihtimalini güçlendirmektedir: *«Yeşil, bir astrenjan* ([109])*, bir antiseptik, bir dezenfektan, zihnî bir uyaran, hazmettirici bir alkalizör ve uyku vericidir... Yeşil, yeryüzünün rengi olup, yeryüzünün vibrasyonlarıyla mükemmel bir ahenk içindedir... Yeşil, fizikî dengeleyicidir 'Chromoray, Trioray Manual' adlı kitabın yazarı E. A. Ernest'e göre, bedendeki her uzuv, her kas, sinir, vs., kendi bireysel renk vibrasyonunun yanısıra, yeşile yanıt verir.»* Hacı'nın neşrettiği tesirin mahiyeti ile rengini tespit etmenin en emin yolu, onun şerbetleme ve şifa uygulamalarının bir Kirlian etüdünü yapmaktır ([110]). Bütün bu hususlar, Yılancı Hacı'nın şerbetleme ve şifa metodunun, bir tür PK,

renk tedavisi ve muhtemelen de henüz farkında olmadığımız daha başka veçheleri de içeren kompleks bir tekniği kapsadığım göstermektedir.

İslâm tradisyonundan başka, hem kadim hem de Hıristiyanlığa ait tradisyonlarda, zehir şifacılığı örneklerine rastlarız: Kadim Mısır Mitolojisi'nde, Set, zehirli bir yılan kılığına bürünerek, Horus'u sokar. Kadim Mısır tradisyonunda Sothis'i ya da Sirius'u sembolize eden, Horus'un annesi İsis ([111]), Güneş Tanrısı Ra'ya başvurur. Bunun üzerine, Thoth, Ra'nın izniyle, zehiri Horus'un bedeninden çıkartır. Güneş Tanrısı Ra'nın İlâhî Kudreti, zehiri altetmiş, ve Horus iyileşmiştir.

Hıristiyanlık tradisyonunda ise, Aziz Pavlos'un yılanlara karşı şerbetli olduğunu görüyoruz. Malta'da Aziz Pavlos'u bir yılan soktuğunda, zehirden etkilenmemişti (Resûllerin İşleri, 28/3-6). Ne ilginçtir ki, Hacı'nın oturduğu Dörtyol'un bağlı olduğu Antakya ili, Aziz Pavlos'un kaldığı yerlerden biriydi ve Hıristiyan adı ilk kez Antakya'da kullanılmıştı (Resûllerin İşleri, 11/26).

Ayrıca, zaman zaman, dünyanın çeşitli yerlerinde, zehirli hayvanlara karşı şerbetli olan kimseler, bunu kanıtlayacak gösteriler yapmaktadırlar. Son yıllarda gazetelerde bu konuda çeşitli haberler çıkmıştır:

26 Ocak 1980 — Neeli Kumar Hayri adında, yirmisekiz yaşındaki bir Hintli, Poona kentinde, içinde yetmişiki zehirli yılan bulunan küçük bir cam kafeste yetmişiki saat süreyle kalmıştı. Hayri, kafesten sağ çıkmış, aralarında kavga eden yılanlardan üçü ölmüştü.

19 Ağustos 1980 — P. Kutti Krişnan adında Hintli bir yogi, en az yetmişbeş gün kalmak üzere, yirmibeşi kobra türünden olan kırkbeş zehirli yılanla birlikte bir cam kafese kapatılmıştı. Amacı, Güney Afrikalı onsekiz yaşındaki bir kız olan Leigh Van Den Berg'in, zehirli sürüngenlerle birlikte en uzun süre yaşama rekorunu kırmaktı. Bu genç kız, otuzbeş zehirli yılanla birlikte bir kafesin içinde altmışbir gün kalmıştı.

7 Eylül 1980 — Gene bir dünya rekoru kırmak için yirmi gün önce zehirli yılanların bulunduğu bir cam kafese giren,

I. Velayudhan adındaki Hint fakiri, bir kara korsan kobra tarafından ısırılarak komaya girmişti.

14 Ağustos 1981 — Aynı rekoru kırmaya uğraşan İngiliz John Berry, Dudley Hayvanat Bahçesi'nde yirmidört adet çok zehirli kobra yılanı, dev örümcek ve akreplerin bulunduğu bir cam sandığa girmişti.

Neticede, bazı kimselerin, neşrettikleri tesirler vasıtasıyla hayvanlar üzerinde paranormal bir etki oluşturma, hakimiyet tesis etme yetenekleri olduğu anlaşılmaktadır. Bunun örneklerine, sadece zehirli hayvanlarla değil, daha başka hayvanlarla ilgili olarak da rastlarız. Yurdumuzdaki Sığırcık Şeyhleri ya da Çekirge Hocaları, yaptıkları bu tür bir uygulamayla tanınırlar. Ankara'daki Şeyhler köyünde çıkan 'sığırcık suyu'nu, çekirgelerin hücumuna uğrayan yerlere götüren bu şahıslar, suyla dolu testileri tarlalara koyduklarında, derhal oraya üşüşen sığırcık kuşları, çekirgeleri yok etmektedirler.

1921 yılında, bir gece, Istanbul'daki Asaf Paşa Tekkesi'nde bir toplantı yapılıyordu. Aralarında Neyzen Tevfik'in de yer aldığı davetliler, akşam yemeğini yemişler, yatsı namazı vaktini bekliyorlardı. O sırada, şeyhlerden biri, odanın orta kısmını boşalttırarak, davetlilerin odanın iki yanına çekilmesini istedi. Şeyh, kapının karşısına rastlayan duvarın önüne oturdu ve sağ elindeki tespihini çekerek dualar okumaya başladı. Az sonra, açık kapıdan içeriye farelerin girdiği görüldü. Fareler, doğrudan şeyhin sağ yanına giderek, bir sıra oluşturdular, Şeyh bu kez tespihi sol eline aldı ve duasına devam etti. İzleyenlerin hayret dolu bakışları arasında, kapıdan içeriye ikinci bir hayvan grubu girmişti. Bunlar, farelerin doğal düşmanı olan kedilerdi. Farelerin üzerine atılacakları yerde, onlar da şeyhin sol tarafında sıralandılar. Kediler, gözlerini farelerin üzerine dikmişler, ağız ve bıyıklarını oynatıyorlar, ancak sanki aralarında bir engel varmış gibi, farelere doğru bir harekette bulunmuyorlardı. Bu durum, onbeş dakika kadar böylece devam etti. Sonunda, şeyh, gene önce farelerin ve arkasından da kedilerin, geldikleri şekilde kapıdan çıkarak gitmelerine izin verdi.

Bu vakaları, hayvanlarda parapsikoloji, yani An - Psi açısından da inceleyebiliriz. Çünkü, bu tür fenomenlerde, hayvanlar, kendilerine yansıtılan tesirleri paranormal yoldan algılamakta ve dolayısıyla da beklenen yanıtı verebilmektedirler (Bkz. Böl: 7/z).

o — Kaya Esin ve Olağanüstü Kehanetleri

Trabzon'da, Atatürk Köşkü'nün yakınlarındaki Tirzik köyünde ailesi ile birlikte oturan 14 yaşındaki Kaya Esin, Uğur Dündar'ın 1981 yılındaki 'Günlerin Getirdiği' isimli bir TV programında tüm Türkiye'ye tanıtılan olağanüstü bir medyom kişidir. O TV programında, Trabzonspor'un 39 puanla şampiyon olacağını söylemişti ve birkaç ay sonra söylediği aynen gerçekleşince, Uğur Dündar'ın bu programı, o günlerdeki spor programında tekrar gösterilerek, kehanetin doğruluğu da gene TV yoluyla açıklanmış oldu. Fenerbahçe takımının antrenörü Rausch için, Mayıs - 1981 yılında, *«Seneye hiç de hoş olmayan günler geçirecek,»* diyen Esin'in bu kehanetinin Kasım - 1981'de ilk kısımları gerçekleşti ve Rausch, bilinen bir olay sonucu mahkemelik oldu. Ayrıca, Rizespor'un küme düşeceği de söylenmiş, ve aynen dediği gibi çıkmıştı. Yakınlarda, Fenerbahçe'nin 45 puanla 1981 - 1982 yılının şampiyonu olacağını da söylemiştir. Bu kehanetinin sonucunu da 1982 yılında göreceğiz. Kaya Esin, kendisinde bir saat olmadığı halde, ne zaman olursa olsun saatin kaç olduğunu tam olarak söyleyebilmektedir. İsterseniz değişik zamanlarda yüz kez veya bin kez sorunuz, doğru zamanı söyleyecektir. Bu, bir rastlantı değildir. Öte yandan Kaya Esin bir falcı değildir. Tam anlamıyla olağanüstü bir medyomdur. Onun bu medyomluğu, falcılık vb. ilgili olmayan sözlerle geçiştirilecek yerde, bilimsel olarak incelenmeli ve bu yeteneğin arkasındaki ruhsal kaynak ortaya konulmalıdır. Fakat, ruhsal olan herşeye karşı son derece duyarsız bulunan bilim çevreleri, elbette bu olağanüstü medyomu ve medyomluk kabiliyetini görmezlikten geleceklerdi, ve nitekim öyle de oldu. Sonunda Kaya Esin, yaşamlarını falcıdan falcıya koşarak tanzim eden veya etmeye çalışan bilinçsiz bir sürü insanın hücumuna terkedildi. Kimi-

... zengin olacak mıyım, kimisi evlenecek miyim, kimisi de bu bilete para çıkacak mı vb. isteklerle yüzlerce mektup yağdırmaya ilk günden itibaren başladılar küçük medyom Kaya Ersin'e. Oysa bu yeteneğin bilimsel olarak incelenmesi son derece önemlidir. Parapsikoloji alanında çok önemli ve nadir bu fenomen, diğer ülkelerde olsaydı, derhal yoğun bir araştırma dahiline alınırdı. Ülkemizdeki durum ise ortada..

ö — İdareci Mekanizma ve Gerçekleşen Kehanetleri

1953 yılında, Nisan ayının birinci günü, Istanbul 7'nci Noteri, bir medyom aracılığıyla alınmış olan ve kehanet mahiyetinde olan bir tebliğe ilişkin zabıt teskeresini, 2926 kayıt numarasıyla tanzim ve tasdik ediyor. Tebliğin alındığı celsenin operatörlüğünü yapmış olan Dr. Bedri Ruhselman'ın başkanlığında, doğruluğunu onaylayan kişilerce imzalanan zabıt, Noter tarafından da imzalanarak mühürleniyor.

Sözkonusu tebliğde şöyle deniyordu: «... *Türkiye böyle bir arızaya uğrayacaktır. O kavis [Mersin Körfezi'nden başlayarak, Seyhan Nehri yatağını izleyen eğri dahilinde] denizin içeri çekilmesi olacak. Beş yıl sonra California da aynı akibete uğrayacak...*»

Celse operatörü Dr. Bedri Ruhselman, «*Türkiye'nin bu akibeti beş yıldan önce mi olacak?*» diye sorduğunda, gelen cevap, «*Hayır!*» olur. Ve neticede Noter tarafından resmen tescili yapılmış olan belge, 23 Mart 1966 tarihinde aniden büyük bir önem kazanır. Çünkü o gün, 1953 yılında haber verilmiş olan tabiat olayı gerçekleşmiştir. Olay, tebliğde belirtilmiş olandan çok daha geniş bir alanı etki altına almış olmasına rağmen, özellikle, Akdeniz kıyılarındaki sözü edilen o eğri dahilinde daha belirgin olarak meydana gelmiş ve tüm ülke halkının ilgilenmesine yol açmıştı.

25 Mart 1966 tarihli gazetelerde, olayın haberi, 'Görülmemiş Olay' başlığıyla veriliyor, Akdeniz ve Ege kıyılarında denizin çekilip, alçaldığı, Antalya'da 2 metre kadar alçalırken, İskenderun'da da 31 metre çekildiği bildiriliyordu ([112]). Bodrumlu ve İskenderunlu denizciler, «*Olayın 30 yıldan beri ilk defa meydana geldiğini,*» *söylemişler*, ve, «*Bu olaya, havada*

tek bir bulut yokken poyraz esmesi neden oluyor,» demişlerdi. Istanbul 7'nci Noterliğince onaylı, 1.4.1953 tarihli celse zaptı, Istanbul'daki M.T.İ.A. Derneği'nde mevcuttur.

Yukarıda bahsedilen tebliğin verilmesinden yaklaşık 6 yıl sonra, Aralık 1958'de, gene Dr. Bedri Ruhselman'ın operatörlüğünü yaptığı bir dizi celse sırasında, Akdeniz bölgesinde bir sel felâketinin meydana geleceğine dair kehanette bulunan tebliğler alınmıştı. Bu kehanete ilişkin olarak da belgeler düzenlenmiş ve olayın vuku bulacağı sahaları gösteren bir haritayla birlikte çeşitli noterliklerde tasdik ettirilmişti ([112]).

27 Ocak 1959 tarihinde gerçekten de Mersin civarında bir sel felâketi meydana geldi. Dr. Ruhselman, sözkonusu belgeleri tüm basına sunarak, bu konuda açıklama yaptı. Ve *Cumhuriyet* gazetesinin 29 Ocak 1959 tarihli sayısında, konuya ilişkin olarak ayrıntılı bir haber çıktı: *«Kırk yıldanberi ruh ilmi üzerinde çalıştığını bildiren Dr. Bedri Ruhselman, dün saat 18.00'de evinde yaptığı bir toplantıda, iki gün evvel Mersin dolaylarında meydana gelen sel felâketinin 50 gün evvel taraflarından tespit edildiğini açıklamıştır. Mehmet Fahri isimli medyom vasıtasıyla biri 9 Aralık 1958 salı, diğeri 16 Aralık 1958 salı günü olmak üzere, ruhlar âleminden iki tebliğ aldıklarını ve bu tebliğlerde böyle bir sel felâketinin meydana geleceğini tespit ettiklerini açıklayan Dr. Ruhselman, bu tebliğlerle, medyomun çizdiği sel bölgelerini gösterir haritayı 19 Aralık 1958 günü Beyoğlu Üçüncü, Beyoğlu Beşinci ve Istanbul Yedinci Noterliklerinde tasdik ettirdiklerini söylemiş ve demiştir ki: 'Bugün Anadolu'da bir sel felâketi başlamıştır. Bu, bizim için başlangıçtır ve bu hallerin arasıra devam edeceğini zannediyoruz. Bu selin vukubulacağını bundan 50 gün evvel âlemleri idare eden bedensiz idareciler (ruhlar) sistemine dahil bir varlık tarafından bize iki tebliğle haber verilmiş ve bunun zamanı gelince yurtdaşlara duyurulmasını temin etmemiz söylenmiştir. Biz bu işte daha objektif hareket etmek için bu tebliğleri üç noterde o zaman tasdik ve tespit ettirmiştik.' Daha sonra, bugüne kadar dünyadaki bütün hadiselerin bu bedensiz idare sistemlerinin tesiri altında meydana geldiğini ifadeyle konuşmasını şöyle bitirmiştir: 'Şu hal-*

de, bu hadiselerin mânâ ve sebepleri kâinatı sevk ve idare eden meçhul kalmış bu idareci kuvvetlerin varlıklarını tesirleri üzerinde toplamak ve onların delâlet ettikleri mânâları anlayabilmelerine imkân sağlamaktır.»

Yeryüzünün fiziksel ve spiritüel tüm yapısına, Yüksek İdareci Plânlar, tam tasarruf halindedirler. Tüm tektonik olaylar veya atmosferik olaylar, fiziksel veya kimyasal olaylar; tüm bitkisel hayat, tüm hayvanî hayat ve tüm beşerî hayat, Yüksek İdare Mekanizması tarafından kontrol altında tutulur. Yeryüzündeki beşeriyet, istenen evrim yolunda yürümekten kaçındığı zaman, çeşitli maddî ve manevî olaylar ile, Yukarısı tarafından ikaz edilir. Tabiat olayları, sosyal olaylar, psikolojik olaylar, kozmik olaylar vb. bu ikaz için, gerektiğinde, vasıta olarak kullanılırlar. Yeryüzünün, gezegen olarak bir evrim süreci vardır ve bu süreç, ilgili Ruhsal Plânlar tarafından sevk ve idare edilir. Bu Ruhsal Plânlar, gezegenin üzerinde, yeri ve zamanı gelen her türlü olayı önceden bilmekte, görmekte ve kontrol etmektedirler. Bir tektonik olayın, beşerî evrime katkısı olması istenirse, o olay ile beşerî kütle ilgilendirilir. Bu ilgi gerekmiyorsa, o olay bölgesindeki beşerî kitle önceden haberdar edilir ve tektonik veya atmosferik vb. olaydan uzak tutulur. Olay öncesi haber vermek, oradaki kütlenin, maddî tesir alışverişleri ile, manevî tesir alışverişlerini dengelemeleri için bir ikazdır. İstenen durum olursa, tabiat olayı, oradaki beşerî kütleye zarar vermeden oluşur, tersine hâl oluşursa, oradaki beşerî kütle olayın içine alınır. Ülkemizde, bu türlü pek çok gözlemler mevcuttur. Öte yandan, Amerika'ya, San Andreas fay sistemleri ile ilgili olarak yapılmış olan uyarılara, Nükleer denemeleri sürdürmekle negatif karşılık veren ABD'de, yakın zamanlarda, üstteki kuralın bir ispatı, ne yazık ki olacak gibidir ([113]).. Sodom, Pompei vb. olaylar hatırlanmalıdır.

1959 yılı Aralık ayı ortalarında, tanınmış spirit Macit Aray ile N. Aypars'ın ve diğer bazı kişilerin katıldığı bir celse sırasında, bir kehanet tebliği alınmıştı. İrtibat halinde oldukları Ruhsal Rehber devreden çıkmış, temas kuran bir başka varlık, aynen şu tebliği vermişti: *«İçinde bulunduğunuz*

sıkıntılı devre yakında sona erecektir. Bir lider çıkacak ve memleketinizde yeni bir idare teessüs edecek ve ondan sonra her adımda daha iyiye doğru gideceksiniz. Bu mesaj mahremdir. Kimseye söylemeyiniz.» ([114]) Bu mesajın verilişinden tam dört buçuk ay sonra 27 Mayıs İhtilâli olmuştu. 1960 yılında, Adapazarı'ndaki bir okulda Başöğretmen olarak çalışan Nezihi Aslan da, ihtilâlden 9 gün önce, 18 Mayıs 1960 tarihinde, şöyle bir tebliğ almıştı: *«Zaman, şerlerin, haksızların lehinde inkişaf etmektedir. Bu zahiri görünüşe aldanmayın. Hak yerini bulacaktır. Zinhar tereddütlere kapılmayasınız, vicdan sana doğruyu söyler. O da: Öldürenlerin, masumların kanlarına girenlerin, emaneti teslim etmek istemeyenlerin, adaleti hırslarına âlet etmek isteyenlerin, hesap gününden korkup çıldıranların, vicdanlarının kahrına uğrayanların, geçici sandalyeleri daimî zannedenlerin, Allah'ın Evi'ni yıkıp evliya görünmek isteyenlerin yoluna dikilin. Tehditlerin yalvarmaya dönüşmesi anına kadar tahammül gösteriniz...»*

İlginç bir kehanet olayı da, Tarıkat-ı Aliye şeyhlerinden Müştak Dede'nin 1848 yılında basılan divanında yer alan bir şiirle ilgilidir. Bu şiirde, 1921 yılında Ankara'nın Başkent olacağına dair kehanette bulunulmuştu. Müştak Dede'nin, Sufî tradisyonuna uygun olarak, kehanetini şifreli bir şekilde yerleştirdiği şiirinin, 1, 3, 5 ve 7'nci mısralarında, sırasıyla, Arapça 'elif, nun, kaf, re, he' harfleri vurgulanmaktadır. Bu harfler, eski yazıyla, A-N-K-R-H'yı, yani Ankara'yı belirler. İkinci mısrada, belirtilen bu yerin Başkent olacağı, yedinci mısrada da bunun hay-u hu ile, yani Kurtuluş Savaşı kastedilerek, gürültü ve patırdıyla gerçekleşeceği imâ edilmektedir. Üstelik, ebcet hesabıyla birinci mısranın açılımı yapıldığında, Hicrî 1341 tarihi, yani 1921 yılı ortaya çıkmaktadır. Ayrıca, Başkent olacak yerin Ankara olduğu hususu, dokuzuncu mısrada geçen, Sultan Hacı Bayram'a ilişkin ifadeyle de açıklanmış olmaktadır: Çünkü, Hacı Bayram Velî'nin türbesi, Ankara'da yer alır.

Bazı olayları, felâketleri, paranormal yoldan algılayarak önceden bilen hassas kişiler vardır. Istanbullu Ziya Ok da bunlardan biriydi. Dünyanın herhangi bir bölgesinde meyda-

na gelecek büyük bir felâket öncesinde sıkıntı verici haller geçiren Ok, duyduğu rahatsızlığın derecesine göre, felâketin mahiyeti ile şiddetini de bilebiliyordu. 1960 yılında Fas'ta meydana gelen Agadir depreminden on gün önce de böyle bir rahatsızlık geçirmişti. O sırada yanında bulunan kişilerin ifadesine göre, titremeye başlayan, yüzü kıpkırmızı kesilen Ok, çok büyük bir deprem olacağına ve çok sayıda kişinin öleceğine dair kehanette bulunmuş, ancak yerini bilememişti.

Macit Aray da, kendi başından geçen bir kehanet olayını şu şekilde anlatmaktadır: *«Bir gece, uykumun en ağır sırasında, biraz ileride aynı odada yatan eşimin çığlığı ile uyandım. 'Zelzeleyi duydun mu?' diye bağırmıştı. Hemen yataktan fırladım. Elektrik düğmesine elimi uzatırken, telâşla, 'Hayır, ne zaman?' dedim. Elektrik yanınca büsbütün şaşırdım. Eşim sakin ve rahat uyumakta idi. Üstelik etrafta zelzele olacağına dair bir hâl de yoktu. Eşimin karyolasını sarstım. Heyecanla gözlerini açtı. 'Demin bana seslenmiştin. Bir şey mi söyleyecektin?' diye sordum. 'Hayır, ilk defa şimdi beni sen uyandırdın,' cevabını verdi. O halde eşim rüyasında bağırmıştı. Saat iki buçuktu. Bir yere not ettim: Saat iki buçukta eşimin bağırması, 'Zelzeleyi duydun mu?' Verdiğim cevap, 'Hayır, ne zaman?' Aradan tam onbeş gün geçmişti. Gece yine eşimin çığlığı ile uyandım. Yine aynı sözler tekrarlandı:*

— Zelzeleyi duydun mu?

— Hayır, ne zaman?

— Şimdi, şimdi, çok şiddetli oldu!

Elektriği yaktım. Ampul bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Eşimin yüzü sapsarıydı, heyecandan tıkanacak gibi olmuştu. Saate baktım: Saat tam iki buçuktu!»

Emekli General K.K., başından geçen aynı türden bir kehanet olayını şöyle anlatmıştır: *«29 - 30 Ağustos 1927 gecesi, Hadımköy'de derin bir uykudayken, bir baykuş gayet açık bir şekilde insan gibi konuşarak, terfimi müjdeledi. Uykudan sıçrayarak uyandım. Adeta bana kendini haber vermek istermişçesine, baykuş kendi normal sesiyle bir defa daha öttükten sonra ses seda kesildi. Ertesi gün terfi haberi teeyyüd etti.»*

Halk arasında sık sık görülen, kehanet türünden bir fe-

nomen de, kişilerin, öleceklerini önceden bilmeleridir. Bu tür önceden bilme vakalarına ilişkin haberlere, bazan gazetelerde de rastlanır. Örneğin, 11 Mart 1964 tarihli bir haberde, Silifke'nin Atik mahallesinde oturan yetmişyedi yaşındaki Ali Özkaya ile altmışiki yaşındaki hanımı Emine'nin, ecellerinin geldiğini söyleyerek, çevredekilerle helâllaştıkları ve sabaha karşı da öldükleri anlatılmaktadır. 6 Ağustos 1965 tarihli bir başka gazetede ise, Eskişehir'deki Şeker Mahallesi'nde oturan, Bahriye Hoşcan adındaki bir genç kızın, kalp romatizmasından yatarken, beyazlar giyinmiş bir şahsın kendisine görünmesinden sonra, *«Yarın sabah ben saat 10'da öleceğim,»* dediğine ve gerçekten de belirttiği saatte vefat ettiğine ilişkin bir haber yer almaktadır. Dört yıl sonra, gene gazetelerden öğrendiğimize göre, Gölcük'te, Garnizon içindeki blok apartmanlarda oturan, otuzyedi yaşındaki Asiye Aydın, Eylül 1969'da bir Perşembe akşamı, hiçbir şeyi yokken, eşi, çocukları ve kızkardeşi ile helâlleşerek, *«Ben yarın öleceğim. Cenaze namazımı, Cuma günü, doğup büyüdüğüm Darıca'ya kaldırır, oraya gömersiniz,»* dedikten sonra, ertesi günü vefat etmişti. 31 Ekim 1980 tarihli gazetelerde, aynı türden bir olaya ilişkin olarak şu ilginç haber yayımlanmıştı: «Denizli'den İzmir'e giden bir otobüste yolculuk yapan Mehmet Cerit, *'Öleceğimi hissediyorum,'* dedikten yarım saat sonra can verdi. Sarayköy savcısı Halûk Morçetinkaya'nın verdiği bilgiye göre, 67 yaşındaki Mehmet Cerit'in kalp krizi sonucu öldüğü saptandı. Yolcular, savcıya verdikleri ifadede olayı şöyle anlattılar: *'Mehmet Cerit, Denizli'den otobüse bindikten sonra, 'Ben öleceğimi hissediyorum. Ölüm şu anda yakınımda ama kimse korkmasın,' dedi. Mehmet Cerit'in bu sözleri araç içindeki yolcular arasında şaşkınlık yarattı. Hatta bazıları güldüler. Koltuğuna oturduktan sonra başını arkaya yasladı ve birkaç dakika sonra da hiç sesi çıkmaz oldu. Sarayköy'e kadar böyle geldik.'»*

Bu kitabın hazırlandığı şu günlerde Istanbul'da, 21.9.1980 tarihinde Joshua adındaki bir Ruhsal Rehber'in Amerika'da Lucy Colson kanalıyla verdiği tebliğlerde geçen bir dizi kehanetin gerçekleşmekte olduğunu gösteren 'patlama olayları'

meydana gelmektedir. Joshua, Bilim Araştırma Merkezi'nce yayımlanmış olan, *Bilgi Çağına Giriş* adındaki, 58 no'lu kitapta da açıklandığı üzre, kısaca şöyle diyordu: *«7'nci Işının, yani Shiva Işınının Radyasyonu, Güneş ve Ay tutulmalarına ilişkin düzenin radyasyonu ile birleşerek, yeryüzü atmosferine ulaştığı, ve beşeriyetin neşretmiş olduğu duygusal düşünce formları ile karıştığı için, ya bu radyasyonların âhenkli bir karışımı ya da beşeriyetin gösterdiği [kara bir bulut oluşumundaki] negatif vibrasyonlarla temas sonucu, bir 'patlama' olacaktır. Beşeriyetin, hızla, İlâhî Varlıklar oldukları ve Muktedir Yaratıcı Tanrı'ya dönmelerinin gerektiği idrâkine varması işte bu yüzden çok önemlidir.»*

13 Mart 1981 tarihinde, saat 16.30 - 17.00 sularında, Istanbul, Nişantaşı semtinde, halka korkulu dakikalar yaşatan, dehşete düşürücü müthiş bir patlama duyuldu. Patlamanın sebebi meçhul kaldı.

3 Aralık 1981 günü, sabahleyin saat 08.00 civarında, Istanbul'da, Kadıköy yakasının, Suadiye, Göztepe, Çiftehavuzlar semtlerinden Moda'ya kadar uzanan kesiminde, birbiri arkasına duyulan iki büyük patlama vukû buldu. Özellikle kıyı boyunca uzanan evlerin camlarını sarsan bu patlamalar da, Romen Tankerinin hatırasını hafızalarında taşıyan halk arasında panik yarattı. Ancak, bu kez, ortada ne yanan bir gemi vardı, ne de patlamaya yol açabilecek başka herhangi bir olay meydana gelmişti. Patlamaların duyulmasından yaklaşık 1 saat sonra, Bağlarbaşı semtinin üzerinde simsiyah bir bulut belirdi, ve görgü tanıklarının ifadelerine göre, ortalık bir anda gece vakti gibi kapkaranlık kesildi. Bir süre sonra batı yönünden doğru açılarak dağılan bu kara bulut da, semt sakinlerine oldukça korkulu anlar yaşatmıştı.

Öte yandan, 1982 yılı içinde 4 kısmî Güneş tutulması ile 3 ay tutulması olacağı bildirilmiştir. Kandilli Rasathanesi yetkililerinin verdiği bilgiye göre, uluslararası alanda yapılan gözlem ve hesaplamalar sonucu, 1982 yılında, 25 Ocak, 21 Haziran, 20 Temmuz ve 15 Aralık tarihlerinde kısmî Güneş tutulmaları meydana gelecektir. Bu bilgi ile, *Bilgi Çağına Giriş* ve *Çağrı* isimli yapıtlarımızdaki, uzaylıların verdikleri bilgiyi karşılaştırdığınızda bir ortak sonuç çıkacaktır: 1982 yılı, tüm dünya

insanlığının Yüce Semavî Hakikatler'e bağlı olarak kıyam ettirileceği yani uyandırılacağı bir dönemin başlangıç tarihidir.

Bu yapıtın hazırlanması sırasında, İlâhî Âlem, ülkemizde birçok Parapsikolojik, Ufolojik ve Spiritolojik yeni olay tanzim ederek, bu yapıta yeni done olarak girmesini sağlamıştır. Öte yandan, bu yapıtın çıkmasından sonra, sizlerin de göreceğiniz gibi, bu tür olaylar ve kanıtlar özellikle, Yukarısı tarafından çoğaltılacaktır. Ayrıca, zamanı gelince bu ülkeden, arkeolojik araştırmalar veya M.T.A. araştırmaları sonucu muhtemelen onbinlerce ton altın da bulunacaktır. Bu, bir kehanet değildir.

p — Orijinal Durugörü Olayları ve Sonuçları

Ülkemizde tanık olunan en eski durugörü ([115]) olayı, ünlü İnisiye Tyanalı Apollonius'la ilgilidir. İ.S. 96 yılında, 100 yaşındaki Apollonius, kısa bir süre için durduğu Efes'teki bir söylev sırasında, toprağa korkunç bir bakış atfeder, üç adım ilerler ve bağırır: *«Vurun despota, vurun!»* Bu açık hava söylevine katılan ahalinin çoğu gibi, tüm Efes kasabası sarsıldı ve şaşırdı. Daha sonra Apollonius hayretle şöyle söyledi: *«Athene adına, işte tam şimdi despot [Roma İmparatoru Domitian] katledildi.»* O devirde, Roma'dan yola çıkan posta ve haberler birkaç günde buralara erişirdi. Posta kuryesi oraya vardığında, Roma'da İmparator Domitian'a yapılan bir suikast bildirisi getirdi. Dahası, Apollonius'un tarihsel söylevini vermekte olduğu tam o anda suikast olayı vukubulmuştu. Bu durugörü fenomeninin bir ilginç yanı da, çağlar boyunca paranormal tezahürlere yatkınlığıyla ün yapmış bir kent olan Efes'te gerçekleşmiş olmasıdır.

Yüzyıllar sonra, gene Türkiye'de, Apollonius'un durugörü vizyonunu andıran bir vaka gözlemlenmiştir. Olayın tanığı olan kişilerin ifadesine göre, Ankara'daki Yeni Hamam'ın sahibi Mehmet Gülgezin'in, Istanbul, Üsküdar'da oturan annesi, çevredekilerin Anne diye saygı gösterdikleri, ibadetiyle meşgûl olan, kendi hâlinde yaşlı bir bayandı. Bu bayan, 1922 yılında, Kurtuluş Savaşı'ndaki son zafer taarruzlarının başlayacağı gece, değişik bir halete bürünür. Sanki bir orduyu yö

ediyormuşçasına, bir yandan Velilerin adlarını çağırmaya, bir yandan da her yana, «*Sağdan çevir.. İleri atıl.. Aman, sol tarafı kolla..*» gibi emirler yağdırmaya başlar. Tanıklar, çıldırdığını sandıkları Anne'nin, aslında, durugörü yoluyla, Afyon'un düşmandan geri alındığı savaşı izlemiş olduğunu, ertesi günkü gazeteleri okuyunca anlarlar. Anne'nin o gece verdiği emirleri not etmiş olsalardı, bunların, savaş sırasında uygulanan hareket plânına uygun olduğunu görecekleri muhakkaktı.

Bir diğer vatandaşımız da, Istanbul, Beylerbeyi'ndeki evine bir gece geç vakit dönerken, kapısının önünde işlenen bir cinayeti çok uzaktan vizyon halinde izlemişti. Kendiliğinden, spontane olarak meydana gelen bu durugörü fenomeni sırasında cinayet sahnesinin kendisine tam olay anında ve aynen cereyan ettiği şekilde yansıdığını sonradan anlayınca hayretler içinde kaldığını söylüyordu. Günlük hayatın normal akışı içinde tezahür edebilen bu tür 'kendiliğinden ESP' olayları, Parapsikolojinin ilginç ve önemli bir araştırma sahasını oluşturmaktadır ([116]).

İzmir Millî Eğitim Dairesinde gezici memur olarak görev yapan bir şahsın, spirit Macit Aray'a anlattığı vaka da, gene kendiliğinden oluşmuş bir durugörü tezahürüdür: «*Muğla'daydım. Bir akşam, vücudumda garip ürpermeler, göğsümde daralma hissettim. Sokağa çıktım. Biraz sonra, gözlerimin önünde feci bir kaza sahnesi cereyan etmeye başladı. Manisa'dan hareketle İzmir'e doğru gelen bir jipte, arkadaşlarımdan biri bulunuyordu. Karşıdan gelen kırmızı bir araba ile çarpışan jip takla atarken, arkadaşım da ağır yaralı olarak hendeğin kenarına yuvarlandı. Kaburga kemikleri kırılmıştı. Sonra, yine sokakta olduğumu anlayarak, yürümeye başladım. İçimde müthiş bir sıkıntı vardı... Böyle bir halle ilk kez karşılaştığım ve sıhhatimde en küçük bir endişe verici hâl olmadığını bildiğim için, basit bir halüsinasyon olmasına ihtimal veremezdim. Hemen bir telgrafla durumu Manisa'dan sordum. Gelen cevap, fecî hadisenin, aynı yer, zaman, ve şekilde cereyan ettiğini bildiriyordu.*»

Vaktiyle İzmir'e yakın köylerden birine incelemeler için giden müteveffa araştırmacı Rahmi Balaban'a başvuran bir

köylü, hanımının paranormal yeteneğinin kendisini çok zor durumlara soktuğunu anlatarak, yakınmıştı: *«Efendim, sizi büyük bir hoca olarak tanıttılar. Benim bir derdim var. Hiç rahat değilim. Karıma son yıllarda bir hal oldu. Ben nereye gidersem, köyde oturduğu yerde, attığım adıma kadar her ne yaparsam hepsini görüyor. Hele İzmir'e alışverişe gidince, ne sattığımı, ne aldığımı, nerelere uğradığımı, kimlerle görüştüğümü, aramızda neler geçtiğini bir bir anlatıyor. Cebimdeki paraların ne kadar olduğunu, kağıt ve maden miktarlarını söyleyiveriyor... Bu hâl, altı yıldır devam ediyor.»* Daha sonra sözkonusu bayan üzerinde deneyler yapılmış, kendisinin çok güçlü bir durugörü medyomu olduğu tespit edilmişti.

Gene Macit Aray'ın Ruh ve Hayat adlı kitabında yer alan ve kendi başından geçen bir duruişiti olayı, hassas kişilerde zaman zaman tezahür edebilen duruişiti fenomenine güzel bir örnek oluşturmaktadır: *«Sekiz yıl önce evde yalnız bulunduğum bir saatte, Z.Ş. adlı bir hâkim arkadaşımın sokaktan beni çağırdığını duydum. Pencereye koştum. Kapıyı açıp sokağa çıktım, hiçbir yerde onu göremedim. Sesi, pencerenin hemen altından gelmişti. Bir saniyede kaybolamazdı. O kadar yüksek sesle çağırmıştı ki, aynı şekilde, 'Efendim! Buyrun!' cevabıyla yerimden fırlamam bir olmuştu. O sırada resim yapıyordum. Çok dalgındım. Fakat bu kuvvetli çağırıştan ürkmeden ayılabilmiştim. Hemen tıraş oldum, elbisemi giydim. Yarım saat sonra kapı çalındı. Gelenin kim olduğunu bilerek açtım.»* Gelen kişi, Aray'ın sesini duruişiti yoluyla duyduğu hâkim arkadaşıdır. Z.Ş., evden, çok özlediği Aray'ı ziyaret etmek amacıyla çıkmış, önce hanımıyla birlikte bir başka tanıdığına gitmiştir. Aray onun 'sesini' duyduğu sırada, tanıdığının evinden ayrılmış, Aray'a gelmek üzere, Bankalar Caddesi'nden geçmekteymiş. Z.Ş.'nin duyduğu şiddetli özlem duygusu, Aray'la arasında psişik bir irtibat oluşturarak, kendisini 'verici' Aray'ı da 'alıcı' durumuna sokmuş ve sonuçta bu ilginç duruişiti fenomenine yol açmıştır.

Çemişkezek'in Dimili köyünde yaşayan Dursun Aydın, bir duruişiti fenomeni vasıtasıyla nasıl himaye gördüğünü şöyle anlatır: *«Askerliğimi bitirip köye döndüğümde ev ev dolaşa-*

ıak köylümün hatırını sordum; onların dertlerini dinledim. Askerlikte edindiğim bilgi ve tecrübe beni daha vicdanlı harekete sevk ediyordu. Köyümde yardıma muhtaç olanlara koşuyordum. Bir gün öküzlerimi aldım, muhtaç bir köylümüzün tarlasını sürmek için yola koyuldum. Gideceğim tarlanın yakınında, büyük bir kayalığın dibinde suyu buz gibi soğuk bir kaynak vardı. Öküzleri salıvererek orada biraz su içtim. Bir de sigara yakarak gittikçe kararmaya başlayan havayı gözlemeye başladım. Bir an gözlerim kara bulutlara saplandı; vücudumda bir ağırlık duydum. Derken âniden kulaklarımda bir ses peyda oldu. Birisi bana, 'Oğlum, oradan kalk!' diyordu. Etrafıma bakındım; kimseler yoktu. Aldırmadım. Biraz sonra aynı ses, 'Oğlum taştan kalk!' dedi. Yine etrafta kimseler yoktu. Bayağı korktum. Şöyle söylenmeye başladım: 'Hiç uğraşma, beni buradan kaldıramazsın. Ben cahil değilim; askerliğimi yapmışım. İşine git; beni kandıramazsın. İnadım inattır. Akşama kadar buradayım, ha!' Hırsımdan ter içinde kalmışım. Söylenmelerime öküzler kulak kabartmış olacaklar ki, ikisi de bir olmuş bana mânâlı mânâlı bakıyorlar. Onlardan sıkıldım. Bu sırada hafif yağmur da yağmaya başladı. Derken kulaklarımda bu sefer daha kuvvetli bir ses, 'Dursun, kalk oradan!' diye çınladı. Bu ses, rahmetli dedemin sesine benziyordu. Dedem az konuşurdu ama doğru söylerdi. İçimi korku sardı, hemencecik öküzleri önüme katıp tarlaya doğru hızla koşmaya başladım. Kayadan epey uzaklaşmıştık ki bir şimşek çaktı ve kendimi yerde buldum. Yıldırım düşmüştü demin kalktığım kayalığa; kayalar parça parça olmuştu. Etraf toz, duman içinde kaldı. Ağrıyan başımı ovalıyarak, tarlaya doğru koşmaya başladım. Öküzler de bağırarak beni takip ediyorlardı. Nefesim kesilerek otların üzerine uzandım. Bu olanları şöyle bir düşündüm: Ben muhtaçlara yardım ettiğim için Allah benim canımı bağışladı; dedemin ruhunu da bu işe vasıta etti. Allahıma şükürler olsun!»

r — Nadir Parapsikolojik Koku Olayı

Balıkesir'e bağlı Havran ilçesinde yaşamış olan, Nakşıbendi Şeyhi İzzet Efendi, ölmezden az önce, çevresindekilere

vefatıyla birlikte bazı hallerin tezahür edeceğini bildirmişti. Nitekim, şeyhin vefatı sırasında etrafa keskin bir gül kokusu yayılmış, aynı kokunun, uzun bir süre, şeyhin evinin bulunduğu sokaktan geçenlerce de duyulduğu görülmüştü.

Aynı türden bir başka paranormal koku tezahürüne tanık olan Sinan Onbulak, 'Ruhî Olaylar ve Ölümden Sonrası' adlı kitabında bu olayı şöyle anlatmaktadır:

«Şimdi tarihini iyi hatırlayamadığım bir gün, o zaman Hacı Bayram-ı Veli Hazretleri'ne giden yoldaki terzilerden çıkmış, Hazreti ziyaret maksadıyla o tarafa yönelmiştim.. Gittim, ziyaret ve duamı yaptım. Fakat, o anda fevkalâde bir hal oldu. Etrafa şiddetli bir gül kokusu yayılmaya başladı. Koku, zaman zaman kesiliyor, sonra tekrar şiddetleniyordu..»

12 Ağustos 1980 tarihli gazetelerde, herhangi bir sınırlı mahâl dahilinde değil de geniş bir bölge çapında tezahür eden bir koku olayından bahsediliyordu: *«Istanbul'un Aksaray, Fatih, Eminönü semtlerinde duyulan ve nedeni anlaşılamayan yaygın bir koku, halkın endişeye kapılmasına yol açtı. Belediye, polis, itfaiye, sağlık ve hıfzıssıhha müdürlükleri kokunun nereden geldiğinin tespit edilemediğini söylediler. Kumkapı, Yenikapı kıyı şeridinden başlayıp, öğleden sonraki saatlerde içerlere doğru yayılmaya başlayan koku, binlerce kişinin telâşına neden oldu.»*

s — Öte Âlem'den Bedenlenme Olayları

Eski valilerden Cemal Bey, 1944 yılında Bingöl'ün kazası Kiğı'da Kaymakam sıfatıyla bulunurken, ilginç bir fantomik tezahüre (117) tanık olmuştu: Bir gece, sabaha karşı 01.00 civarında, makamında çalışırken, merdivenlerden gelen bazı ayak sesleri duyar. Ayak seslerinin oda kapısına kadar gelmesine rağmen, kimse görünmez. Kapıdaki kişi her kimse, içeriye girmesi için seslenen Cemal Bey, birden kendisini dehşete düşüren bir görüntüyle karşılaşır. Kapının üstünde, sanki gövdesi kapının arkasında kalmış gibi, bir kadın başı durmaktadır. Bir süre orada öylece durarak kendisine bakan fantom başın kaybolmasıyla birlikte, koridorda uzaklâşan ayak sesleri duyar. Fantom başın arkasından derhal odadan çıkan

Cemal Bey, fantomun, bu kez, koridorun ilerisindeki kilitli bir odaya girdiğini görür. Cemal Bey, sonradan, Kaymakamlık binasında sık sık bu tür fantomik vizyonların görüldüğünü öğrenmiştir.

Bolu'ya bağlı Düzce kazasının Ceddiye semtinde oturan Dülger Ahmet, 1930'larda ölen babasının fantomuyla uzun bir süre görüşmüş bir kişidir ([118]). Ölümünden kısa bir süre sonra evini ziyaret etmeye başlayan babasının ilk gelişinde heyecana kapılan Ahmet, fantomun rahat hareket etmesi ve kendisine güven vermesi üzerine bu görüşmelere alışmıştı. Babası, spatyomda rahat olduğunu, yalnız, sağlığında arkadaşlarıyla çaldığı bir dananın hesabını vermek zorunda kaldığından, başlangıçta bayağı sıkıntı çektiğini söylüyordu. Ahmet, bunun üzerine dana sahibinin çocuklarını bulup babasının borcunu ödeyerek, babasını rahata kavuşturmuştu. Görüşmeleri sırasında babasına yemek ikrâm etmesine rağmen, bunu tebessümle karşılayan babası, ruhların yemek yemediğini belirtmişti. Sonunda, Ahmet'in bu görüşmeleri gizli tutmayı becerememesi yüzünden, babasının ziyaretleri sona ermişti.

Yukarıdakinin benzeri olan bir diğer olayda ise, Düzce'ye bağlı Çerkes Karaköyü'nde oturan Nahide adındaki bir genç kız, vefat ettikten 35 - 40 gün sonra annesine görünmeye başlamış ve bu ziyaretlerini giderek sıklaştırmıştı. Bu tezahürlerden ürken annesine, *«Anneciğim, neden korkuyorsun? Ben senin kızın değil miyim?»* diyen Nahide, evde 15 dakika süreyle kaldıktan sonra, geldiği yoldan gene köy mezarlığına dönüyordu. Çıplak olan ayakları, sapsarı ve balmumu gibiydi. Hemen hemen her akşam gelip gitmeye başladığında annesinin kendisine karşı hâlâ daha çekingen davrandığını görünce, *«Benden neden çekiniyorsun? Ben bu günü görebilmek için çok niyaz ettim ve başarılı da oldum,»* diye açıklamada da bulunmuştu. Nahide'nin annesi Bn. Abidet ise, bu olay hakkında şunları söylüyordu: *«Kızım böyle gelip gittikçe kederim tazelendiği için, kendisinden gelmemesini rica eder ve ona karşı soğuk dururdum. Evde misafirler varken de gelir yanıma oturur, bir süre sonra adeta misafirlere sürünürcesine çıkıp giderdi. Gerek otururken, gerek elimi öperken,*

bütün özellikleriyle kızımın davranışlarının aynısını gösterirdi. Namaz kılmak için kalktığım zaman da daima arkamda dururdu. Saçları, hayattaki gibi uzundu ve otururken daima önüne uzatırdı.» Bu ziyaretlere artık dayanamayan Bn. Abidet hocalara yazdırdığı muskaları evin çeşitli yerlerine yerleştirmişti. Son gelişinde bunları gören Nahide, *«Eyvah!»* demişti, *«Anneciğim, bunu neden yaptın? Benim sana gelmemde ne zarar vardı? Beni herkese duyurdun. Artık bir daha beni göremeyeceksin.»* Ve geldiği yoldan mezarlığa doğru uzaklaşarak bir daha hiç ortaya çıkmamak üzere gözden kaybolmuştu.

Çocukluğunu Bursa'da geçiren Prof. Dr. Orhan Erözden, 7 - 8 yaşlarındayken, ölen bir komşularının evine annesiyle başsağlığına gitmişti. Ziyaret sırasında, yanlışlıkla ev sahibinin vefat ettiği odanın kapısını açan Erözden, karşısında, bu kişinin odayı kaplayacak büyüklükteki, gülümseyen başını görmüştü.

Istanbul'da, Beyazıt, Soğanağa Mahallesi, Cami Sokağı'nda halen yerinde bir apartmanın yükseldiği eski bir evin bahçesinde bulunan taşla doldurulmuş kuyudan, imdat ister gibi uzanan bir elin çıktığına birçok kez tanık olunmuştu.

1950'lerin başlarında Ödemiş'in bir köyünde meydana gelen fantom olayı da köy sakinlerine oldukça korkulu anlar yaşatmıştı: Eşinin sürekli çok kötü davranışlarına dayanamayan genç bir bayan, kendini evin bahçesindeki bir ağaca asarak intihar eder. Olayın ertesi günü ölüyü gömerler. Aynı gün, akşam vakti, alacakaranlıkta kadının kendini astığı bahçeden müthiş bir çığlık, ağlama sesleri ve boğulma hırıltıları gelir. Komşular, evlerinden fırladıklarında, duman gibi bir fantomun, bahçedeki ağaçların arasında dehşetle çırpındığını ve feryat ettiğini görürler. Köy kahvesine giden yol o evin önünden geçtiğinden, kahveye gitmekte olanlar da bu korkunç sahneye tanık olurlar. Beş gün süreyle bu fantomik tezahür aynı saatte tekrarlandığı için, evin önünden hiç kimse geçemez olur. Sonunda, çığlıkların kesilmesi ve fantomun da artık görünmemesi üzerine, köyde hayat normale döner.

t — Türkiye'de Gerçekleşen Apor Olayları

Tekinsizev fenomenleriyle ilgili bölümde görüleceği üzre, çoğu tekinsizev vakasında, eşyaların havalanması gibi levitas-

yon, ve taşlama olaylarındaki taşların havada ortaya çıkması gibi apor tezahürleri ([119]) de meydana gelmektedir. 1903 - 1904 yıllarında mutasarrıf olarak Kayseri'de vazife gören Hilmi Bey adındaki şahsın, kaldığı evde tanık olduğu olaylar da bu türden komple bir tekinsizev - apor fenomenine örnek teşkil etmektedir. Hilmi Bey ve ailesi, bir gün, evin mahzeninden gelen muazzam gürültüler duyarlar. Mahzene indiklerinde, bazı fıçıların devrilmiş olduğunu görürler. Tekinsizev olaylarına özgü bir şekilde, kopan büyük patırtıya rağmen, fıçılar pek zarar görmemiştir. Neticede, mahzende bir yatırın bulunduğunu öğrenirler, ve mezarı ortaya çıkarıp temizleyerek, yanına bir kap su ile temiz bir havlu yerleştirirler. Ertesi sabah mahzene indiklerinde ise, suyun azalmış, havlunun da ıslanmış olduğunu görürler. O günden itibaren de, her gün, kaptaki azalan suyu yenilemek ve ıslanan havluyu değiştirmek adetini edinirler. Bu olaydaki, suyun azalması ve havlunun ıslanması fenomenini, ters yönde tezahür eden bir apor türü, yani aspor olarak değerlendirebiliriz.

Istanbul Ansiklopedisi'nde anlatıldığına göre, 16'ncı Yüzyıl'da yaşamış olan şair Bâli Efendi'nin başından bir apor vakası geçmiştir. Bâli Efendi, genç yaşta vefat eden arkadaşı Piruza Ali'yi, bir gece rüyasında görür. Rüyada, Piruza Ali'den bir hediye istemiş, o da bir kağıda biraz toprak koyarak Bâli Efendi'ye vermiştir. Bâli Efendi, rüyanın sonunda bu kağıdı sarığının kıvrımına soktuğunu hatırlamaktadır. Ertesi gün bu rüyasını arkadaşlarına anlatırken, rüyada yaptığı hareketi göstermek üzere elini sarığına götürür ki, bir de ne görsün, sarığının kıvrımı arasında, içinde toprak bulunan bir kağıt parçası durmuyor mu! Bu apor olayından son derece etkilenen Bâli Efendi, o günden sonra kendini tasavvuf yoluna adar.

Bir diğer tarihî apor olayı da, halkı inisiye etmek üzere Horasan'dan Ankara'ya gelen Yedi Erenlerle ilgili olarak anlatılır. Erenlerden biri, kendisinden İslâm tradisyonunda keramet denilen paranormal tezahürlere ilişkin bir olay oluşturması istenince, âsâsını, üzerinde durduğu yere sokar ve oradan, Ankara'nın ünlü Çekirge Suyu fışkırır ([120]). Az ileride,

âsâsını tekrar toprağa daldırarak, bu kez, aynı suyun o noktada kaybolmasını sağlar. Yani, önce bir apor, sonra da bir aspor olayı tezahür ettirmiştir.

1930'larda, Istanbul, Paşabahçe'de, İncirköy mahallesi, Köybaşı Sokağındaki 10 numaralı evde, Mahmut Ağa ve ailesi oturuyordu. Kendilerine hizmet eden Hüsamettin Efendi ile hanımı da, evin alt katına yerleşmişti. Kıt kanaât geçinen hizmetkârların hayatında, bir gün, dikkati çeken bir değişiklik oldu: Bayağı refah içinde yaşamaya başlamışlardı. Bu durumun devam etmesi üzerine, Mahmut Ağa, Hüsamettin Efendi'den kuşkulandı ve zenginliklerinin sebebini öğrenene kadar adamcağızı sıkıştırdı. Hüsamettin Efendi de, çaresiz kalınca, her sabah namazından sonra bahçedeki kuyunun başında bir Osmanlı Altını bulduğunu açıklamak zorunda kaldı. Ne var ki, her gün tekrarlanan bu apor fenomeni de o andan itibaren sona erdi. Mahmut Ağa'nın merâkı tatmin olmuştu ama, zavallı Hüsamettin Efendi ile hanımı, gene fakirlik içinde kalmışlardı.

u — Çoklisanla Konuşma Fenomenleri

Ksenoglosi, bir medyomun trans halindeyken ya da bir rahatsızlık yahut şok hali geçiren bir kimsenin, hiçbir zaman öğrenmediği lisanları konuşmasına ilişkin paranormal fenomene verilen addır. Ülkemizde de zaman zaman ksenoglosi vakalarına rastlanmaktadır.

1950'lerde, Istanbul'daki bir şirketin muhasebeciliğini yapan, Bosna göçmenlerinden Tahsin adında bir şahıs, geçirdiği bir rahatsızlık sırasında ksenoglosi tezahürleri göstermişti. Olayın ortaya çıkış şekli çok ilginç olmuştu: Konsultasyon sırasında doktorlar, hasta anlamasın diye kendi aralarında Fransızca tartışırlarken, Tahsin de evvelce hiç bilmediği halde Fransızca konuşmaya başlamıştı. Şaşkınlık içerisinde kalan doktorlar, bunun üzerine, Rusça, Arapça ve Ermenice bilen meslektaşlarını çağırmışlar, ve Tahsin'in onlarla da, sanki bütün bu lisanlar ana lisanıymış gibi, büyük bir rahatlıkla konuştuğuna tanık olmuşlardı. Hastalığı geçtikten sonra, uyanık haldeyken ksenoglosi tezahürleri göstermez olmuştu

ama, Tahsin'in kendi ifadesine göre, uykudayken, gerek rüyada, gerekse sayıklama halinde, yabancı lisanlarda konuşmayı sürdürüyordu.

1957 yılı başlarında, İzmir gazetelerinde, daha değişik türden bir ksenoglosi olayına ilişkin bir haber çıkmıştı. Asabî bir rahatsızlık geçiren bir şahıs, bu kez hastalığı sırasında değil de, tedavi görüp tamamen iyileştikten sonra, Türkçe yerine, ne kendisinin, ne de aile fertlerinin hiç bilmedikleri bir lisan olan Rumca konuşmaya başlamıştı. Olayın ilginç yanı, bu duruma bir çare bulması için kendisine getirilen hocayı reddetmiş, ve kendisinin Hıristiyan olduğunu ileri sürerek, bir papaz getirilmesini istemiş olmasıydı!

Birkaç yıl sonra, 1961'de, gene İzmir'de ilginç bir ksenoglosi vakası ortaya çıktı. Olayla ilgili gazete haberinde şöyle deniyordu: «*Gülseren Eken adında bir genç kız, Türkçe'den başka hiçbir lisan bilmediği halde, geçirdiği bir şok sonunda yedi yabancı lisanı konuşmaya başladı. Fransızca soranlara Fransızca, İngilizce soranlara İngilizce, Arapça konuşanlara da Arapça cevap veriyor. Ayrıca, Boşnakça, İtalyanca ve Rumca da konuşuyor ve anlıyor...*» İzmir'in Gürçeşme semtinde oturan Gülseren'le yabancı lisanlarda görüşen kişiler, hayretler içerisinde kalmışlardı. İngilizce'yi aynen bir Amerikalı gibi, Fransızca'yı orta yaştaki bir Parisli bayan şivesiyle konuştuğunu söylüyorlardı. Hatta, Türkçe'yi, bir yabancı şivesiyle ve zorlukla konuştuğuna tanık olmuşlardı. Oturduğu evin sahibiyle Boşnakça, okutmak için götürdükleri hocayla Arapça, yabancı lisan bilen gazetecilerle de Rumca ve İtalyanca konuşurken, söylenen her sözü anlamış ve sanki ana lisanını konuşuyormuş gibi, hepsine de böyle bir rahatlıkla karşılık vermişti.

Ksenoglosi medyomluğuna gelince, bunun güzel bir örneğini de Manisalı Sermet Cambazoğlu'nda görüyoruz. 1961 yılında, Manisa Akıl Hastanesinin o zamanki başhekimi Dr. Ahmet H. Önsiper tarafından bu yeteneği incelenmiş ve gerçekliği tespit edilmiş olan Cambazoğlu, trans altındayken, İngilizce, Almanca, Arapça ve Farsça konuşmakta ve bu lisanlarda sorulan tüm soruları cevaplandırabilmekteydi. Ancak belirli bir seviyeye kadar eğitim görmüş olan ve bir memur ola-

rak hayatını idame ettiren Cambazoğlu, hiçbir yabancı lisan bilmiyordu. Celselerden sonra, sözkonusu yabancı lisanlarda aktardığı tebliğleri kayıt bandından dinlediğinde, trans halindeyken ağzından çıkmış olan sözlerin tek bir kelimesini dahi anlamıyordu.

ü — Türkiye'de Belgesel Tekinsizev Olayları

1931 yılında Adana'da, bir ev, 40 gün süreyle gece gündüz taşlanmıştı. Olayın geçtiği evin yer aldığı sokakta oturan Dr. Bedri Ruhselman, bu vakayı yakından gözlemleme ve en önemlisi, inceleyerek analiz etme fırsatını elde etmiş ve yıllar sonra *Ruh ve Kâinat* dergisinde, bize, tekinsiz ev fenomenleri üzerine mükemmel bir etüd sunmuştur.

Olayda, sözkonusu evin bahçesindeki belirli bir hedef, sürekli olarak taş yağmuruna tutulmuştu. Bu hedef, 5 metre yüksekliğindeki bir bahçe duvarının iç yüzeyini yerden 2,5 metre yüksekliğe kadar kaplayan bir çinko levhadan ibaretti. Çinko levhaya çarpan taşlar, duvarın dibinde oldukça yüksek bir yığın oluşturmuştu.

Dr. Ruhselman'ın gözlemlediği ve kaydettiği, genel olarak tekinsizev fenomenlerine özgü olan ilginç ve önemli tezahürler şunlardı:

1 — Levhaya çarpan taşlar, bahçedeki taşlardan çok daha sıcaktı. Bu tür ısı anomalileri, apor seanslarında ortaya çıkan objelerde de görülmektedir.

2 — Taşlar, çinko kaplamanın karşısına rastlayan bahçe kapısının duvarının üst hizasında, aynen ışınlama ve apor fenomenlerinde olduğu gibi materyalize oluyorlar, ve oradan itibaren çinkoya kadar olan hareketleri gözle izlenebiliyordu. Bahçe kapısının dışında, taşların nereden geldiğini gösterebilecek herhangi bir belirtiye rastlanmıyordu.

3 — Taşlar, düzenli, ritmik aralıklarla atılmaktaydı. Olayın ilk günü dakikada 15 - 20 kez atılan taşların, ertesi gün 10 - 15 dakikada bir atıldıkları görüldü. Üçüncü gün, atılan taşlar arasında geçen süre, yarım ya da bir saate kadar çıktı. Ve daha sonra, 24 saat süresince atılan taşların adedi 8 - 10 civarında kaldı, ve olayın sonuna kadar, yani kırk gün boyunca, bu frekansta devam etti.

4 — Taşların hızı, normal değildi. Sanki atılmıyorlarmış da, bir el tarafından yavaşça götürülüyorlarmış gibi seyrediyorlardı.

5 — Taşların, çinko levhaya çarptıklarında çıkardıkları anormal derecedeki şiddetli ses, hem taşların havadaki yavaş seyriyle, ve dolayısıyla levhaya yavaşça temas etmeleriyle, hem de taşların cesametiyle doğru orantılı değildi. Taşların en büyüğü bir ceviz kadar olmasına rağmen, oluşturdukları sesler, en az bir portakal iriliğindeki taşlardan beklenen sesler kadar şiddetli oluyordu.

6 — Taşlar, düz bir yörünge izlemiyor, adeta sallanırcasına, küçük zigzaglar yaparak seyrediyorlardı.

En sonunda, tekinsizev tezahürlerine yol açan muhtemel âmilin, evin sahibinin 14 yaşındaki kızı olduğu anlaşılmıştı. Genç kız evden uzaklaştığında taş bombardımanının sona erdiği, eve döndüğünde tekrar başladığı söyleniyordu. Bir gün, olay yeni bir aşamaya girdi, ve evin içindeki eşyaların harekete geçtiği, camların kırılmaya başladığı görüldü. Dr. Ruhselman, olay yerine koştuğunda, genç kızın bahçede yarı trans halinde oturduğunu görmüştü. Babasına, kızını derhal dışarıya çıkarmasını söylemiş, ve genç kızın bahçeyi terketmesiyle tezahürlerin kesilmesi bir olmuştu. Ve o andan itibaren, evin sahibi, evi tamamiyle boşaltarak, kapısının üzerine 'Bu Hâne Satılıktır' levhasını asmıştı. Artık, o evde, hiçbir olay meydana gelmemişti.

Tekinsizev fenomenlerini araştırmakla ün yapmış olan W. G. Roll, *'Tekinsizev'* adlı kitabında, ilgili âmilin, olayın geçtiği evde yaşayan bulûğ çağındaki bir genç olarak teşhis edildiği, bu türden birçok tekinsizev vakasından bahseder.

21 Ocak 1955 tarihinde Türk Haberler Ajansı'nın yayımladığı bir haberde, 10 Ocak gününden beri, Manisa'nın Salihli ilçesindeki bazı mahallelere her akşam taş yağdığı bildiriliyordu. Olay yerine giden emniyet görevlileri, sözkonusu mahalleleri kordon altına almış ve taş yağmuru durmayınca bu kez sokaklara projektör yerleştirmişti. Ne var ki, taş yağmuru, ışıklar söndüğünde kesilmekte, ışıklar yanınca da tüm şiddetiyle devam etmekteydi. Bazı semt sakinlerinin, korkudan evlerini değiştirmeye karar verdikleri görülmüştü.

Ağustos 1964'te, Istanbul, Vaniköy'de, Kuleli Askerî Lise-si'nin spor salonuna bitişik mahallenin evleri, 10 gün süreyle taşlanmıştı. Bir hafta süreyle, her gece muntazaman 21.30'da başlayan taşlama fenomeni, saat 01.30'a kadar sürmüş, ve son üç gün, başlama ânı 21.10'a kaymıştı. Atılan taşlar çeşitli yönlerden geliyor, düşük bir hızda seyretmelerine rağmen, düştükleri yerlerde büyük gürültüler çıkarıyorlardı. Bütün bu taşlamalar sırasında, sadece, bir cam ve birkaç kiremit kırılmıştı. Mahalle muhtarı evinin önünde yemek yerken tabağının içine ve daha sonra da mahallede inceleme yapan polis komiserinin ayakları dibine taşlar düşmüştü. Sözkonusu taşlar, çeşitli büyüklükteki mozaik kırıklarından oluşuyordu. Polis, askerler ve mahalle gençleri olay yerinde nöbet tutarlarken taş bombardımanı devam etmiş, ve hatta, sıkı tedbirler alınmasına rağmen daha da artmıştı. Sonunda, evlerin arkasında uzanan sırtta başıboş dolaşan bir askere rastlanmıştı. Bu askerin olay mahallinden uzaklaştırılması üzerine taşlanma fenomeninin kesilmesi, tekinsizev tezahürlerine yol açan âmilin bu genç olduğunu göstermektedir.

Üç yıl sonra, Kasım 1966'da, gene Istanbul'da, bir tekinsizev vakası daha görüldü. Halıcıoğlu'nun Haliç'e bakan sırtlarında, Salınadur mevkiindeki bir ev, üç aya yakın bir süreyle taşlandı. Evin sahibi Muzaffer Özgören, Şubat 1967'de kendisiyle yapılan bir röportaj sırasında, olayla ilgili olarak şunları anlatmıştı: *«Çok şükür, bir hafta önce kesildi. Bir daha olmaz inşallah... Üç ay evvel, önce tek tük başladı, sonra hızlandı. Her akşam 17.30 sıralarında başlayıp, sabaha kadar devam ediyordu. Özellikle de güneydoğudan geliyordu.»* Özgören'in evini bombardımana tutan objeler arasında, düz, beyaz mermer parçaları, tuğla ve briket parçaları, ve çeşitli türden, avuç büyüklüğünde taşlar vardı: *«Bir defasında 15 - 20 kişi getirdim; bütün mahalleyi sardılar. Nöbet beklediler. Taşlar yine geldi. Sokaktan atılmasına imkân yok. Öyle olsa mutlaka yakalardık. Kaçacak yer yok. Sonra, o yağmurda, soğukta, sabaha kadar beklemek her babayiğitin harcı değil... Bir seferinde taş yine geldi. Çatıda, kof, müthiş bir ses çıkarıp sekti. Derhal yerimden fırlayıp el fenerini yaktım ve karşıya tut-*

tum. O anda gelen ikinci bir taş, iki camın ortasındaki çerçevede patlayıp yere düştü... Herkesten şüphe eder olduk. Projektörle etrafı aydınlattım, yine taşlandık. Polis, bekçi, sivil memur, hepsi geldi. Onlar buradayken de taşlandık. 'Şimdi yakalarız,' diyerek, fırladılar. Ne çare ki, onlar da elleri boş döndüler. Bir keresinde, tabancayı kapıp dışarı çıktım. O sırada, yerden iki karış yüksekten gelen bir taş, bacaklarımı yaladı, duvara vurup iki metre geriye sıçradı.» Taşların, koskoca cama vurmayıp, ortadaki ince çerçeveye isabet etmesi, nereden geldiğinin tespit edilememesi, üç ay süren yoğun bir taş bombardımanı sonucunda hiçbir hasarın ve yaralananın olmaması, tamamiyle tekinsizev vakalarına özgü tezahürlerdir.

Tekinsizev olaylarında, bazan, tezahürler, sadece belirli bir bölgeyi ya da evi etkilemekle kalmayıp, fenomenin âmili olan kişinin üzerinde odaklanarak hoş olmayan durumlara yol açabilir. Araştırmacı Rahmi Balaban'ın kayıtlarından aktarılan ve yılı belli olmayan aşağıdaki vaka, bunun ilginç örneğidir: *«Oniki yaşında kadar köylü bir kız çocuğu, hatırımda kaldığına göre, İzmir, Alsancak'ta bir tüccarın evine gönderilmişti. Bir gün odalardaki koltukların yırtılarak samanlarının döküldüğü görüldü. Gün geçtikçe olaylar daha garip, daha korkunç bir hâl alıyordu. Sıra salondaki halılara gelmiş olacak ki, bir boydan bir boya halılar parçalanmaya başladı. İplere asılı çamaşırlar kendiliğinden ikiye bölünüp yere düşmekteydi. Dolaplardaki eşyalar parçalanıyor, eve gelen misafirlerin ayakkabıları ortadan yok oluyordu. Olayın neye yorulması gerektiğini konuşan ev sahipleri, bir odada otururlarken, dolapların üstündeki terlik vs.nin yerlere atıldıklarını dehşetle seyrettiler. Köylü kızdan şüphelenmişlerdi. Tekrar köyüne gönderdiler. Olayların arkası kesilmişti. Aynı kız bu defa Kemalpaşa'da bir ailenin yanına verilmişti. Bir gün kızcağızın elbisesinin yırtılarak yere serildiğini gördüler. Az sonra çamaşırları da aynı âkibete uğradı ve kız bir anda çıplak kalıverdi. Tekrar entari dikildi. Yine yırtılıp dökülüvermişti. Bir gün, karşıki duvarın üstünden doğru evin avlusuna taşlar atılmaya başlandı. Görünürlerde kimse yoktu. Karakola haber verildi. Kız komiserin huzurundayken, elbise ve çamaşırları*

yırtılıp bir anda çıplak kalıverdi. Bir asker kaputu ile örtünerek eve gönderilirken, yolda kaputun arkası bir çember şeklinde koptu, düştü. Nihayet, kızcağız, köyüne ikinci defa iade edildi. Böylece, olaylar ancak durdurulabilmişti. Otobüste giden kızın elbiseleri bir yandan yırtılıyor, bir yandan da kadınlar tarafından dikiliyordu. Fakat, köye varıldığı zaman her şey sona erdi.»

Eylül 1976'da, Tokat'ın Niksar ilçesinde çıkan günlük *Niksar'ın Sesi* gazetesinde bir tekinsizev vakasından bahsedilmekteydi: Çalca köyünden Ali Osman Korkmaz'ın evi bir akşam, dışarıdan taş yağmuruna tutulmuştu. Taş atanları bulmak için dışarı çıkan Ali Osman, hiç kimseyi göremeyince tekrar eve girmişti. Taşlar, bu kez, kapının kilitli, pencerelerin de kapalı olmasına rağmen, evin içinde materyalize olmaya ve Ali Osman'ın ailesi ile odadaki eşyaların üzerine yağmaya başlamışlardı. Ertesi gün Ali Osman'a geçmiş olsun demeye giden komşular da evin içinde taş yağmuruna tutulmuşlar, ve evdeki bazı eşyaların, aniden havalanarak, kapıdan dışarıya doğru süzüldüklerine tanık olmuşlardı.

Kendiliğinden çıkan yangınlar, tekinsizev fenomenlerinin kendine özgü bir türünü oluştururlar. Malatya çıkışlı, 25 Ağustos 1979 tarihli bir gazete haberinde, kendiliğinden çıkan böyle bir dizi gizemli yangına ilişkin olarak şöyle deniyordu: «Nedeni anlaşılamayan garip yangınlar bir mahalle halkını şaşkına çevirdi. Mahalle halkı odaların duvarlarından, döşemelerinden durup dururken fışkıran alevler karşısında panik içinde. Yetkililer de bu anlaşılmaz yangınlara bir neden gösteremiyor. Korku yüzünden okunuyor; panik içersinde kalan çocuklarına bakıp, *'Ne yapacağız, şaşırdık kaldık,'* diyor 40 yaşlarındaki Hanım Yardukan. İtfaiyeye haber veriliyor. İtfaiye söndürüp gittikten sonra, bu kez başka bir odanın, başka bir duvarında alevler. Valilik'ten, Belediye'den uzmanlar gelip incelemiş, yangının nedenini bulamamışlar. Çörnük mahallesinin Yenievler yöresinde toplam 10 evde, özellikle duvarlarda ve taban bölümlerinde başlayan yangın günde en az 5 - 6 kez yineleniyor kendiliğinden. Hanım Yardukan ne yapacağını şaşırmış diğer komşuları gibi. Yangının nedeni ko-

nusunda yetkililerden kesin bir yanıt alamayınca, *'Cinler, periler bastı evimizi. Eşyamız kalmadı. Hepsi yandı. Bu ne biçim iştir ki, nasıl olduğu bilinmiyor,'* diyor. Petrol gazı sızması olasılığı üzerinde de durulmuş, durulmuş ama, bundan da bir sonuç çıkarılamamış. Mahallede hemen herkesi sarmış bu yangın korkusu. Hele çıkış nedeni de anlaşılamadığından, korku paniğe dönüşmüş gibi. Yangının çıkış nedeni konusunda bilgisine başvurduğumuz Belediye Başkanı Naci Şavata şöyle diyor: *'Biz de anlayamadık. Telefon ediyorlar itfaiyeye. İtfaiye ekibi gidip duvarda çıkan yangını söndürüp geliyor, bir saat sonra bir başka evin bir başka duvarında yangın çıkmış deniliyor. Gidiliyor, o da söndürülüyor. Ancak bitmiyor telefon etmeler, söndürmeler. Valiliğe haber verdik. Vilayet'ten de uzmanlar geldi, anlayamadılar bu işin sırrını. Dumansız bir alev, duvarın bir bölümünden adeta fışkırıyor.'* İtfaiye Müdürlüğü yetkilileri ise mahalle sakinleri gibi şaşkın: *'Biz şimdiye dek ne böyle bir yangın gördük, ne de işittik. Duvarın orta yerinde veya taban bölümünde betonun arasından alevler aniden yükseliyor. Gidip söndürüyoruz, çoğu kez daha yerimize gitmeden yeni bir ihbar geliyor. Gidip baktığımızda aynı evin, bir başka odasındaki duvar yanıyor. Petrol sızıntısı ihtimali üzerinde duruldu. Bundan da bir sonuç alınamadı. 20 gündür, mahalleli gibi biz de şaşırdık kaldık,'* diyorlar. Mehmet Aydoğan, Hüseyin Tunç, Şerif Akçadağ, Zekiye Karakuş, Hanım Yardukan ve Ramazan Özdemir adlı yurttaşların evlerinde sık sık çıkan bu garip yangınlar, diğer evlerdeki yurttaşları da etkilemiş. Zekiye Karakuş, İtfaiye Müdürlüğü yetkilisi ile Belediye Başkanı Naci Şavata'ya dert yanıyor kapının önünde: *'Ne yapacağız gurban. 20 gündür dışarda yatıyoruz. Belki kibrit falan çakıyorlar diye bekledik. İçerde durup dururken duvardan aniden ateş çıkıyor. Bizi kurtarın bu çileden; cinler mi, periler mi bastı yoksa bu evleri.'* Çörmük mahallesinde 20 gündür bu garip yangınlar yüzünden evlerine giremiyor mahalle sakinleri. Eşyalar dışarıya taşınmış. Dışarıda yatılıyor. Halkın korkusu, şaşkınlığı, yetkililerin incelemeleri sürüyor. Ama kimse bu yangınların nerden ve nasıl çıktığını açıklayamıyor.»

1877 - 1878 Osmanlı - Rus Savaşı sırasında Kafkasya'dan gelerek Amasya'ya yerleşmiş olan Şeyh Hamza bir akşam Amasya'nın Kocacık mahallesindeki evinde ziyaretçileriyle konuşmaktayken, birden, evdeki halı, perde gibi bazı eşyaların yer yer tutuştuğu görülmüştü. Evdekiler ateş alan eşyaları söndürdükçe, daha başkaları yanmaya başlıyordu. Bu olayın ilginç yanı, ertesi gün, kendiliğinden tutuşma fenomeninin komple bir tekinsizev tezahürüne dönüşmesi ve evin taşlanmasıydı.

v — Olağanüstü Demat - Mat Olayları

Hassas bir kişi olan Y. Karaca, Ankara'da Erol Sayan'la birlikte çeşitli durugörü çalışmaları yaptıktan sonra, 1964 yılında, ender rastlanan türden demateryalizasyon - materyalizasyon, yani kısaca demat - mat celseleri yapabileceğine kanaât getirmişti. Başarılı sonuçlar aldıktan sonra, bu kez, gözlemci ve kontrolör sıfatıyla bazı bilim adamlarının da katıldığı, ve celse sonunda, deneyin safhaları ile bu bilim adamlarının imzalarını kapsayan bir tutanağın düzenlendiği ilginç bir deney yapılmıştı. Bu tutanağın metni aynen şöyleydi:

Aşağıda imzası bulunan bizler, Ankara'da, Cebeci, Sevil Sokak 13 No.lu apartmanın 18 No.lu dairesinde, 12 Ocak 1964 Pazar günü saat takriben 17.00 civarında, aşağıda anlatılan olaya şahit olduğumuzu beyan ederiz:

1 — Y.K. bir odadaki kollu sandalyelerden birine oturtulduktan sonra, 25 metre boyundaki eksiz bir ve diğer iplerle boynundan, koltuk altlarından, ayak bileklerinden, belinden ve muhtelif yerlerinden olmak üzere iskemleden kalkamayacak şekilde bağlandı.

2 — İpin birbirine bağlandığı iki ucu, balmumu ile tesbit edildikten sonra işaretlendi.

3 — Bir film makinesi, olay öncesi ve sonrasını tesbit etti. İçerde ses alma cihazı vardı.

4 — 160 saniye sonra, Y.K.nın bulunduğu odaya, kendisinin çağırması üzerine girildiğinde, iplerden tamamen çıkmış olduğu görüldü. Tecrübe sırasında içeride kimse yoktu.

a) İplerin, iskemleye bağlı olduğu yerlerden çözülmemiş olduğu,

b) Balmumunun işaretinin bozulmadan durduğu, müşahade edildi.

5 — Teyp dinlendiğinde, olay sırasında bazı faaliyetlerin cereyan ettiği ve Y.K.nın da, bu faaliyetler sırasında bir hayli yorulduğu kolayca anlaşılıyordu.

6 — Olay öncesi ve olay sonrası, hazirunun kanâati ses alma cihazına tesbit edilmiştir.

Dr. Rasih GÜVEN O.D.T.Ü. Fel. Öğrt. Ü. (İmza)	Opr. Dr. M. Edip TARIM Ankara Tıp Fakültesi (İmza)
Dr. İsmet OLCAYLAR O.D.T.Ü. (İmza)	Dr. Zekâi SÜER (İmza)
Dr. Lütfü KARASOY O.D.T.Ü. (İmza)	Bayan Elande ULUÇAY (İmza)
Ekrem GÜRENLİ Ziraat Yüksek Mühendisi (İmza)	Erol SAYAN (İmza)
Cevat NECİBOĞLU (İmza)	Aslı gibidir. Cevat Neciboğlu Erol Sayan 28.1.1964

Görüldüğü üzre, deney sırasında her türlü tedbir alınmış ve bilim adamları, deneyin sıhhati ve doğruluğu hakkında tanıklık etmişlerdi. Deney anında medyom odada yalnız bırakıldığından, odanın kapı ve pencereleri tam bir kontrol altında tutulmuştu. Ayrıca, oda aydınlık bırakılmıştı. Tutanakta sözü edilen teyp kaydında, sandalye gıcırtıları, heyecanlı solunma, devamlı çıtırtılar ve ıslık gibi sesler duyuluyordu. Bilim adamlarından Opr. Dr. Mehmet Edip Tarım, deney sonrasında, Karaca'nın fizyolojik durumunu tespit etmişti: Nabız 120 - 130'a kadar çıkmıştı, solunum sıklaşmıştı, ve genel bir stres hali vardı ([121]).

Karaca'nın kendisi, demat - mat fenomeninin tezahür ettiği bu tür celseler sırasında medyom olarak neler algıladığı

soruldığunda, şu açıklamayı yapmıştı: «*Kendi kuvvetimle olmuyor. Allah'ın izni ve ruhların yardımı ile yapıyorum* ([122]). *Tabi, kendimize göre usulümüz var. Önce dua ediyorum. Hemen sonra bütün vücudum uyuşuyor ve karıncalanıyor. Başım ağırlaşıyor Sesler işitiyorum, içeri giren bir kimsenin ayak sesleri gibi. Nefes alıyorlar sanki. Sonra çıtırtı, tıkırtı, testere sesi gibi gürültüler, ve oturduğum sandalyeden, vuruyorlarmış gibi darbeler duyuyorum. Bunları ilk on saniye içinde işitiyorum. Ruhların etrafıma geldiklerini görüyorum. İnsan şeklinde görünüyorlar. Yüzleri çok merhametli insanlarınki gibi sâkin ve müşfik. Nereden geliyorlar bilemiyorum. 'Sen,* bizi, ipten kurtulmak için çağırdın, kurtaracağız,' *diyorlar. Ne kadar sıkı ve ıstırap verecek şekilde bağlanmışsam, o kadar süratle kurtarıyorlar beni... Gevşek olunca geç geliyorlar. İddialı olmamam lâzım. İnançsız olanlara,* 'Siz bunu kötüye kullanıyorsunuz,' *diye kızıyorlar... Ben iplerin genişlediğini hatırlamıyorum. Beni boynumdan tutup yukarıya çekiyorlar sanki. Dar bir yerden çıkarır gibi, kalemcesine düz hale geliyorum zannediyorum. Sonra kendimi yerde yatar, bazan da ayakta buluyorum... Tecrübe sırasında çok yoruluyorum. İki saat sonra ancak kuvvet bulabiliyorum.*»

Karaca'nın sıkıca bağlandığı iplerden, ipler çözülmeden sıyrılması, ya iplerin ya da Karaca'nın, önce demateryalize sonra da eski haline dönecek şekilde materyalize olduğunu göstermektedir. Ancak, iplerden kurtulmanın 3 dakikadan kısa bir süre içinde meydana gelmesi, demat - mat fenomeninin ([123]) iplerde oluştuğuna işaret etmektedir. Çünkü, spiritolojik verilere göre, bir beşer organizmasının bu kadar kısa bir süre içinde demat - mat sürecinden geçmesi pek mümkün değildir ([124]). Karaca'nın anlattıklarına göre, iplerde demateryalizasyon meydana gelirken, kendi bedeninde de, mistik translar sırasında zaman zaman görülen türden bir 'beden uzaması' oluşmakta ve nihaî kurtulmayı sağlayan bir levitasyon tezahür etmektedir. Karaca'nın bu tezahürlere yatkın olan medyomik yeteneğini, hassasiyetini kullanan ruhsal varlıklar da, böylece, bu tür bir fenomeni fizik seviyede oluşturabilmektedirler.

y — Bitkiler Âlemi ve Ruhsal Varlıklar

Bergama Ormanları'nı bir evliya koruyor: Bergama'ya 7 kilometre mesafede bulunan Yerli Tahtacı adlı orman köyü, asırlardan beri balta yüzü görmemiş çam ormanlarının selâmetini bir yatıra borçludur. Gür ormanları ile büyük şöhret yapan 350 yıllık ve 350 nüfuslu Yerli Tahtacı köyünün hemen yanıbaşındaki bir tepede yatırı bulunan Bazait Dede, canı gibi koruduğu ormana şimdiye kadar toz kondurmamış ve benzerleri gibi baltadan olan nasibine mâni olmuştur. Köy sakinleri, çok yaygın olan bir inanca göre, Bazait Dede'nin sırf bu koca ormanın korunması için dünyaya geldiğini ve ormana el uzatan herhangi birisini rahat bırakmadığını anlatmaktadırlar. Muhtar Mahmut Karga, Bazait Dede olayını şöyle özetlemektedir: «*Gördüğünüz gibi, köyümüz, ormanlarla çevrili. Buna rağmen hiçbirine el sürülmemiş. Dallar kırılır, kozalaklar düşer, fakat kimse evine götürüp yakmaz. Kilometrelerce yol teperek odunu başka köylerden temin eder. Bazait Dede, ormana el süreni hiç rahat bırakmıyor. Bir defasında köyümüzde Bergama'dan piknik yapmaya geldiler. İçlerinden bir tanesi, yere dökülen kozalaklardan toplayıp ilçeye götürmüş. Fakat ertesi gün apar topar tekrar geldi. Anlattığına göre Bazait Dede rüyasına girmiş, bütün gece,* Kozalakları geri götür, *deyip durmuş. Köyümüze öğretmen olarak gelen bir genç de ormandan bir ağaç kesip, evinin balkonuna direk olarak kullanmıştı. Bazait Dede, onları da rahat bırakmadı. Karı koca şahittirler; sabahı zor buldular. Kısacası, bütün köy halkı, Bazait Dede'den sinmiştir. Hepimizin de başından buna benzer bir olay geçti. İnandık artık. Bu yatır, Bergama ormanlarına toz kondurmuyor.*» (Gazeteler, 11-12-1968)

Nurbaba, trafiğe geçit vermiyor: Sultanahmet'ten sahil yoluna inen ve tren yolunun altından geçen Aksakal Sokağından (Çatladıkapı) bugünlerde geçenler ilginç bir görüntü ile karşılaşıyorlar. Günün her saatinde çok sayıda aracın gelip geçtiği eski geçidin 20 metre kadar uzağında yeni bir geçit yapılmış ve görünüşe göre tümüyle tamamlanmıştır. Ancak yeni geçide giden yolun tam ortasında bir çitlembik ağacı ve taş-

ları yeşile boyalı bir mezar bulunmaktadır. Yaklaşık 15 günden bu yana değişmeyen bu görüntünün öyküsü şöyle: Kentin trafik yönünden en yoğun bölgelerinden biri olan Sultanahmet'i sahil yoluna bağladığı için oldukça ilgi gören eski geçit, tam köprünün altından geçiş noktasında bir kıvrım oluşturduğu için araçların uzun süre beklemelerine ve bu yolda sürekli olarak bir özel trafik görevlisinin bulunmasına yol açmaktadır. Devlet Demir Yolları ve Karayolları ilgilileri 5 yıldan bu yana proje çalışmalarını yürüttükleri bu işi sonunda çözümlemeye karar veriyorlar ve yaklaşık 1 milyon lira harcayarak ikinci geçidi tamamlıyorlar. Yapılan hesaplara göre ikinci geçit hiç bir kıvrım oluşturmadan sahil yoluna bağlanacak ve böylece beklemeler önlenecekti. Fakat, işin burasında bir sorun ortaya çıkıyor. Yıllardır tren yolunun yanında bulunan bir çitlembik ağacı ve ağacın altında bulunan Nurbaba'nın türbesi ikinci geçidin açılmasıyla yolun tam ortasında kalıyor. İşçiler önce ağacın çevresini ve üstü Eski Türkçe harflerle yazılı bir mezar taşının altını kazarak bir kaç kemik çıkarıyorlar ve bunları yakında bir bahçeye gömüyorlar. Ondan sonra greyderler işe girişiyor ve çitlembik ağacının yıkılmasına başlanıyor. Anlatanların ifadesine göre, bu işlem sırasında çitlembik ağacı oldukça direniyor, yıkılmıyor ve grevderi iyice sarsıyor. Bu sarsıntıyı ve zorluğu Nurbaba'nın gücüne veren işçiler de tası - tarağı toplayarak işi terkediyorlar. O gün bugündür Çatladıkapı geçidi, hemen hemen tümüyle tamamlanmış olmasına karşın, ortasındaki çitlembik ağacı ile olduğu gibi duruyor. (Gazeteler, 10-8-1979)

Dev ağaçtan dal koparanın başına kötü bir olay geliyor: Samandağ'da halk tarafından kutsal olarak kabul edilen bir çınar bulunuyor. Çınar ağacı, Hızır Aleyhüsselâm ile Hazreti Musa'nın buluştuğu yer olarak kabul edilen Samandağ sahilinden yaklaşık 8 kilometre uzaklıkta, Hızır Dağı eteğinde. Hıdırbey Köyü'ndeki çınar ağacının çevresi tam 32 metre. Çevrede yaşayanlar ağacın, Hazreti Musa'dan ayrıldıktan sonra Hızır Dağı'na çıktığı bilinen Hızır Aleyhüsselâm tarafından dikildiğine inanıyorlar. Kutsal kabul edilen ağaca kimse el sürmüyor. Dökülen yaprakları dahi toplanıp yakılıyor. Köy-

lüler, yıllar önce köye gelen bir imamın ağaçtan bir dal kopardığını, hemen ardından evinin yandığını anlatıyorlar. Sürekli ağacın yanında birisinin bulunması için gövdenin içindeki oda şeklindeki boşluğa çay ocağı kurulmuş. 6 yıl önce aralarında profesörlerin de bulunduğu bir heyet gelip, ağacı incelemiş. En az 2 bin yıllık olduğunu söylemişler. (Gazeteler, 8-10-1981)

Istanbul, Gülhane Parkı'nın önündeki çınar ağacı ile, Kabataş Araba Vapuru İskelesi'nin girişindeki, dibinde bir yatır bulunan ağaç da aynı türden özellikler göstermekte, öte yandan bu tür özellik taşıyan daha yüzlerce ağacın, ülkemizin her yanında mevcut olduğu bilinmektedir. Bu olayların genel esprisi şudur ki, öte âleme geçmiş olan birçok varlıklar, yeryüzündeki herhangi bir, bu olaylarda olduğu gibi çok uzun yaşamlı ağaçları, yapıları, eski eserleri vb. korumak görevini üzerlerine alırlar ve hem bir vazifeyi yerine getirirler, yeryüzü ile irtibatlarını devam ettirirler ve ruhsal gücün kanıtını sağlamaya yardımcı olurlar, hem de fizik dünya ile ruhsal âlem arasında bir psişik köprü oluştururlar.

z — Olağanüstü Hayvan Parapsikolojisi Olayları

Anlaşıldığına göre, Istanbul'un kedileri, parapsikoloji araştırmacılarının An-Psi, Hayvanlarda Parapsikoloji ([125]) dosyalarında özel bir yere sahiptiler. 1968 yılında, Istanbul Hayvan Hastanesinin baş veterineri Dr. Hayrullah Orakoğlu, Pala adındaki bir ev kedisinin, tabii bir kedinin becerebileceği kadarıyla, bazı kelimeleri söyleyebildiğini açıklamıştı. Söylendiğine göre, Pala; *Git*, *Gel* ve *Yemek* gibi kelimeleri telâffuz edebiliyordu. Bu ilginç vakayı inceleyen veterinerler, Pala'nın söylediklerinin rahatça anlaşılabildiğini belirtmişlerdi.

Leo Talamonti, *'Yasak Evren'* adlı kitabında, Istanbul'daki Fransız konsolosunun 1952'de açıkladığı ve gene Istanbul'un kedileriyle ilgili olan bir diğer An-Psi olayını anlatır: Fransız Konsolosuna göre, Fransa'nın Marsilya limanında kayıtlı olan bir şilebin mürettebatı, Istanbul'a uğradıkları bir sırada, gemiye bir düzine kedi almışlar, daha sonra gene Istanbul'a geldiklerinde, kedileri tekrar Istanbul sokaklarına sal-

mışlardı. Bir yıl sonra, geminin yolu bir kez daha Istanbul'a düştü. Istanbul'a gelişinden bir gün önce, limandaki görevliler, belirli bir rıhtımda bir düzine kadar kedinin toplandığını ve ertesi güne kadar ısrarla orada kaldıklarını gördüler ve buna hiçbir anlam veremediler: Ertesi gün şilep limana girdiğinde, kediler, geminin mürettebatını karşılamaya hazırdılar! Konsolosun belirttiğine göre, sözkonusu şilebin arada sırada yaptığı Istanbul seferlerinde belirli bir tarifeye uyulmuyordu. Talamonti, böyle bir olayın içgüdü ile açıklanamayacağını öne sürmekte, *'kedilerin her biri ile geminin mürettebatı arasında'* mevcut olan belirli bir telepati ya da durugörü irtibatı ihtimalinin üzerinde durmaktadır.

An-Psi olayına ilginç bir örnek olarak, çok hassas olan ve sahibinin başına gelebilecek kötü olayları sezinleyebilen at olayları bir haylidir. Bunlardan önemli bir tanesini, Baron W. Wratislaw, *'Anılar'*ında şöyle anlatır: 1590'larda, Viyana İmparatoru II. Rudolf'un elçisi olarak Osmanlı İmparatorluğu'na ve böylece Istanbul'a gelen Herr F. Kregwitz, iki devlet arasındaki ilişkilerin bozulması üzerine tutuklanıp daha sonra öldürülecektir. İşte bu olayın başlarında, elçi kendisini çağıran Sinan Paşa'nın davetine gitmek üzere her zaman bindiği yağız atının eğerlenip getirilmesini emreder, fakat at huylanır, hırçınlaşır, çifte savurur ve sırtına kimseyi bindirmez. Bunun üzerine elçi, kır atına biner ve gider. Sinan Paşa ile tartışmalı geçen görüşmelerinden sonra, başına gelecek felaketi bilmediği halde, elçilik konağına dönmek üzere dışarı çıkıp kır atına binmek ister, fakat olacakları bu kez de kır atı hissetmiştir ve birden öyle huylanıp, hırçınlaşır ki, yanına kimseyi yaklaştırmaz, ısırır ve çifte atar. Oysa bu atın daha önceleri böyle bir hali görülmemiştir. Elçi, kâhyasının atına biner, elçilik konağına döner ve orada tutuklanır, daha sonra ise öldürülür.

An-Psi'nin araştırma sahasına giren, hayvanlara özgü bir paranormal meleke de, psişik iz sürme'dir. Kedi, köpek gibi bazı evcil hayvanlar, alışmış oldukları evden başka bir yere götürüldüklerinde, yeni evleri başka bir şehirde de olsa, haftalar ya da aylar boyunca yüzlerce kilometrelik yol katederek, eski yerlerine dönebilmektedirler. Yakın zamanlarda, bu türden iki psişik iz sürme olayı, gazetelere geçmiş ve okuyan-

ları şaşkınlık içinde bırakmıştır. Özellikle bir tanesi için, şimdiye kadar dünyada görülmüş olan bu çeşit olaylar arasında, katedilen mesafe bakımından bir rekor oluşturduğunu söyleyebiliriz. Bu vakanın kahramanı, Minnoş adındaki bir kedidir. Almanya'da çalışan Mehmet Tunç, iznini geçirmeye geldiği Istanbul'dan dönüşünde, yanına kedisi Minnoş'u da alır. Almanya'daki evinde serbest bıraktığı Minnoş, iki gün sonra, 15 Eylül 1980 günü ortadan kaybolur. Ve iki ayı aşan bir süre sonra, Tunç, Türkiye'den gelen bir mektuptan, Minnoş'un 14 Kasım 1980 tarihinde Istanbul'daki evlerine dönmüş olduğunu öğrenir: Anlaşıldığına göre, Minnoş, tam 2500 kilometrelik yolu 61 günde yürüyerek Istanbul'a ulaşmıştı! Alman basını da olayla ilgilenmiş ve Minnoş'un öyküsü, 22 Kasım 1980 tarihli *Bild* gazetesinde çıkmıştı.

Yaklaşık bir yıl sonra, gazetelerde, bu kez Duman adındaki bir çoban köpeğinin psişik iz sürme melekesi ile sahibini nasıl bulduğunu anlatan bir haber yayımlandı. Ankara'da oturan Leventoğlu ailesi, 1980 Yazında, Adana, Osmaniye'deki çiftliklerini ziyarete gittiklerinde, köpekleri Duman'ı orada bırakmışlardı. Ankara'ya döndüklerinde, Duman'ın ortadan kaybolduğu haberini aldılar. Ne varki, Duman, kaybolmamış, sahiplerini bulmak için yola koyulmuştu. Bir yıl sonra, Ankara'da, Atatürk Orman Çiftliğindeki bir düğün salonunda sahiplerini bulma başarısını gösteren Duman, bu uzun süre zarfında Toroslar'ı aşmıştı. Açlıktan bir deri bir kemik kalan Duman'ın beyaz tüyleri, otlarda yatmaktan, yeşil bir renk almıştı.

Resim — 13 : Atatürk'e hediye edilen halıdaki saat kadranı.

Resim — 14 : Atatürk'ün, 1953 yılında, Yozgat Lisesi bahçesinde M.K. Aydoğan adlı resim öğretmeni tarafından çekilen resimde görülen bulut hatları profil görüntüsü, yeryüzündeki benzerleri arasında en ünlü örneklerden biridir. Bu resmin orijinalini, Şişli Atatürk Müzesi, birinci kat, sağdaki odanın duvarında görebilirsiniz.

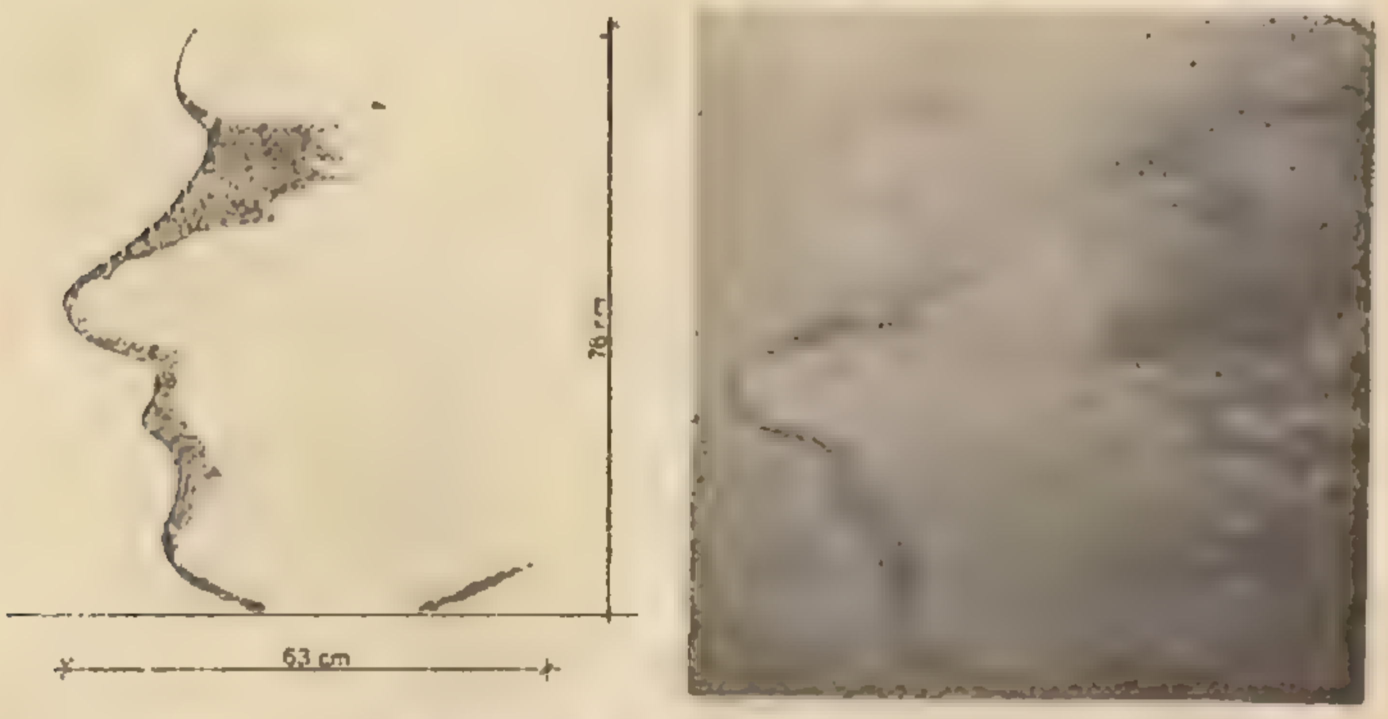

Resim — 15 : Üstteki resim, 1981, 10 Kasım günü, duvarda aniden beliren Atatürk'ün profilden yüzünü göstermektedir. Ev, Küçükyalı'dadır. Tavandaki su lekeleri, Atatürk'e tamamen benzeyen üstteki görüntüyü oluşturmuştur.

Resim — 16 : Aynı Atatürk profilinin başka açıdan görünüşü.

Resim — 17 : İngiltere'de çıkan Strand Magazine dergisinin Aralık 1895 sayısında yayımlanan bu fotoğraf, Dyer adlı bir şahsın, İrlanda'da maden arama kazıları sırasında bulduğu, fosilleşmiş bir dev insanı göstermektedir. O yıllarda Londra demiryolları deposunda korunan bu dev fosilin boyu 3,70 m. kadardı ve sağ ayağında altı parmağı vardı.

Şekil — 12 : Trakya'daki Manyetik Yokuş, Pınarhisar - Demirköy yolu üzerinde bulunmaktadır.

Resim — 18 : Manyetik Yokuş, buradaki gizemli gücün etkisini gözleriyle görmek isteyenler için, ilginç bir ziyaret yeri haline gelmiştir.

Resim — 19 : Kanada'da New Brunswick yakınlarındaki manyetik yokuş. Tabeladaki yazı : «Bu fenomeni takdir etmek için, beyaz direğin belirlediği noktaya kadar gidin, motoru kapatın, ayağınızı frenden çekin.» Böyle bir tabelanın Trakya'daki Manyetik Yokuşa da konulmasını dileriz.

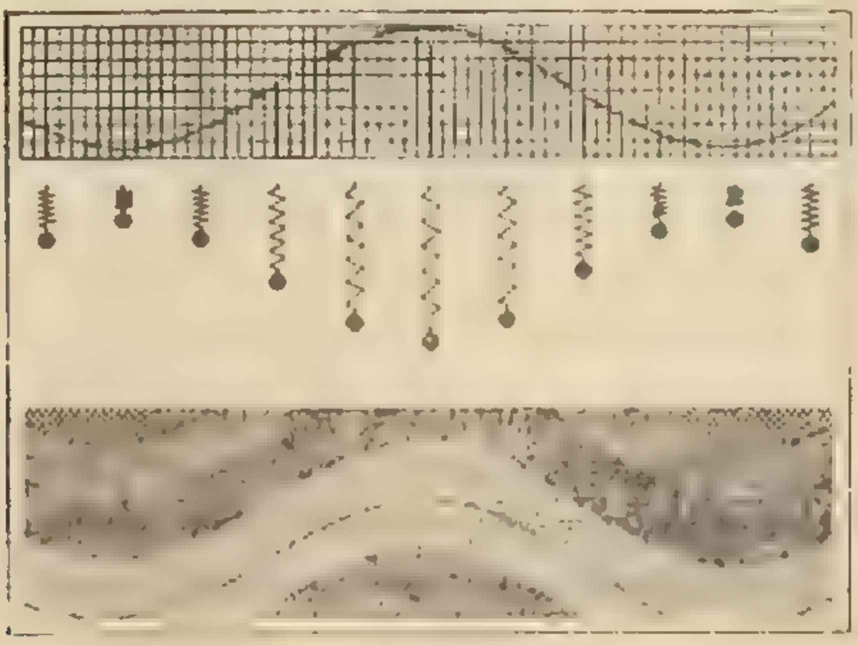

Şekil — 13 : Yerçekimi kuvvetini ölçmek suretiyle yapılan jeolojik etüd — Aşağıda : Katlanmış katmanların iç eğrilerindeki kayalar basınç altında kalır ve böylece, gerilim altında dış katman eğrilerinde yer alan kayalardan daha yoğun olurlar. Ortada : Yoğunluk farkları, yüzeyde hassas baskküllerle yapılacak deneylerle tespit edilebilir. Bu basküller, gravitasyonel çekimdeki değişimleri kaydederler. Yukarıda : Gravitasyonel değişim eğrisi. aşağıdaki bölümde gösterilen jeolojik yapıyı yansıtır.

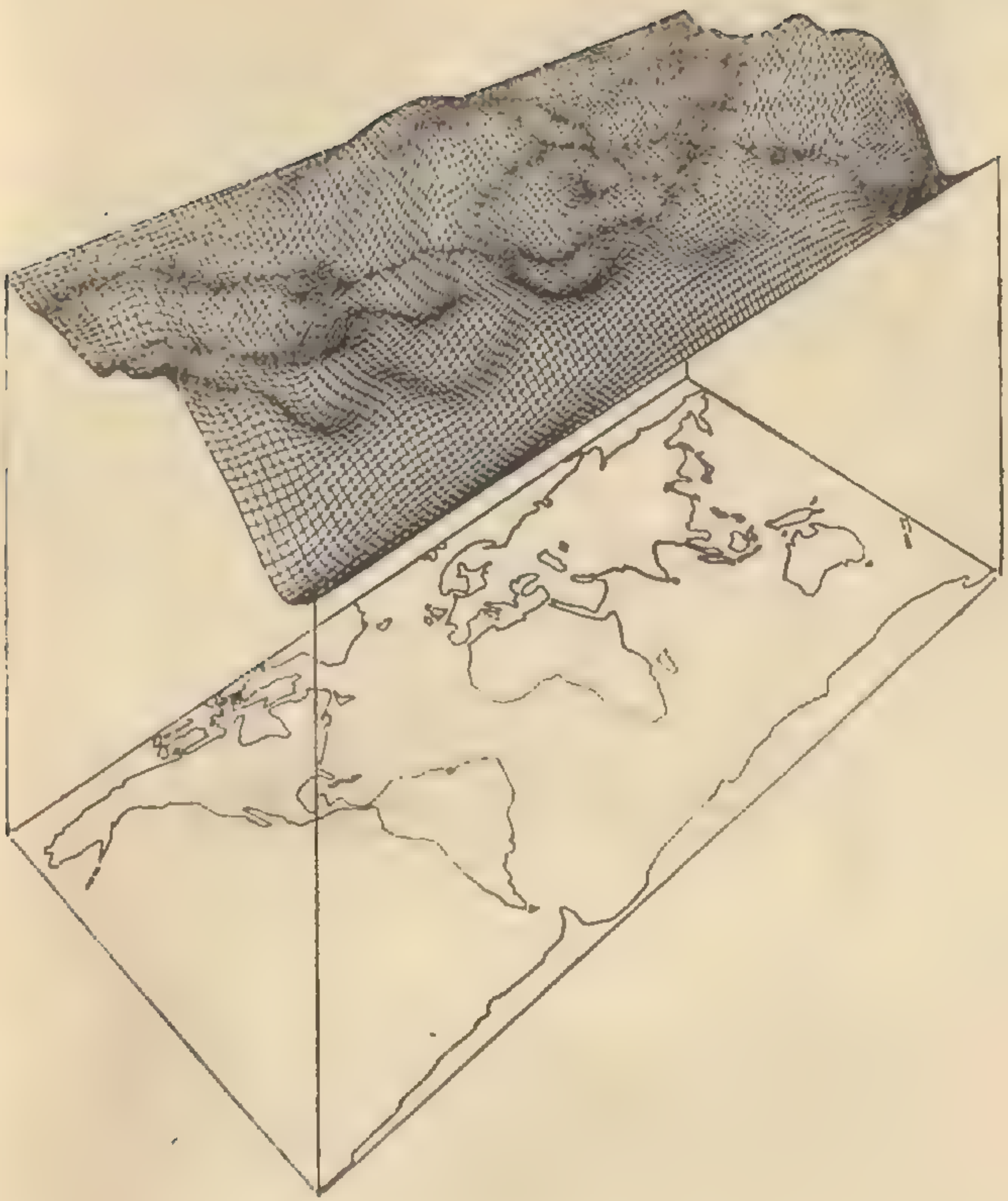

Şekil — 14 : Uydular ve Ay'da bırakılan laser yansıtıcıları aracılığıyla yapılan jeofizik çalışmalar sonucunda, gravitasyonel çekime ilişkin olarak Dünya yüzeyinin çeşitli kesimleri arasında görülen yerel değişimleri gösteren, bir jeoid ya da yerçekimi kuvveti haritası çizilmiştir. Bu üç boyutlu çizimdeki yüksek noktalar, uydu yörüngelerindeki düzensizliklerle tespit edilebilen, ortalamanın üstündeki yerçekimi alanlarını belirlemektedir.

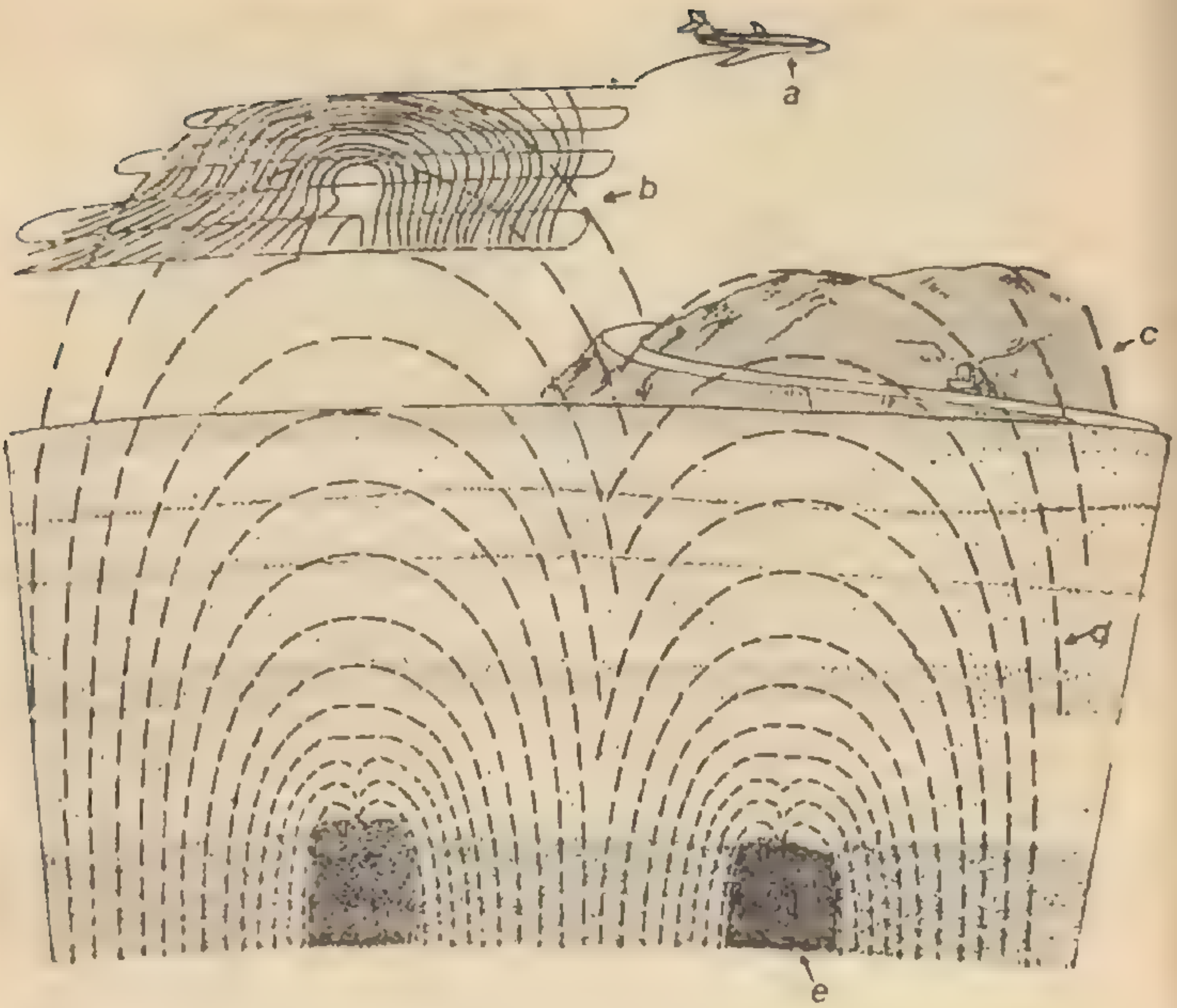

Şekil — 15 : Uçak arkasına takılan manyetometrelerle, manyetik yokuş bölgesinde yeraltında gömülü olabilecek manyetik bir demir madeninin mevcudiyetinin tespit edilmesi mümkündür.

(a) Arkasında manyetometre takılı olan uçak.

(b) Manyetik konturlar haritası.

(c) Manyetik yokuş.

(d) Manyetik güç hatları.

(e) Aşırı mıknatıslanmış demir cevheri ihtiva eden yeraltı kayaları.

Resim — 20 : Hacı Macit ve Bilim Araştırma Merkezi'nin bazı üyeleri üzerindeki akrep deneylerinden sahneler.

Resim — 21 : Malatya'nın Çörmük mahallesindeki bir evde 'kendiliğinden çıkan yangının' duvarda yaptığı tahribat.

Resim — 22: Üstteki resimler, 1980 yılında Antalya'da deniz kıyısındaki bir aile gazinosunda, gece saat 23.00 sularında M.A. ve eşi N. A.'nın çektirdikleri hatıra fotoğraflarında ortaya çıkan esrarengiz ışıklı izleri göstermektedir. Dünyanın çeşitli yerlerinde de benzeri fotografik tespitler yapılmıştır ve bazı nadir örnekleri mevcuttur. Işıklı izler, astral varlıklar, etherik varlıklar veya Ufolojik varlıklarca oluşturulmuş olabilir. Işıklı yıldıza dikkat ediniz.

Resim — 23 : Üstteki resim Cenk Tamer isimli bir kişinin resmidir ve başının üzerinde 3 adet ışıklı obje mevcuttur. Resim gerçekte renklidir ve 9 - 8 - 1981 günü saat 24 - 01 arasında çekilmiştir. Cenk Tamer bu resimde bu türlü bir iz çıkmasını önceden kuvvetle istediğini belirtmiştir. Objeler sarı renktedir ve bulundukları kısmın arka tarafı gökyüzüdür. Orijinal bir fenomendir.

Resim — 24 : Bn. Muzaffer Sunguroğlu'nun, 1979 Ekim ayında Kandilli'de yarı açık bir havada çekilen resminde, başının üzerinde, saçlarının da yarısını aydınlatan bir ışık küresi görülmektedir. Resim, yeryüzündeki benzerleri arasında çok nadir bir özelliktedir.

EK BÖLÜM — 1

Kadim Haritalar ve Gizemleri

«Asya ile Akdeniz havzasındaki, birbirinden çok uzakta bulunan İnisiye grupları arasında, çok büyük mesafelerin sözkonusu olmasına rağmen, daimî bir bilgi değiştokuşu var gibidir.»

Andrew Tomas

Petrus Vesconte'nin 1311 yılında hazırlamış olduğu bir portulan, şaşırtıcı bir döküman olarak ortaya çıkmaktadır. Bu haritada, rüzgâr gülleri ile kerte hatlarının belirlediği, eşmerkezli iki dairenin ortak merkezi, tam tamına Ege Ufo Üçgeninın üzerinde yer almaktadır! Ege Deniziyle ilgili olarak yakın zamanlarda ortaya konan bulgular ile bir 14'ncü Yüzyıl haritası arasındaki bu ilginç bağıntı, gerçekten de insanı hayrete düşürmektedir. Bu bağıntı, yerel düz çizgiler, yani ley hatları ile Ufolojik faaliyet arasındaki kesin bir ilişkinin mevcudiyetine işaret eden sağlam bir kanıt oluşturmaktadır.

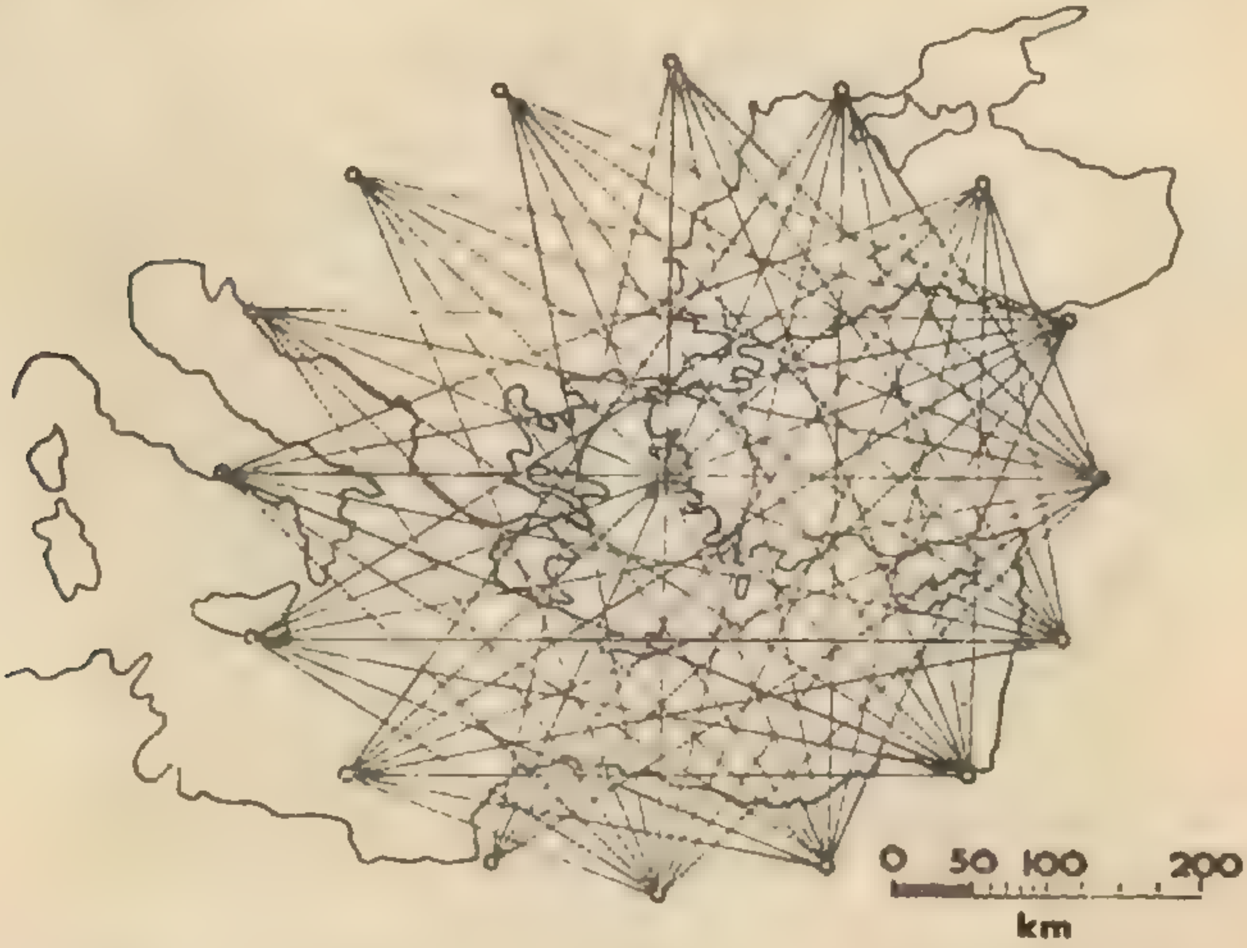

Harita — 15 : Vesconte Portulanı (sadeleştirilmiştir).

Bu portulandan esinlenerek, Doğu Akdeniz ile Karadeniz'i gösteren modern bir harita üzerinde, bu kitapta incelediğimiz kadim merkezler arasında herhangi bir geometrik ilişkinin bulunup bulunmadığını araştırabiliriz. Vesconte portulanındaki kerte hatları ile odak noktaları ağının oluşturduğu desene bağlı kalarak, Karaburun'un tam kuzeyinde merkezî bir nokta tespit edersek, çemberleri üzerinde, özellikle Agarta ile birinci dereceden ilişkisi olan yerleri kapsayan birçok kadim merkezin bulunduğu, eşmerkezli iki dairenin ortaya çıktığını göreceğiz. İç dairenin çemberinin İyonya kıyılarını kestiği yerlerde, kuzeyde Troya ve güneyde de Efes'in yer aldığı görülmektedir. Üstelik, Sardes gibi daha başka önemli kadim merkezler de, ya çemberin üzerinde ya da çemberin çok yakınında bulunmaktadır ([126]).

Öte yandan, dış dairenin tüm Doğu Akdeniz bölgesini kaplayan çemberi, güneyde Gize'den, doğuda Nemrud Dağından, ve batıda da İtalya'daki Cumae'den geçmektedir. Palladium'u Troya'dan İtalya'ya götürmüş olan Aeneas, yeraltı dün-

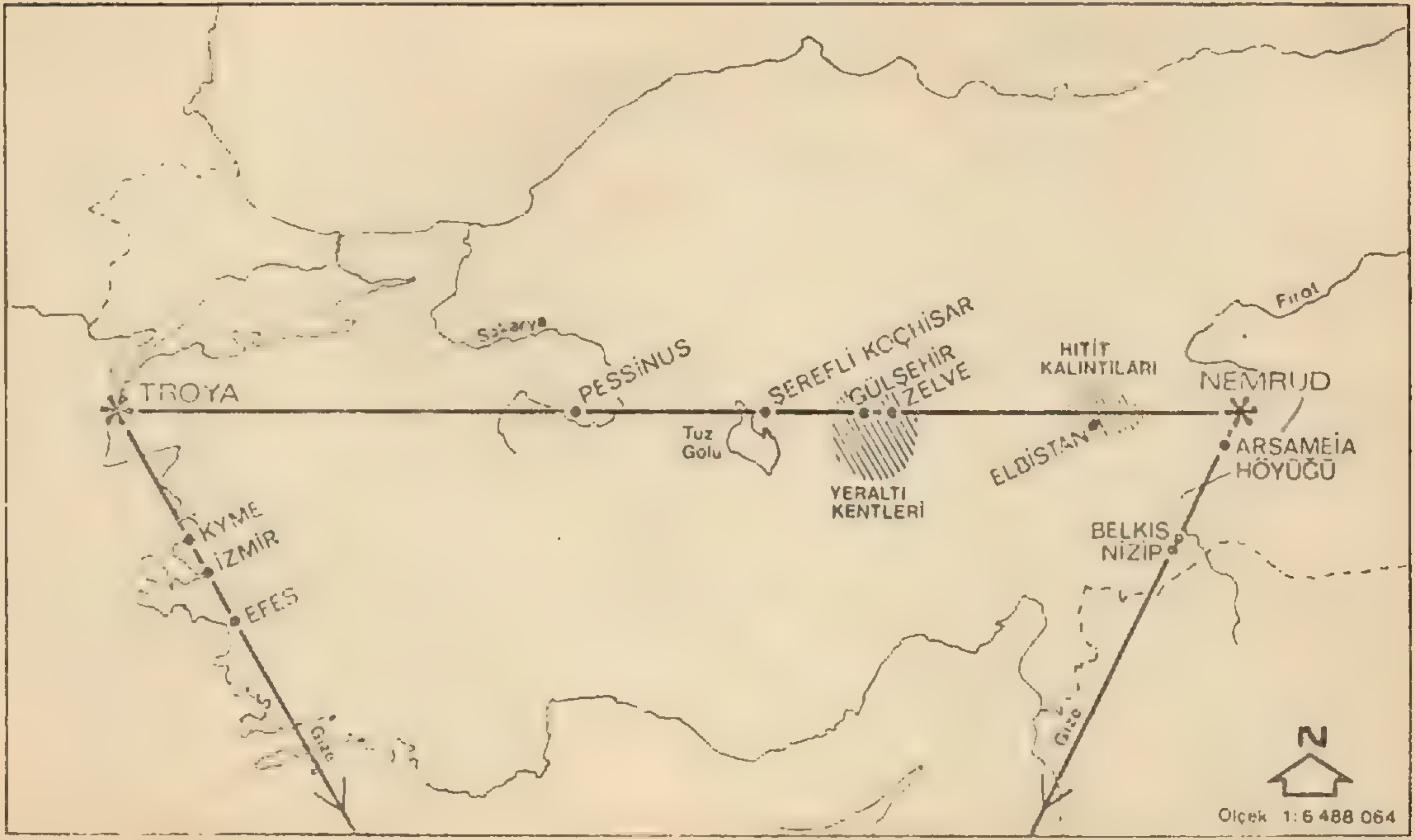
TROYA
KYME
İZMİR
EFES
Giza
Sakarya
PESSİNUS
Tuz
Golu
ŞEREFLİ KOÇHİSAR
GÜLŞEHİR
ZELVE
YERALTI
KENTLERİ
HİTİT
KALINTILARI
ELBİSTAN
Fırat
NEMRUD
ARSAMEİA
HÖYÜĞÜ
BELKIS
NİZİP
Giza
N
Olçek 1:6 488 064

yasına, Cumae denilen bu yerden inmişti. Burada, gerçekten de, Cumae Kâhinesi'nin yaşadığı söylenen bir mağarada son bulan, yaklaşık bir kilometre uzunluğunda bir tünel vardır. Bu ikinci daire, ayrıca, Suriye'de Şam kentinin ve Türkiye'nin Karadeniz kıyısında da Giresun'un üzerinden geçer. Şam ya da eski adıyla Dımışk, çok ilginç bir yerdir. Bir Hadis-i Şerife göre, Hz. İsa, ikinci gelişi sırasında, Şam'ın doğusunda yer alan Ak Minare'nin yakınlarına inecektir ([127]). Bu son derece önemli bilginin yanısıra, Şam'ın bir Sûfi inisiyasyon merkezi olduğunu biliyoruz. Nitekim, Batının en önemli inisiyatik ekollerinden biri olan Rosicrucian Halkasının kurucusu olan Christian Rosenkreutz, 15'inci Yüzyılda, Şam'daki Bilinmeyen Üstadlar tarafından inisiye edilmişti ([128]). Eski adı Cerasus olan Giresun'a gelince, kentin açıklarında, Karadeniz'de yer alan Ares Adasında, Rodoslu Apollonius'a göre, Amazon kraliçeleri Otrere ile Antiope'nin Savaş Tanrısı Ares (Mars) adına inşa ettirdikleri mermer bir mabet bulunmaktaydı.

Albay A.T. Powell'a göre, *«Eşmerkezli iki dairenin üzerinde dörtten fazla merkezin yer alması, matematiksel olarak tesadüf ihtimalini öylesine azaltır ki, bu durumda sadece kastî bir düzenlemenin mütalâa edilmesi gerekir.»* ([129])

Sözkonusu kadim merkezlerden üçü, ayrıca, tam bir üçgensel diziliş hâlinde, ikinci bir geometrik ilişki içerisinde de yer alırlar: Bu, tepesinde Gize bulunan, tabanıyla da Troya ile Nemrut Dağını birleştiren bir İkizkenar Üçgen'dir ([130]). Gize, üçgenin tepe noktasında yer almak ve dolayısıyla da, Troya ile Nemrud Dağından eşit uzaklıkta bulunmak suretiyle, gene merkezî bir konum göstermektedir. Üçgenin tepe açısı, aynı zamanda, Nil Deltasına tekâbül etmektedir. Bu üçgenin tabanı ile kenarlarını, katettikleri uzun mesafeler boyunca birçok kadim merkez ve yapı üzerinden geçtikleri için, ana Ley Hatları olarak mütalâa edebiliriz:

a —) Troya — Nemrud Dağı hattı: Troya - Pessinus - Şereflikoçhisar (burada, 13'ncü Yüzyıl'dan kalma bir cami vardır) - Gülşehir ve Zelve (Kapadokya'daki yeraltı kentleri şebekesinin kuzey kısmında yer alırlar) - Elbistan'ın Kuzeyi (birçok Hitit kalıntılarının bulunduğu bir yerdir) - Nemrud Dağı.

b —) Troya — Gize hattı: Troya - Kyme (Amazonlar'ın kurduğu söylenen bir kadim merkez ([131]) - İzmir - Efes - ... - Gize.

c —) Nemrud Dağı — Gize hattı: Nemrud Dağı - Arsameia Höyüğü (ya da Karakuş Tepesi) - Belkıs (Roma kalıntıları ile mağaraların bulunduğu bir höyük) - Nizip (burada, Suriye'deki Halef kültürüyle ilişkili buluntuların ortaya çıkarıldığı Şehzade Höyüğü yer alır) - ... - Gize.

Bu üçgendeki dik bölücü, önce Konya üzerinden, tabanın ötesine doğru uzatıldığında da Ankara üzerinden geçmekte, ve muhtemelen bir başka ley hattı daha oluşturmaktadır. Anadolu'ya Horasan'dan gelmiş olan Hz. Mevlâna'nın, Mevleviliği tesis edeceği yer olarak Konya'yı seçmiş olması, muhakkak ki, belirli bir bilgiye dayanıyordu. Acaba, Konya, Spiritüel Güçlerle, gerçek bir inisiyatik ekolün kurulması için gerekli olan direkt temasın rahatlıkla sağlanabildiği bir yer miydi?

Başkent Ankara'nın kökeni ise bir başka muammadır. Bu yerleşme merkezinin kurucularıyla ilgili olarak, birçok farklı teoriler ileri sürülmektedir. Örneğin, bazıları, Ankara'yı kuranların, Keltler'in bir kolu olduğunu söylerler. Ayrıca, bu kentin adı da, 'çapa' anlamına gelen Anchor ya da Ancor kelimesiyle ilişkili görülmektedir. Acaba, bu ad, sözkonusu üçgensel dizilişe değinen şifreli bir imâ mıydı? Çünkü, bir Ortadoğu haritasını elimize alıp, güney yukarıya gelecek şekilde tersine çevirirsek, Gize, Troya, Ankara ve Nemrud Dağının, aynen çeşitli hayvan figürlerinin takım yıldızlara atfedildiği astrolojide olduğu gibi, üzerine tam bir 'çapa' şeklinin oturtulabileceği 4 ayrı noktayı oluşturduğunu farkedeceğiz. Gize, bu 'çapa'nın sap kısmının tepesinde yer almakta, Troya ile Nemrud Dağı da iki kolun ucundaki ok başlarını oluşturmaktadır. Sanki, Gökler'den uzanan ve İlâhi Tesir olarak yorumlayabileceğimiz bir Zincire bağlı olan bir Çapa, Ortadoğu'nun bu bölgesinde yerküreye sıkıca tespit olunmuş gibidir. Ve, doğal olarak, Göksel Zincirin, yersel Çapanın sapına bağlandığı noktada, Büyük Piramid'in bulunduğu Gize yerleşiktir - 'çapa' sapının, Gize'nin karşısına rastlayan uç kısmında ise, Ankara yer alır.

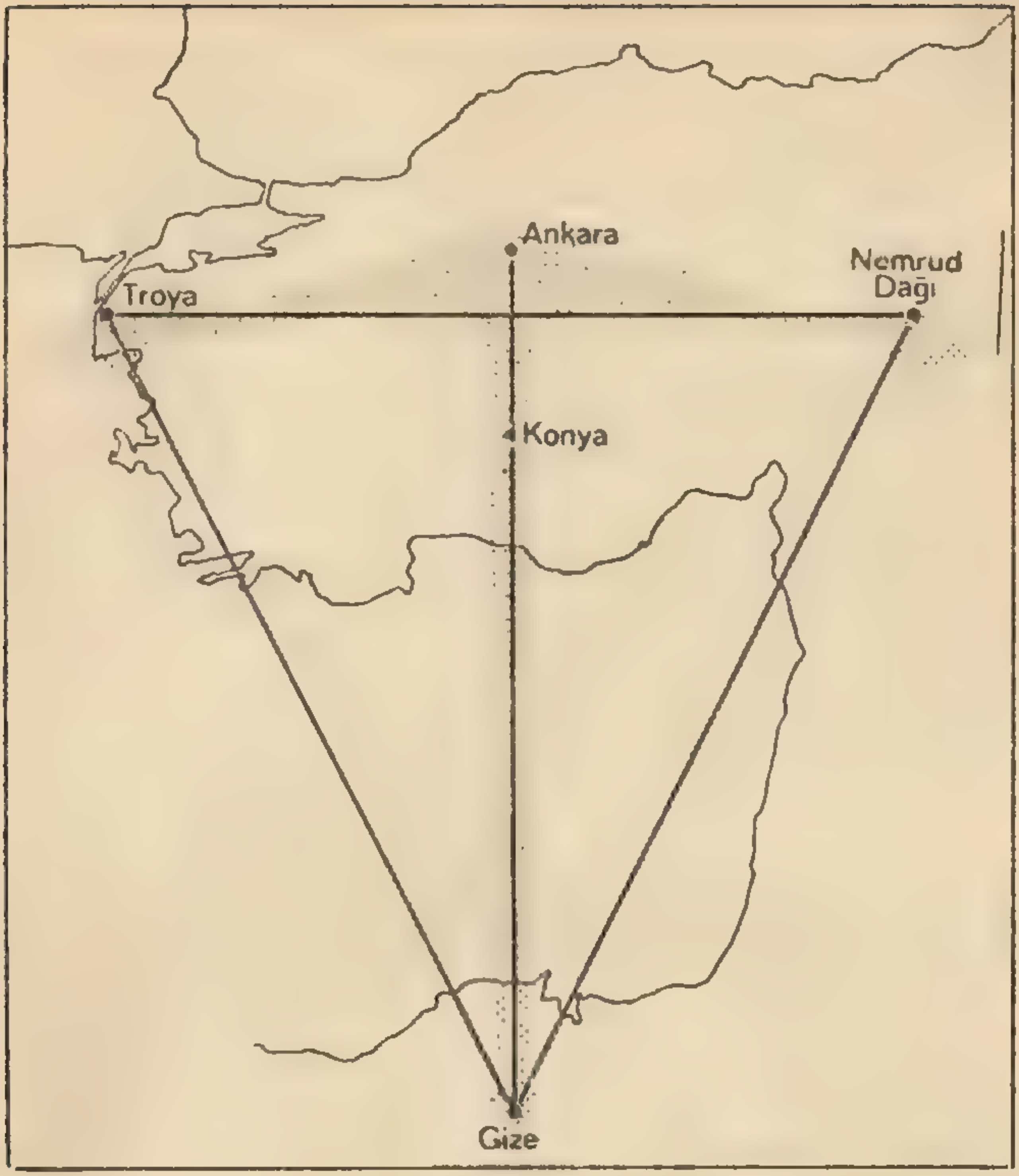

Bu durumda, Atatürk'ün, Ankara'yı Türkiye Cumhuriyeti'nin Başkenti yapma kararının, çok önemli bir esasa dayandığı anlaşılmaktadır. Denildiğine göre, bir gün Atatürk, çevresindekilere, bu kararın sebebini sormuş, hiç kimse yeterli cevap veremeyince, kendisi de tam bir açıklama yapmaktan kaçınmıştı. Çünkü, gerçekte, Ankara'nın Başkent oluşu Türkiye'deki evrimin gözeticileri olan Ruhsal Plân ([132]) tarafından tespit edilmiştir, ve hattâ, kehanetlerle ilgili bölümde de değinildiği üzre, Müştak Dede isimli şahsın 1848 yılında yayımlanmış bir şiirinde, bu, isim olarak belirtilmiştir.

DİPNOTLAR VE KAYNAKLAR

(1) Collyns, R. Did Spacemen Colonise the Earth, 1977, p. 94
(2) Bu son derece değerli eserler arasında, İncil'in, Matyas'ın (acaba Matta mı?) İbrani lisânında yazdığı aslının da bulunduğu söylenir.
(3) Berlitz, C. The Mystery of Atlantis, 1976, p. 110
(4) Bergier, J. Mysteries of the Earth, 1977, p. 73
(5) Düzgün çokgenleri sınıflandıran da Plato'dur.
(6) Berlitz, C. Without a Trace, 1978, p. 112
(7) Ley hatlarının geçtiği, manyetik düzensizliklerin görüldüğü ve fay kırıklarının uzandığı yerlerde Dünyanın enerji yapısında meydana gelen kısa devreler, buraları, Ufolar ile dünya-dışı Varlıkların fizik seviyede tezahür etmeleri için uygun sahalar haline getirir.
(8) Kadim kitabın, İskenderiye'den kaçan grup tarafından İtalya'ya götürülmüş olması çok muhtemeldir. Çünkü, Piri Reis'in, «Yani hep Efrenç iline kaçtılar - Öteden deryayı beri geçtiler» dediğine bakılırsa, bu kişilerin. Akdeniz'i aşarak, Kuzey Afrika'dan Avrupa'ya geçmiş olmaları gerekir ki, bunu da en kısa yoldan, Sicilya üzerinden İtalya'ya ulaşmak suretiyle yapmış olabilirlerdi.
(9) Bu portulanın arkasındaki Arapça bir yazıda, 19'ncu Yüzyılda Yeni Caminin İmamı tarafından Denizcilik Müzesine hediye edildiği belirtilmektedir.
(10) Bryce, J. Transcaucasia and Ararat, 1877, p. 240
(11) Navarra, F. Noah's Ark: I Touched It, 1974
(12) Bkz: Cory, I.P. The Ancient Fragments, 1828
(13) Heidel, A. The Gilgamesh Epic and Old Testament Parallels, 1963, p. 250
(14) Hz. Nuh'un muhatap olduğu Tufan olayındaki denizlerin yükselmesi, Hz. Nuh'un gemisini ortalama 4000 metreye konduracak kadar bir yüksekliğe ulaşması hemen hemen imkânsızdır. Dolayısıyla Cudî Dağı daha muhtemel görülmektedir.
(15) Bu Tanrıçanın Mithraik tradisyondaki adı, bilinmemektedir.
(16) Jung, C. G. Mysterium Coniunctionis, 1974, p. 141
(17) Bkz: **Dünya Operasyonu**, kitap-65... dipnot-25
Erzurumlu İbrahim Hakkı: **«Arş-ı azam, su üzerinde, su**

hava üzerinde iken Cenâb-ı Hak 4 büyük melek yarattı. Bunlar, arşı taşırlar. Bunlara Hamele-i-arş (arşı taşıyanlar) denir. Bu 4 Melekten her birinin 4 yüzü vardır. Birer yüzleri insan, biri arslan, biri öküz, biri de kartal suretinde tasvir edilmiştir. Bu yüzlerin her biri yeryüzünde kendine benzeyen yaratıklar için Allah'tan rızık istemektedirler. Hamele-i-arş melekleri daima ayaktadır ve arşı, boyunları üzerinde taşırlar. Bunlar, Allah'ın yanında, bütün meleklerden daha üstün ve daha faziletlidirler. İsrafil, bunlardandır. Arşın bir direği onun boynu üzerinde kuvvetli ve muhkem durur. Bu Allah'ın yanında öbürlerinden daha değerlidir. suru taşıyan bu melektir. Suru üfürmek için Levh-ı mahfuzdan gelecek emri, kıyamete kadar beklemekte ve Cenâb-ı Hak kın, Cebrâil, Mikâil ve Azrâil'e verdiği emirleri kendilerine bildirmektedir. Hamele-i-arş meleklerinin her birinin 4 kanadı vardır. Bu kanadlar 4 yana yayılmıştır. Bu meleklerin her birinin yarısı ateş, yarısı kardır ki biri diğerini söndürmez. Yıldız böceği gibi birbiriyle kaynaşmışlardır. Bu 4 meleğin vücutları o kadar büyüktür ki kulaklarıyla boyunlarının arası, kuş uçuşu ile 700 yıllık mesafedir. Hamele-i-arş meleklerine Kerrübiyyun da derler.»
Sadıklar Plânı: «Kur'an dört melekten bahsetmiştir. Her bir Melek, büyük ve değişik tertipte bir koninin ifadesidir tesir noktayı nazarından.» (K-6... 14-4-1965)

(18) Blavatsky, H.P. The Secret Doctrine, Vol. II, p. 374
Bilgelik Güneşi, Sirius'tur. Velikovsky, Worlds in Collision adlı kitabında şöyle yazar: «Tistrya ile aynı olan Kadim İranlı Mithra, göklerden indi...» Aslında, Kadim İran tradisyonunda, Tishtriya, Sirius'tur. Kapadokya Yeraltı Kentleri ile ilgili bölümde de görüldüğü gibi, Nemrud Dağından Sirius un gayet iyi bir şekilde gözlemlenebilmesi bu bakımdan ilginçtir.

(19) Blavatsky, H.P. op. cit, Vol. II, p. 419

(20) Ibid., Vol. I, p. 445

(21) Jung, C.G. op. cit., p. 403

(22) Griffin, aslan ile kartal karışımı, mitolojik bir hayvandır.

(23) Uzaylı Komutan Albay Avalon: «Kartal, Göklerin Yüce Beyaz Kardeşliğinin sembolüdür.»

(24) Bkz: Spatyom, kitap-53... Böl: 3

(25) Steiner, R. Methods of Spiritual Science, 1973, p. 119

Plato: «Saf ışıkta yer alan, komple, sade, sabit ve kutsanmış vizyonların izleyicisi olduk.»

(26) Huson, P. The Devil's Picturebook, 1972, p. 248.

(27) Nemrud Dağının üzerinde yer aldığı Toros Dağlarının adı, 'Boğa' anlamına gelen Latince 'Taurus' kelimesinden gelmektedir.

(28) Üstad Djwhal Khul: «Kadim Misterler, orijinal olarak, Sirius'taki Yüce Beyaz Kadro'dan Hiyerarşiye verilmiş ve Hiyerarşi de onları beşeriyete vermişti. Kadim Misterler, evrim sürecinin, rakamları ile kelimeler içerisinde saklı olan gizemine ilişkin ipucunu ihtiva ederler; beşerin kökeni ile kaderinin sırrını örterler ve geçmesi gereken çok uzun yolu tören ve ayinler halinde beşer için canlandırırlar. Ayrıca, doğru olarak yorumlandıklarında ve sunulduklarında, beşeriyetin karanlıktan Işığa, gerçek olmayandan Gerçeğe ve ölümden Ölümsüzlüğe ilerlemek için ihtiyaç duyduğu öğretiyi de sağlarlar...»

(29) 7 Kutsal Planet şunlardır: Satürn - Jüpiter - Mars - Güneş - Venüs - Merkür - Ay

(30) Blavatsky, H.P. op. cit., Vol. I, p. 363
Nicholas Vore, Encyclopedia of Astrology adlı eserinde, Kutsal Hayvanların, Sfenks'te biraraya geldiklerini belirtir.

(31) Günümüzde Akreple temsil edilen bu burcun kadim çağlardaki sembolü, Kartaldı.

(32) Jung, C.G. Civilization in Transition, 1970, p. 91

(33) Wilson, C. The Occult, 1973, p. 241

(34) Beşeriyetin İlâhi Öğretmenlerinin «Göksel Mekânı,» Sirius'tur.

(35) Blavatsky, H.P. op. cit., Vol. II, p. 366

(36) Steiner, R. op. cit., p. 118

(37) Mme. Blavatsky: «4.320.000 yıllık her Büyük Siklusun başında, Yedi Yüce Tanrı, eşyanın yeni düzenini tesis etmek ve yeni siklusa hız kazandırmak için dünyaya iner. Dzyan Kitabı'na ait Orijinal Yorumda şöyle denir: 'Kudretliler, maya mahiyetindeki perdemize nüfuz ettikleri her seferinde, Yüce Vazifelerini yerine getirirler ve arkalarında, ziyaretleri anılsın diye, ölümsüz abideler bırakırlar.' Büyük Piramitler de Onların denetimi altında inşa edilmiştir.»
Bkz: Bilgi Kitabı Evrensel Misyonu, kitap-57... Böl: 4/a

(38) R. Drake: «İnisiyeler, Atlantislilerin, tarihlerini ayrıntılı olarak belgeleyen zaman-kapsülleri bıraktıklarına ve dün-

yamız hazır olduğunda bu sırların açığa çıkarılacağına inanırlar.»

W. Smith: «Keşiş dedi ki, 'Dünyanın Kralının sırları Tibet piramitlerinde depolanmıştır. Halkımızın, ondan önceki halkların ve daha öncekilerin en eski kayıtları buralarda depolanmıştır. Zamanı gelince, Dünyanın Kralı kendi mevcudiyetini açıkladığında, bu yerler de açılacaktır.»

(39) Rehber Varlık Tom: «Bu Dünya. Kâinatta mevcut olan tüm planetlerin en güzelidir. En fazla çeşide sahiptir.»
Bkz: Dünya Operasyonu, kitap-65... dipnot-70

(40) Ünlü İnisiye Tyanalı Apollonius, Kapadokya'daki Tyana kentinde doğmuştu.
Bkz: Agarta, kitap-36... Böl. 4

(41) 1974 yılında, Derinkuyu'nun batısında bir yeraltı tapınağı ortaya çıkarılmıştır. Derinkuyu yeraltı kendi ile bu tapınağın, 2 km. uzunluğunda bir tünelle irtibatlandıkları görülmüştür.

(42) Bkz: Agarta, kitap-1; Agarta, kitap-33; Agarta, kitap-36

(43) Charroux, R. The Mysterious Unknown, 1976, p. 239
Mme. Blavatsky: «... Üç ırkın, 3'ncü, 4'ncü ve 5'nci ırkların Üstadları ya da Bilgeleri, ya gerçekten bir piramit altında ya da genellikle bir tür piramit biçimi yapı altında olmak üzere, yeraltı mekânlarında yaşamışlardır.»

(44) Blavatsky, H.P. op. cit.. Vol. I, Introduction

(45) Bkz: Kötülük ve Kaynakları, kitap-59

(46) Bkz: Mu, kitap-10

(47) Drake, R. Gods and Spacemen Throughout History, 1977, p. 101

(48) Agarta'nın Batıda yer alan girişleri de şuralarda bulunuyordu: 1 — Stonehenge.. 2 — Mont Saint-Michel.. 3 — Alpler.. 4 — Broceliande Ormanı.

(49) Robert Temple'in Sirius Mystery isimli kitabında, köşeleri Mısır'daki ve Yunanistan'daki Thebai kentleri ile Colchis'deki Aea üzerinde yer alan, benzer bir üçgen görülür. Bu üçgenin içinde kalan başlıca kara parçası gene Anadolu'dur.

(50) Kolosimo, P. Timeless Earth, 1977, p. 66
Kafkaslar'da yapılan bir kazı sırasında bulunmuş olan metal bir kupa üzerinde, bir dağ resmi görülür. Bu dağın eteklerindeki iki ayrı noktadan çıkan iki çizgi, kıvrılarak, kupanın alt kısmına doğru uzanır ve orada, 4 hayvan resmiy-

le çevrili olan bir dairede son bulur. Bir tanesi aslan olan ve Kutsal Hayvanları hatırlatan bu hayvanlar, diziliş şekilleriyle bir Gamalı Haç oluştururlar. Kupa üzerinde görülen dağların, Kafkasları; eteklerindeki iki yerin, yeraltı geçitlerine giriş noktalarını; ve kıvrılarak uzanan çizgilerin de, bir Agarta yeraltı üssünde son bulan tünelleri gösteriyor olmaları çok muhtemeldir.

A System of Caucasian Yoga adlı kitabın yazarı Kont S.C. Walewski'ye, 1920'lerden önceki bir tarihde, Kafkaslar'da, nadiren temas kurulabilen gizli bir topluluğun iki İnisiyesi tarafından, bazı ezoterik bilgiler aktarılmıştı. Bu İnisiyelerin, Agarta'nın elçileri olmaları sözkonusudur.

(51) Sovyet arkeologları, Ermenistan'da, İ.Ö. 3000 yılından kalmış olan bir astronomik gözlemevi buldular. Bu gözlemevi, Burakan Üniversitesinden Bn. E.S. Parsamian tarafından dikkatle incelenmiştir. Üç platformdan oluşan gözlemevinin bu platformlarından biri üçgen biçimindedir ve bu üçgenin tepesi, kuzey-güney hattına yöneltilmiş olup, tam olarak, Sirius Yıldızı'nın İ.Ö. 2800 yılında ufuktan yükseldiği yöne bakmaktadır. Dolayısıyla, Ermeni astronomlar, atalarının da aynen Kadim Mısırlılar gibi, Sirius'a taptıkları sonucuna varmışlardır. Nitekim, Gize'de, geçişi sırasında Sirius'tan gelen ışığın, Büyük Piramit'in güney kenarındaki bir havalandırma bacasının içinden geçerek, Kral Odasındaki lâhtin baş kısmına rastladığı tespit edilmiştir.

(52) Troya'da ve Sümerler'de olduğu gibi, Güneş Kültü'nün geçerli olduğu birçok yerde, 'tepe' ya da 'tepu' kelimesinin, 'yüksek bir yer' anlamında kullanıldığını görüyoruz.

(53) Grek Mitolojisine göre, Apollo ile Poseidon, Troya duvarlarının inşasına yardım etmişlerdi. Bu da göstermektedir ki, Nemrud Dağında olduğu gibi, tüm kadim kutsal yerlerin gerçek kurucuları, İlâhî Kudretlerdir.

(54) Batı lisanlarında da aynı anlamda kullanılan labirent kelimesinin orijinali olan Labyrinthos'un, 'iki ağızlı balta' anlamına gelen ve Anadolu'da kullanılan Labrys kelimesinden türediği, ve dolayısıyla da Anadolu kökenli olduğu belirtilmektedir.

(55) Hititler'in de Anadolu'ya Kafkasya bölgesinden gelmiş olabilecekleri söylenmektedir.

(56) Artemis'le Tanrıça Hecate arasında da bir bağlantı kuru-

lurdu. Hecate, üç başlı bir heykelle temsil edilirdi. Bunlar Aslan, Köpek ve At başlarıydı. Robert Graves'e göre, Hecate'nin Köpek başı, 'Köpek Yıldız' Sirius'u temsil ediyordu. Ve Robert Temple da, Hecate'yi, Sothis ya da Sirius'un, beşerler tarafından çarpıtılmış bir sembolü olarak görmektedir.

(57) Kybele adı, 'mağaraların yeri' anlamına gelmektedir.

(58) R. Charroux, Paskalya Adasındaki gizemli heykellerin, açık gözlerinden neşrettikleri 'mana' (majik güç) ile şarj olmaları sonucunda, enerji akümülatörleri olarak işlev gördüklerini belirtir.

(59) B. Schul ve E. Pettit: «Büyük Piramit, bir çoklu-güç alanı üretecidir.»

G. Van Tassel: «Büyük Piramitteki Kral Odasının üzerinde yer alan granit odacıklar, enerji depolanması için bir granit hava kondansatörü oluştururlar. Kral Odası, üretilen enerjinin kuvvet alanı içinde yer alabilmesi için, kasten, eksen dışı bir yerde inşa edilmişti.»

J. Michell: «Yapay tepeciklerin, yani höyüklerin içinde bulunan boşluklar, muhakkak ki, enerji birikimi için kullanılıyordu, ve sanki bu amaca yönelik olarak yapılmışlardı.»

(60) Amerika'nın Georgia eyaletinde yaşayan hassas kişi ve kâhin Doc Anderson, Büyük Piramitin iki misli büyüklüğündeki Tibet Piramitini gördüğünden bahseder. Tam olarak Kuzey - Güney yönünde hizalanmış olan bu piramitin, tepesi düzdür ve dört yanı da ayrı renklerdedir. Daha küçük boyda olan altı piramitle birlikte, Shensi eyaletinin başkenti olan Sian - Fu'nun batısında yer alır. Yaşlı bir Tibetli rahip, bu Piramitlerin altında tünel girişleri olduğunu, ve bu tünellerin de Mısır'daki piramitlerle, dağlardaki manastırlarla, hatta okyanus aşırı kıtalarla irtibatlı olduğunu söylemiştir.

(61) Hz. Meryem'in Efes'teki kilisesi ve Aziz Yuhanna'yla birlikte kaldığı bina, Katherine Emmerich'in (1774 - 1824) trans halindeyken aktardığı bilgiler sayesinde ortaya çıkarılmıştı.

J. Michell. «İki husus kesindir: İngiltere'nin, dikili taşlardan yapılma anıtları, majik amaçlar için dikilmişlerdi, ve Druidler'in kendileri, kadim ırkların okült sistemlerinin mirasçıları olarak, buldukları bu objelerden yararlanabilecek majisyenlerdi.»

(62) Bkz: **Psi-Tıp**, kitap-38... tablo-2
R. Collins; **«Her endokrin bezi ya da ilgili siniragı, belirli bir planetin tesirine karşı duyarlıdır.»**

(63) J. Michell: **«Büyük Piramitte, ölçüler ile rakamların imâ ettiği bir olguyu onaylayan, köklü bir okült tradisyonun kanıtlarına rastlarız: Bu tradisyona göre, Büyük Piramit, Merkür'ün tesirlerini zaptetmek üzere inşa edilmişti.»**
Mme. Blavatsky: **«Sirius'a, Köpek Yıldız denirdi. Sirius, öteki Buddhalar'dan önce beşeriyetin Büyük Öğretmeni denilen Merkür'ün ya da Budha'nın Yıldızıydı.»**

(64) Işık Bedenler için Bkz: **Hz. İsa**, kitap-56... Böl: 3/h, k; **Bilgi Çağına Giriş**, kitap-58... dipnot-65; **Çağrı**, kitap-66... dipnot-28 ve 29
İlya Peygamber, göğe yükseltilirken ve Hz. İsa'ya Zeytinlik Dağında görünürken; Hz. Musa da, kezâ Zeytinlik Dağındaki tezahürü sırasında; Hz. İsa, kıyam ederken ve göğe alınırken; Hz. Muhammed de Mirâç sırasında, hep Işık Bedenlerini kullanmışlardır. Hint tradisyonunda Mahavirupa denilen bu bedenle, tüm metafizik ve parapsikolojik fenomenler gerçekleştirilebilir; ve bu beden, çeşitli buutlara intibak edebilir.

(65) Üstad Djwhal Khul: **«Okült Gezegensel Hiyerarşinin Üç Yüce Rabbinden Mahachonan'ın Grubu dahilinde, Törensel Majiyi ya da Yasayı temsil eden 7'nci Işın üzerinde yer alan Üstad Rakoczi, aynı zamanda, Rab Manu'ya bağlı olarak Avrupa ve Amerika'nın vekilliğini üstlenmiştir. Karpat Dağlarında ikâmet eden Üstad, son enkarnasyonlarında oldukça tanınmış kişiler olarak yaşamıştı: Macar asılzadesi Prens Rakoczi, efsanevi Comte de St. Germain, Francis Bacon ve Ragor Bacon. Üstadlar arasında Kont adıyla anılan Üstad Rakoczi, çeşitli kardeşliklerin ve dini kurumların törenlerinin daha önceden itibar edilmemiş etkileri ile yakından ilgilenmektedir. Üstad Rakoczi, Amerika ve Avrupa'da, Üstadlar Kadrosunun İcrâ Konseyinin Plân ve Programlarının yürütülmesinde Genel Müdür olarak faaliyet gösterir.»**

(66) Tekirdağ'daki Rakoczi Evi ve Müzesi, Bilim Araştırma Merkezi'nin bazı üyelerince Ekim-1981'de ziyaret edilmiş ve incelenmiştir.

(67) Tomas, A. Shambhala: Oasis of Light, 1977, p. 111

(68) Bkz: **Vimana Uzay Araçları**, kitap-46

(69) G. Schubert ve J. A. Whitehead, Science dergisinin 3 Ocak 1969 tarihli sayısında çıkan bir yazıda, cıva dolu dairevi bir çanağın altında çıplak bir alev ya da konsantre olmuş başka bir ısı kaynağı yavaşça döndürüldüğünde, cıvanın da giderek dönmeye başladığını açıklamaktadırlar. İlginç olan husus, cıvanın, ısı kaynağının döndüğü yönün tersine dönmesi, ve giderek hızlanan cıvanın, sonunda, ısı kaynağından çok daha büyük bir hızla dönmeye başlamasıydı. Basit gibi görünen bu gözlem, aslında Vimanalarla ilgili olarak bahsedilen 'cıva motoru' üzerinde araştırmalara yol açabilecek nitelikte çok önemli bir esas oluşturmaktadır.

(70) Tuşpa kelimesi ile, Sirius'un amblemlerinden Üçlü Yıldırımı taşıyan ve en büyük Hitit Tanrısı olan Teşup'un adı aynı kökten gelir. Kafkas lisanlarına göre, Tuşpa, Akıllı Tanrı; Teşup da Hakiki Tanrı anlamına gelirler. Öteyandan, Teşup ve Tuşpa adları ile, hepsi de Sirius'la ilgili olan Tishtrya, Tushita ve Tishya arasındaki benzerlik, dikkati çekmektedir.
Bkz: **Bilgi Çağına Giriş**, kitap-58... dipnot-67
Bkz: **Yüce Beyaz Kardeşlik**, kitap-62... dipnot-29

(71) Bkz: «Recent Archeological Researches in Turkey,» Anatolian Studies: Journal of the British Institute of Archeology at Ankara, Vol. 17, 1967, p. 27

(72) Alan Moorehead, Gallipoli adlı kitabında, 1915 yılı Yaz başlangıcında Gelibolu tepelerinin üzerinde asılı duran sarı bir toz bulutundan bahseder. Ayrıca, 21 Ağustos tarihinde. Pala Tepe ile 60 No'lu Tepe'deki İngiliz taarruzu sırasında, Suvla Koyu ile tepeleri saran zamansız bir sisin, İngiliz topcusunu. Türk siperlerini göremez hâle getirdiği bilinmektedir.
Mayıs 1931'de, Lübnan'daki Suriye - İsrail anlaşmazlığı sırasında, İsrail, Sam Roketlerini yok etmek amacıyla Suriye kuvvetlerine karşı taarruza geçmeye karar vermişti. Ne varki, âniden Lübnan'ın üzerine çöken kalın bir sisin İsraillileri hareketsiz hale getirmesi yüzünden, bu kararlarını uygulayamamışlardı. Bu sis, İlâhi Âlem tarafından özellikle oluşturulmuştur.

(73) Bkz: **Işınlama**, kitap-29... sf-3

(74) Bkz: **Spatyom**, kitap-53... dipnot-9

(75) İbn-i Abbas'tan rivayet olunduğuna göre, Hz. Muhammed şöyle söylemiştir: **«Hacer-i Esved cennetten indiği vakit sütten beyaz idi. Ademoğlunun günahları onu siyahlaştırdı.»** İbn-i Ömer'den rivayet olunduğuna göre, Hacer-i Esved gökten indirilip Ebû Kubeys Dağına konulduğu zaman beyaz billûr gibiydi. Orada kırk yıl bekledi. Sonra Hz. İbrahim, Kâbe'yi yapınca yerine koydu. İbn-i Huzeyme'nin rivayetinde ise Hz. Muhammed şöyle buyurmuştur; **«Hacer-i Esved cennet yakutlarından beyaz bir yakuttur. Fakat onu müşriklerin günahları karartmıştır. Kıyamet gününde Uhud Dağı büyüklüğünde o da ba'solunacak; arz ehlinden ona kim el sürüp öptüyse onun hakkında şehadet edecektir.»**

Ruhsal Rehber White Eagle: **«Bazı durumlarda, kadim ırklar, mabetlerini etherik madde ve ışıktan inşa etmişlerdi. Zaman geçince ve beşerin spiritüel güçleri ortadan kalkınca, bu yapılar da katı fizik maddeye dönüşerek taşlaştılar. Stonehenge, işte böyle bir yapıdır.»**

(76) Hz. Muhammed, kendisini Miraca yükselten Burak için, **'Adımını gözünün görebildiği en son yere atardı'** demektedir. Bu, koşan bir yaratık değil, uçan bir araç olmalıdır. Şimşek anlamındaki baraka kelimesinden türetilmiş olan Burak ismi, sürekli olarak çakıp duran şimşek anlamına gelmektedir ve bunun da bir uzay aracı olması gerekmektedir. Geçmiş yüzyıllarda, uzay araçlarını çeşitli yaratıklar olarak adlandırmak geleneği, İslâmiyette de olduğu için, Burak, bir yaratık olarak belirtilmiştir, fakat bir uzay aracı olduğu kesindir.

(77) Bu tür anomaliler, hem uçakların seyrüsefer cihazlarının çalışışını, hem de doğrudan fizik kütlelerini etkileyebilirler. Böylece, ya cihazların hatalı çalışması ve belki de hiç çalışmaması, ya da uçağın yere doğru çekilmesi gibi durumlar ortaya çıkar, ve sebebi belirlenemeyen uçak kazaları meydana gelir.

(78) Bu sahaların en ünlüleri, Bermuda Üçgeni ile, yerküre üzerinde tam karşısında yer alan Şeytan Denizidir.

(79) Bkz: **Uso-Oint**, kitap-20

(80) Charles Fort'un kayıtlarına göre, bu gözlemden bir gün önce, 1 Kasım 1885'te, Edirne'de, gökyüzünde seyreden, büyük, parlak bir obje görülmüştü.

(81) Ufoların, ses, koku, duman, iz, gürültü, patlama, şiddetli ışık fenomenlerini istedikleri şekilde oluşturabildiklerini bilmek gerekir. Ufolar, genellikle etherik titreşim düzeyinden bizim titreşim düzeyimize indikleri için, bizim için görünür haldeyken kendi titreşim düzeylerine geçtikleri zaman âniden gözden kaybolurlar, bu işlemi isterlerse daha yavaş bir şekilde de yapabilirler. Özetle, çok geniş bir kabiliyet ve hareket özelliklerine sahiptirler.
Bkz: **Ufoloji, kitap-34**

(82) Aynı gün, Amerika'nın New Mexico eyaletinde de iki Ufonun geçişi gözlemlenmişti.

(83) Bkz: **Anagemi-Ufo, kitap-55**

(84) Maraş'ın köylerinde de, Ufolara, 'gezen yıldız' denilmektedir.

(85) Bkz: **Öncü-Ufo Genel Yapıları, kitap-25**

(86) Mitolojide, Poseidon'un, kendisini taşıyan vasıta olan atlarını Ege'nin altındaki bir mağara girişinin önüne bağlaması, Ege Ufo üssü ihtimalini güçlendirmektedir. Üstelik, bu üsle Agarta arasındaki bir bağlantıyı da akla getirmektedir.

(87) I. Sanderson: **«9 Mart 1960 günü, Washington eyaletine bağlı Port Angeles kıyı kentinin 40 km. kadar doğusunda, iki kamyon şoförü, alevler çıkaran büyük bir objenin denize daldığını görmüşlerdi. Bir uçak olması ihtimali üzerinde durulan alevli objenin hiçbir izine rastlanamadığı gibi, sözkonusu saha üzerinde herhangi bir uçağın kaybolmadığı ya da yakındaki havalimanlarından herhangi bir uçağın eksilmediği rapor edilmişti.»**

(88) Bkz: **Uzay Üssü Ay, kitap-28**

(89) 1976 yıllarında Halûk Egemen ve arkadaşları Istanbul'da, bir deniz kıyısında oturup, Ufolara ilişkin konuşmalar yaparlarken, çırpıntılı olan deniz üzerinde tam dairesel ve tahminen 8 metre çapında tam anlamıyla dümdüz bir alan oluşmuştur. Bu alanın kenar daire çizgisi, 15 cm kadar yüksekliğinde ve dağılmadan aynen kalan bir su halkasından meydana geliyordu. Bu düz satıh, kenar su halkası ile çırpıntılı deniz üzerinde birçok kere yer değiştirerek ve gene düzgün bir küçülüşle ortadan kalkmış ve yerini gene çırpıntılı denize bırakmıştır. Orada sanki, Halûk Egemen ve arkadaşlarının hemen hemen 5 metre ilerisinde ve deniz-

den birkaç metre yükseklikte bir etherik gemi var gibiydi ve kendileri o yerde, çevredeki pek çok kişilere de gözlem yaptırdıkları bir çok Ufo fenomenine tanık olmuşlardı.

(90) **«Bir Yunan jeti Ege'de düştü. Yunanistan Hava Kuvvetlerine bağlı Fransız Mirage tipi bir savaş uçağı dün sabah Orta Ege'de eğitim uçuşu sırasında düştü. Uçağın pilotunun akibetinin belli olmadığı, uçağın düşüş nedenlerinin de henüz tespit edilemediği bildiriliyor.»** (Gazeteler, 20-11-1981).

(91) Bkz: **Uso-Oint**, kitap-20

(92) Bu Ufo gözlemlerinin tümü, kaynakları belirtilenler haricinde, çeşitli gazete küpürlerinden derlenmiştir.

(93) Bkz: **Çağrı**, kitap-66... dipnot-2

Hacı Bayram Velî ile Sultan II. Murat arasında geçen bir konuşmanın şöyle olduğu söylenir: Bir gün sohbetleri sırasında II. Murat, Hacı Bayram Veli'ye, **«Ya Hazret! Gece gündüz fikrimi işgâl eder, şu Konstantiniye'nin fethi bu fakire müyesser ola mı dersiniz?»** diye sormuş. Hacı Bayram Velî şöyle cevap vermiş: **«Hayır. O fethi ne sen ne ben göreceğiz. Şu köse ile şu oğlancığa nasib olsa gerektir.»** Köse dediği, orada bulunan kendi müridi Akşemseddin, oğlancık dediği de henüz pek küçük yaşta bulunan Fatih Sultan Mehmed'di.

Fatih Sultan Mehmed'in hocası, ünlü İslâm bilgini Akşemseddin, ayrıca, fethin gerçekleşeceği zamanı ve hücum edilmesi gereken yeri önceden Fatih'e bildirmiş, ve kuşatma devam ederken, Hz. Muhammed'in mihmandârı Eyüp Sultan'ın mezarının yerini bulmuştu.

Hadis-i Şerif: **«Elbette Istanbul fethedilir, orayı fetheden askerin başındaki emir, ne de güzel emirdir ve bu asker, ne de güzel askerdir.»**

(94) Bkz: **Işınlama**, kitap-29

(95) Bkz: **Dzyan Kitabı**, kitap-54

(96) Grek Mitolojisinde, Paris'in Uludağ'dan pek uzakta olmayan İda Dağında, yani Kazdağı'nda, bir dişi ayı tarafından emzirildiğinden bahsedilir.

(97) **Liken**: Yosunu andıran bir bitki türü.

(98) Dünyanın muamma dolu bölgelerinden olan, Kuzey Amerika'daki Büyük Göller Yöresinin batı kısmının altında zengin demir yatakları yer alır.

(99) Bilim Araştırma Merkezi'nin yaptığı inceleme sırasında, yüküyle ortalama 25 tonluk bir kamyonun, bir otomobilden çok daha fazla yokuş yukarı çekilme etkisine maruz kaldığı tespit edilmiştir.
Bkz: **Ufo Bilimsel Kuramları**, kitap-2... sf. 7/madde-5

(100) Bkz: **Ufo Bilimsel Kuramları**, kitap-2... Böl: 1/a, b

(101) Bkz: **Bilgi Çağına Giriş**, kitap-58... Böl: 1/c

(102) Bkz: **Levitasyon**, kitap-21
Lucian, İ.S. 155 yılında, Pamukkale'de yer alan antik Hierapolis kentinde tanık olduğu ilginç bir levitasyon olayından bahseder: Apollon tapınağındaki rahiplerin kaldırmaya çalıştıkları bir Apollon heykeli, birden levite olmuş, ve havalanarak gözden kaybolmuştu.

(103) Bkz: **Psi- Tıp**, kitap-38... Böl: 1/b, d

(104) Bkz: **Psi-Tıp**, kitap-38

(105) Bkz: **Reenkarnasyon**, kitap-5

(106) Bkz: **Spatyom**, kitap-42 ve **Spatyom**, kitap- 53

(107) General Patton'un geçmiş yaşam hatıralarıyla ilgili sözleri 24 ve 25 Ekim 1981 günleri TV'de gösterilen filmlerde ilgıyle izlenmiştir.

(108) Bkz: **Psikokinezi**, kitap-45

(109) **Astringent**: Lokal olarak doku ve damarları büzen ilaç.

(110) Bkz: **Kirlian Photography**, kitap-24

(111) Bkz: **Yüce Beyaz Kardeşlik**, kitap-62... sf. 31 ve dipnot-16.

(112) Bkz: **İnsan ve Kehanet**, kitap-27

(113) Bkz: **Bilgi Çağına Giriş**, kitap-58... Böl: 1/a ve 2/k.

(114) Bu yapıtın önsözünü yazan da, dünya olaylarını, Kader Plânı içerisinde, İlâhî Rehberlerinin izin ve yardımlarıyla önceden izlemek olanağını bulmuştur. Kader Plânı, fizik dünya üzerindeki olayların gelecekteki durumlarının aynen görüldüğü bir yüksek öte âlem vasatıdır. Birçok kehanetler bu plândan verilir. Kader Plânı'nı gözlem altında tutan Yüksek Ruhsal Rehberler, dolayısıyla geleceği aynen bilerek, aşağıdaki varlıkları uyarıcı bilgileri önceden verebilirler.

(115) Bkz: **Durugörü**, kitap-35

(116) Bkz: **Parapsikoloji**, kitap-7... Böl: 5

(117) 15-2-1978 tarihinde bir Ruhsal Rehberin verdiği tebliğde, fantomlar hakkında şöyle deniyordu: **«Fantom, Kâinatta muhtelif vasatlara göre ruhların neşrettikleri şiddetli ve derin toplu tezahürlerden başka bir şey değildir.»**

(118) Grek Mitolojisine göre, bir ok yarasından öldükten sonra Çankırı civarında bir yere gömülen Sthenelos, Argo bu bölgenin kıyılarında seyrederken, ünlü Grek kahramanlarını görmek istemiş ve ahretten yeryüzüne gelmesi için kendisine izin verilmişti.

(119) Bkz; **Apor**, kitap-39

(120) İsrailoğulları, Tih çölünde yol alırlarken, Hz. Musa'dan su bulmasını istemişlerdi. Hz. Musa da, Allah'ın emriyle asasını yere vurmuş ve her kabile için yerden bir pınar fışkırmıştı. İsrailoğulları, bu sudan içerek, susuzluklarını gidermişlerdi.

(121) Bkz: **Psikokinezi**, kitap-45... sf. 58

(122) Bkz: **Bilim ve Uri Geller**, kitap-64... sf. 2

(123) Bir tanıdık kişinin, 1981 yılı ortalarında deneyimlediği demat-mat olayı ilginçtir. Evde yalnız olduğu bir sırada, elindeki bileti masaya bırakan dostumuz, birkaç saat sonra onu aynı yerde bulamayınca, bir saate yakın aramış ve bulamamıştır. Bu sırada evinde yalnızdır. 3 hafta kadar sonra, transistörlü radyosunun pillerini değiştirmek için pil alıp eve gelir ve radyonun pil haznesini açtığında, kaybettiği bileti orada bulur.

(124) Bkz: **Bilim ve Uri Geller**, kitap-64... Böl: 3/c

(125) Bkz: **Parapsikoloji**, kitap-7... Böl: 7

(126) Aziz Yuhanna'nın bir vizyon halinde aldığı, İncil'in Vahiy bölümü, Ege bölgesindeki yedi kadim merkezde bulunan cemaate hitaben verilmişti. İşte, bu 7 merkezden Efes ve Sardes, sözkonusu dairenin üstünde; Bergama, Thyatira ve İzmir, içinde; Filadelfiya ve Laodicea da yakınında yer almaktadır.

Bkz: **Dünya Operasyonu**, kitap-65... sf. 25

(127) Hadis-i Şerif: **«Yüce Allah, Meryemoğlu Mesih Aleyhisselâmı gönderir. Dimeşk'in [Şam'ın] doğusundaki Ak Minare'nin yanında Herd (adı verilen şey) ile boyanmış iki elbisenin içinde ellerini iki meleğin kanatları üzerine koymuş bir vaziyette iner. Sonra İsa Aleyhisselâm, Allah'ın kendilerini Deccal'in şerrinden koruduğu bir kavme gelir. Hz. İsa onların yüzlerini eliyle sıvazlar ve kendilerine cennetteki derecelerini haber verir.»**

Üstad Djwhal Khul'a göre, Tyanalı Apollonius olarak Beşinci İnisiyasyondan geçmiş olan Üstad Jesus, halen Suriyeli bir bedeni işgâl etmektedir.

(128) İslâm Dünyası, Haçlı seferleri sırasında oluşan temas vasıtasıyla doğudan ve İspanya'nın müslümanlaştırılması sayesinde de batıdan olmak suretiyle, Batı Dünyasını bir kıskaç içine alarak inisiye etmeye çalışmıştır. İşte, Batıdaki gerçek ezoterik ekollerin, bu sürece bağlı olarak ortaya çıktıklarını görüyoruz. Ve Suriye bu süreçte çok önemli bir rol oynamıştır. Tasavvuf araştırmacısı İdries Shah'a göre, Suriye kökenli Hz. Hızır kültü, İngiltere'deki St. George Halkası'nın temelini oluşturmuştur. Öte yandan, Mısır ve Suriye'deki Eyyûbi sülâlesinin kurucusu olan Selâhaddin Eyyûbi'nin, 3'ncü Haçlı Seferleri sırasında Aslan Yürekli Rişar'la özel görüşmeler yaptığı bilinmektedir.

(129) Tyler, F.C. The Geometrical Arrangement of Ancient Sites, 1939, Appendix.

(130) İngiltere'de de, birçok önemli yeri irtibatlandıran bir Büyük İkizkenar Üçgen mevcuttur.

(131) Bazı kaynaklara göre, Troya'nın düşüşünden sonra, Aeneas'ın yanısıra Erithreia Kâhinesi de İtalya'ya göçetmiş ve Kyme merkezini oraya taşıyarak Cumae'yi tesis etmiş olup, ünlü Cumae Kâhinesi'yle aynı kişidir. Bu durumda, Kyme'de de yeraltı galeriler şebekesine uzanan tünellerin bulunması gerekir.

(132) Hattâ, Ankara ile Anadolu'nun hâmisi olarak bilinen, ünlü İslâm Ermişlerinden Hacı Bayram Velî, bu Plân'a dahil olabilir. Bunlara hizmet eden Mustafa Molla takma isimli Yüksek Rehber Varlık, ülkemize uzun yıllar çok değerli mesajlar vermiştir.

Harita — 16: Türkiye'nin çeşitli gizemlerinin dağılım haritası

— OKUYUCULARIMIZA —

Bu yapıtın hazırlanması, çok yoğun bir araştırma, inceleme, gözlem ve deneyimi gerektiren uzun bir çalışmayı gerektirmiştir. Yirmi binden fazla gazete, yüzlerce kitap ve dergi incelenmiş ve birçok konuların yerinde araştırılması ve tespiti için binlerce kilometre yol katedilmiştir. Ülkemiz bu yapıtın içerisinde bulunan konulara ilişkin öylesine yoğun bir rezervuara sahiptir ki, binlerce kitaba konu teşkil edecek derecede bir bolluk göstermektedir. Biz bu yapıta, genel başlıklar içerisine girecek konuların içlerinden seçmeler yaparak özgün örnekleri aldık ve yeterli bir anlayış verecek olanlara ağırlık verdik.

Ülkemiz, yüzyıllardır yoğun olarak Ufolojik, Parapsikolojik ve Spiritolojik olaylara sahne olmaktadır. Bunlar öylesine açık ve güçlü kanıtlara sahiptirler ki, bunların görmezlikten gelinmesine ilişkin karanlık güçlerin faaliyetleri büyük bir başarı elde ederek, halkımız bu konuların genel bilgi ve anlayışından şiddetle uzak tutulmuş ve bu konular sanki gerçek değillermiş gibi gösterilmiştir. Fakat, giderek artan bir tempoyla bu olaylar, artık karşı konulmaz gerçeklik ve kanıtlarıyla ortaya konuldukça, halkımızın bilincinde ve idrâkinde yer tutmaya başlamış ve toplumun her kesiminden insanlar bu konulara ilgi duymaya başlamışlardır.

Diğer gelişmiş ülkeler, ki ister doğu, ister batı ülkeleri olsun, bu konulara ilişkin öylesine geniş ve derin araştırma ve inceleme içindedirler ki, elde ettikleri gelişmeleri yüzlerce yapıt ile tüm dünya ülkelerinin istifadesine sunmaktadırlar. Artık onlar bu konuları akademik bir düzeyde görmektedirler ve sayısız ünlü bilim adamı bunlara ait onaylarını, görüşlerini ve araştırmalarını hiç çekinmeden ortaya koymaktadırlar. Bizim ülkemizde de bazı küçük ve çekingen atılımlar olmaktaysa da, onlar da çok sert saldırılara hedef olduklarından sönüp gitmektedirler. Koyu bir şartlanmışlık ve ard düşünce içinde olan bazı malûm kişi ve kurumlar, bu konuların apaçık bilimsel gerçekliğine karşı tam bir bilinçli saldırı ve tutum takınmış haldedirler. Ruhsal olana, uzaylılara ait olana, yüksek melekelere ait olana karşı düşmanca bir reaksiyonu benimsemişlerdir. Fakat, onlar da gelişen anlayış ve realiteler karşısında yitip gidecekler ve hakikatlerin ortaya çıkmasına hiç bir engel kalmayacaktır.

Okuyucularımızdan, bu yapıtta okudukları konulara ilişkin, kendilerinin veya tanıdıklarının deneyimledikleri ve belgelenmiş benzer olayları, gözlemleri ve ellerinde varsa resim vb. gibi

kanıtları bize göndermelerini istiyoruz. Bunlar, seçilerek ve inceleme sonucu yapıtlarımızda yayımlanacaktır. Diğer ülkelerde yüz binlerce böyle olay belgelenmiş ve yayımlanmışlardır, fakat ülkemizde çok daha fazla sayıda çok güçlü kanıtlı olay ve oluşumlar âtıl bir halde ve unutulup gitmektedir. Zaman o zaman ki, Yüksek Hakikatler'in ortaya çıkarılmaları ve eskimiş, çürümüş realitelerin terkedilmeleri dönemine girilmiştir.

Not : Bu yapıtın içerisinde söylediğimiz gibi, bu yapıtın çıkmasından sonra, Ufolojik, Parapsikolojik ve Spiritolojik olaylar gitgide çok büyük bir artış gösterecektir. Son anda aldığımız haberlere göre, önce Niğde - Aksaray'da, Hürriyet Gazetesi'nin 25-12-1981 tarihli nüshasında çıkan ve ancak olayın temsili resmi ve kısa bir alt yazısıyla bu yapıta ekleyebildiğimiz bir Uçan Daire olayı cereyan etmiş, ve arkasından, 27-12-1981 gecesi saat 02.35'de Istanbul'un Çiftehavuzlar semtinde tekrar müthiş göksel patlamalar duyulmuştur. Anlaşıldığına göre, özellikle Kadıköy yakasında, çeşitli tarihlerde, çeşitli yerlerden duyulan göksel patlamalar meydana gelmektedir, ki bu olayların hepsi de önceden aktardığımız bilgilere birer kanıttır. Ruhsal dostlarımız ve Uzaylı dostlarımız sözlerini doğrulayacaklardır. Onlardan sizlere, dostluklar dileriz.

Bu yapıtın son formasının basımı, bugün, yani 4 - 1 - 1982 gününe ertelenmiştir ve bu paragrafa hızla eklemek zorunda kaldık. Bu arada, Niğde - Aksaray'da ortaya çıkan Ufo olayının, 2 Ocak ve 3 Ocak tarihlerinde devamı mahiyetindeki yazıları gene Hürriyet Gazetesi tarafından, biri renkli ve biri siyah - beyaz iki Ufo resmiyle birlikte yayımlandı. Uçan Daireler, 16, 21 ve 31 Aralık'ta, Niğde - Aksaray'da ve gene 31 Aralık günü Aksaray'a 15 Km. mesafedeki Tokariş köyünde ve 1 Ocak günü de Adana üzerinde çok sayıda gözlemci tarafından görüldüler. Bazı dünyadan habersiz okur - yazar kişilerin gülünç ve çocukca iddialarını bir yana bırakırsak, bu olaylardaki objelerin tamamen Uçan Daireler olduğu herkes tarafından kabûl edilmektedir. Son olarak şunları söylemek isteriz ki, inanılmaz derecede güçlü ve ölçüsüz iyiliklerle dolu olan ve barış amacı ile gelen uzaylı dostlarımızı; dünyalı kardeşlerimizin, halkımızın ve Devletimizin dostça karşılamalarını ve onların dostluk mesajlarına dostça karşılık vermelerini dileriz.

BİLİM ARAŞTIRMA MERKEZİ, PK - 1072, Istanbul.

• Olağanüstü güçleri tanıtan bu kitap, ülkemizin bu yönden ilk özgün incelenmesini kapsamaktadır.

• Anadolu'nun dünya üzerindeki yerinin çeşitli bakımlardan şaşırtıcı ve önemli sonuçları.

• Anadolu'nun yüzyıllardır bağrında taşıdığı esrarengiz anıtların okült açıdan anlamları.

• Çeşitli ruhsal güçlerin oluşturdukları olağanüstü olaylar ve kanıtları.

• Çeşitli yüksek beden melekeleri ile ortaya çıkan şaşırtıcı ve nadir tezahürler.

• Türkiye'de yüzyıldır olan Uçan Daire fenomenleri ve yüze yakın olayın belgesel dökümü.

• Manyetik tepenin gizemli gerçekliği, akrep ve yılanlara karşı şerbetlenme olayının etüdleri.

• Gerçekleşen tarihsel ve çağdaş kehanetler, olağanüstü medyomlar, ışınlama, apor ve tekinsizev olayları.

• Kanıtlı yeniden - doğma vakaları, esrarengiz göksel patlamalar, kaybolmalar, sesler ve diğer konular.

16 Şekil... 19 Harita... 36 Resim.

Olağanüstü Olayların Olağanüstü Kitabı.

300 TL